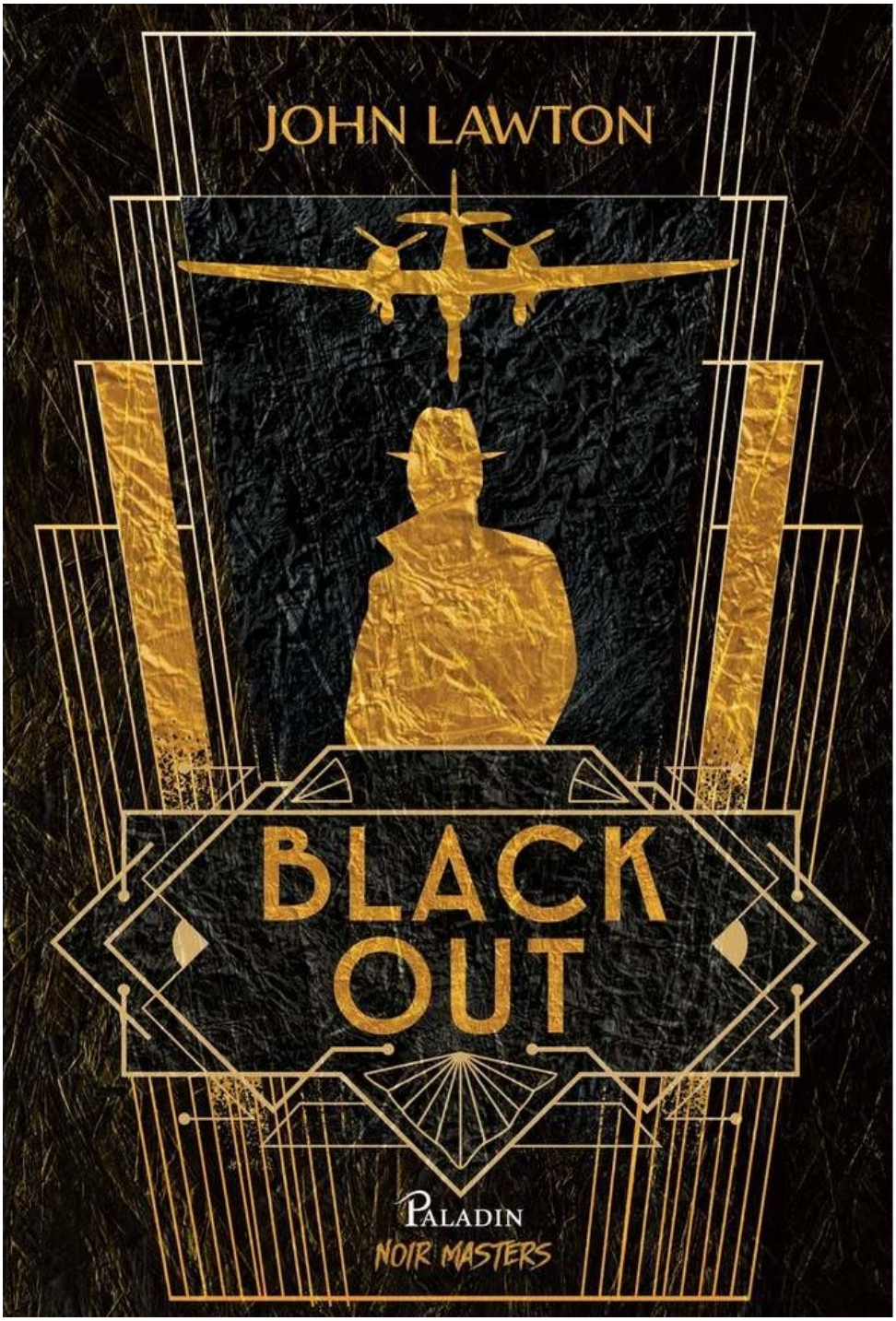
JOHN LAWTON
BLACK OUT
PALADIN
NOIR MASTERS

LAWTON

„ şi
jocuri s
pentr

fr

„ e
spion

s

„

st

„ n
uimit e
întrez ii
postb

n

„ e,
analiz r
plin d

er

„ e
intera a
reală e
istori

NOIR MASTERS

n

„O bijuterie printre romanele a căror acţiune se petrece în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Un thriller extrem de inteligent şi de original”.

– hebban.nl

„Povestea este complexă, iar evenimentele se succed în ritm rapid. Fundalul istoric în care are loc acţiunea corespunde întru totul realităţii”.

– blackravenpress.com

JOHN
LAWTON

BLACK OUT

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Dromereschi

PALADIN

Colecţie coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Creţu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lawton, John
Black Out / John Lawton; trad. din lb. engleză şi note de Iulia Dromereschi. — Bucureşti: Editura Paladin, 2018
ISBN 978 – 606 – 8673 – 99 – 8
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

John Lawton
Black Out
Copyright © John Lawton, 1995
Copyright © as stated in the original English language edition.
Published by arrangement with Grove/Atlantic, Inc.
© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Cuprins

Februarie 1944.....13
Capitolul 1.....13
Capitolul 2.....14
Capitolul 3.....19
Capitolul 4.....26
Capitolul 5.....30
Capitolul 6.....38
Capitolul 7.....44
Capitolul 8.....49
Capitolul 9.....55
Capitolul 10.....57
Capitolul 11.....57
Capitolul 12.....67
Capitolul 13.....74
Capitolul 14.....83
Capitolul 15.....84
Capitolul 16.....87
Capitolul 17.....90
Capitolul 18.....103
Capitolul 19.....108
Capitolul 20.....111
Capitolul 21.....121
Capitolul 22.....126

Capitolul 23.....130
Capitolul 24.....133
Capitolul 25.....141
Capitolul 26.....148
Capitolul 27.....152
Capitolul 28.....160
Capitolul 29.....162
Capitolul 30.....170
Capitolul 31.....178
Capitolul 32.....182
Capitolul 33.....189
Capitolul 34.....193
Capitolul 35.....196
Capitolul 36.....202
Capitolul 37.....204
Capitolul 38.....204
Capitolul 39.....206
Capitolul 40.....210
Capitolul 41.....213
Capitolul 42.....218
Capitolul 43.....221
Capitolul 44.....230
Capitolul 45.....235
Capitolul 46.....241
Capitolul 47.....245

Capitolul 48.....247
Capitolul 49.....250
Capitolul 50.....257
Capitolul 51.....261
Capitolul 52.....272
Capitolul 53.....279
Capitolul 54.....282
Capitolul 55.....285
Capitolul 56.....305
Capitolul 57.....313
Capitolul 58.....314
Capitolul 59.....317
Capitolul 60.....319
Capitolul 61.....327
Capitolul 62.....330
Capitolul 63.....331
Capitolul 64.....334
Capitolul 65.....337
Capitolul 66.....349
Capitolul 67.....352
Capitolul 68.....354
Capitolul 69.....358
Capitolul 70.....360
Capitolul 71.....369
Capitolul 72.....375

Capitolul 73.....379
Capitolul 74.....389
Capitolul 75.....390
Capitolul 76.....398
Capitolul 77.....406
Capitolul 78.....408
Capitolul 79.....409
Capitolul 80.....413
Decembrie 1948.....413
Capitolul 81.....413
Capitolul 82.....421
Capitolul 83.....423
Capitolul 84.....424
Capitolul 85.....426
Capitolul 86.....430
Capitolul 87.....431
Capitolul 88.....438
Capitolul 89.....443
Capitolul 90.....446
Capitolul 91.....448
Capitolul 92.....450
Capitolul 93.....452
Capitolul 94.....458
Capitolul 95.....462
Capitolul 96.....464

Capitolul 97.....467
Capitolul 98.....473
Capitolul 99.....479
Capitolul 100.....484

Pentru
WPC Patricia Angadi
Forţele Auxiliare Feminine ale Poliţiei

Oxfordshire 1941 – 1943
Pictoriţă, romancieră şi poliţistă

Februarie 1944

Capitolul 1

În cartierul londonez Stepney nu mai rămăsese mare lucru din Cardigan Street, nici din Balaclava Street, Alma Terrace sau din Waterloo Place, care purta un nume atât de nepotrivit.

Campania Blitz le făcuse una cu pământul spre

sfârşitul lui 1940. Patru străzi întregi fuseseră spulberate într-o masă mare de moloz colţuros. În primăvara lui 1941, natura îşi ceruse drepturile: pământul fusese luat în stăpânire de tufe de mur şi de soc, urzicile îşi înfipseseră rădăcinile galbene printre cărămizi, iar printre ruine apăruseră insuliţe de liliac de vară şi de volbură. În 1943, o grădină sălbatică făcuse uitată sălbăticia războiului.

În primele luni ale anului 1944, câţiva copii jucau şotron, desenat cu creta pe dalele albastre şi roşii care fuseseră cândva pardoseala unei bucătării.

Un băiat gras, cu ochelari fixaţi cu un bandaj Elastoplast, era prea stângaci pentru a fi lăsat să joace. Obligat să asiste, stătea pe margine, plictisit, privind din când în când spre est. Numărul bombardierelor era din nou în creştere. Îi fusese dor de ele. Ca orice alt băiat de vârsta lui, putea deosebi un Dornier de un Heinkel[1] sau un Hurricane de un Spitfire[2]. Dacă acestea nu ieşeau la înaintare, exista un joc mai puţin de urmărit. Băiatul privi în jos, spre zidul lung, din cărămidă neagră, care separa ceea ce fuseseră cândva Alma Terrace şi Cardigan Street. O corcitură de câine sărise peste zid, ţinând între dinţi ceva lung şi flasc. Băiatul cel gras urmări cu privirea câinele ce începu să alerge în jurul zonei bombardate, urmând un drum propriu, neregulat, de-a curmezişul pardoselilor, peste ziduri, prin rămăşiţele fragmentate de ferestre, înăuntrul şi în afara camerelor deschise, agitându-şi ocazional

1 Companii germane producătoare de avioane de luptă.
2 Avioane de luptă britanice.

trofeul şi scuturându-şi blana maronie, pătată, în extazul încântării.

— Aţi văzut câinele ăla? îşi întrebă el prietenii.

Aceştia îl ignorară, înecându-i vorbele în strigăte. Câinele nu se opri, nici măcar pentru a se uşura. Parcursul circular părea să se micşoreze, tinzând spre un centru necunoscut. Nebunia sa era metodică.

— Are ceva în gură!

Fu din nou ignorat. Câinele ţopăi şi îşi scutură blana, iar când băiatul cel gras se întoarse pentru a-i urmări cercul care se tot micşora, îl înconjură cu o mişcare rapidă şi îi depuse la picioare preţiosul dar. Băiatul se holbă, venindu-i greu să creadă ceea ce putea vedea limpede pentru prima dată: câinele lăţos îi lăsase ciotul zdrenţuit al unui braţ omenesc.

Capitolul 2

Troy opri maşina sub calea ferată Ludgate Hill. Era beznă şi un ger cumplit. Îl supăra cicatricea recentă de pe braţ, îi amorţiseră degetele şi îi curgea nasul. Începu să-şi dorească să fi făcut drumul la lumina zilei, însă Londra scăldată în întuneric avea pentru el un farmec inefabil, încercase, cândva, să le explice colegilor de ce îi plăcea munca de noapte.

— E ca mersul pe apă, spusese, neprimind nicio reacţie. E ceva jungian, cred. Mă simt ca şi cum mi s-ar permite accesul deplin în inconştientul colectiv al oraşului.

Urmaşe o rafală de râsete. Blasfemia primei

remarci a lui Troy era dincolo de înţelegere, iar cea de-a doua impunea râsul, cu atâtea cuvinte polisilabice. Dacă nu era atent, Troy avea să devină un bătrân josnic, chiar mai rău, spuseseră, un terchea-berchea desăvârşit.

Se simţea în largul său în respiraţia plină şi sufocantă a nopţii, însă nu singur. Scânteia pe care o întrevăzuse se concretiză în forma unei lanterne. Un gardian ARP[3] agita lanterna în direcţia lui, în timp ce se apropia cu maşina. Troy lăsă geamul în jos şi aşteptă pomelnicul de clişee obişnuit.

— Nu poţi merge mai departe! Au ratat Catedrala la milimetru. Ar fi trebuit să întorci la Ludgate Circus.

Troy răspunse încet:

— E blocat drumul? Trebuie să trec.

— Aşa spun toţi.

Gardianul făcu o pauză. „În următoarea secundă”, se gândi Troy, „se va produce inevitabilul”.

— Drumul acesta… este într-adevăr necesar?

Troy era conştient că, într-o zi, un asemenea aforism îl va determina să reacţioneze violent.

— Sunt poliţist. De la Scotland Yard. Trebuie să ajung la secţia de poliţie Stepney.

— Pot să văd legitimaţia?

Troy avusese strâns în mână actul de identitate. Ridică mâna stângă din poală şi ţinu legitimaţia în bătaia lanternei. Gardianul privi de la figura lui Troy la act şi înapoi.

3 Air-Raid Precautions, organizație britanică dedicată protejării civililor de raidurile aeriene, fondată înainte de al Doilea Război Mondial.

— Când eram de vârsta ta, luptam în tranşee.

Troy îl privi drept în faţă. Omul era înghiţit de întuneric aproape în întregime, însă vârsta îi era evidentă. Mustaţa tunsă, accentul englezesc standard, încheieturile care trosneau – toate descriau un om la cincizeci de ani, o generaţie pe care Troy ajunsese să o dispreţuiască. Era generaţia care se justifica mereu pentru ce făcuse în război, care susţinea cu fervoare naţionalistă că şi fiii lor ar trebui să îşi rişte viaţa într-un alt război cu germanii, o generaţie de trântori de salon, naivi ai Ligii Naţiunilor, crescători de orătănii veşnic nemulţumiţi. Troy încetase cu multă vreme în urmă să mai considere ARP şi Home Guard[4] drept altceva decât inconvenienţe patriotice.

— Sunt poliţai. Cred că e suficient.

În mintea lui, Troy îşi arse o palmă. De ce răspunsese la acuzaţia de laşitate?

— Războiul e acolo, băiete!

„Nu”, gândi Troy, călcând demarorul automat şi intrând în marşarier cu vechiul Bullnose Morris, „e chiar aici. Războiul, precum actele de caritate, începe acasă”. Întoarse spre sud la Ludgate Circus şi conduse încet în josul New Bridge Street. După opt ani ca poliţist, dintre care cinci petrecuţi aproape integral rezolvând cazuri de crimă, ajunsese să definească orice relaţie interumană în termeni de conflict. Craterele de la Blackfriars şi Puddledock se căscau în dreapta lui. În 1938, o femeie străpunsese cu o andrea ochiul soţului său infidel. Trecu pe sub Upper Thames Street şi

4 Organizație de apărare înființată de Marea Britanie în al Doilea Război Mondial.

boitele bombardate ale gării Cannon Street. În 1941, un maior din Regimentul de Infanterie East Kent îşi tăiase în bucăţi cu o baionetă soţia presupus adulterină. Presupus, însă nu dovedit: fusese spânzurat drept ucigaşul chinuit de remuşcări al unei femei nevinovate. Asemenea cazuri nu trebuiau rezolvate. Făptaşii nu părăseau scena crimei sau, dacă o făceau, dădeau buzna într-o secţie de poliţie câteva zile mai târziu şi mărturiseau. Troy privi spre sud, peste Tower Pier – deasupra zonei Bermondsey, noaptea fu despicată de trosnetul profund al unei bombe şi o flacără impunătoare se înălţă într-o strălucire satanică spre cerul lipsit de stele. Aici, sau suficient de aproape, londonezii se îmbăiaseră şi înotaseră în apa sărată a Tamisei, în verile fierbinţi dinainte de război, pe plaja artificială scobită departe de atingerea fluviului, chiar lângă Tower Bridge. În 1939, un băiat de opt ani se înecase, în ultimele ore de pace, ţinut sub apă cu forţa de sora lui în vârstă de unsprezece ani. Troy extrăsese cu răbdare mărturisirea faptei în prezenţa părinţilor incapabili să creadă şi rezistase unui interogatoriu furios în boxa martorilor. Pomelnicul nu avea sfârşit. Cu doar trei săptămâni înainte, un bărbat din Uxbridge îl ciopârţise cu toporul pe amantul soţiei sale. Se aruncase şi asupra lui Troy în cursul arestării, ciupindu-i o bucată de carne de pe braţ. Maşina intră în viteza a treia, hurducăindu-se către vârful Tower Hill, în timp ce un grup de bombe sfâşie din nou noaptea deasupra zonei Bermondsey.

Atras de zgomot şi de lumină, Troy ieşi de pe

podul pustiu şi opri maşina. Londra părea să fi ieşit din funcţiune. Se îndepărtă de maşină şi rămase în picioare pe caldarâm. În aval, avioanele Luftwaffe[5] roiau dinspre sud pentru a dezlănţui o ploaie de bombe deasupra districtului Rotherhithe şi a docurilor Surrey. Părea să fie unul dintre cele mai puternice raiduri ale anului. Un alt trosnet puternic, un alt stâlp de lumină înălţându-se către cer, şi o limbă de foc se răspândi de-a curmezişul apei. Ţintiseră rezervoarele de combustibil aflate în partea sudică şi, cu siguranţă, le găsiseră. Flăcări albăstrui şi portocalii dansau asemenea unor demoni multicolori, îndreptându-se către pod, unde Troy stătea şi privea spectacolul de o fascinaţie absurdă al pirotehnicii războiului, magia prin care mingea de foc transforma cea mai neagră dintre nopţi într-o parodie tremurătoare, clarobscură, a zilei. Cerul trosnea de focurile ca de puşcoci ale tunurilor antiaeriene, explodând uşor şi inutil, ca nişte pungi de hârtie umflate şi pocnite în mâinile unor copii. Gloanţele trasoare se avântau spre cer, lăsând în urmă dâre de carmin strălucitor. Cu o vreme în urmă, în timpul campaniei Blitz, Troy privise dintr-un loc deschis ploaia metalică a lui Hitler, preferând să-şi încerce norocul astfel decât în găurile întunecate de sub pământ. Cerul presărat cu nestemate din timpul unui raid nocturn nu îşi pierduse fascinaţia. În zilele în care imaginaţia şi intuiţia cântăreau mai puţin decât raţiunea şi analiza, Troy era înclinat să înţeleagă că această fascinaţie ar putea părea într-adevăr

5 Termen generic referitor la forțele aeriene germane.

grotescă, parte, poate, dintr-o nebunie nu foarte pozitivă. O nebunie, constatase el, departe de a fi unică, începuseră să circule zvonuri despre Churchill, care îşi zăpăcise garda de corp stând deasupra Storey's Gate[6], în capătul îndepărtat al Paradei Gărzii de Cavalerie, şi privind spectacolul întocmai cum o făcea Troy acum. Fireşte, nu era decât un zvon, însă Troy văzuse cu propriii ochi hoardele de soldaţi americani adunaţi în capul străzii Haymarket sau pe treptele Galeriei Naţionale, cu pupilele dilatate de ce se petrecea în sud-est, ca nişte băştinaşi ai zonelor arctice uimiţi de prima izbucnire a luminii de primăvară. Stătuse cu un grup de subofiţeri în Trafalgar Square, împărtăşindu-le nebunia. Unul dintre ei se întorsese către Troy.

— Nimic nu se compară cu asta, spusese el. N-am văzut niciodată aşa ceva în Kansas.

Capitolul 3

Până şi poliţaiul din spatele biroului din secţia Stepney arăta de parcă ar fi fost scos de la naftalină pentru a înlocui un bărbat mai tânăr, trimis să facă instrucţie de front în Aldershot sau Catterick.

— Da? spuse el.

„De ce", se întrebă Troy, „nimeni nu mi se adresează cu «domnule»?" Măcar o dată, cineva ar putea alege să ignore vârsta şi să respecte gradul.

— Sergent Troy. Am venit să-l văd pe George

6 Adăpostul subteran al lui Winston Churchill în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bonham.

Își prezentă din nou legitimaţia. Poliţistul o privi mijindu-şi ochii. Troy ar fi putut la fel de bine să ţină în mână un peşte mort. Se întoarse către uşa deschisă din spatele lui şi strigă:

— Dom’le sergent! A venit cineva să vă vadă.

Din camera din spate ieşi un om cât un urs. Purta ghete numărul 49 şi măsura binişor doi metri cu tot cu caschetă.

— Ce bine c-ai apărut, Freddie, spuse Bonham zâmbind larg. Ridică placa mobilă a tejghelei şi trecu. Mâna întinsă a lui Troy fu prinsă pe moment, înainte să primească pe umăr o bătaie familiară, care păru să îi sfărâme coloana vertebrală.

— Hai să bem o ceaşcă de ceai. Cred că eşti îngheţat. Nu te-am mai văzut pe-aici de secole! Secole, zic.

Leman Street fusese prima secţie în care lucrase Troy, un soi de alma mater. Îl avusese pe George Bonham ca superior direct la vârsta de douăzeci şi unu de ani – încă bucuros că fusese acceptat în Poliţie în ciuda celor doi centimetri sub înălţimea minimă. Fusese instruit şi protejat de către Bonham din motive pe care nici măcar nu se încumeta să le ghicească. Bonham fusese cel care îl îndrumase către misiunile sub acoperire. În 1939, Scotland Yard ceruse prezenţa lui Troy în rândurile sale. Soluţionarea rapidă a unui caz spinos şi lipsa de oameni îl urcaseră în grad ca sergent la câteva luni după izbucnirea războiului. Acum, la aproape douăzeci şi nouă de ani, o întâlnire cu Bonham încă îl făcea să se simtă ca un copil.

În camera din spate, Bonham puse apă la fiert

şi luă de pe raft o cutie de ceai. Troy ştia că plăcerea lui Bonham de a respecta ritualul de modă veche putea să prelungească prepararea ceaiului la nesfârşit. Privi în jurul său. Nu se schimbase nimic de când plecase la Yard: pereţii aveau aceeaşi culoare a cojii de ou, întunecată în toate nuanţele de crem şi de ocru din cauza fumului de ţigară.

— Cred că eşti îngheţat, repetă Bonham.

— George, spuse Troy, sperând că nerăbdarea cu care trata ritualul nu era prea evidentă. Pot să-l văd?

— Nu pleacă nicăieri.

— Totuşi, aş vrea să-l văd.

Bonham merse încet până la fereastră, răsuci zăvorul şi luă de pe pervaz un pachet lung, învelit în hârtie maro.

— Cum nu aveam gheaţă, m-am gândit că era singurul loc unde îl puteam ţine. Nu s-ar putea strica într-o noapte ca asta, nu?

Aşeză pachetul îngheţat pe masa din mijlocul încăperii şi trase de un colţ al hârtiei. Conţinutul se rostogoli ţeapăn către capul mesei. Era un braţ omenesc, aparţinând unui bărbat, hăcuit fără fineţe chiar deasupra cotului. Era braţul stâng, integral, cu tot cu degete, al treilea purtând încă un inel de aur. Antebraţul era acoperit cu o mânecă de haină din lână, purtând urmele unor colţi de câine. Dedesubt se iţea o mânecă de cămaşă care îşi pierduse albeaţa, încă prinsă cu un buton de argint. Troy privi atent. Apoi înconjură masa de două ori. Se opri, întoarse braţul cu palma în sus şi studie mâna. Câteva minute se scurseră în

tăcere. Când se sprijini de dulap şi îşi desprinse privirea de braţ, ceainicul fluieră, tulburând liniştea. Bonham îl goli şi luă o porţie din raţia de ceai în scădere.

— Cine l-a găsit? întrebă Troy.

— Un puşti. În după-amiaza asta.

— De unde l-a luat?

— Dintr-o zonă bombardată. Departe, spre est, către Green. A apărut din senin, l-a trântit cu pleosc şi a fugit. Oricum, nu contează. Îl cunosc de când era în scutece. N-o să avem probleme să-l găsim. Părinţii lui sunt vecinii mei de bloc.

— Va trebui să discut cu el.

Bonham aşează lângă braţ ceainicul şi două ceşti şi privi în jos spre Troy.

— Cu siguranţă nu în seara asta, Freddie. Nu poate fi atât de urgent.

— Cât de urgentă este o crimă?

— Cine a spus ceva despre crimă?

— Cine a trimis după Scotland Yard?

— E doar o măsură de precauţie. M-am îngrijorat când s-a dovedit a nu fi unul dintre ai noştri.

— N-au apărut cadavre fără mâini? întrebă Troy.

— Am ţinut o evidenţă strânsă. I-am verificat pe toţi. Nu e localnic, aş putea să jur.

— Luna asta au fost raiduri masive. Londra e înţesată de cadavre. Am putea construi un zid din morţii noştri.

— Nu e de-al nostru, îţi spun.

— Oamenii mor în toată Londra, George.

— Nu şi ăsta. Am pierdut câţiva săptămâna

asta, prea înceţi sau prea proşti ca să ajungă la adăposturi. Dar sunt luaţi în evidenţă. Nu lipseşte nimeni în zona mea. Am scos la suprafaţă şi am identificat fiecare cadavru. Niciunul dintre ele nu avea un braţ smuls.

— Braţul ăsta nu a fost nici smuls, nici sfâşiat de o bombă. A fost tăiat.

— M-am gândit să mă uit îndeaproape la asta.

— Cel puţin patru lovituri de lamă. Troy se aplecă mai aproape de capătul tăiat al ciotului, sprijinindu-şi coatele pe masă. A fost ceva greu, cu un singur tăiş şi lamă lată, care se îngustează treptat.

— Un satâr?

— Mai degrabă o macetă sau un cuţit Bowie.

Bonham îi dădu o ceaşcă lui Troy. Mâna i se dezmorţi dureros în contact cu căldura ei. Tresări şi se întoarse din nou spre braţ. Unghiile erau îngrijit tăiate, nici rupte, nici roase. Vârfurile degetelor erau puternic îngălbenite de nicotină – Troy ar fi putut jura că dăduse peste un fumător de Capstan –, dar lucrul curios erau semnele micuţe, petice întunecate de piele pătată şi întărită. Un fel de arsuri sau de cicatrice provocate de opărire. Cele mai multe se vindecaseră deja, însă vreo două păreau mai recente, vechi de cel mult o lună. Troy simţi o înţepătură de durere în vârful despicat al degetului mare. Sorbi băutura neplăcută la gust, o amintire vagă a unei ceşti de ceai zdravene, dinainte de război. Înconjură încă o dată vechea masă de ulm şi se opri lângă Bonham, umăr la umăr – doar că umărul lui Bonham îl depăşea cu mult pe al său.

— Ah, adăugă Troy, era deja mort când i s-a făcut asta.

Bonham sorbi zgomotos din ceai.

— Să fiu al naibii, zise el încet.

— Unde e zona bombardată? întrebă Troy.

— Puştii îi spun *grădina.* E către Stepney Green. În mare parte a fost Cardigan Street, înainte ca Hitler să aibă grijă de ea.

— Era una dintre zonele mele de patrulare.

— Ei bine, poţi să patrulezi din nou pe-acolo mâine.

— Băiatul locuieşte în blocul tău?

— La parter, în partea din spate. Îl cheamă Terence Flanagan, zis şi Tub. N-a avut necazuri, din câte ştiu. Bătrânu-său le cam trage la măsea, dar mai degrabă îl răsfaţă pe băiat decât să-l ia la curele când se îmbată. Cunoşti genul. Când îl apucă amocul, îl îngroapă pe puşti în tot ce are în buzunar, de la un sfert de penny la patru pence. Mamă-sa e soi bun, în schimb – îl ţine pe calea cea dreaptă.

— Pot să vorbesc cu el dimineaţă?

— Dacă te trezeşti destul de devreme. Vrei să rămâi peste noapte?

— Ar fi în regulă, George?

— Nicio problemă, e spaţiu destul. În fond, locul e pe jumătate gol.

Troy ştia cum stau lucrurile, de fapt. Bonham şi soţia sa, Ethel, crescuseră trei copii în tot atâtea camere. Două dormitoare prin care se putea trece şi o sufragerie mai mică de nouă metri pătraţi, cu o bucătărie liniară care includea şi baia. Singurul motiv pentru care lui Bonham nu i se părea

înghesuit era că nu locuise niciodată altundeva, iar singurul motiv pentru care descrisese locul drept pe jumătate gol era că cei trei fii ai săi erau în marină, iar soţia sa fusese ucisă în campania Blitz din 1940. Troy mâncase de multe ori acasă la soţii Bonham la sfârşitul anilor 1930, pătrunzând în viaţa lor drept cel mai tânăr băiat care intrase la Portsmouth. Familia îl adoptase, îl hrănise şi, din punctul de vedere al lui Troy, îl educase în timpul primului său an ca poliţist.

Bonham îşi îndesă cascheta sub braţ ca pe un cap de stafie şi se pregăti de plecare. Troy luă braţul.

— Cred că glumeşti, spuse Bonham.

— Deloc. Îl luăm cu noi.

— Fă-ţi pe plac.

Troy rulă braţul înapoi în hârtia maro şi îl puse subsuoară, ca pe o baghetă franţuzească.

Bonham deschise dulapul şi puse în caschetă un pachet mic, învelit cu hârtie de ziar pătată de sânge.

— O mică trataţie. Îi zâmbi lui Troy. Zâmbetul se transformă într-un rânjet atotştiutor. Măcelarul mi-e prieten. Ne-am văzut chiar săptămâna asta. Ar trebui să ne-ajungă la amândoi.

Atinse cascheta la fel cum şi-ar fi atins nasul, de parcă ar fi împărtăşit cu Troy un secret vital.

— Ăsta mi-e de-ajuns, spuse Troy atingând braţul îngheţat.

— Acum îţi arde ţie de glume, răspunse Bonham.

Capitolul 4

Bonham locuia în Cressy Houses, la câţiva metri de Stepney Green. Clădirea avea o faţadă splendidă, deşi înnegrită, de cărămidă şi ţiglă roşie, cu patru etaje, purtând cu mândrie firma companiei East London Dwellings. Acolo unde clădirea întâlnea caldarâmul, în Union Place, era încă proptită cu bârne şi schelărie, amintiri ale raidului care o costase viaţa pe Ethel Bonham.

— Numai o secundă, spuse Bonham aruncând un mănunchi de chei către Troy în timp ce îşi scotea din maşină trupul uriaş. Intră singur şi pune ceainicul pe foc. Merg să discut cu părinţii tânărului Flanagan.

Troy urcă scările până la uşa apartamentului lui Bonham, aflat la etajul al doilea. Locuinţa părea mai mult decât pe jumătate goală. Mirosea vag a legume fierte şi, deşi era în perfectă ordine şi curăţenie, părea lipsită de viaţă – mai degrabă ocupată decât locuită. Intră în bucătăria mică şi aprinse gazul. Remarcă primul lucru în care recunoscu mâna lui Ethel Bonham: un săculeţ împletit pentru cârlige de rufe care atârna pe spatele uşii. Foarte puţin rămăsese în urmă, de parcă Bonham ar fi îndepărtat voluntar orice urmă a existenţei soţiei sale decedate. Dulapul cu vitrină, care conţinuse cândva un set întreg de porţelanuri, de la un căţel din ghips până la câteva farfurii marca Derby hidoase, roşu cu auriu, se sprijinea acum gol de peretele sufrageriei. În primăvara lui 1936, Troy fusese cel mai necopt dintre recruţi, încă atât de pătruns de aerul de la

ţară, încât tramvaiul şi taxiul păreau mai degrabă ameninţări la adresa membrelor şi vieţii lui decât orice criminal. Ethel îi desluşise tainele vieţii de oraş – unde şi când, dacă nu şi cum să meargă la cumpărături, cum să-şi cârpească ciorapii, cum să spargă un ou cu o singură mână şi cum să-l întoarcă păstrând gălbenuşul întreg. În luna octombrie a aceluiaşi an, Bonham îl adusese acasă după lupta de pe Cable Street, când comisarul de poliţie fusese suficient de necugetat să încerce să deschidă un drum pentru fasciştii lui Mosley trimiţând întregul corp călare al Poliţiei metropolitane împotriva unui număr copleşitor de peste o sută de mii de londonezi. Scăpând de sub control, un cal îngrozit îl lovise pe Troy deasupra ochiului stâng cu o copită potcovită. Ethel spălase şi bandajase rana. Troy mai avea cicatricea, abia sesizabilă de-a lungul sprâncenei. Ethel îl învăţase să fie independent şi îl încurajase involuntar să trăiască o viaţă solitară la oraş, viaţă pe care Troy o definea acum, irevocabil, ca aparţinând firii sale.

— Totul e-n regulă, strigă Bonham din bucătărie. Tub a primit învoire să lipsească mâine-dimineaţă de la şcoală ca să ne arate unde a găsit braţul.

Silueta lui Bonham umplu cadrul uşii dintre hol şi sufragerie, iar bărbatul intră, aplecându-se pentru a evita pragul de sus. Îşi descheie tunica uniformei şi o agăţă pe spătarul unui scaun. În cămaşă şi bretele, îşi dezlegă nodul de la cravată. Pantalonii de uniformă cu talie înaltă îi strângeau coastele, scoţând în evidenţă începutul de burtă al unui bărbat musculos care avansa încetişor spre

vârsta de cincizeci de ani. Troy detesta să poarte uniformă şi adora anonimitatea modestei sale haine negre.

— O bucată bună de carne de vită, spuse Bonham cu simplitate şi îşi răsuci butonul din spate al gulerului. O arunc în tigaie. Câţiva cartofi şi nişte legume… deschidem şi o sticlă până sunt gata. Haide, Freddie, scoate-ţi haina.

Îngenunche lângă sursa de gaz şi trezi focul la viaţă, sfârâind, cu un chibrit Swan Vesta, în timp ce Troy îşi descheia încet haina.

Bonham se aşează lângă foc, cu genunchii aproape atingându-i bărbia, ţinând cu delicateţe în mâinile uriaşe un pahar cu bere neagră.

— N-ai pierdut încă pe cineva şi sper să nu treci prin asta vreodată. Însă n-ai de unde să ştii cum e. Oamenii se descurcă fiecare în felul lui. Eu… mi s-a părut mai uşor să accept că sunt pe cont propriu, după douăzeci şi trei de ani de căsătorie, după ce am scăpat de toate flecuşteţele şi accesoriile. Cum spuneam, n-ai de unde să ştii.

— Mai devreme sau mai târziu, vom şti cu toţii, spuse Troy.

Bonham luă afirmaţia abstractă drept ceva mai specific.

— Crezi că războiul va continua la nesfârşit? întrebă el.

— Nu, răspunse Troy, tocmai invers. Războiul e pe terminate. Londra se umple de soldaţi. Nu poţi să te urci în tren dintr-o gară principală fără să-i vezi, şiruri după şiruri. Tot mai des sunt americani. Cred că putem considera prezenţa lui Eisenhower în Anglia drept un semn sigur. În curând, va exista

un al doilea front.

Bonham vorbi în numele Europei:

— Ar cam fi timpul, mormăi el în pahar.

— Şi poate că atunci bătrânii vor înceta să mă mai acuze de laşitate.

— Cum? În mod direct?

— Nu, dar orice chip sub patruzeci de ani priveşte unul peste patruzeci de parcă ar trebui să fie în uniformă. Mi se întâmplă tot timpul.

— Un poliţai rămâne poliţai, declară Bonham fără echivoc.

Troy fusese tentat să se înroleze, şi nu doar o dată. Nu că s-ar fi înghesuit alţii. Al doilea război nu urmărise modelul celui dintâi. Acesta îşi pusese propria amprentă de confuzie, parţial manifestată printr-un val xenofob care dusese la arestarea a mii de străini după Dunkirk şi căderea Norvegiei. Printre aceştia se numărase şi fratele mai mare al lui Troy – o diferenţă de opt ani suficientă pentru a fi fost născut în Viena (parte a Reich-ului de la Anexarea[7] din 1938) din părinţi ruşi care îşi croiau cu dificultate drum prin Europa în ajunul unei alte mari confuzii cunoscute în istorie drept revoluţia din 1905. Eliberat în toamna aceluiaşi an, fratele lui Troy servea acum suveranitatea şi patria ca locotenent-comandor cu noul avion de vânătoare Tempest. Pica pe care nu o purta ţării sale adoptive se transmisese, printr-un mecanism necunoscut, asupra lui Troy, care nu cunoştea o altă patrie, însă, din numeroase motive pe care nici nu se gândea să le exprime în afara cadrului

7 Ocuparea și anexarea Austriei de către Germania nazistă.

familial, nu dorea să o servească altfel decât ca poliţist.

— Nu pot să înţeleg de ce nu eşti supărat, îi spusese fratelui său, Rod.

— N-are sens, fusese răspunsul. N-are rost să resping Anglia pentru felul în care m-a tratat. Consider totul un accident.

— Un accident! protestase Troy.

— Întocmai, o greşeală. Orice aş simţi, subiectiv fiind, pentru ţara mea adoptivă – se oprise cu emfază –, căminul meu, din punct de vedere obiectiv, este de partea celor buni.

— Lupţi pentru cei drepţi? rânjise Troy către fratele lui.

— Dacă vrei s-o spui aşa, i se răspunsese, este o trăsătură definitorie a familiei: *laissez-penser.*

— Te lasă cu un gust amar, nu crezi?

Rod nu îi răspunsese.

— Fără de ţară, spusese Troy.

Rod aşteptase, întrebându-se unde voia să ajungă fratele său.

— Nu înseamnă prea mult. Nimic din toate astea nu înseamnă prea mult, continuase Troy. Cămin, patriotism – nu înseamnă prea mult pentru cei fără de ţară.

— Ştiu, spusese Rod, gândindu-se că fratele său devenise, în sfârşit, coerent.

— Fără de ţară… în suflet, completase Troy, spulberând orice urmă de coerenţă.

— Ce dracu’ înseamnă asta?

Fusese rândul lui Troy să nu aibă un răspuns.

Capitolul 5

Carnea fiartă de vită cu garnitură de cartofi şi legume cu origine nedefinită – fără morcovi – îl făcu pe Troy recunoscător pentru generozitatea lui Bonham şi totodată curios: de ce oare regretata doamnă Bonham nu reuşise să-şi transmită talentele culinare soţului ei în aceeaşi măsură în care Troy beneficiase de această ucenicie? Bonham pescuise o a doua sticlă de bere neagră şi căuta deschizătorul, când se auzi o bătaie puternică în uşă.

— ’nă seara, domnule Bonham.

Troy identifică o voce bărbătească venind dinspre prag, al cărei posesor îi era ascuns de spatele lui Bonham. Într-un colectiv de docheri, zarzavagii, vânzători ambulanţi de vechituri şi zilieri, Bonham reprezenta legea şi ordinea, decenţa în care credeau toţi, deşi nevoiţi să nu i se supună, uneori – unul dintre noi, şi totuşi nu de-al nostru. Vocea era respectuoasă, fără a arăta consideraţie. Era dreptul deplin al lui Bonham să fie numit „domn”.

— Auzii c-aţi fi găsit ceva.

Troy se ridică în picioare ca înţepat. Bonham îi spunea omului să intre, atâta vreme cât nu avea de gând să le irosească timpul. În cameră se strecură un ins scund, îmbrăcat într-o jachetă zdrenţuită şi pantaloni groşi de pânză. Era aproape la fel de lat pe cât era de înalt, cu umeri laţi de aproape un metru, un metru şaptezeci de muşchi. Bonham îl prezentă pe sergentul Troy de la Scotland Yard domnului Michael McGee şi îi indică

omului un scaun pe care să stea.

— Auzii deci c-aţi fi găsit ceva, spuse din nou McGee.

— Mick, ştii prea bine că nu aşa merg lucrurile.

McGee îşi puse şapca pe genunchi şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Wolinski a dispărut, spuse el sec.

— A dispărut, repetă Bonham. Cum adică a dispărut?

— Adică nu l-a văzut nimeni de trei zile.

Bonham îşi înclină uşor capul, uitându-se în jos către Troy. Stăteau unul lângă celălalt, cu spatele la foc.

— E prima dată când aud despre asta, spuse el. N-a raportat nimeni dispariţia.

— Cine e Wolinski?

— Locuieşte deasupra. Bonham îndreptă către tavan un arătător imens.

Troy i se adresă direct lui McGee:

— De ce nu aţi raportat?

McGee ridică din umeri.

— Wolinski e unul dintre camarazi, explică Bonham. Lucrează în docurile George V, împreună cu domnul McGee aici de faţă, când are chef. Iar când nu are, o şterge. E drept că nu am auzit vreun sunet deasupra, dar n-am dat atenţie. Locuieşte singur şi nu face mult zgomot.

— Aşadar, a dispărut de trei zile şi nimeni nu a spus un cuvânt până acum? Troy vorbi de parcă îi venea greu să creadă.

— Aşa e el, spuse Bonham. Toţi sunt aşa. Nu au încredere în poliţie. Suntem duşmanii poporului şi alte asemenea baliverne.

McGee nu dădu atenţie.

— Se spune c-aţi găsit un cadavru în Cardigan Street.

— Nu tocmai, preciză Troy.

— Dar aţi găsit ceva.

— Crezi c-ar putea fi Wolinski?

— Cum aş putea şti până nu-l văd?

Troy făcu o pauză şi schimbă abordarea.

— De cât timp lucraţi ca docher, domnule McGee?

— Cu întreruperi, de când cărămidăria s-a dus la fund în ’29.

— Şi domnul Wolinski?

— Cred că tot cam de-atunci. A venit din Polonia în ’34 sau în ’35.

— Arătaţi-mi mâinile.

McGee îi aruncă lui Troy o privire mirată, dar făcu întocmai, întorcându-şi palmele în sus pe faţa de masă din muşama. Cu colţul ochiului, Troy observă că şi Bonham înregistra întrebările cu o ridicare mirată din sprâncene. Mâinile lui McGee erau un amestec de cicatrice vechi cu bătături recente şi întărite, îngroşate şi galbene, asemănătoare celor de pe tălpile poliţiştilor care patrulează.

— Cadavrul nu este al lui Wolinski, spuse Troy. Mâna pe care am examinat-o nu are bătături. Mortul nostru nu a lucrat niciodată într-un doc şi nu a depus vreodată muncă fizică. Domnul Wolinski ar putea fi în viaţă sau ar putea fi mort, însă nu pe el l-am găsit – sau vreo parte a lui. Vreţi totuşi să raportaţi oficial dispariţia lui?

Exactitatea formală a cuvintelor lui Troy păru

să-l zăpăcească pe McGee pentru prima dată. Se uită la Bonham, căutând ajutor.

— Las-o aşa o zi sau două, Mick. Peter a venit şi a plecat de multe ori. Probabil că nu e nimic grav şi nici nu-ţi va fi recunoscător că m-ai amestecat în povestea asta.

McGee nu păru dispus să accepte încurajări, de parcă nu ar fi împărţit suficientă dreptate.

— Aţi putea să vă uitaţi, mormăi.

— Să ne uităm, repetă Bonham. La ce?

— La apartament. Ar trebui să căutaţi indicii, nu-i aşa? McGee scutură în faţa lor un set de chei strălucitoare. Bonham reuşi în sfârşit să scoată capacul sticlei de bere şi spuse că ar fi o pierdere de vreme, dar Troy interpretă totul ca pe o curiozitate simplă, pe care cu greu o putea refuza – nu când era atât de bine mascată de ideea de a-şi face datoria.

Refugiaţii, indiferent de origine, ţineau enorm la amintirile din copilărie, la legendele familiei, la poveştile doicilor şi la o multitudine de nonsensuri despre ţara de baştină. Acea parte a minţii lui Troy gata să refuze asemenea absurdităţi era mereu hipnotizată de puterea acestor mituri.

McGee se aşeză în aşa fel încât să nu stingherească, pe un scaun înalt, chiar la intrarea în camera de zi; încerca, parcă, să evite clar amestecul în tot ceea ce Troy ar fi putut considera dovezi. Deşi apartamentul era la fel cu al lui Bonham, contrastul era izbitor. Dintr-o privire, Troy putu estima că în încăpere se găseau cinci sau şase mii de cărţi, aşezate pe toţi cei patru pereţi, inclusiv pe pervazuri, din podea până în tavan.

Când nu mai avusese spaţiu, Wolinski legase cu grijă cărţile în teancuri şi le stivuise sub scaune. Sub masă se găseau sute de exemplare din *Daily Workers, Picture Posts, Manchester Guardians,* chiar şi câteva numere rătăcite din *Pravda* – toate legate atent cu sfoară şi aşezate astfel încât să nu fie lovite cu genunchii.

Troy mătură cu privirea rafturile. Colecţia integrală a *Comediei umane* de Balzac, în franceză. Dostoievski, aproape integral, tot în franceză. Tolstoi – douăzeci şi patru de volume – în original. *Capitalul* în germană. Câte un volum al lui Kropotkin în engleză (aproape o erezie pentru un marxist, gândi Troy) şi aşa mai departe. Peter Wolinski părea să fi citit, sau cel puţin să deţină, majoritatea operelor literare importante în toate limbile europene. A doua încăpere adăpostea un birou, cu un stilou, cerneală şi un carneţel de notiţe aranjate cu o precizie militărească, precum şi alte rafturi cu cărţi.

Chimie, fizică, noţiuni complet străine lui Troy; avu însă revelaţia unui model privind rafturile din jurul biroului. Volume prăfuite, nedeschise de multă vreme, în germană, lăsară loc lucrărilor recente, în engleză, majoritatea tratând presiunea metalelor sau dinamica propulsiei chimice. Pe un perete, Wolinski găsise loc pentru fotografii, două sau trei duzini, poate mai multe, unele nu mai mari decât vederile, altele – cât farfuriile. Tineri surprinşi în faţa cafenelelor stradale, un tânăr purtând tocă şi robă negre şi ţinând strâns un sul simbolic, o amestecătură de tineri şi de bătrâni aşezaţi ca pentru a comemora o adunare

academică – amestecătura familiară a vieţii sociale şi a evenimentelor oficiale din viaţa unui student antebelic, un polonez străin în Republica de la Weimar.

Troy se uită lung la o fotografie şocantă a Führerului, în plină dezlănţuire a furiei, gesticulând către cer cu arătătorul rigid, într-una dintre apariţiile sale atent regizate. Purta mesajul „Hei, tu, ăla de la galerie!” Zilele în care Hitler fusese o ţintă a amuzamentului păreau foarte îndepărtate. Lângă fotografie, Wolinski surprinsese tranziţia într-un instantaneu dezolant, de o frumuseţe îmbrăcată în teroare: o dimineaţă timpurie de vară, pe o stradă a unui oraş bavarez fără nume, nici urmă de oameni, doar o înşiruire de case acoperite de steaguri; o coloană infinită, un tunel tăcut de svastici.

Troy îl întrebă pe McGee:

— Cu ce se ocupa Wolinski înainte de a veni aici?

— Preda într-una dintre facultăţile nemţeşti.

— La universitate?

— Totuna. Cred că era în München. Până l-a alungat Hitler.

Mai rămăsese dormitorul. Dacă primele două camere nu ar fi spus povestea unui om meticulos, Troy ar fi zis că aceasta fusese scotocită şi prădată. Cearşafuri răsucite şi soioase, praf peste tot, haine în maldăre haotice. Nu găseai loc să te aşezi, abia dacă aveai spaţiu să stai în picioare, iar ca să te întinzi, cu greu. Părea că Wolinski ignora totul în favoarea activităţii mentale. Troy nu ar fi putut să închidă un ochi în asemenea praf şi

mizerie. Pe masa de lângă pat, cu cotorul în sus, se afla lectura dinainte de culcare a lui Wolinski. Troy zâmbi: era *Codul de onoare al Wooster-ilor* de P.G. Wodehouse, carte în care, aflat în căutarea cănii pentru smântână în formă de vacă a mătuşii sale Dahlia, Bertie Wooster reuşeşte să învingă fascismul britanic.

— Domnule McGee, veniţi aici, vă rog.

McGee întrebă din prima încăpere:

— N-o să încurc lucrurile?

— Cu greu aţi putea face mai multă dezordine decât am făcut eu. Încercaţi doar să nu atingeţi nimic.

McGee păşi în încăpere.

— Întotdeauna arată aşa? întrebă Troy.

— Da. Mereu a trăit ca într-o cocină.

— Aţi şti dacă lipsesc ceva haine sau dacă şi-a făcut vreun bagaj?

McGee arătă deasupra unui dulap cu furnir de mahon crăpat şi umflat.

— Dacă ar fi aici, acolo ar sta valiza.

Troy îl conduse pe McGee înapoi în bucătărie.

— Iar aparatul de ras ar fi aici? Troy arătă spre brâul din plăci de faianţă de lângă chiuvetă. Înţeleg că domnul Wolinski se bărbiereşte, nu-i aşa?

— Întocmai, răspunse McGee. Uneori se duce la bărbier, pe Mile End Road, dar are un aparat de ras. De asta sunt sigur.

— Îl vedeţi aici? întrebă Troy.

McGee ridică din nou din umeri.

— Cred că putem presupune că domnul Wolinski a plecat de bunăvoie oriunde o fi plecat. De obicei, răpitorii şi criminalii nu te roagă să-ţi

faci bagajul înainte. Cât despre Luftwaffe, nu dă prea mare importanţă dacă victimele sale sunt sau nu bărbierite.

— Deci Peter o să se întoarcă?

— Nu a abandonat o casă plină de cărţi în München. Mă îndoiesc că ar face asta în Stepney.

McGee păru mai degrabă dezumflat decât uşurat de cuvintele lui Troy.

— Şi atunci, ce să fac?

— Lăsaţi-i cheile sergentului Bonham, iar dacă Wolinski nu se întoarce până la sfârşitul săptămânii, raportaţi oficial pe Leman Street. Cu greu ar putea rătăci prea mult prin Anglia în momentul de faţă.

— Bineînţeles, răspunse McGee gânditor. Doar e război.

— Aşa am auzit, spuse Troy.

Capitolul 6

Troy tremura la intrarea din spate a imobilului, privind norişorii pe care respiraţia sa îi forma în aer.

— Şi să nu fii obraznic cu unchiul George, îşi avertiză doamna Flanagan fiul – Terence, zis Tub.

Troy şi Bonham avură un schimb de priviri când auziră de „unchiul George”. Doamna Flanagan îi încheie băiatului nasturii de la haină şi îi îndreptă şosetele în zona de obicei încreţită dintre genunchi şi gleznă.

— N-are sens să-l sperii pe puşti, mormăi Bonham.

— Dacă zici tu, unchiule George, îi răspunse

Troy, mormăind şi el.

— Am făcut rost de braţ, nu-i aşa?

Doamna Flanagan i se adresă direct lui Bonham.

— Dacă-ţi face necazuri, dă-i un dos de palmă, George.

— Aşa am să fac, Patsy, răspunse Bonham.

Băiatul se uită pieziş în sus, către sergent, care se înălţa la peste doi metri cu tot cu caschetă, asemenea unei veveriţe care măsoară din priviri un stejar. Un ochi i se rotea alert, celălalt fiind ascuns sub o bucată nouă de Elastoplast. Se îndreptă spre stradă fără să arunce măcar o privire înapoi, spre mama sa. La ieşire, în Union Place, o privelişte neplăcută îi întâmpină pe Troy şi pe Bonham. Şapte puşti se aliniaseră de-a curmezişul pavajului, toţi privind expectativ către Bonham.

— Ah, nu, spuse el. Ce credeţi că faceţi?

Nimeni nu răspunse. Privirile copiilor păreau fixate undeva între bucurie şi lacrimi. Sergentul Bonham deţinea controlul asupra celui mai important şi mai misterios eveniment din scurta lor experienţă. Troy privi în jos la o amestecătură de haine de ploaie din gabardină, jachete supradimensionate prinse cu sfoară, ghete maro, tunsori castron, genunchi învineţiţi şi jupuiţi. Colecţia de haine la mâna a doua deloc pe măsură evoca imaginea celor şapte pitici, tăgăduită numai de prospeţimea chipurilor. La capătul şirului, un roşcovan soios, fără îndoială poreclit Morcoveaţă, jongla cu o cutie de cacao fumegândă – un cuptor portabil improvizat. Troy îşi dori să fi avut şi el aşa ceva.

— Ar trebui să fiţi la şcoală, ştiţi doar, insistă Bonham. Haideţi, valea!

Băieţii rămaseră pe poziţii. Un exemplu clasic de impas fără ieşire.

O viaţă petrecută pe margine, exclus, însă atent, îi lăsase lui Tub loc de puţine dubii despre cum ar trebui să acţioneze un lider dacă i se oferă ocazia. Recunoscu ocazia şi ştiu cum să profite de ea. Păşi printre Bonham şi Troy, iar grupul băieţilor se despărţi în faţa lui, parcă loviţi de toiagul lui Moise. Tub preluă conducerea în direcţia Cardigan Street. Băieţii îl urmară într-o ordine prestabilită: nimeni nu îl depăşi, nici măcar nu încercă să îl ajungă pe Tub în parcursul său magistral. El nu rosti niciun cuvânt şi nu privi înapoi. Bonham şi Troy îi urmară, la capătul şirului, având un aer vag stupid şi simţindu-se ca nişte uriaşi. Troy îşi vârî mâinile adânc în buzunare, pentru a-şi ţine degetele departe de muşcătura înţepătoare a îngheţului. Se întrebă dacă roşcovanul ar putea fi convins, pentru un şiling, să se despartă de invenţia lui.

Tub se opri pe un petic neted de zăpadă proaspătă şi aşteptă ca Bonham şi Troy să îşi facă drum printre dărâmături, în „grădină”. Puştii se aliniară, evitând cu respect porţiunea alocată jocului de şotron – furci caudine printre care Troy ar fi fost nevoit să treacă pentru a ajunge la Tub. Troy se opri stângaci la capătul coloanei.

— Aici? întrebă el. Aici l-ai găsit?

Tub încuviinţă. Troy privi în jur. Zona bombardată, cu dâmburile şi gropile ei, părea neclară şi uniformă sub stratul de zăpadă. Bonham

apăru şi el, înaintând din greu şi răsuflând şuierat.

— Dacă vânăm cai verzi pe pereţi…

Troy îl întrerupse.

— Cum de eşti atât de sigur? îl întrebă pe Tub.

Tub scormoni în zăpadă cu vârful ghetei, descoperind o dală albastră. Parcă la un îndemn invizibil, toţi puştii începură să lovească zăpada, împrăştiind-o departe de vechea pardoseală. Troy se oferi să ţină cutia roşcovanului, câtă vreme acesta lucra, însă copilul o strânse mai aproape de haina de ploaie şi se uită urât la poliţist, fără să se oprească din loviturile aplicate cu talpa metalică a ghetei.

Troy privi în jos la podeaua bucătăriei şi la pătratele şterse ale şotronului.

— Aici? repetă el.

— Aici era, spuse Tub.

— Am înţeles. Dar aici l-ai găsit?

Troy ezita să numească obiectul, însă opt perechi de ochi păreau să-l provoace să o facă.

— Braţul, cedă el. Ai găsit braţul aici?

— Nu, îngână Tub. Aici eram noi când mi l-a dat câinele.

Troy îl auzi pe Bonham mormăind „Hristoase”.

— Care câine? întrebă el.

— Câine, răspunse Tub, de parcă ar fi fost o explicaţie suficientă.

Troy se uită la Bonham, Bonham se uită la Troy. Amândoi se simţeau tot mai mult ca Mutt şi Jeff[8].

— E prima dată când aud asta, spuse Bonham.

8 Personajele principale ale unei benzi desenate foarte populare în SUA, al cărei creator a fost, în 1907, Bud Fisher.

Lui Troy i se păru deja o afirmaţie foarte familiară.

— Altă mizerie, Stanley, şopti el. Vrei să spui că un câine a venit şi ţi-a dat braţul în timp ce te jucai aici?

— Nu se juca, se băgă în vorbă băiatul cel mai mare. Nu-l lăsăm, pentru că se împiedică.

— Deci nu ai găsit braţul?

— Ba da, protestă Tub. Eu am fost. Doar eu. Nu ăştia. Câinele a venit şi mi l-a dat. Nu l-a dat altcuiva. Mie mi l-a dat!

— Ai idee de unde a apărut câinele?

Tub nu păru să înţeleagă.

— Unde l-ai văzut prima dată?

Tub arătă către zidul dintre Cardigan Street şi Alma Terrace, unde se ridicau încă bucăţi de case, unde câteva cărămizi rămăseseră în ordinea în care le aşezase zidarul.

— Arată-mi, spuse Troy. Aceeaşi procesiune structurată ca într-un ritual se deplasă către Alma Terrace. Troy se uită peste ciotul de zid. Zăpada căzută dimineaţă acoperise orice urme pe care câinele le-ar fi putut lăsa. George, spuse el, căutăm un afurisit de ac într-un car cu fân. Simţi în picior lovitura ghetei numărul patruzeci şi nouă, avertizându-l să îşi controleze limbajul. Va trebui să căutăm peste tot.

— Freddie, glumeşti. Nu am suficienţi oameni.

— Cum altfel am putea găsi ceva?

— Ce te aştepţi să găseşti?

— Restul corpului. Mai exact, bucăţi din el.

Troy privi către puşti, întrebându-se cât de mult auziseră şi cât de mult înţeleseseră. Opt chipuri îngereşti şi şaisprezece ochi duri, nemiloşi îi

întoarseră privirea. Păstrarea inocenţei părea un ideal lipsit de sens.

— V-ar plăcea să câştigaţi nişte bani? întrebă el.

— Cât? se interesă cel mai mare.

— Un şiling, răspunse Troy.

— Jumătate de coroană, negocie băiatul.

— Nici nu ştii pentru ce este!

— Tot are să te coste jumate de dolar, răspunse copilul.

— OK, OK, spuse Troy, o jumătate de coroană pentru cel care găseşte restul.

— Freddie, pentru Dumnezeu, îl întrerupse Bonham. Nu se poate!

Îl prinse pe Troy de umăr şi-l trase deoparte, în încercarea de a discuta cu el departe de băieţi.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— George, ai altă soluţie?

— Hristoase! Sunt copii! Ar trebui să fie la şcoală!

— E destul de clar că nu intenţionează să meargă. Şi nu prea seamănă cu Freddie Bartholomew, nu crezi?

— Hristoase, repetă Bonham.

— Nu-ţi face griji, spuse Troy.

— E păcatul tău.

Troy se întoarse spre băieţi, aranjaţi într-un semicerc larg în jurul lui.

— Vreau să căutaţi… Ezită, nesigur cum să numească un cadavru. Orice ar putea ţine de ce a găsit Tub. OK?

Încuviinţară.

— Iar dacă găsiţi ceva, nu-l atingeţi. Veniţi

direct şi îi spuneţi domnului Bonham. Nimeni, absolut nimeni nu are voie să se apropie până când el nu a văzut despre ce este vorba. S-a înţeles?

Încuviinţară din nou.

— Dacă nu, s-a dus jumătatea de coroană, conchise Troy. Tub vorbi.

— Un şiling pentru mine fiindcă l-am găsit şi şase pence de căciulă pentru căutări sau puteţi s-o ştergeţi, spuse el.

— Fie, spuse Troy, mulţumit de turnura clară pe care o luaseră lucrurile. Trebuie să ajung la Hendon, îi zise apoi lui Bonham. Cu cât obţinem mai repede un raport al legistului, cu atât mai bine.

— Mă laşi cu ei pe cap?

— Îmi pare rău, George.

— E scandalos, Freddie. Dacă apar mamele…

— Le cunoşti, George. E posibil?

— Ştii, Freddie, spuse încet Bonham, mă gândesc uneori că nimic nu-ţi poate împietri sufletul la fel ca o perioadă petrecută la Yard.

— Îmi fac meseria. Sună-mă la birou după-amiază dacă apare ceva.

Troy îşi croi drum de-a curmezişul zonei bombardate, spre Bullnose Morris, cu pachetul macabru din portbagaj. Băieţii se răspândiră în toate direcţiile, visând la bogăţii nemăsurate. În spatele său, Troy îl putu auzi pe Bonham oferindu-i roşcovanului şase pence pentru încălzitorul de mâini.

Capitolul 7

Ladislaw Kolankiewicz fusese patolog-şef al laboratorului secţiei de poliţie din Hendon de la deschiderea acesteia, în 1934. Unul dintre primii recruţi ai ştiinţei macabrului, recomandat de însuşi Sir Bernard Spilsbury[9], Kolankiewicz era considerat de mulţi drept un personaj înfiorător. Troy îl întâlnise în 1937; de atunci, părul i se rărise până la dispariţia completă, doar pentru a-i creşte din nou, viguros, din urechi şi din nas, precum şi de-a lungul dosului degetelor. Se îngrăşase şi se încovoiase în urma aplecării zilnice deasupra cadavrelor, iar engleza sa nu se îmbunătăţise deloc. Dacă subiectele tehnice erau tratate cu precizie şi fără greş, vorbirea curentă îi era fracturată în mod obscen. Poliţişti din întreaga Londră şi din comitatele din jur se bucurau să viziteze Hendon doar pentru că îşi înnoiau rezerva de anecdote marca Kolankiewicz. Acesta înghesuia cuvintele unele în altele, obţinând combinaţii fără sens, de-a dreptul scabroase, de genul „Cară-te naibilui, peşte nenorocit de poliţai!” sau celei aruncate lui Troy:

— Ce moaşă-ta vrei, deşteptule?

Troy se bucură să găsească încăperea goală. I se întâmplase de prea multe ori ca patologul să îl forţeze să poarte conversaţii în timp ce tăia cu ferăstrăul un craniu omenesc sau lătra către Anna, asistenta şi stenografa sa, care stătea pe scaunul din colţ, rezumate rapide ale conţinutului unui stomac. Însă în ziua asta stătea liniştit pe acelaşi scaun, fără şorţ, cu mâinile nepătate de sânge,

9 Patolog englez (1877 – 1947). A rezolvat numeroase cazuri de crimă faimoase.

mâncând un sandvici cu peşte şi citind *News Chronicle.* Era o atmosferă aproape plăcută, în ciuda mirosului greu de substanţe chimice, un adevărat ucigaş al simţurilor.

Troy trânti pe masă pachetul maroniu şi trase de capătul liber. Braţul se rostogoli până la jumătatea mesei. Kolankiewicz se lansă din colţul său asemenea unui păianjen alunecând pe pânză. Păru să se holbeze cu lăcomie la trofeu timp de câteva secunde, apoi ridică din umeri şi se uită la Troy.

— Ce-i rahatul ăsta?

— Un braţ.

— Al dracului de deştept, mormăi Kolankiewicz. Unde e restul? urlă patologul.

— Asta-i tot ce am.

Kolankiewicz îşi ridică braţele spre cer.

— Ah! Ah! Ah! Ce crezi că aş putea face doar cu ăsta?

— Tot ce poţi. Căutăm restul. Ai suficient material. Chiar şi un buton.

— Ah! Îmi plac butonii. Sigle. Iniţialele artizanului. Proporţiile distinctive ale metalelor fine de la bază – toate foarte informative. Ce ştii despre locul unde a fost găsit? Pe ce sau în ce a stat?

— Nu ştiu nimic.

Troy întinse o mână şi ţinu braţul îndreptat în jos, cât timp Kolankiewicz tăie mâneca de lână cu o foarfecă mare. O durere bruscă îl înjunghie în partea superioară a braţului stâng. Frecă uşor locul cu pricina. Aplecat peste braţ, Kolankiewicz se uită în sus pe sub sprâncenele stufoase, neîngrijite.

— Frumoasă lucrătură, remarcă el. Argint de

bună calitate. Ce ai păţit la braţ?

O propoziţie într-o engleză perfectă aproape îl sperie pe Troy. Absenţa accentului în vocea lui Kolankiewicz îl făcu să pară, momentan, departe de piticul dement pe care îl cunoştea. Patologul se îndreptă de spate.

— Ala e? Acolo ai fost lovit cu toporul? O prostie din partea ta.

Înconjură masa şi se apropie de Troy.

— Să văd, spuse.

— E în regulă, m-a văzut un doctor.

— Şi eu sunt doctor.

— Ştiu, dar, spre deosebire de majoritatea pacienţilor tăi, se întâmplă ca eu să fiu viu.

— Snobul dracului. Dacă te doare, arată-mi. Nu te juca de-a eroul.

— Te rog să te speli mai întâi pe mâini.

— Ce?

— Nu ştiu ce-ai făcut cu ele, nu-i aşa?

— Mâncat sandvici cu peşte şi băut ceai.

— Şi înainte?

— Hristoase. OK! OK!

Kolankiewicz se postă lângă chiuvetă, îşi suflecă mânecile şi se spălă ostentativ pe mâini. Troy tresări când degetele boante, păroase şi reci îi apăsară braţul.

— Să ştii că eşti foarte norocos că n-ai pierdut braţul. A fost o rană foarte adâncă. Ai avut un chirurg bun. Minunată treabă.

— De ce mă doare?

— Ai avut braţul aproape tăiat în două şi mă întrebi de ce te doare?

— Nu. De ce mă doare acum? Ce nu e în

regulă?

— S-a umflat locul unde au ieşit copcile – poate o mică infecţie a găurilor de ac, nu a rănii. Îţi dau nişte alcool chirurgical şi vreau să speli rana timp de câteva zile. O să fie bine. Când ţi-au scos copcile?

— Acum trei zile.

— Nu te îngrijora. În schimb, ar trebui să te întrebi de ce te-ai lăsat încuiat în aceeaşi cameră cu un dezaxat care mânuia un topor.

Kolankiewicz luă de pe un raft de deasupra chiuvetei o sticluţă maronie, împrăştie un pic din conţinut pe un tampon şi spălă cicatricea lungă de zece centimetri.

— Tipul ăsta, continuă el. Cel din ziare. L-a ucis pe amantul nevesti-sii. I-a tăiat poştaşului două degete. A rupt încheietura unui poliţist. Iar tu mergi la el acasă şi îi spui să se predea. Eşti nebun! Ăsta din Oxbridge…

— Uxbridge, interveni Troy.

— Tipul ăsta din Uxbridge, cu toporul lui, ar fi putut să te omoare.

Kolankiewicz rulă mâneca lui Troy în josul braţului şi îi încheie butonul cu un gest ciudat de patern.

— Nu… nu cred.

— Mereu faci naibii pe eroul.

— N-are legătură cu eroismul. Totul s-a rezumat la a-l citi pe om.

— Psihologie?

— Dacă vrei.

— O drăcovenie de ghiceală, mai degrabă.

— Fie cum spui tu. Dar odată ce m-a ciupit…

— Ciupit. Troy, mănânci rahat.

— M-a ciupit! Şi gata. A primit ceea ce-şi dorise. A văzut sânge. Vederea sângelui era punctul culminant pentru el... îl satisfăcea şi-l calma. După aceea, a trebuit doar să stau acolo şi să discut cu el. Nu avea de gând să mă toace în bucăţi. Singura persoană pe care avea s-o ciopârţească vreodată fusese amantul soţiei sale.

— Şi în timp ce tu, dom'le Deşteptovici, vorbeai cu el, unde era toporul?

— Pe podea, între noi.

— Şi ce ai făcut? Ai stat acolo, cu un garou improvizat, sperând să se predea înainte să-ţi dai duhul sângerând?

— Vechea cravată de la şcoală. A fost prima dată când i-am găsit utilitatea.

Kolankiewicz îi aruncă sticla.

— De două ori pe zi până trece durerea. Acum dispari! Îţi dau raportul cât de repede pot.

Capitolul 8

Focul pe gaz din biroul lui Troy bolborosi şi refuză chibritul. În toată Londra, rezervoarele de gaz se aliniau la orizont ca nişte clacuri gigantice. Unul dintre ele fusese probabil lovit în raidul din noaptea anterioară, presupuse Troy. Învârti robinetul înainte şi înapoi, sperând să trezească focul la viaţă. Auzi sunetul uşor al uşii deschizându-se şi privi în sus. Era comandantul de brigadă, superintendentul de poliţie Onions. Acesta se sprijini de marginea biroului lui Troy şi îşi încrucişă braţele.

— Am întrebat de tine, spuse el încet, cu o voce de bariton cu accent de Rochdale.

Troy se ridică şi îşi scutură pantalonii de praf. Se întrebă dacă era un reproş. Onions avea o constituţie de taur: un metru optzeci, pachete de muşchi – împrumutând parcă şi firea animalului. Era imprevizibil, încăpăţânat şi nu avea o înfăţişare plăcută. Troy nu fusese niciodată sigur de vârsta lui, însă bănuia că avea în jur de cincizeci de ani. Părul, încărunţit de multă vreme, era tăiat fără milă la spate şi în părţi, lăsând în vârful capului o cărare ca peria. Ochii de un albastru strălucitor erau încă plini de viaţă pe chipul ridat. Onions avea un aspect ascuţit şi capul rotund, intensitatea privirii completându-i masivitatea şi aspectul aproape nepăsător. Se îmbrăca de obicei în stilul generaţiei mai în vârstă, cu un costum gros, la două rânduri, într-o nuanţă fadă de roşu-cafeniu, animată doar de o dungă subţire, stacojie, şi contrastată de ghetele regulamentare ale Poliţiei Metropolitane. Era, se gândi Troy, tipul de costum preferat de Hitler, cu excepţia faptului că acesta părea să întâmpine dificultăţi dimineaţa în găsirea pantalonilor asortaţi. Troy ştia cu siguranţă că firea complexă a lui Onions cuprindea şi un element de nesiguranţă: purta şi curea, şi bretele. Onions fusese cel care îl salvase pe Troy din Leman Street şi îl făcuse sergent. Susţinerea pe care i-o acordase îl adusese pe Troy în pragul promovării în funcţia de inspector. Se putea întâmpla oricând. Însă relaţia lor avea şi momente delicate. Anticiparea corectă a comportamentului lui Onions era inutilă. Mai tot timpul, în intimitatea birourilor,

se tutuiau. Existau însă zile în care nu respectau obiceiul. Şi dacă nu îl respectau, era un lucru stabilit.

— Am fost la Hendon, Stan, îi spuse Troy lui Onions, vocea reflectându-i dispoziţia. A trebuit să îl văd pe Kolankiewicz.

— Face progrese?

— Vocabular murdar, ca întotdeauna. N-ai zice că spune direct ce gândeşte.

Onions se sprijini cu palmele pe imitaţia de piele sfâşiată şi crăpată care acoperea biroul lui Troy. Sigur acum de dispoziţia superiorului său, Troy mai încercă o dată să aprindă focul. De data aceasta îl aduse la viaţă, deşi anemic, sfârâind şi scuipând.

— Nu-şi va vedea capul de treabă în curând, comentă Onions.

— O crimă? întrebă Troy.

— De aceea aveam nevoie de tine. În timpul raidului de ieri-seară, un soldat american s-a ales cu gâtul tăiat, la nici două sute de metri de aici.

Cuvintele lui Onions îl străbătură pe Troy ca un curent electric.

— Unde?

— În Trafalgar Square. Un caporal de infanterie a ieşit dintr-o crâşmă din Strand, în jur de ora 10, şi a fost găsit de poliţistul de patrulă, cam o oră mai târziu, cu gâtul tăiat.

— O sticlă?

— Fragmente de sticlă verde erau încă înfipte în carnea victimei.

Focul pe gaz pocni brusc, odată cu revenirea presiunii. Troy aşeză cutia de chibrituri pe poliţa de

deasupra căminului şi se îndreptă spre partea cealaltă a biroului, lângă geam, ocolind grinda provizorie care sprijinea tavanul încă de la explozia unei bombe în 1941. Ştia ce urmează şi se întreba cum ar putea fi evitat, cum să-şi susţină cazul. În jocul mizelor, Onions opunea un întreg cadavru braţului de care dispunea Troy – nici măcar nu le avea pe amândouă.

— Şi asta-i crimă, Stan, spuse el.

— Ce e crimă?

— Cazul Stepney. De aceea m-am dus la Hendon. I-am dus braţul lui Kolankiewicz.

— Cu siguranţă victima unui raid, spuse Onions urmărindu-l pe Troy în timp ce se plimba prin încăpere.

— Nu. Crimă. O crimă sofisticată şi violentă.

Onions se postă la geam, lângă Troy, şi privi afară. Oamenii care aveau vedere spre Tamisa păreau întotdeauna să aştepte mai mult decât avea să le ofere vreodată priveliştea.

— Sofisticată? reluă Onions.

— Victima a fost ucisă şi apoi dezmembrată, sistematic aş spune, cu intenţia de a scăpa de cadavru. Nu a fost vorba despre adrenalină, nici despre panică, ci totul a fost calculat cu sânge rece. Cumva, ceva nu a mers cum trebuia. Braţul a fost ratat, sau câinele l-a furat, sau… Din fericire, animalul nu l-a mâncat – un miracol în sine – şi a ajuns la noi. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, un biet nenorocit ar fi dispărut pur şi simplu fără urmă.

— Ce ai până acum?

— Doar braţul. Bonham cercetează locul unde a fost găsit Astăzi sau mâine voi primi un raport al

medicului legist şi, bineînţeles, un set complet de amprente ale mâinii stângi.

— Nu e cine ştie ce.

— E o crimă. Nu e vorba despre fapta unui om furios, disperat, care o ia razna şi ucide. Făptaşul a planificat totul pentru a scăpa cu faţa curată. Îi curge gheaţă prin vene şi are o tărie de fier, suficient cât să-i permită să-şi dezmembreze victima cu răbdare, suficient cât să treacă peste ororile comise. Omul acesta nu fuge din faţa morţii. De obicei, am profitat de faptul că majoritatea criminalilor vor să fie prinşi. Sunt, într-un fel, responsabili pentru un accident înfiorător, mai degrabă decât criminali. Fug şi apoi se predau sau lasă urme pe care le-aş putea citi cu ochii închişi. Mă vor. Eu sunt simbolul căinţei. Sunt o parte necesară a acceptării actului comis, chiar dacă, de fapt, sunt doar un pas în plus spre spânzurătoare. Am văzut oameni care au rămas pe loc, îmbrăţişând cadavrul şi cerându-i să revină la viaţă; am văzut oameni mărturisind azi şi negând mâine – orice pentru a anula fapta, orice pentru a repeta confesiunea. Acesta nu e la fel ca ei. Oricine a putut face asta o dată o poate face din nou.

— Şi toate astea… dintr-un braţ?

Troy ridică din umeri.

— Vrei să spui că avem un maniac în libertate?

Chiar şi pe buzele lui Onions, expresia suna, neîndoielnic, a titlu de ziar ieftin de mare tiraj.

— Dimpotrivă, Stan. Avem în libertate un criminal calculat. Nu aşa definesc eu mania.

Onions străbătu spaţiul dintre geam şi birou şi înapoi, repetând în acest timp unul dintre gesturile

sale obişnuite: îşi trecu mâinile de-o parte şi de alta a capului, de parcă ar fi avut o coamă deasă de păr, nu ţepii încărunţiţi ai tunsorii sale scurte. De obicei, acest gest denota actul gândirii.

— Cum rămâne cu Trafalgar Square? întrebă el într-un târziu.

— Americanul a fost jefuit?

— Nu. Avea în portofel mai mult de cincizeci de lire.

— Alb sau negru?

— Alb.

— Vârsta?

— Douăzeci şi doi.

— Cred că există două posibilităţi. Americanii au două vicii: vând din propriile magazine pe piaţa noastră neagră şi au legături cu englezoaicele. Oricare dintre acestea ar fi putut avea acelaşi rezultat.

— Piaţa neagră? Onions cântări ideea. Dacă ar fi supărat vreun contrabandist, caporalul Duvitski ar fi fost ucis pe o alee dosnică. Nici în timpul camuflajului n-ar fi riscat vreun scandalagiu să comită o crimă într-un loc atât de public precum Trafalgar Square.

— Atunci cred că ar fi indicat să vorbeşti cu oamenii din plutonul său. O s-o ţină pe-a lor o vreme, dar în curând ne vor spune cine era iubita lui Duvitski. Undeva pe-acolo se află un soţ sau un iubit. A urmărit probabil victima încă din crâşmă, poate chiar şi înainte, o zi sau două, aşa că vor exista martori care să-l identifice.

— Clasat fără probleme, Freddie? Onions ridică o sprânceană încărunţită, reacţionând la decizia

rapidă a lui Troy cu privire la caz.

— Nu, răspunse Troy sprijinindu-se de pervaz şi vârându-şi mâinile în buzunare. Doar rutină.

— Nu are nevoie de un detectiv?

— Nu spun că nu. Dar nu are nevoie de mine.

— Între timp vei vrea să te ocupi de propriul tău puzzle, să refaci cadavrul din Stepney, presupun.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

— Te-ai gândit vreodată că te vei întinde într-o zi mai mult decât ţi-e plapuma, Freddie?

Troy ridică din nou din umeri şi nu spuse nimic. Onions îl bătu pe umăr, îl numi ticălos obraznic şi se îndreptă spre uşă. Se opri însă şi privi spre Troy.

— Şi dacă nu e o crimă pasională? Dacă e vorba despre contrabandă?

— Atunci îmi chem agenţii.

Onions plecă. Troy îşi încălzi mâinile la foc, care ardea acum cu flacără mare, şi se întrebă cât din ceea ce îi spusese superiorului era de fapt adevărat şi cât ar fi putut să dovedească. Fiecare fibră a instinctului, fiecare dram de intelect îi spunea că intuise bine, însă rămânea numai o presupunere.

Capitolul 9

Kolankiewicz telefonă mai repede decât anticipase Troy.

— Făcut tot ce pot cu braţul tău, spuse el. Îţi dau detaliile acum. Poţi trece să iei raportul mâine.

Troy găsi un carneţel şi aprinse lampa de birou.

— OK, spuse el. Dă-i drumul.

— Era mort când l-au ciopârţit. Prea mult sânge încă în vase ca să interpretez altceva. Cu toate astea, a existat pierdere de sânge, fireşte. Aş spune că l-au tăiat cam la o oră după deces, dar nu pot garanta. Şi nu mă întreba cum a murit. Pot declara că nu a murit din pricina braţului tăiat, dar asta-i tot ce am. Aş spune că avea cam patruzeci şi cinci de ani, deşi ar putea fi cu zece ani mai tânăr sau mai bătrân. Un braţ nu e tocmai cel mai indicat organ pentru asemenea deducţii. Dacă îi găseşti ficatul, mai vorbim. M-am descurcat mai bine cu înălţimea şi cu greutatea. Era un tip micuţ şi slab. Cam un metru şaizeci şi cinci, mai puţin de cincizeci şi opt de kilograme. Nu foarte musculos – nu şi-a folosit niciodată muşchii ca să-şi câştige existenţa.

Kolankiewicz făcu o pauză. Troy auzi foşnetul hârtiilor; patologul îşi verifica însemnările.

— Ah, da. Arsurile. Cele de pe jachetă sunt la fel cu cele de pe mână. Mâna a fost arsă în mod repetat. Unele cicatrice sunt vechi de câteva luni, chiar de câţiva ani. Una sau două sunt doar de câteva săptămâni. Au fost provocate de acid, nu de flacără. Marginile sunt prea clar conturate. Pricepi?

— Bineînţeles, spuse Troy.

— Acum, hainele. Jacheta este din lână, în stare bună, nu a fost cârpită sau peticită, nu e roasă la cot. După cum se uzează hainele în ziua de azi, aş spune că era destul de nouă. Cine îşi poate permite să aibă o jachetă şi să nu o poarte? Numai tipul care imprimă cupoanele. Ţesătura se distinge uşor: un model preferat de bavarezi.

Butonul ne susţine. Are o emblemă a Münchenului pe spate, datând din 1907, şi iniţialele W.W.L. Dacă nu am fi în război, ar fi suficient să scriem breslei argintarului şi să aflăm cine a făcut butonul şi pentru cine. Dar aşa... Ultimii doi centimetri de mânecă, la încheietură, sunt înţesaţi de fragmente microscopice de metal. Pare să fie un fel de aliaj. Ca să fiu sigur, ar fi nevoie de teste pe care nu le pot efectua. Mâneca e acoperită cu praf şi cenuşă de cărbune. Avea grupa sangvină O. Şi am un set clar de amprente pentru tine. Multe cicatrice pronunţate. Asta e tot ce-ţi pot spune. Vrei să ţin braţul la gheaţă până când găseşti restul?

— Dacă poţi. Mulţumesc. Ar fi fost potrivit să spună „Mulţumesc, Ladislaw”, dar Troy nu auzise pe nimeni adresându-i-se vreodată lui Kolankiewicz pe numele mic.

— Cum ţi-e braţul? Te mai doare?

— Nu... e bine, minţi Troy.

— OK, păstrez eu carnea. Raportul şi amprentele le încredinţez lui Dumnezeu şi curierilor.

Închise. Troy îşi privi îndelung notiţele. Era uluit de ce îi dezvăluiau. Un german în Stepney? Erau sute, mii de germani în Stepney, dar niciunul dintre ei nu ar fi putut avea o jachetă germană nouă.

Capitolul 10

La lăsarea întunericului, Troy se consolă cu ideea că îşi făcuse măcar ordine în birou: înaintase cu mormanul de hârţogăraie care se strânsese în

timp ce îndeplinea ordinele lui Onions şi se refăcea după atacul ucigaşului din Uxbridge. Nelinişti, se gândea că ar putea şofa înapoi la Stepney, când sună Bonham.

— Sapă adânc în buzunar, Freddie, spuse el. Îi datorezi o jumătate de dolar unuia dintre puşti.

— George! L-ai găsit!

— Păi, nu e tocmai un obiect şi nu l-am găsit eu. A fost tânărul Robertson, cel căruia i se spune Crevete.

— Cum adică nu este un obiect? E bucăţi?

— Mai rău, spuse Bonham. E un nenorocit de mozaic. Vino să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 11

Detaşamentul de justiţiari urbani îl aştepta pe Troy în locul unde fusese intersecţia dintre Cardigan Street şi Waterloo Place. Salutul îi fu întâmpinat de aceleaşi priviri de copii suspicioşi în preajma adulţilor. Erau cu opt ore mai în vârstă, câştigaseră epoci de înţelepciune şi aşteptau să devină bogaţi. Nu era, desigur, *de rigueur* să întindă mâna – un gest înjositor, postura cerşetorilor; şapte perechi de mâini rămaseră ferm înfipte în buzunarele jachetelor, în timp ce a opta tot mai jongla cutia de cacao fierbinte.

Bonham şi Troy se întoarseră cu spatele la băieţi, calculându-şi mărunţişul din buzunare. Apoi Bonham merse de-a lungul şirului cu o stivă de monede de şase pence, pe care le împărţi ca un preot al lui Mamon într-o ceremonie satanică. Mâinile fulgerară asemenea limbilor de şopârlă,

îndesând abil prada în buzunarele pantalonilor. Troy se apropie de băiatul pe care i-l indicase Bonham, îi mulţumi pentru efort şi îi înmână o jumătate de coroană uzată, cu figura lui Edward al VII-lea. Crevete Robertson scoase de sub jachetă o lanternă Ever Ready şi o îndreptă spre moneda de argint care i se odihnea în palmă. Îl ţintui pe Troy cu o privire îndrăzneaţă şi provocatoare, ochi în ochi, pe care Troy îşi dorea deseori să o aibă chiar el. Dacă ar fi putut privi aşa, ar fi devenit, în foarte scurt timp, omul dur al Yardului.

— E autentică, spuse Troy. E doar un pic uzată.

Justiţiarii galopară pe cai imaginari, lovindu-şi coapsele şi chiuind. Crevete îi urmă încetişor, privind din când în când în urmă la Troy, de parcă ar fi crezut că fusese escrocat. Troy vedea lumina lanternei târându-se pe pământ. Nu putea dura mult până când un idiot purtând o caschetă ARP avea să îi spună să o stingă.

Bonham arăta spre o groapă. Câteva uşi sparte fuseseră date deoparte, dezvăluind o scară de piatră care cobora în măruntaiele pământului.

— Mă îndoiesc că aş fi găsit-o, spuse el. Tânărul Robertson s-a dus să mănânce de prânz acasă şi s-a întors cu cel mai de preţ lucru pe care îl deţine: lanterna aceea. I-a dat deoparte pe toţi şi a coborât. Are curaj puştiul. Grămada aceea de-acolo… Bonham făcu un semn neglijent spre locul unde un ciot înnegrit de horn de fabrică, înalt de doisprezece metri, ţâşnea dintre dărâmături ca un picior al statuii lui Ramses. Are legătură cu pivniţa. Nu că m-aş fi gândit la asta. Nu mi-ar fi trecut prin cap.

Aprinse o lanternă cromată şi coborî primul. Un miros puternic de carbid gâdilă nările lui Troy, accentuând impresia că se apropia de cel dintâi cerc al iadului. Cu siguranţă iadul puţea? Un poliţist în uniformă îngenunchease lângă o lampă, ajustând fluxul apei. O jumătate de duzină de lămpi cu carbid erau aranjate într-un semicerc stângaci pe podeaua pivniţei, aruncând o lumină albăstruie, înceţoşată, care tremura la fiecare curent. Dărâmăturile pivniţei, împrăştiate pe podea, proiectau pe pereţi umbre gigantice, neregulate şi neliniştite.

Poliţistul se ridică, abia făcându-se remarcat, cu mâinile lipite de cusătura pantalonilor. Nu putea avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Era un tânăr înalt şi subţire, cu mărul lui Adam proeminent, mişcându-se continuu deasupra nasturelui de sus al tunicii. Pentru moment, Troy îl privi aşa cum ştia că îl priveşte pe el generaţia mai în vârstă: acest bărbat, acest copil purtând uniforma albastră a Poliţiei, va primi pe neaşteptate apelul pentru marea încercare, pentru Calais, pentru Normandia sau pentru orice altă fâşie de nisip şi măcel hotărâtă de Eisenhower. Din acest punct de vedere, se gândi Troy, moartea îşi pusese deja pecetea asupra lui.

— La naiba, Corker, îi reproşă Bonham. Asta-i tot ce poţi? Lămpile astea par să fi venit de pe Arcă.

— Îmi pare rău, domnule sergent, răspunse poliţistul cu o voce ascuţită. Cei de la ARP au luat luna trecută tot ce aveam mai bun. Asta e tot ce-am putut găsi.

Mirosul devenea familiar, mai degrabă nostalgic decât demonic, amintindu-i lui Troy de prima lui bicicletă, din 1926, şi de prima bombă fabricată acasă de fratele său, în 1927.

— Priveşte, începuse Bonham, au scos chiar şi un glonte din perete.

La jumătatea peretelui mai îndepărtat, murdăria şi mucegaiul fuseseră curăţate, formând un cerc larg în jurul unei găuri de mărimea unui pumn. Troy îşi vârî mâna prin gaură şi fărâmiţă praf de cărămidă între degete.

— Ca la carte, comentă el. Aproape meticulos.

Observă un robinet vechi de alamă ataşat la o conductă răsucită, care şerpuia în afara podelei, până în colţul unde un jgheab de piatră ducea la un mic grătar din fier.

— Doamne, îi spuse lui Bonham, locul ăsta a fost creat pentru crimă. Presupun că nu e nici urmă de vreun cartuş.

Bonham făcu un semn către grămada de dărâmături care fusese cândva tavanul, acum putrezind sub murdărie de şobolan şi mucegai.

— Glumeşti, spuse el. Chiar şi presupunând că a fost o armă automată…

Corker ajustă unghiul fiecărei lămpi cât de bine putu, pe rând, îndreptându-le către cuptorul victorian din fontă, care ocupa un întreg perete al pivniţei. Acest dinozaur industrial alimentase cândva o fabrică mică şi purta cu mândrie inscripţia lobată Wrigley şi Butterworth, Runcorn, 1888. Uşa focarului se afla cam la înălţimea şoldului. Bonham o deschise şi îi dădu lui Troy vătraiul, o tijă lungă din oţel care se termina cu o

semilună sudată.

— Vezi şi singur, spuse el.

Deşi Bonham ţinea lanterna îndreptată spre interior, îi fu aproape imposibil să vadă ceva în grota de cărămidă. Troy scotoci orbeşte şi câteva mâini de cenuşă se răspândiră sub formă de fulgi la picioarele lor, împestriţând pantofii lui şi ghetele lui Bonham. Corker se apropie, privind în expectativă de la grămada de cenuşă la Bonham şi la Troy, zâmbind vag în nervozitatea sa. Troy agăţă ceva solid în interiorul cuptorului şi smuci brusc. Un os zbură din focar şi ateriză pe podea, unde se rupse în două.

Corker căscă gura fără să scoată un sunet.

— E un femur, îi comunică Troy.

Corker îl privi lipsit de expresie.

— Un os al coapsei, explică sergentul.

Căută mai adânc în cuptor, stârnind din nou un nor de cenuşă la fel de fină precum pudra de talc, cu un miros proaspăt, chinuitor de carne gătită. Tibia, peroneul, clavicula, rotula, osul humerus şi miriade de vertebre şi de oscioare ale gleznei şi încheieturii se revărsară într-un şuvoi de praf şi de moarte, învăluite în mirosul înşelător al unui prânz de duminică. Tot ce mai rămăsese dintr-o viaţă de om căzu în cascadă, formând o grămăjoară la picioarele lui Bonham.

Troy şi Bonham avură un schimb tăcut de priviri. Corker devenise tot mai palid pe măsura trecerii minutelor. Troy se gândi că, indiferent ce instructaj îi făcuse Bonham, Corker abia făcea legătura între carnajul sfărâmicios şi un cadavru.

— Hai să terminăm treaba, spuse Bonham.

În mai puţin de zece minute aveau un schelet aproape complet, aşezat în neorânduială pe podeaua pivniţei. Multe dintre oase erau rupte sau arse, iar între altele doar ochiul antrenat al unui specialist în anatomie ar fi putut face diferenţa. Cu toate acestea, Troy era sigur că făcuseră toate parte dintr-un singur corp şi nu observase nimic care să-l îndepărteze de la teoria că în grămadă se găsea un singur braţ. Chirurgul amator îşi făcuse bine treaba. Se alesese doar praful din îmbrăcămintea victimei, iar dovezile mai solide, cum ar fi fost un dinte de aur sau butonul de argint al manşetei stângi, se topiseră formând pete diforme, neidentificabile nici dacă ar fi căutat zi şi noapte în muntele de cenuşă.

Ceva solid, foarte solid, se izbi de partea din spate a focarului. Troy zgâlţâi vătraiul şi trase cu putere. O minge albă fu lansată în afară. Corker o prinse instinctiv, ca pe o minge de rugby. Aruncă o privire spre captură şi rânjetul triumfal i se şterse de pe faţă. Urlă, îi aruncă lui Troy craniul şi fugi spre grătarul din fier din colţul îndepărtat.

— Nu acolo! strigă Troy. Pentru Dumnezeu, unde crezi că au scăpat de sânge?!

Corker îşi ajustă ţinta în ultima fracţiune de secundă şi vomită deasupra unei grămezi înverzite de şipci şi ghips.

Troy ţinu craniul la lumina lanternei lui Bonham. Era cald încă. Mandibula şi o parte a pometului stâng lipseau. În spatele craniului se căsca o gaură mare, iar în faţă, una mai mică. Bucăţi de creier copt mai atârnau încă de interiorul craniului şi gelatina lucioasă a ochilor topiţi

îmbrăca orbitele.

— Drept între ochi, spuse Troy. I-a zburat partea din spate a capului la ieşire.

— Urât, comentă Bonham fără emoţie.

Sunetele făcute de Corker în timp ce vomita întrerupseră reveria descoperirii. Bonham îl cântări din priviri pe tânăr: devenise verde la faţă, aşa că îl trimise să aştepte afară şi să respire aer curat.

— E prima dată pentru el, îi spuse lui Troy. Am încercat să-l avertizez... dar nu are rost să îi spun că va trece peste asta. Eu nu am reuşit.

Troy încă mai ţinea craniul în mână, jucându-se de-a Hamlet lângă mormântul lui Yorick. Un mozaic, îl numise Bonham. Părea o subestimare care îl făcu să se îndoiască de propriile afirmaţii către comandantul de brigadă.

— Ştii, George, abia ce i-am spus lui Onions că nu avem de-a face cu un maniac.

— Crezi că nu e opera unui dereglat?

— Nu înseamnă că nu sunt dereglaţi. La niciun kilometru de aici, cu nici zece ani înainte să mă nasc, Jack Spintecătorul a ciopârțit în stânga şi în dreapta cu cuţitul şi a scăpat cu faţa curată. Nu ar fi reuşit fără să plănuiască, fără să fie meticulos, aşa cum spui tu. Sunt încă mulţi prin preajmă care îşi mai aduc aminte.

Troy încercă robinetul de alamă, dar nu îl putu răsuci. Un ţurţur atârna de jgheab. Ridică grătarul şi introduse mâna dedesubt, scoţând-o maronie şi lipicioasă, acoperită cu murdărie urât mirositoare.

— Hristoase! spuse Bonham.

Troy îşi mişcă încet mâna prin faţa ochilor, iar Bonham îndreptă lanterna spre el. Un sediment

coagulant îi acoperea mâna de la vârfurile degetelor la podul palmei şi îşi începu alunecarea vâscoasă către încheietură.

— Robinetul îngheţat. Scurgerea îngheţată. Căldura unui cadavru arzând a fost insuficientă ca să dezgheţe locul, aşa că nu au putut evacua sângele, spuse Troy, zâmbind în urma micului triumf şi ţinându-şi mâna pentru ca Bonham să o poată vedea.

— Las-o, Freddie.

— Asta înseamnă că a fost ucis cândva în timpul ultimului îngheţ, adică săptămâna trecută.

— Mai puţin chiar, spuse Bonham. Nu a îngheţat decât în urmă cu cinci zile.

Troy extrase cu grijă o batistă curată din buzunarul hainei, îşi şterse mâna şi lăsă batista să cadă în punga de oase. La capătul scărilor îl găsiră pe Corker, fără caschetă, cu o ţigară în colţul buzelor şi culoarea feţei revenindu-i cu dificultate. Lăsă ţigara să cadă şi încercă să stea drept în prezenţa celor doi sergenţi, dar postura i se înmuie şi privirea îi fu atrasă ca prin magie de punga din mâna lui Troy.

— Termină-ţi ţigara, băiete, şi strânge-ţi lămpile, îi spuse Bonham cu simpatie. Deocamdată am făcut tot ce se putea.

Troy puse punga în portbagajul maşinii sale Bullnose Morris. Când se întoarse, dădu cu ochii de Crevete, la doar câţiva metri de el, încă privindu-l intens, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor.

Troy ştia, ştiuse întotdeauna că nu avea darul de a şti cum să se poarte cu copiii.

— Ar trebui să umbli pe afară la ora asta? întrebă el pierit.

Crevete întoarse o bucată de cărămidă cu vârful ghetei sale maronii şi privi în pământ.

— Pot să-mi port de grijă, spuse el.

Troy nu se îndoia.

— Doreşti ceva? insistă Troy cu blândeţe.

— Parcă eşti imbecilul ăla de la radio, remarcă băiatul.

— Care imbecil?

— Sam Costa.

— Ascultă, vrei sau nu ceva?

— Depinde.

— De ce? Ţi-ai primit jumătatea de coroană. Poţi să te uiţi urât la ea cât îţi place – e autentică. Poţi s-o cheltuieşti pe toate lanternele din lume.

— E-n regulă, comentă băiatul. E-n regulă. Banii nu-s o problemă.

— Ei bine, asta e tot ce-ai primit.

Troy întoarse cheia în portieră, o deschise şi se pregăti să intre.

— După cum spuneam, continuă băiatul, depinde.

— Depinde de ce? întrebă Troy, cu un picior înăuntru.

— De cât de mult îţi doreşti ce am eu.

Troy trânti portiera şi luă o poziţie de atac faţă de micul şantajist.

— Ai ceva? Ceva găsit acolo jos? Ţi-am spus doar să nu atingi nimic!

Băiatul ridică din umeri, departe de a fi intimidat.

— Tăinuirea dovezilor nu e doar stupidă, ci şi

împotriva legii.

— Puţin îmi pasă. Ce am o să te coste încă jumate de dolar sau poţi să te ştergi pe bot. Şi nu încerca chestii dure... taică-meu haleşte poliţai la micul dejun.

De câte ori, se gândi Troy, auzise asemenea cuvinte?

— Ar face bine să merite.

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Arată-mi banii.

Troy scoase o jumătate de coroană şi o ţinu la o lungime de braţ. Băiatul se deplasă la o distanţă convenabilă. Troy îşi retrase brusc braţul. Băiatul îşi scoase încet mâinile din buzunar, cu pumnii încleştaţi şi articulaţiile în sus. Întinse mâinile, îşi lovi uşor pumnii unul de altul şi îl deschise pe dreptul. Era gol. Îşi ciocni din nou pumnii. Îl deschise pe stângul. Şi acesta era gol. După a treia ciocnire deschise din nou pumnul drept şi rânji. În palma mică şi soioasă fusese strivită o batistă de copil. Troy luă boţul de material şi îi întinse cutele pe care se uscaseră mucii. În mijloc se afla un cartuş lucios, de calibru mare, cel puţin.45 sau.44 după aspect.

Troy depuse jumătatea de coroană în palma băiatului. Fu vârâtă în buzunarul pantalonilor cu viteza unei salamandre.

— Vezi, spuse băiatul, nu l-am atins.

Troy puse cartuşul într-un plic şi înapoie batista.

— Unde? întrebă el.

— Lângă treapta de sus, răspunse Crevete. M-a convins să cobor. Ne mai vedem.

Şi dispăru în noapte. Lumina lanternei puştiului apăru încă o dată şi se bălăngăni la fel ca mărul lui Adam al lui Corker. Lui Troy i se păru că sălta în batjocură tot drumul până la Stepney Green.

Capitolul 12

Primirea fu rece. Hendon era întunecată şi pustie. Troy trebui să izbească puternic în uşă până când gardianul de noapte se trezi din somnul celor drepţi şi consimţi morocănos să semneze pentru punga de oase. Plecarea – la fel de rece. Troy îşi lăsă maşina la Yard şi alese să meargă pe jos prin noapte, o rută a poliţistului implicat, curios, care sfidă zborul de linie şi îl purtă în voia picioarelor şi nu a propriilor decizii. Urcând pe Lower Regent Street spre Piccadilly Circus, îşi aminti că era vineri seara. În faţa Eros Newsreel Theatre şi London Pavilion erau cozi. Un zumzet cald provocat de zgomote umane ademenitoare venea dinspre Restaurantul Criterion, în timp ce acelaşi sentiment de vitalitate şi de eliberare iradia dinspre celălalt capăt al scării sociale, prin ferestrele camuflate ale Lyon’s Corner House. Uşile de la The Monico, lângă Saqui şi Lawrence, unde se servea ceaiul de după-amiază de şapte pence şi jumătate, se izbeau neglijent în fluxul continuu al oamenilor care intrau şi ieşeau. Cu siguranţă Luftwaffe nu avea nevoie să vadă luminile Londrei – o putea auzi. Refuză invitaţia şi se îndreptă spre Coventry Street.

Se întorsese la lucru de doar două zile şi i se păruse că sfârşitul săptămânii ar fi trebuit, în mod

raţional, să fie încă departe. Îşi dădu seama şi că, dacă era vineri, trebuia să se prezinte la tribunal lunea următoare; tocmai când ar fi trebuit să investigheze cazul Stepney. La capătul Haymarket, trecând de Cinematograful Gaumont, lângă birourile de mult defuncte, sigilate cu scânduri, ale Air France, crezu că aude pe cineva strigându-l pe nume şi se întoarse, dar nu văzu nimic în întuneric, deoarece oamenii se pierdeau încercând să se evite sau încercând să nu se evite – în funcţie de necesitatea şi de promisiunea unei nopţi de vineri pe timp de război. Războiul, alături de inevitabila creştere a ratei criminalităţii, dăduse naştere unui nou fel de obscuritate şi unui nou libertinaj sexual: eliberarea de o problemă apăruse ca sfidare a tuturor celorlalte. Versiunea cea mai necizelată – s-o facem astăzi, pentru că mâine s-ar putea să fim deja morţi. Troy traversă Leicester Square spre Wyndham’s Theatre, ajungând la St Martin’s Lane pe aleea din spate, şi se întoarse spre intrarea în Goodwins Court, o poartă atât de îngustă că nu i-ar fi permis lui Sidney Greenstreet să treacă, spre căsuţa în care locuise de când plecase din Stepney. O emblemă a vremurilor, prostituata care stătea de obicei de gardă la colţul dintre Court şi St Martin’s Lane tocmai pleca în direcţia Trafalgar Square, braţ la braţ cu un bărbat în uniformă, atât de nedefinit, încât Troy n-ar fi putut spune dacă era polonez sau canadian, din forţele aeriene sau din infanterie. Mersul său degajat, rotirea ţanţoşă a posteriorului, era inconfundabilă chiar şi în timpul camuflajului. Înainte de război, orice târfă ar fi fost de zece ori mai discretă şi de zece ori mai

necesară. Ruby se simţea şi se purta de parcă s-ar fi aflat dincolo de reproşuri şi de constrângeri. Ştia prea bine că Troy era poliţist, dar când nu încerca să flirteze deschis cu el, se străduia să îi paseze vreo prietenă, afirmând că îi plăcea ca „toţi prietenii ei să fie prieteni” – în aparenţă, aşa îl cataloga şi pe Troy.

Cina era o perspectivă vagă. Troy era capabil să gătească şi să facă ordine mai bine decât majoritatea bărbaţilor de vârsta lui. Burlăcia nu reprezenta, pentru el, o perioadă de aşteptare, de bălăcire în mizeria plăcută a propriei incompetenţe. Mezin al unei familii cu patru fraţi, fusese obişnuit de la o vârstă fragedă să se bazeze pe propriile resurse şi pe propria companie. Avusese un frate cu mult mai în vârstă, intangibil, şi două surori gemene, care îşi creaseră, practic, o lume doar a lor. Fusese suficient ca Ethel Bonham să mizeze pe tendinţa naturală către independenţă a lui Troy. Din nefericire, această autonomie nu putea pregăti o masă cu baracudă sau carne de balenă. Prin comparaţie, cinci pâini şi treisprezece peşti reprezentau ceva cu care te puteai deprinde mai uşor. Troy, la fel ca restul naţiunii, era plictisit şi iritat de lipsurile cauzate de război. I se părea că, pe măsură ce acesta se prelungea, regimul alimentar se înrăutăţea. Pâinea naţională, îl asigurase unchiul său, era aproape perfectă din punct de vedere nutritiv, însă avea gust de ziare ude. Ocazional şi în mod bizar, regimul era revitalizat de disponibilitatea bruscă, de scurtă durată, a tot soiul de fructe. Cu ani în urmă, fuseseră cireşele, apoi portocalele; zile întregi

după aceea, străzile Londrei fuseseră presărate cu coji, în amintirea orgiei. Troy deschise dulapul din bucătărie şi îşi căută salvarea într-un cofraj de ouă primite de la mama sa. Pe înălţimile din Hertfordshire, Maria Mihailovna îşi transformase peluza dinspre est în poiată şi mărise de patru ori grădina de legume în ziua în care se declarase război, în primăvara lui 1941, renunţase la frivolităţi şi începuse să folosească sera din livadă pentru roşii. În 1942, cedase peluza dinspre sud, care îi era extrem de dragă, pentru cultivarea cartofilor. În 1943, nu prea mai exista mare lucru pe care l-ar fi putut dona. Trataţia obişnuită pentru copii era oricând o jumătate de duzină de ouă, susţinută de praz proaspăt în toamnă şi de felurite sortimente de cartofi cu miros de pământ, cât era vara de lungă. Pe neaşteptate, una sau alta dintre surorile lui Troy apărea la uşă, dotată cu echivalentul a jumătate de cărucior plin cu delicatese ca de la Covent Garden, de la cartofii obişnuiţi până la ardeiul atât de rar, proaspăt culese din seră. Îi reproşa apoi lui Troy că nu sună şi nu îşi vizitează mai des mama. În special Maşa avea o plăcere deosebită să i se uite în dulapul din bucătărie şi să îl certe pentru că nu îi respecta standardele. Troy era de părere că era treaba lui, nicidecum a ei, şi considera că îşi purta de grijă suficient.

Găsi în dulap o ceapă, un pic verzuie pe dinafară, câţiva cartofi King Edward şi trei ouă mari, maronii cu picăţele. Era cazul, se gândi Troy, să prepare o omletă spaniolă; ce n-ar fi dat pentru un ardei în afara sezonului! Ar fi fost considerată o

trataţie în orice restaurant, doar că puţine localuri din oraş mai pregăteau omletă din trei ouă. Disperarea de a umple un meniu era atât de mare, încât Troy cunoştea cel puţin un restaurant care servise friptură de cioară. Sub chiuvetă păstra câteva sticle de vin provenind dintr-o pivniţă construită de tatăl său înainte de război. La moartea acestuia, la sfârşitul lui 1943, mama lui Troy împărţise pivniţa în mod egal celor doi fii ai săi. Troy nu dăduse atenţie ocaziilor frecvente în care tatăl său încercase să îl înveţe despre vinuri sau când băuse suficient ca să trateze poetic subiectul. Troy nu ştia dacă fratele său Rod făcea vreo diferenţă; tot ce încerca el era să îşi amintească dacă anul acela sau celălalt avuseseră o vară bună şi să urmeze cele mai vagi reguli cu privire la potrivirea felului de carne sau de peşte. Nu că ar fi existat o regulă cu privire la ouă. Luă un Pauillac din 1927, fără să-şi poată aminti cum fusese vremea. Fusese însă, aproape sigur, vara în care fratele său aruncase în aer şopronul cu dispozitivul pe care îl încropise din cutii de cacao şi carbid.

Troy băuse un pahar – un vin atât de bun, încât era sigur că pătrunsese într-o veche ascunzătoare a tatălui său, atacând o rezervă specială – şi călise legumele în tigaie, când auzi o bătaie la uşă. O pală de aer rece pătrunse înăuntru. Wildeve rămase în prag, adulmecând aromele care pluteau dinspre bucătărie şi zâmbind plin de speranţă.

— M-am gândit eu că tu eşti. Tocmai ieşisem de la Joe Lyon’s şi m-am gândit că tu eşti. Te-am strigat, dar nu cred că m-ai auzit.

Troy închise uşa.

— Hai înăuntru până nu iese toată căldura.

Wildeve îl urmă pe Troy în bucătărie, încă adulmecând, zâmbind şi făcând aluzii.

— Dumnezeule! Ouă. Ouă adevărate. Sunt chiar ouă adevărate?

— Da. Şi dacă nu te-ai fi îmbuibat la Corner House, aş spune că ajung pentru doi.

— Ah… De fapt, nu am mâncat. Mi-a tras clapa, aşa că am plătit pentru ceaşca de ceai mizerabil şi am plecat. Atunci te-am văzut.

Troy luă o altă farfurie, puse un pahar înaintea lui Wildeve şi împinse sticla în faţa sa.

— Credeam că nu trebuia să te întorci până luni, spuse Wildeve.

— M-am simţit bine şi am primit un telefon de la Stepney. Era fostul meu sergent de secţie, cu un cadavru pe cap. Fără obiecţii din partea lui Onions, deşi a încercat să-mi pună în braţe alt caz. Mă aşteptasem să te văd. Presupun c-ai stat la cutie.

— La tribunal. Am stat două zile de pomană la Bailey.

Troy aruncă ouăle în tigaia încinsă. Wildeve luă o jumătate de coajă şi o mângâie.

— Ouă adevărate!

Wildeve putea fi când enervant, când inspirat. Era în stare să bârfească într-un moment în care ar fi fost necesar un maximum de concentrare sau să intre în discuţie cu o remarcă profundă de parcă ar fi fost aproape irelevantă şi ar fi considerat că nu merită mai mult de o clipă de atenţie. Se jucă fascinat cu pieliţa transparentă a cojii.

— Uită-te la picăţelele de pe coaja asta! N-am

mai văzut aşa ceva de luni de zile! Iar aia e ceapă adevărată!

Troy hotărî să nu ia taurul de coarne. Puse masa în faţa lui Wildeve, îl lăsă să mănânce, să bea şi să vorbească despre frumoasa Wren, care îl lăsase în compania unei ceşti de ceai rece într-o seară de vineri, amintind printre picături de treburile zilei, care îl purtaseră în boxa martorilor de la Old Bailey. Își rulă omleta prin gură de parcă l-ar fi fript sau ar fi fost efervescentă precum cel mai fin vin roşu, apoi înghiţi hulpav cel mai fin vin roşu de parcă ar fi fost bere de ghimbir.

În timp ce Wildeve îşi ţinea paharul pentru a fi umplut din nou, Troy îl ţinu de vorbă şi se lansă într-un rezumat rapid al cazului. Al doilea pahar rămase neatins în timp ce Wildeve asculta.

— Straniu, spuse el. Al naibii de ciudat. Poliţaiul ăla are toată simpatia mea. Să fi fost în locul lui, nu sunt sigur că n-aş fi vomitat.

— Problema e, continuă Troy, că trebuie să fiu la tribunal luni. E rândul lui Bernard Leahy pentru strangularea din Portsmouth la Winchester. Cred că există şanse suficiente să pledeze nevinovat şi să nege mărturisirea.

— Ah, spuse Wildeve, aşa că ai nevoie de mine să te salvez?

Dădu peste cap al doilea pahar cu o viteză care l-ar fi îngrozit pe răposatul Alexei Troy.

— Nu tocmai, Jack. Vreau să verifici lista de înregistrare a străinilor la B3, la Scotland House. Şi la Biroul de Înregistrări. Ai putea încerca şi la organizaţiile pentru refugiaţi, deşi primul lucru pe care l-ar putea vrea de la noi este cel pe care-l

vrem noi de la ei: un nume. Am un set integral de amprente ale mâinii. Se află în sertarul din stânga sus al biroului. Kolankiewicz le-a adus cu bicicleta în timp ce eram la Stepney.

— La naiba.

— Haide, Jack. E singura cale să începem de undeva.

— Doamne, toată hârţogăraia! Nu m-aş fi gândit că un german e atât de greu de găsit. Nu-i niciunul prin preajmă când ai nevoie.

— Dacă era aici în 1940, cu siguranţă a fost săltat în valul de arestări de după căderea Norvegiei. E posibil să fi fost chiar încarcerat. Asta înseamnă amprente.

— E puţin probabil să fi ajuns între timp, nu?

— Tocmai posibilitatea asta mă îngrijorează, spuse Troy.

Capitolul 13

Când Troy coborî din boxa martorilor, avocatul apărării se ridică şi se adresă judecătorului. Dori să îi amintească sergentului Troy să nu părăsească tribunalul în cursul zilei sau Winchester în timpul nopţii. Acuzarea fu luată pe nepregătite. Sir Willoughby Wright se ridică şi se lansă într-o criză prefăcută de tuse, în timp ce îl privea pe Troy peste marginea unei batiste albe cât un cort de pânză supradimensionat. Troy făcu un gest circular cu arătătorul mâinii drepte, după cum văzuse făcându-se către artiştii de la Windmill când depăşeau timpul acordat.

— Onorată instanţă, începu Sir Willoughby,

cred că sergentul Troy trebuie să se ocupe de alte cazuri urgente la Scotland Yard. Curtea nu se poate aştepta...

— Dar Curtea se aşteaptă, Sir Willoughby, spuse judecătorul cu severitate. Se uită la Troy şi adăugă: Veţi rămâne, domnule Troy, şi cred că nu este nevoie să vă reamintesc că vă aflaţi sub jurământ şi că nu vă este permis să discutaţi cazul cu nimeni.

În sala de aşteptare, Troy înjură cu voce tare. Un omuleţ care purta o haină de ploaie soioasă şi o pălărie Homburg îl privi din spatele exemplarului din *News Chronicle* pe care îl citea. Era Kolankiewicz. Troy se uită în jur după ofiţerul de gardă, care trăgea cu ochiul în interior prin crăpătura uşii, şi se aşează pe bancă, lăsând un loc între el şi Kolankiewicz. Nu se cădea să fie prins discutând cu un alt martor dacă ofiţerul de gardă se dovedea a fi un tipicar al protocolului.

— Ce faci aici? Credeam că raportul medicului legist a fost scris de şeful local, şopti el.

— Partea greşită, spuse Kolankiewicz misterios, fără să privească în direcţia lui Troy.

— Cum adică partea greşită?

— Aici pentru apărare.

— Poftim? Eşti medicul patolog al Poliţiei!

— Pot să accept cazuri private, ca Harley Street. N-a făcut-o Leahy. Mâna aceea a lui e inutilă de ani buni. Şi-a prins-o într-un fel de maşină în urmă cu zece ani. Nu ar fi putut strangula pe nimeni. Şi noi nu ar trebui să avem conversaţia asta, după cum ştii, la naiba!

Kolankiewicz dădu un adevărat spectacol din

desfăşurarea ziarului şi pretinse că îl citeşte când un ofiţer de gardă trecu pe lângă ei. Uşile către sala principală se deschiseră şi o mulţime de reporteri cu pălării trilby şi feţe punctate de acnee năvăliră afară, căutând telefoane care încă funcţionau.

— Au făcut pauză de prânz, spuse Troy. Hai să găsim un loc unde să stăm de vorbă la un ceai.

Troy alese a treia cafenea pe lângă care trecură, destul de departe de tribunal. La fel ca peste tot, era plin de soldaţi în afara serviciului care fumau ţigară după ţigară şi flirtau cu chelneriţele. În faţa lui la coadă, un ofiţer de infanterie chipeş, blond, se plângea amiabil de frig, adoptând obiceiul englezesc de a prefaţa orice conversaţie cu o remarcă despre vreme; nu i se mai întâmplase niciodată să îşi vadă respiraţia îngheţând în interior. Accentul i se rostogolea melodic, aproape tărăgănat.

— De unde eşti, drăguţă? o auzi Troy pe chelneriţă întrebându-l.

— Ghiceşte, răspunse soldatul sprijinindu-se de tejghea.

Fata îşi încercă orbeşte norocul.

— Dodge City?

— Fort Smith, Arkansas, domniţă.

Chelneriţa n-avu nicio revelaţie.

Troy îşi croi drum înapoi la masă, ducând două căni cât jumătate de halbă, pline cu ceai slab.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse el în timp ce Kolankiewicz turnă înapoi în cană ceaiul vărsat în farfurie şi sorbi zgomotos.

— Foarte nepotrivit.

— La naiba cu Leahy! Nu despre el vorbesc, iar dacă tu crezi că nu ar fi capabil să stranguleze pe cineva, ar fi trebuit să-mi vezi vânătăile pe care nenorocitul mi le-a făcut pe braţe când s-a luptat cu mine când l-am arestat. Amprentele lui mi-au rămas ca nişte stigmate, zile întregi. Mi s-a părut suficient de puternic pentru un tip cu o mână inutilă.

— Ai inspiraţia să fotografiezi vânătăile?

— Nu… şi nu despre Leahy vreau să discut.

— Ai tot zis asta, dar tot despre el vorbim. Conspiraţia unui pervers, aşa-i?

— Vrei să spui o conspiraţie pentru pervertirea cursului justiţiei. Iar eu vreau să discut despre german.

— Ah, răposatul Herr Buton.

— Întocmai, spuse Troy. Cum ai aflat că butonul este fabricat în Germania?

— Ţi-am spus. Avea emblema unei bresle din München, răspunse Kolankiewicz. Domnişoară, se adresă el unei chelneriţe aflate în trecere, nu ar fi cumva o brioşă cu unt?

Fata îl privi timp de o fracţiune de secundă, făcându-şi loc, şi strânse mai tare platoul cu brioşe cu unt.

— Exact, spuse ea, nu avem.

Trânti întreg platoul în faţa a şase-şapte tineri americani care râdeau şi o priveau cu insistenţă. Kolankiewicz privi cu tristeţe după brioşele pierdute, în timp ce chelneriţa îşi asigura o întâlnire multiplă pentru seară. Troy bătu în masă pentru a-i atrage atenţia.

— De regulă, durează zile întregi până când afli

asemenea informaţii. Cum s-a întâmplat să-ţi fie la îndemână?

— Floare la ureche. Am păstrat rapoartele şi arhivele pe care le-am folosit anul trecut.

— Anul trecut?

— Celălalt german. Cel pe care l-au găsit pe plaja Tower cu o gaură de glonte în obraz. Am aflat atunci totul despre materiale, embleme şi tot soiul. L-am identificat ca fiind german după haine. Chiar şi cu etichetele tăiate, materialul l-a dat de gol. Se întâmplă că nu am trimis nimic înapoi. Mă cunoşti: lucrez cel mai bine când e haos în jur.

— Anul trecut – când?

— Poate aprilie sau mai.

— Cum de nu am auzit despre asta? Unde eram?

— De unde dracu’ să ştiu eu? Nu a fost în zona metropolitană. Poliţia Orăşenească. Cred că omul lor s-a ocupat de caz. Un idiot pe nume Malnick.

— Doamne. Nu Malnick.

Malnick fusese inspector în uniformă al Poliţiei londoneze în 1939, când Troy se afla în primele zile la Yard. Superintendentul din City ceruse ajutorul Yardului când cazul băiatului de opt ani care murise înecat se împotmolise. Inspectorul Malnick fusese şocat când Onions îl trimisese pe Troy, pe atunci în vârstă de douăzeci şi patru de ani şi încă simplu poliţist, în calitate de specialist. Îşi atrăsese duşmănia perpetuă a lui Malnick, rezolvând cazul în patruzeci şi opt de ore.

— Eram la Liverpool în aprilie. Poate că s-a întâmplat atunci?

— Posibil. Dar nu au trimis după Scotland Yard.

Omul lor a insistat să se ocupe personal. Dar, cum spuneam, era un idiot.

— Au prins pe cineva?

— Din câte ştiu eu, nu. Dacă s-a ajuns vreodată la proces, nu au trimis după nimic la Hendon. Dosarul meu e încă deschis.

— De ce nu mi-ai spus asta vineri?

Kolankiewicz îşi dădu ceaiul peste cap şi trase de timp.

— Am uitat, ridică el din umeri. Asistenta mea, Anna, şi-a adus aminte.

— Altă asemănare în afară de îmbrăcăminte?

— Ar trebui să mă uit. Ţinând cont că îmi ceri să compar un cadavru întreg cu un singur braţ şi o adunătură de oase, aş spune că n-o să găsesc prea multe.

— Împuşcat în faţă, zici?

— Oh, asta îmi amintesc. Mitocănesc, cum aţi zice voi, englezii. Deloc sportiv.

— O împuşcătură în frunte prost ţintită?

— Nu-mi cere să ghicesc. Pişat în ploaie.

— Vreo încercare de dezmembrare?

— Nu. Un cadavru întreg. Troy, de ce nu discuţi cu Anna? Poate găsi dosarul şi-ţi poate spune tot ce vrei să ştii.

În spatele cafenelei, Troy prinse legătura cu Hendon la telefon. Însă Anna nu găsi dosarul şi îi spuse că va suna mai târziu. Troy acapară telefonul şi rămase lângă el pentru a împiedica pe altcineva să sune. Îl privi pe Kolankiewicz schimbându-şi cu şiretenie cana goală de ceai cu cana plină a lui Troy, iar când sună telefonul, polonezul înşfăcă de pe o tavă brioşa râvnită, cât

timp chelneriţa avea capul şi simţul realităţii sucite de remarca provocatoare a unuia dintre soldaţi. Lui Troy nu i-ar fi plăcut să fie prins între încrederea ţanţoşă a oricărui tânăr soldat şi siguranţa de sine a lui Kolankiewicz.

— Nu e aici, spuse Anna. Nu ştiu ce a făcut cu el. Lipsesc până şi fişele. Cred că de aceea nu a vrut să-ţi spună, dar l-am avertizat că vei întreba.

— Ce fişe?

— Una conţine metodele lui Spilsbury, pe care le-am copiat. Tot ce intră la dosar se transcrie şi pe o fişă de referinţă. Eu le completez pe ale lui Kolankiewicz. Însă au dispărut; sau le-a scos el şi nu le-a mai pus înapoi.

— Îţi aminteşti ceva despre caz?

— Da. În special ce măscărici a fost Malnick. Kolankiewicz i-a ieşit pe nas, după cum îţi poţi închipui. În afară de asta, cadavrul era un bărbat de patruzeci de ani, aş spune. De obicei, verific personal hainele şi articolele. Nimic de ajutor în buzunare, etichetele tăiate cu forfecuţa de unghii, împuşcătura în faţă l-a ucis instantaneu. Un fragment de os i-a ajuns direct în creier, dar nu a fost doar asta. Avea o rană agravată la picior. Nu pot să-mi aduc aminte la care.

— Agravată? În ce fel?

— De parcă ar fi fugit sau, mai bine zis, s-ar fi bălăngănit o vreme după ce fusese împuşcat. Glonţul a trecut direct, aşa că nu am idee dacă *a* fost împuşcat de două ori cu aceeaşi armă. Dar avea o traumă agravată a ţesuturilor cauzată de folosirea muşchilor piciorului după rănirea iniţială. Trebuie să fi durut îngrozitor. De ce nu-ţi spune

Kolankiewicz asta? A tulit-o?

— Nici pe departe. Se preface că nu mă cunoaşte.

Kolankiewicz se retrăsese în spatele ziarului, ca să nu fie văzut mâncându-şi brioşa furată. Troy o văzu pe chelneriţă întorcând spatele plăcerii conversaţiei cu americanii şi punând o mână în şold. Ştia ce urmează. În vreme de război, oamenii erau în stare să moară pentru o ceapă sau să ucidă pentru o brioşă.

— Trebuie s-o şterg. Te sun când pot.

— Hei, spuse chelneriţă, naţie de pungaş! Unde e?

Trase în jos ziarul. Kolankiewicz semăna cu un hamster cu fălcile umflate. Chiar şi prins cu colţii în dovadă, rumegă nepăsător, îi întoarse privirea îndoit şi-şi smulse ziarul din mâna ei. Troy îşi croi drum printre rândurile de mese ca să ajungă la Kolankiewicz, iar tânărul din Arkansas se ridică de pe scaun şi-şi oferi ajutorul.

— A şparlit-o. Pe bune, nenorocitul a şparlit-o!

— Cine spui tu nenorocit? spuse Kolankiewicz, care înghiţise dovada, iar accentul i se accentuase – revenea la identitatea poloneză pentru a-şi întări atitudinea sfidătoare. Nu ştiam că ştoarfele pot insulta clienţii în aşa hal.

— Ascultă, tipule, stai aşa, interveni americanul, nu ştiu exact ce ai spus, dar nu-mi sună a cuvinte adresate unei doamne!

— Ştoarfă, răspunse Kolankiewicz, prin definiţie o persoană de gen feminin care caută compania unui grup organizat de bărbaţi, sperând că va obţine şi va oferi favoruri sexuale. Cred că vei

constata că a devenit un hobby naţional.

Americanul se opri, pe jumătate curios, pe jumătate furios.

— Ce-a zis?

Până să răspundă chelneriţa, Troy se strecură între ei şi îl prinse pe Kolankiewicz de cot, obligându-l să se ridice.

— A zis, interveni el, că îi pare foarte rău că v-a cauzat neplăceri şi că speră că banii aceştia ne acoperă consumaţia.

Troy trânti pe masă un florin şi îl mână pe Kolankiewicz spre ieşire. În spatele său, o auzi pe chelneriţă ţinând un discurs previzibil, care cuprindea expresii precum „nenorocit neobrăzat” şi „să nu mai calci pe-aici”.

Kolankiewicz se scutură din strânsoarea lui Troy şi îşi aranjă pălăria cu mare pompă. Troy ştia că ar arăta mai mult a poliţist dacă ar purta şi el pălărie. La fel de bine însă ar fi putut arăta la fel de prostesc precum Kolankiewicz, care îşi scutura de praf orgoliul rănit şi îşi potrivea simbolul vizibil al demnităţii.

— Glonţul care ţi-a ucis germanul… Ce calibru avea?

— Gloanţe, trenţe. Nu mă întreba, Troy. Sunt făcut din carne şi oase. Asemenea detalii tehnice îmi rămân în minte doar cât să i le dictez Annei. Întreabă-mă despre starea unui ficat la doi ani după ce l-am scos şi s-ar putea să-mi amintesc.

— Ai avut ocazia să te uiţi la cartuşul pe care ţi l-am lăsat înainte să vii?

— Era calibrul.45, cu siguranţă.

— Calibrul.45 automat? Există un Colt.45

automat care face parte din dotarea standard a forţelor militare americane.

— Da, însă şi pe piaţa neagră din zilele noastre. Ştiu o crâşmă în Mill Hill unde poţi cumpăra legal un Howitzer. Kolankiewicz arătă spre geamul cafenelei. Majoritatea verilor noştri colonialişti ţi-ar vinde orice, de la o pereche de ciorapi de nailon până la o autoşenilată. Ai nevoie de un Flying Fortress la mâna a doua? Încearcă Railwayman's Arms în Mill Hill. Iar banii pe care îi primesc îi cheltuiesc apoi pe monopolizarea brioşelor cu unt din bătrâna Anglie!

Soldatul din Arkansas zâmbi prin geam, lăsând loc bunelor maniere. Fură irosite pe Kolankiewicz, care îşi răsuci prompt mâna şi îi arătă două degete. Considerându-l gestul lui Churchill, americanul făcu înapoi cu mâna, afişând V-ul victoriei. Kolankiewicz călcă apăsat pe pavaj. Troy se simţi ca şi cum ar fi asistat la o confruntare naţională în miniatură.

Capitolul 14

Era joi dimineaţa când Troy se întoarse la Yard. Kolankiewicz nu vorbise cu el de aproape trei zile. Wildeve ieşise, dar îi lăsase un mesaj pe birou: „A sunat Anna Pakenham. Nu poate găsi dosarele. Avem în ţară mai mulţi refugiaţi germani decât oi. J.W".

Troy o sună pe Anna.

— Care a fost verdictul? întrebă ea.

— Nu am vrut să ştiu. Dovezile prezentate de Kolankiewicz m-au făcut să par un prost.

— Nu, Troy, el e prostul. Va trebui să explice cum poate dispărea un dosar întreg. Tot ce am sunt stenogramele mele şi mă tem că nu au prea mult sens. Folosesc un creion, al cărui scris se estompează după douăsprezece luni, iar eu am învăţat să stenografiez numai când fata care lucra de obicei pentru noi a plecat la ATS.

— Calibrul glonţului ar fi de folos.

— Patruzeci şi cinci. Numerele se notează întotdeauna în engleza obişnuită.

— Automat?

— Nu pot fi sigură. Şi înainte să întrebi, glonţul era împreună cu hainele şi cu articolele personale, iar acestea au dispărut.

— Kolankiewicz nu a pus nimic aiurea, spuse Troy. Nu sună mai degrabă ca şi cum ar fi fost furate?

— Nu ştiu. Am fost jefuiţi o dată şi am bănuit c-ar fi fost opera unui dezaxat. Tot ce am pierdut au fost şaptesprezece litri de alcool pur. Dosarul unei persoane neidentificate nu are nicio valoare.

— Doar dacă cineva vrea să se asigure că rămâne neidentificată.

Capitolul 15

Vremea se îmbunătăţi. Ianuarie fusese o lună incredibil de blândă, februarie adusese un ger aberant, iar martie părea să ofere promisiunea unei primăveri timpurii şi umede. La sediul din City, Troy stătea într-un subsol umed şi îl privea pe sergentul de la birou care săpa în teancurile de dosare, căutându-l pe cel din 1943 al unui

necunoscut care fusese găsit mort pe plaja Tower. Vânturile lunii martie băteau ploaia în rafale, izbind picăturile de geamurile murdare, groase ca sticlele de lapte, de la nivelul pavajului, în timp ce zăpezile iernii se topeau şi curgeau în şuvoaie spre Tamisa, prin conductele din fier.

Auzi paşi grei, inegali răsunând de-a lungul rafturilor, cu mult înainte ca sergentul Flint să apară şchiopătând în raza sa vizuală.

Bărbatul se opri lângă masa la care stătea Troy şi puse jos un morman de dosare înalt de vreo treizeci de centimetri. Respira greu şi se răsturnă în scaun suspinând uşurat.

— Nu şchiopătai ultima dată când ne-am întâlnit, spuse Troy.

— Şrapnel, răspunse sergentul. În 1941. Doctorii au spus că nu voi mai merge bine niciodată. Înainte de război, ar fi însemnat că nu mai puteam fi poliţist. Dar... lucrurile sunt cum sunt.

Tăie stiva în două ca pe un pachet de cărţi gigantic.

— Dacă nu te superi... Am încercat să mai elimin din ele, dar n-am putut să găsesc nimic sigur. Ciudat, ştiind cât e de recent. Bine că domnul Malnick a plecat. Era obsedat de ordine. Dacă lăsam să-mi scape ceva, făcea scandal.

Troy se afla deja la jumătatea lunii aprilie, punând dosarele deoparte cu o viteză de trei ori superioară celei afişate de sergent.

— Unde s-a transferat domnul Malnick? întrebă el.

— Nu a fost vorba despre un transfer. A fost

primit în RAF.

— Poftim? La vârsta lui? Trebuie să aibă cincizeci de ani. Fusese refuzat de RAF când mă aflam aici, în timpul invaziei Poloniei.

— Nici măcar n-a fost prima dată. Dorinţa i-a fost îndeplinită.

— Ce vrei să spui?

— Cred că a tras cineva nişte sfori pentru el. A plecat din Poliţie cu o viteză care a surprins pe toată lumea. Îmi amintesc că superintendentul a remarcat asta. Vineri era încă poliţist, luni era deja locotenent de aviaţie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Imediat după cazul pe care îl căutăm. Cred că a fost în mai, anul trecut.

Troy terminase de sortat maldărul său şi îl privea pe Flint alegând din teancul din luna mai. Se mişca extrem de încet, de parcă a căuta şi a vorbi în acelaşi timp îl depăşea.

— Ne-a surprins pe toţi, îţi închipui. Nu mi-a părut rău să îl văd plecând, totuşi. Am lucrat cu el timp de opt ani. Ai văzut cum se purta, atunci când te-au trimis aici, încă având caş la gură.

— Mulţumesc, spuse Troy.

— Îi ziceam Mătuşa Fanny. Se plângea mereu. Nici măcar n-o făcea cu motiv. N-ar fi putut să-şi găsească bastonul în pantaloni fără lanternă – ştii şi tu cum se vorbeşte la vestiar.

— Dar era meticulos?

— O, da. Asta da.

Flint începuse să-şi umezească arătătorul şi degetul mare pentru o aderenţă mai bună şi înainta încetişor spre ultimele dosare din mai.

— Lucrurile lăsate în urmă de domnul Malnick ar trebui să fie ordonate?

— O, da.

Troy aşteptă, încercând să aibă răbdare cu un om care nu beneficia, în mod vizibil, de o bună stare de sănătate; încerca să nu grăbească aflarea unui răspuns evident. În fond, nu mai era mult de aşteptat.

— Ciudat, spuse Flint. Nu l-ai găsit.

— Nici tu nu l-ai găsit.

— Mă depăşeşte.

— Nu sunt surprins, dar sunt curios. Ce fel de putere, ce fel de acces ar fi necesare pentru a face să dispară orice urmă a unei persoane?

Flint respiră adânc, prefăcându-se că evaluează o situaţie aflată dincolo de experienţa sa.

— Nu ştii cumva, se aventură Troy, cărui aerodrom i-a fost repartizat domnul Malnick?

— Ştiu. Ne-a trimis o felicitare anul trecut de Crăciun. Ne spunea că nu poate divulga unde se află, dar a precizat că este implicat în probleme de importanţă naţională.

— Toţi suntem.

— Însă felicitarea era timbrată. Bradwell, în Essex. Ştiu că RAF are o bază acolo pentru că nepotul meu, Henry, se află acolo. Crede că cei mai mulţi sunt polonezi şi canadieni. Cei câţiva englezi… fac legătura, cred că-i zice el.

Capitolul 16

Troy petrecu mai toată dimineaţa următoare

încercând să-l convingă pe cel de la staţia de alimentare să îi facă plinul la Bullnose Morris cu suficientă benzină pentru a ajunge la Bradwell-on-Sea şi înapoi. În garajul de la Yard, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă slinoasă se uitase peste aprobarea lui de parcă Troy ar fi imprimat-o chiar el.

Troy se afla în biroul său, umplând o servietă pentru călătorie, când sună telefonul.

— Aha. Te-am găsit, spuse Anna. Am o potrivire perfectă pentru grupa sangvină. Batista aceea dezgustătoare pe care ai lăsat-o musteşte de grupa O. Cu Kolankiewicz nu se poate vorbi, dar mi-a spus să-ţi transmit că oasele din pungă ar putea face parte din acelaşi corp ca braţul, adică nu există oase ale braţului stâng printre ele, iar braţul drept este de aceeaşi dimensiune – deşi lipsesc multe alte oase mici. Ar trebui să stea în picioare la tribunal.

— Ai veşti despre cadavrul de pe plaja Tower?

— Mai rău. Totul. Lipseşte fiecare mărunţiş. Singura opţiune rămasă era cadavrul în sine, aşa că m-am interesat de posibilitatea exhumării. Uită de ea. Cimitirul a fost bombardat acum şase săptămâni.

— S-a terminat cu locul liniştit şi intim.

— La naiba cu Marvell, spuse Anna, mai degrabă Hieronymus Bosch. Un osuar în noroi. Îmi pare rău.

— Unde e Kolankiewicz, apropo?

— Pregăteşte o disecţie. Poliţia din Cambridgeshire are un caz dificil. Şi-a petrecut o parte din dimineaţă cu braţul acela al tău şi a tot

mormăit despre pantaloni.

— Pantaloni?

— Mie aşa mi s-a părut.

Troy închise, sperând că nefericirea caracteristică naţiunii lui Kolankiewicz va genera un rezultat constructiv. Căută prin sertarul din birou pastă de dinţi şi o lamă de ras, în cazul în care ar fi trebuit să rămână peste noapte. Privi în sus. Onions intrase în tăcere în birou, ţinând strâns permisul. Se aşeză în scaunul înalt din partea îndepărtată a biroului şi îşi scărpină obrazul cu mâna în care ţinea permisul.

— Înţeleg că nu poţi să rezolvi prin telefon, spuse el.

— L-ai întâlnit pe Malnick. Orice răspunsuri aş primi de la el n-ar însemna nimic dacă nu-i pot vedea faţa când discutăm.

— Am ajuns să ne numim colegii mincinoşi?

— Nu. Însă acesta este prost şi nesincer, o combinaţie periculoasă.

Onions scoase din buzunarul de la piept un stilou şi mâzgăli o semnătură pe permis. Troy îşi închise servieta şi speră să găsească o portiţă de scăpare. Periferiile Londrei puteau fi blocate de convoaie, iar un drum putea dura de două ori mai mult decât înainte de război.

— Hendon? întrebă Onions, iar Troy ştiu că nu poate scăpa.

— Totul a dispărut. N-a rămas nici măcar o agrafă.

— Aha. Îţi miroase a conspiraţie?

— Să-mi miroasă? Stan, pot s-o ating, e tangibilă, solidă, inevitabilă. Dacă Malnick e

amestecat, lucru de care, de altfel, mă îndoiesc foarte mult, va fi alunecos ca un țipar. Probabil îşi va juca inocenţa jignită şi se va gândi că îl acuz în mod direct.

— Şi nu asta faci?

Uşa se deschise brusc. Wildeve, cu răsuflarea tăiată, năvăli înăuntru şi începu să bolborosească fără să observe prezenţa lui Onions.

— Ştii câţi germani, austrieci şi alte feluri de inamici se află în ţara asta?

— Cam şaptezeci şi cinci de mii, răspunse Troy.

— Oh. Chiar ştii.

Onions se ridică.

— Nu mă luaţi în seamă, spuse el.

Troy ar fi putut jura că Wildeve roşi când Onions se uită direct la el. Își aduse aminte că, în primele zile, privirea de gorgonă a lui Onions fusese extrem de misterioasă, exprimând în aceeaşi măsură simplă curiozitate şi reproş tăcut.

— Fratele meu a fost încarcerat, continuă Troy. M-am interesat. Ce ai aflat?

— I-au amprentat doar pe cei încarceraţi în 1940, majoritatea din categoriile A şi B, adică mai puţin de o treime din total. Chiar şi atunci, presupun ei, erau mult peste cinci sute pe care nu i-au înregistrat. Au spus că nu puteau căuta, dar am trimis pe unul de-al nostru, aşa că se va face.

— Cât va dura?

— Câteva zile. Poate o săptămână, cel puţin. N-am găsit nimic în CRO. Oricine o fi fost, nu avea formular.

Onions îi întinse permisul lui Troy şi plecă fără să mai scoată un cuvânt.

— L-am supărat? întrebă Wildeve.

— Nu. Tocmai l-am confruntat cu o situaţie pe care o detestă. Cred că-i putem exclude pe Hitler şi Luftwaffe din conspiraţie, spuse Troy, însă toţi ceilalţi rămân.

— Ce vrei să spui?

— Complotul se încurcă. Din păcate, multe depind acum de Malnick şi de aceea nu-l avertizez. Dacă îi telefonez, poate să închidă şi să născocească o poveste. Nu dau totul pe faţă de dragul lui Stan, dar nu i-aş încredinţa nici măcar o bătrână ca s-o ajute să treacă strada.

— Crezi că un poliţist ar fi capabil să distrugă dosare? întrebă Wildeve, aproape în şoaptă, de parcă ar fi fost o erezie de nerostit.

— Cineva a făcut-o.

Capitolul 17

Troy îşi conduse încă o dată Bullnose Morrisul prin împrejurimile puternic afectate ale Londrei de Est – mai bine zis, se târî în jurul gropilor şi al dărâmăturilor, trecând prin cartierele mărginaşe de fiecare parte a văii Lea, unde străzi întregi aveau casele fără acoperişuri sau ferestre, case îmbrăcate în carton şi foaie de cort, magazine care ajunseseră de la mai deschise decât de obicei (una dintre glumele efemere ale războiului) la, pur şi simplu, poate permanent închise. Îi venea greu să creadă din nou în visul politic al caselor destinate eroilor; eroii, în opinia lui, erau în mare parte chiar civilii, dintre care în jur de şaizeci de mii muriseră. Şi pentru că eroismul era o resursă epuizabilă,

mulţi fugiseră în timpul campaniei Blitz şi nu se mai întorseseră. Se întrebă ce alt motiv, în afară de familiaritate şi de siguranţa iluzorie, garantate de origini, ar fi putut ispiti oamenii să revină. I se părea imposibil ca Londra de Est să se refacă vreodată. Dincolo de aceasta, unde Londra se întâlnea cu Essex se aflau locuri precum Hornchurch, colcăind de RAF şi USAF, ale căror aerodromuri erau presărate pe coasta estică, spulberând nopţile oraşelor somnoroase ale anilor 1930 şi bazele rurale din Langham, Bentwaters şi Bradwell. Torsul motoarelor ţinea trează întreaga zonă rustică.

Se însera. Firma cu omul verde[10] se clătina în vântul care sufla dinspre Marea Nordului. Troy împinse uşa pe care scria Snug şi privi în jur. Barul era plin până la refuz de tineri aviatori, majoritatea canadieni şi neozeelandezi, în mare parte arătând ca nişte liceeni. Observă doar două chipuri ce păreau peste treizeci de ani, aparţinând celor care făceau cel mai puţin zgomot: barmanul şi un bărbat posac, care stătea singur la o masă, cu un pahar de sherry în faţă. Părul i se ridica în creste, precum cartonul gofrat. Deşi avea doar în jur de patruzeci de ani, adoptase postura unui ogar posomorât. Se uită direct la Troy şi nu păru să îl recunoască. Troy îl identifică imediat, deşi nu îl mai văzuse din perioada cinelor festive organizate de tatăl său înainte de război, când bătrânul încercase să îl curteze pentru propriul ziar, *Evening Herald,* şi să renunţe astfel la *Daily Express* al Lordului

10 În original *Green Man,* reprezentare grafică stilizată, prezentă pe firmele stabilimentelor publice în Anglia.

Beaverbrook. Era Tom Driberg, acum membru al Parlamentului pentru un partid sau altul, cunoscut ca William Hickey. Îl refuzase pe Alexei Troy, dar îşi permisese să fie curtat şi să i se ofere cine cu multe ocazii. Troy nu îşi imaginase că Driberg ar putea avea vreo legătură cu Bradwell. Se apropie cu precauţie, cunoscându-i reputaţia, dar spunându-şi că era prea în vârstă şi cu siguranţă din clasa nepotrivită pentru a atrage gustul cultivat al lui Driberg.

— Te cunosc? întrebă acesta direct.

— Da, spuse Troy. Sunt Frederick Troy, fiul lui Alex Troy.

— Da, da, meditä Driberg. Nu te-ai înrolat în RAF?

Făcu un semn spre celălalt scaun, iar figura lui începu să îşi piardă aspectul de nefericire prost ascunsă.

— Nu. Am intrat în poliţie. Troy crezu că Driberg tresărise şi îi observă paloarea bruscă. Pentru a-l linişti, adăugă: Sunt aici ca să mă întâlnesc cu un fost coleg care s-a înrolat. Mă gândeam că l-aş putea găsi aici.

— Doreşti să bei ceva? spuse Driberg recăpătându-şi postura. Sherry-ul e acceptabil şi păstrează un vin roşu doar pentru mine – nu că l-aş recomanda, dar gestul contează. Cine ştie de unde fac rost de el?

Troy ceru un pahar cu apă tonică şi se aşează de partea cealaltă a mesei. Putea vedea tejgheaua peste umărul lui Driberg, iar ceea ce crezuse că era o oglindă mare era de fapt vederea spre sală. Acolo se afla o altă mulţime de ofiţeri RAF, o copie

aproape fidelă a celei din jurul său, cu excepţia prezenţei în mijlocul ei a unui bărbat mai în vârstă, care părea să continue un discurs pe o temă care făcea audienţa să treacă de la amuzament la batjocură. Înalt, ascuţit şi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât oricine altcineva din jurul său, inspectorul Malnick schimbase nuanţa de albastru a uniformei şi îşi lăsase să crească mustaţa tunsă scurt într-o parodie de ghidon. Troy privi fascinat şi atât de fix, încât Driberg se răsuci în scaun pentru a vedea ţinta proastelor maniere ale comeseanului său. Mâinile osoase ale lui Malnick se extinseră, devenind aripile unui avion imaginar care cobora în picaj şi se ridica iar, în timp ce relata o istorioară de a cărei veridicitate Troy se îndoia. Bănui cuvântul „raid”, filtrat prin învălmăşeală şi indus de citirea voită pe buze. Pe piepturile celor mai mulţi tineri din jurul lui Malnick erau prinse aripile şi O-urile care îi marcau ca piloţi sau observatori, iar panglicile colorate contrastau cu albastrul-deschis al tunicilor, în multitudinea de medalii. Pe tunica lui Malnick nu se afla nicio medalie; era consemnat la sol şi detesta făţiş acest lucru. Când mâinile sale lansară imitaţia de avion într-o ascensiune bruscă, privirea sa o întâlni pe a lui Troy şi rămase pironită îndelung, intens, radiind teamă, regret, suspiciune şi stânjeneală. Se opri şi trase mâna înapoi, scuturând-o de parcă ar fi fost arsă. Roşi, iar mulţimea de tineri izbucni în râs. Unul sau doi dintre ei îl bătură pe spate, iar cineva strigă după „o halbă pentru bătrânul fanfaron”. Malnick continuă să îl privească pe Troy în tăcere, aproape inconştient de zgomot şi de rolul central

pe care îl deţinea, iar Troy ştiu imediat cum să se ocupe de domnul Malnick.

— Mă veţi scuza, nu-i aşa? îi spuse lui Driberg. Cred că am găsit ce căutam.

— Nu-i permite idiotului să te ţină de vorbă toată noaptea. RAF-ul m-a dat afară din cazarmă, dar am o căsuţă pe chei. Haide să bei un pahar înainte de culcare. Dacă ai nevoie, îţi ofer şi un pat peste noapte.

Malnick întoarse spatele audienţei şi se îndreptă spre uşă. Troy îl interceptă pe hol, între cele două baruri.

— Îmi pare rău, domnule Malnick. Nu am intenţionat să vă întrerup.

— Totuşi, ai făcut-o. Presupun că este vorba despre o chestiune importantă.

Troy se strădui să nu reacţioneze la atitudinea pompoasă. O doză de admiraţie, în condiţiile în care Malnick nu era obişnuit cu asta, ar fi putut avea efect.

— Să fiu sincer, am nevoie de părerea dumneavoastră cu privire la un anumit aspect. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, spuse Malnick. E timpul să mă îndrept spre cazarmă. Dacă e atât de important precum spui, ar fi bine să mă însoţeşti.

Troy fu întâmpinat de cazarma Bradwell înainte de a o vedea în întunericul serii; era la fel de gălăgioasă ca barul. Un tânăr de nouăsprezece – douăzeci de ani apăru pe drum, fugind ca un iepure. Nu avea pantaloni şi era urmărit de o jumătate de duzină de adolescenţi care agitau perne şi pernuţe. Era un obicei cunoscut drept „a-ţi

lua omor”, îşi aminti Troy, practicat pe vremea când era încă la şcoală – o perioadă la care se gândea cu dispreţ. Malnick se dădu agil la o parte, fără a-şi întrerupe tirada despre importanţa strategică a echipajului de la sol şi a controlorului de trafic pentru efortul naţional de război, deşi Anglia dispunea în exces de aceştia. Troy întâlnea zilnic oameni pentru care războiul devenise un conflict personal între ei şi Hitler.

Abia ajunseseră la intrarea principală în cazarmă, când aceeaşi procesiune făcu stânga împrejur, iar ofiţerul fără pantaloni se strecură cu agilitate printre stâlpi, unde se ciocni cu un alt măscărici, care se gândise că ar fi distractiv să îşi dea drumul în jos pe scară în stil Adam folosind o tavă.

— Ceea ce este şi mai rău – Malnick schimbase subiectul – e că nenorociții au petrecut o seară pasând o oală de noapte plină cu bere de la un capăt în celălalt al holului!

Troy bănui că sursa indignării lui Malnick ar fi putut fi faptul că nu îi ceruseră să li se alăture. Se gândi că trebuie să fi fost o sursă de teribilă amărăciune să doreşti să îţi serveşti ţara, într-un fel sau în altul, şi să o poţi face doar sub înfăţişarea unui administrator nerespectat şi nepotrivit în funcţie.

Malnick deschise uşa unei încăperi care părea să fi fost o cameră pentru micul dejun, fiind folosită ca birou. La exterior, o plăcuţă de lemn anunţa „Ofiţer de serviciu”, însă cuvântul „ofiţer” fusese tăiat cu grosolănie.

Bărbatul se întinse în spatele unui birou dublu

imens, care ocupa jumătate din spaţiul încăperii, balansându-se uşor în scaunul rotativ şi degustând pe îndelete atenţia şi deferenţa pe care Troy se lupta să îşi amintească să i le ofere. Răsuci nasturele unuia dintre buzunarele de la talie ale tunicii, de unde scoase un aparat de rulat ţigări şi o cutie rotundă, plată şi uzată, cu tutun – o altă poză caracteristică tineretului. Ultima dată când îl întâlnise Troy, fuma ţigări Black Cat cu filtru dintr-un pachet. Malnick presără tutun în crestătura aparatului şi rulă o foiţă de hârtie albă, folosind fiecare gest pentru a sublinia faptul că Troy îi sorbea cuvintele. Nu asta făcea Troy, ci se întreba cum să abordeze subiectul identităţii omului ucis.

— Erai poliţist, nu-i aşa? întrebă Malnick.

— Da. Acum sunt sergent. Cândva poate voi deveni inspector.

— Cândva, îl îngână Malnick. Dar acum spune-mi pentru ce ai venit.

— Ei bine... Da – nu m-am putut gândi la altcineva. E vorba despre un caz bizar.

Malnick deborda de mândrie nereţinută. Răsuci brusc levierul mecanismului şi o ţigară subţire şi îndoită apăru la suprafaţă. Cu toate acestea, o aprinse.

— Este un caz pe care îl cunoaşteţi deja. Un bărbat a fost găsit împuşcat în faţă pe plaja Tower, în urmă cu un an.

— Ştiam eu! exclamă el. Ştiam eu! N-au putut să rezolve cazul! Au fost nevoiţi să cheme Yardul!

Malnick râse pe înfundate. Troy nu putea fi sigur în ce măsură era vorba despre prefăcătorie, dar plăcerea cauzată de eşecul altora părea

suficient de reală.

— Şi iată-te! se delectă Malnick.

— Iată-mă. Mi-au spus la vechea dumneavoastră secţie că v-aţi putea afla aici, aşa că... Troy nu îşi sfârşi propoziţia, sperând ca Malnick să fi fost cel puţin convins de motivele sale.

— Întocmai, întocmai, mormăi Malnick, suflând fum spre tavan.

— Mă întrebam... Troy încercă să găsească proporţia perfectă de neajutorare şi flatare. Notiţele dumneavoastră.

Malnick îl privi intens, iar zâmbetul arogant dispăru. Troy ştiu imediat că făcuse un pas greşit şi aruncă în joc un calificativ.

— Cunoaştem toţi lucruri pe care nu le trecem în notiţe. Intuiţii şi bănuieli care nu funcţionează pe hârtie. Acel simţ specific poliţistului, ştiţi dumneavoastră.

— Bineînţeles. Malnick făcu o pauză. Exista o fărâmă de macabru.

— Macabru?

— O doză de sadism, aş spune.

— Sadism?

— L-au împuşcat de două ori, înţelegi? L-au dus pe plajă şi i-au tras un glonţ în picior, doar de amuzament, dacă mă întrebi pe mine.

Troy se întrebă dacă era vorba numai despre o imaginaţie aprinsă. Era o deviaţie puternică de la analiza rece, ştiinţifică pe care i-o oferise Anna Pakenham.

— De parcă unul dintre ei ar fi vrut să îi facă rău în mod deliberat.

— Ce vă face să credeţi că erau doi?

— Nimic. E doar o bănuială. După cum spuneai şi tu, nu e genul de lucruri pe care le notezi.

— Nu existau urme de paşi?

— Până să-l găsim, veniseră fluxul şi refluxul. Nu mă surprinde că eşti uimit. A fost unul dintre cele mai bizare cazuri peste care am dat – nu am avut mare lucru pe care să mă bazez.

— Ar ajuta foarte mult dacă mi-aţi povesti despre părerea dumneavoastră la singurul aspect concret pe care îl avem: cadavrul.

— Ai văzut fotografia.

— Există o sumedenie de diferenţe între o fotografie şi realitatea înfăţişată. M-ar ajuta să ştiu ce impresie aţi avut, cum aţi reacţionat. Troy se gândi că merită să joace totul pe o carte şi puse, cu toată spontaneitatea, singura întrebare care conta: Aţi putea descrie cadavrul?

Malnick păru convins de cacealmaua absurdă. Stinse mucul umed al ţigării diforme şi se întinse în spate, unde se afla un teanc de dosare, aşezate cu grijă pe rafturi. Scoase un volum care i se păru lui Troy asemănător cu clasorul de timbre al unui copil sau cel puţin foarte asemănător cu cel pe care îl avusese chiar el: gros şi rufos, legat în imitaţie de piele verde, cu un imprimeu de frunze aurii pe cotor şi pe copertă. Malnick aşează dosarul pe birou; Troy stătea cu faţa la cuvântul „Album”.

— Am ţinut evidenţa aceasta timp de câţiva ani. Nu sunt sigur de valoarea sa, însă cred că, într-o bună zi, înregistrarea unui serviciu cinstit făcut de un ofiţer de poliţie activ ar putea să fie de folos cercetărilor detectivistice.

Deschise volumul, iar lui Troy nu îi veni să-şi creadă ochilor: omul îşi făcuse o arhivă a cazurilor la care lucrase! Câtă aroganţă! Mai mult decât atât, nu era vorba despre un album doar al succeselor sale, ci şi al eşecurilor, pe care nu părea să le considere eşecuri. Malnick răsfoi paginile şi găsi crima de pe plaja Tower, din 1939 – cazul copilului înecat. Acolo se afla o tăietură din ziarul local, înfăţişându-l pe inspectorul Malnick într-o poză plină de aroganţă, în faţa tribunalului. În fundal, îşi dădu seama Troy, bărbatul scund, cu spatele la aparat, era el însuşi. Pagină după pagină, Malnick răsfoi dovezile scrise ale propriului egocentrism. Troy spera ca figura lui să facă scepticismul să treacă drept admiraţie. Malnick ajunse la o bucată de ziar maronie, ştearsă, care îl reprezenta alături de o captură de lingouri de la un jaf din 1941.

— Iar acum, spuse el întorcând un teanc gros de pagini, ia uită-te la cel de-aici.

O fotografie a Poliţiei, alb-negru, de douăzeci pe douăzeci, umplea o pagină întreagă. Un prim-plan cu figura unui bărbat care fusese împuşcat în obrazul stâng. Troy îşi auzi propria respiraţie şuierată şi îşi ascunse uimirea. Nu îi venea să creadă că Malnick păstrase un exemplar al fotografiei. Nimeni altcineva nu ar fi făcut-o, mai ales cineva care credea că ştersese cu succes orice urmă a victimei din dosarele Poliţiei şi ale legiştilor. Era copleşit nu de meticulozitatea sau de eficienţa lui Malnick, ci de propriul său noroc chior. Malnick bolborosi înainte, urmând îndemnul lui Troy şi oferindu-i o interpretare studiată a caracterului

victimei, când Troy dorise doar o descriere; îşi pierduse însă audienţa, întoarse pagina şi dădu peste o fotografie întreagă a cadavrului, aşa cum fusese găsit, zăcând cu obrazul stâng în jos, cu un braţ aruncat în spate şi un picior îndoit sub celălalt – reprezentarea grotescă a morţii.

— Tipul ăla de la Hendon a încercat să mă convingă că era german, spuse Malnick. Troy privi în sus către el. Absurd, fireşte. De când locuiesc pe coastă, aud aproape zilnic zvonuri despre nemţi care debarcă. Niciunul dintre ele nu s-a dovedit a fi adevărat.

Troy observă că fotografia douăzeci pe douăzeci era fixată în colţuri cauciucate. O clipă i-ar fi fost suficientă ca să o facă să alunece de pe pagină şi să o ascundă în haină.

— Întocmai, spuse el copiind vocabularul lui Malnick. M-am gândit şi eu la acelaşi lucru, dar asta nu ne rezolvă problema: cine e făptaşul?

Ridică fotografia dintre colţuri şi se opri, privindu-l pe Malnick şi adresându-i o invitaţie deschisă la speculaţii. Ştia prea bine că imaginea în sine valora cât o mie de teorii sau de descrieri pretenţioase.

— Nu a fost crimă.

— Nu cred că am înţeles, spuse Troy.

— Se organizează diferit.

Din punctul de vedere al lui Troy, era departe de a fi o revelaţie. Faptul că exista crimă organizată era un tribut trântit în faţa eficienţei pe timp de război.

— Bande, declamă Malnick melodramatic. Mă refer la bande. Sunt sigur că a fost vorba despre o

răfuială între bande.

Troy închise albumul şi lăsă fotografia să îi cadă uşor în poală.

— Am nevoie de un nume.

— Păianjenul.

Troy fu uimit. Oare omul acesta era un cititor avid al lui Edgar Wallace? Vrăjitorul, Trişorul… şi acum Păianjenul?

— Păianjenul? întrebă sperând că nu sună a imitare.

— Pseudonimul, sau cum vrei să-i spui, purtat de Alfred Maxwell Golding. Am vorbit cu el cu o zi înainte să-mi vină înştiinţarea.

Chiar nu văzuse Malnick nicio legătură între cazul la care lucra şi acceptarea lui neaşteptată în RAF? Se amăgise în aşa măsură încât să o considere simplă coincidenţă?

— A negat, fireşte, însă a mustăcit ca pisica la smântână. Tot spunea: „Haide, poliţaiule, dovedeşte. Încearcă numai”.

Era uşor de remarcat cât de mult îl deranja pe inspectorul Malnick folosirea cuvântului „poliţai”. Troy îl acceptase de multă vreme ca fiind termenul cel mai puţin ofensator, cel mai convenabil; însă el abandonase uniforma în timp-record. Malnick şi-o purtase, fără îndoială cu mândrie, din prima până în ultima zi. Suportase zeflemeaua copiilor şi dispreţul nelegiuiţilor isteţi, încercaţi, iar sufletul îi căpătase culoarea albastră, la fel cum Blackpool se întipărise în stâncă. Devenise tot atât de drept ca un baston de poliţist şi tot atât de flexibil – de aici şi problemele sale. Cine sau ce era Alfred „Păianjenul” Golding? Era Troy martorul unei alte

fantezii a lui Malnick, sau douăzeci de ani de meserie îl dotaseră cu o doză de intuiţie cu privire la răufăcătorii din propria ogradă?

— Un barosan, bănuiesc.

— Barosanul. Primeşte în audienţă aproape în fiecare seară la Stridia şi Trompeta pe Cary Street. Regele trântorilor, păstrează şi tăinuieşte lucruri furate, plăteşte o liră cu cincizeci de pence, a evitat mobilizarea încă din prima zi şi a recrutat orice Tom, Dick sau Harry care considera că vânzarea de ciorapi de nailon şi falsificarea cupoanelor sunt gesturi mai patriotice decât implicarea în apărarea ţării. Concurenţa a dispărut, în mare parte, iar Poliţia este epuizată.

Vorbise pe bună dreptate. Troy strecură fotografia sub haină; mai rămânea un singur pas până să o poată ascunde în siguranţă la subsuoară.

— Nu am dovezi clare că i-ar ucide pe cei care îi stau în cale, dar simt că e răspunzător de două crime în City – e genul de om căruia îi place să dea exemplu. Ucide şi face acest lucru cunoscut. Cazul nostru prezintă toate indiciile unei asemenea execuţii disciplinare.

Troy riscă un aspect evident.

— Atunci de ce spuneţi că este un caz dificil? De ce nu vă surprinde eşecul Yardului?

— Pentru că oricine nu cunoaşte fieful va căuta acul în carul cu fân. Ai avut noroc în 1939. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri nu poţi să scapi pur şi simplu de la Yard şi să nimereşti o rezolvare rapidă. Poţi pe naiba! De obicei este vorba despre cunoştinţe locale, genul de familiaritate obţinută doar bătând cartierele cu piciorul. Omul acela a

fost membrul vreunei bande, al unei firme, cum îi spun ei, care şi-a primit pedeapsa binemeritată. Singurul motiv pentru care nu mi s-a dat şansa să asociez un nume feţei aceleia este că Londra, după cum bine ştii, abundă de feţe noi. Există un indicator pe Great North Road: „Îndreaptă-i pe escroci”.

— Chiar nu credeţi că era german?

— Baliverne, spuse Malnick, cu tonul celui care are ultimul cuvânt.

Troy simulă o mâncărime şi se scărpină, iar fotografia îşi găsi locul. Avea ce îşi dorise, chiar mai mult. Iar dacă Malnick alesese să sfideze ştiinţa criminalisticii, atunci era un idiot mai mare decât îşi imaginase Troy. Malnick trăncănea, revenind la subiect.

— Când i-au făcut-o nefericitului pe plajă, l-au pedepsit înainte de a-l ucide. Cuiva din firma aceea îi place să le facă rău oamenilor.

Fu singurul aspect al argumentaţiei lui Malnick care i se păru lui Troy demn de atenţie.

Capitolul 18

Driberg arsese pâinea prăjită de două ori. La a treia încercare îi înmână furculiţa lui Troy şi hotărî să se dedice destupării sticlei de vin.

— Tu eşti cel mai tânăr?

— Da, răspunse Troy. Rod e cu opt ani mai în vârstă decât mine, iar gemenele, cu cinci. Eu sunt un gând întârziat – singurul lor copil născut în Anglia.

— Ai spune că ţi-ai cunoscut bine tatăl?

Troy nu îşi putea da seama unde bătea Driberg. Omul avea o înclinaţie spre bârfă, însă cu siguranţă nu asta înţelegea el prin discuţie amicală. Driberg nu avea doar un nas de ziarist, aşadar nu punea nicio întrebare fără sens, ci făcea parte din aceeaşi şcoală interbelică a politicilor idealiste căreia îi aparţinea şi familia lui Troy. Sergentul ştia sigur că Driberg fusese comunist purtător de carnet, deşi nu înţelegea de ce trebuiau comuniştii să poarte carnetele de partid cu ei când le-ar fi putut lăsa acasă, aşa cum făceau majoritatea oamenilor cu măştile de gaz.

— Destul de bine. M-au trimis la şcoală mai târziu decât pe ceilalţi. Am fost un copil bolnăvicios – mi se spunea mereu să mă îmbrac gros, chiar şi vara. Dar mă îndoiesc că l-am cunoscut mai bine decât fratele meu. Rod, cel puţin, l-a cunoscut ca adult, timp de cincisprezece ani. Eu nu.

— Ştii, m-am întrebat întotdeauna de ce a acceptat titlul ăla nenorocit.

Nenorocit? Le pusese Driberg aceeaşi întrebare celor din familia Sitwell? Lui Beaverbrook? De ce nenorocit? Driberg adora conceptele de titlu şi ritual, de la pompa imperială a unei încoronări până la ordinea tacâmurilor pe masă, concepută într-o manieră odioasă pentru a intimida clasa mijlocie inferioară. Troy îşi aminti cum, adolescent fiind, servitoarea aşeza argintăria fără a respecta vreo ordine, ştiind prea bine că tatăl său ar fi mâncat cu lingura de lemn şase feluri de mâncare, fără comentarii; mai târziu, îl surprindea pe Driberg aranjând pe furiş tacâmurile în ordinea corectă.

— Nu l-a acceptat. L-a cumpărat de la Lloyd

George când aveam patru sau cinci ani. Nu îmi amintesc nimic despre asta. Când m-am făcut suficient de mare ca să întreb, nu mi-a păsat prea mult. În fond, moştenirea era problema lui Rod, nu a mea. Îmi amintesc că Rod l-a întrebat pe bătrân de câteva ori, iar răspunsul a fost mereu acelaşi: pentru ca un străin să fie acceptat în societatea londoneză, recunoaşterea era esenţială. Deşi, să fiu sincer, cred că-i spunea „praf în ochi”. Totuşi, nimeni nu putea trece peste liniile acelea invizibile, foarte englezeşti. Un titlu de lord asortat cu un accent străin indestructibil ar fi fost o bătaie de joc – s-ar fi alăturat evreilor bogaţi din Westminster, înnobilaţi şi dispreţuiţi deopotrivă pentru averea lor, sau cel puţin aşa spunea el; în plus, singurul titlu demn de purtat trebuia să fie ereditar. Aşa că a fost un titlu de baronet. Rezultatul, după cum îl gândise el, ar fi fost ca nimeni să nu creadă că îşi însuşea privilegiile lorzilor, dar nici că era un parvenit, asemenea unui fabricant de bere ridicat la rang de cavaler. Era Sir Alexei Troy, baronet, editor, proprietar de ziar, englez şi asiatic, şi nimănui nu prea îi păsa. Putere îmbrăcată în haina respectabilităţii. De ce întrebaţi?

— Eram curios cu privire la rolul lui, în orice joc ar fi jucat atunci.

Troy cunoştea prea bine faptele pentru a se simţi jignit. Fusese de prea multe ori martor al jocului. Driberg era mai precis în formulare şi, credea Troy, îl caracteriza mai fidel pe tatăl său decât alte cuvinte frecvent asociate, precum „nestatornic” sau „impenetrabil”. Capul familiei Troy nu juca jocul societăţii englezeşti, ci prinsese

societatea englezească în jocul său. Îl văzuse pe tatăl său conversând cu Sir Oswald Mosley, nesuferitul sclipitor – sclipitor prin admiraţia semenilor, nesuferit pentru că o cunoştea şi abuza de ea; cu pomposul şi zgomotosul Bob Boothby, deloc lipsit de farmec, care tocmai se întâlnise cu Hitler; şi cu timidul, însă hotărâtul Harold Macmillan, ginerele ducelui de Devonshire, pe care se străduise să îl îndepărteze de Partidul Conservator pe timpul celei mai cumplite perioade de recesiune, când devenise evident că Macmillan nu era pregătit să păşească linia Guvernului Naţional şi să accepte sărăcia ca pe un aspect incurabil al vieţii, care se afla dincolo de orice intervenţie. Alex Troy era un intervenţionist, dar multe dintre acţiunile sale nu au mai beneficiat de rezultate. Boothby şi Macmillan nu au mai venit niciodată, iar din câte ştia Troy, Mosley nu mai fusese invitat, spre deosebire de Driberg. Casa familiei Troy fusese una dintre cele în care putea conta pe întâlnirea unei selecţii diversificate de politicieni britanici, cu toată absenţa unora precum Boothby sau Mosley. Unde altundeva s-ar fi putut aşeza între transparenţa lui A.J. Cook, liderul minerilor, şi banalitatea lui Chips Channon, membru conservator al Parlamentului, versat în jocul social? Unde putea aprecia pretinsa lipsă de consistenţă a unui proprietar de ziar care îl condamnase pe Stalin imediat după pactul sovieto-nazist, iar apoi schimbase foaia şi sugerase într-un editorial pe care îl scrisese personal că toţi oamenii de calitate trebuie să aştepte, tocmai când aceştia îşi ardeau carnetele de partid, iar simpatizanţii

făceau ce era necesar pentru a pleca dintr-o organizaţie căreia nu îi aparţinuseră? Însă nici Alexei Troy nu îi aparţinuse: fusese un soi de plehanovit pe când se afla în ţara natală, probabil singurul, şi îşi croise drumul pe baza propriilor decizii. Ca urmare a respectivului editorial, vânzările ziarului *Evening Herald* scăzuseră cu douăzeci de procente. Totuşi, îşi susţinuse cazul şi tipărise opinia disidentă, până când, cu o săptămână înainte de invadarea Rusiei, îi scrisese unui alt lider, spunând că era timpul să „susţină noul aliat, Uniunea Sovietică”. Istoria i-a dat dreptate, chiar prea repede. Jocul continuase. În ultimul său an de viaţă, redevenise o curiozitate schimbătoare. Era un asiatic înnobilat, la fel de imposibil de atins ca un duh al pădurii. Oamenii veneau doar ca să audă ce avea de spus. Pentru un simpatizant, simpatizase excelent şi calculat. Bt., prescurtarea titlului de baronet, însemna „bine ţie”, glumea el.

— Mă întrebam, spuse Driberg, ce părere a avut despre faptul că ai devenit poliţist. Şi-a petrecut întreaga viaţă înţepând şi muşcând sistemul, ca un ţânţar pe spinarea unui dinozaur, iar tu ai ales legea şi ordinea, pe care el le dispreţuia. Trebuie să-l fi rănit profund.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Faptul că, zise Driberg întorcându-se pentru lovitura de graţie, nu a vorbit niciodată despre ea.

Poate că omul avea dreptate. Cuvintele nu îi lipseau bătrânului Troy. Oricine cheltuia această monedă precum un marinar irlandez într-un val de beţie nu avea motiv să tacă. De exemplu, nu

răspunsese niciodată întrebărilor cu privire la originea averii sale. La ce ar fi folosit adevărul că furase bijuterii în valoare de mai bine de un milion de lire sterline în 1905? Halal pişcătură de ţânţar.

— Şi mă întrebam, continuă Driberg, dacă şi asta a făcut parte din joc.

Troy nu răspunse. Privi cum felia de pâine din vârful furculiţei se aprinse şi se rostogoli în foc, îl auzi pe Driberg mormăind „Dă-o dracului” şi ascultă gâlgâiala generoasă a vinului roşu care umplea un pahar.

Capitolul 19

A doua zi, singur în birou, Troy sprijini de telefon fotografia luată (evita, mental, termenul „furată”) de la Malnick şi o contemplă în timp ce ultimele lumini ale după-amiezii pătrundeau pieziş prin fereastră, evidenţiind chipul omului ucis şi reflectându-se malefic în alama călimării. O zi petrecută gândind, jumătate din ea ducându-l pe Driberg înapoi la Londra într-o tăcere plăcută, uşoară, permisese ca în mintea lui să se înfiripe un model. Ajunsese la Yard şi îl găsise liniştit, ca într-o zi de sâmbătă. Nici urmă de Wildeve, iar Onions se afla cu siguranţă pe parcela alocată pe o cale ferată ieşită din uz din Acton. Nu avea idee cine erau aceşti germani, dar se simţea încrezător în teoria conexiunii dintre cele două crime şi ştia că reprezentau un concept îngropat nu prea adânc sub datele solide de care dispunea. Pentru o vreme fu logic să considere cele două cadavre ca unul singur – o creaţie cu două capete din castelul

baronului Frankenstein. Sună telefonul.

— Eu gândit, spuse leneş Kolankiewicz.

— Aşa am auzit.

— La pantaloni.

— Şi asta ştiam.

— Şi la frumuseţea pantalonilor.

— Formă şi funcţionalitate în armonie perfectă. Două găuri exact unde-ţi sunt picioarele.

— Adevărata frumuseţe se găseşte în manşete. Capacitatea lor de a captura, de a stoca şi apoi de a da la iveală cele mai surprinzătoare şi mai subestimate obiecte.

— Ce-ai găsit?

— Ce ţi-ai fi dorit să găsesc?

Troy privi mâzgăliturile pe care le făcuse pe spatele unui plic – detalii disparate ale unui întreg care exista doar sub formă de presupuneri.

— Mă tot întreb care este legătura dintre piesele pe care le avem, mai ales rezultatele analizelor criminalistice de până acum. Ai menţionat fragmente de aliaj prinse în materialul unei mâneci. Mi-ai spus despre arsurile cauzate de acid. Şi mă întrebam dacă nu lipseşte ceva care ar trebui să fie evident în aceste vremuri marcate de moarte şi de glorie.

— Şi?

Troy se opri, temându-se de magia imprudentă a cuvintelor, de parcă rostirea lor ar fi invitat negarea divină.

— Cordită, spuse el. Ai găsit cordită în manşetele răposatului Herr Pantaloni.

— Îmi pare rău că a durat atât. Când vezi o sumedenie de morţi, aşa cum văd eu, încep să se

contopească într-un singur cadavru colosal. Un stârv mondial. Aşa că mi-am amintit abia acum o oră. Un miros, ceva care plutise în direcţia mea dinspre groapa de gunoi a vecinilor… şi amintirea corditei era prezentă. Peste ea se suprapunea delicat putoarea neagră a noroiului Tamisei, în care fusese găsit nenorocitul acela. Vechi de douăsprezece luni, la fel de prezent olfactiv ca *petit madeleine* pe limbă. Ştii cu cine cred că avem de-a face? Cu un om care s-a ocupat de muniţie. Acid, metal, cordită – pune-le laolaltă şi fac bum.

— Un lucrător german cu muniţie? Doi lucrători germani cu muniţie?

— OK, OK. Deducţia îţi revine ţie.

— Cât de sus în mâneca lui Herr Buton te-ai uitat ca să găseşti fragmentele de metal?

— Pe toată lungimea braţului.

— Ai găsit ceva după primii câţiva centimetri?

— Nu. Ţi-am spus asta deja.

— La fel şi în cazul lui Herr Pantaloni?

— Ah! N-aş face decât să mă las influenţat de părerea actuală. Opreşte-te la cordită, de asta sunt sigur. Nasul nu mă înşală; sunt un Proust al mizeriei. Mirosul ficatului putrezit al unui bărbat stăruie ani la rând. În aceste condiţii, îmi este aproape imposibil să mănânc la un restaurant britanic.

— Bine. Iată o interpretare: un lucrător cu muniţie poartă o salopetă. Nu îşi ia la fabrică cea mai bună jachetă de tweed. Tu ce porţi cel mai des?

— Ştii al naibii de bine. Kolankiewicz începea să se enerveze şi acest lucru scotea la iveală

polonezul din el. M-ai văzut de sute de ori. Un halat alb de laborator, pentru Dumnezeu!

— Care se opreşte la cinci centimetri deasupra manşetei. Ghinion! Pâinea prăjită cade întotdeauna pe covor cu partea unsă. Halatele de laborator nu sunt niciodată pe măsură. Avem de-a face cu un membru al propriei tale bresle. Buton, probabil şi Pantaloni, era cercetător. Cineva care lucra la un nivel superior fabricii, în domeniul bombelor şi explozibililor. Cu cât trimiţi mai repede la analiză fragmentele acelea, cu atât mai bine.

— Am făcut-o, dar ascultă-mă: aliajul acela mi-e necunoscut.

— Vrei să spui că e... Troy nu reuşi să găsească termenul de care avea nevoie. Nou?

— Nou?! Troy, e de pe altă planetă! Ar fi putut la fel de bine să cadă din racheta lui Flash Gordon!

Deodată, Troy îşi dădu seama întocmai ce dezgropaseră purtând această discuţie şi cât de complexe şi de primejdioase se puteau dovedi ramificaţiile acestor dezvăluiri.

Capitolul 20

Unchiul lui Troy, Nicolai, îi amintea mereu de un personaj al lui Edward Lear: un subiect excelent de poezioară umoristică. Însă cum niciuna nu i se potrivea, adaptase singur ceva pe când avea zece ani şi ajunsese la „Era odat-un bătrân nepalez, cu mutră de pechinez...”, dar se oprise aici. Bineînţeles, faţa lui Nicolai nu semăna cu a unui pechinez, ci doar părea aşa fiind îngropată de părul şi de barba bogate şi adesea de ochelari. În

ansamblu, aspectul de pechinez era îndreptăţit. La un metru cincizeci şi opt, avea nevoie nu de una, ci de două estrade de pe care să ţină discursuri la Colţul Vorbitorilor, duminică dimineaţa. Troy ştia că unchiul său se ridica pe vârfuri pentru a obţine cei câţiva centimetri în plus care îi permiteau să se sprijine de pupitrul improvizat şi să gesticuleze spre mulţime.

Troy îl prinsese în mijlocul cuvântării, într-o postură ca de Lenin, cu mâna stângă ţâşnind de-a lungul capătului pupitrului şi cu mâna dreaptă trecând peste mulţime într-o mişcare de includere care putea însemna acceptare deschisă, o aducere la acelaşi numitor de care nimeni nu putea scăpa sau, când palma se închidea pentru a permite degetului arătător să găsească felurite ţinte, separarea anumitor indivizi, ca şi cum vorbele sale ar fi fost adresate doar lor.

— Iar acum trebuie să ne întoarcem către Marea Britanie a anilor postbelici. A venit vremea să vorbim despre multe…

— Despre multe şi mărunte, răcni un mucalit din mulţime.

— Lasă tu măruntele, răspunse unul şi mai isteţ. Am văzut destule porţii mici în ultimii cinci ani – îmi ajung cât trăiesc!

Era imposibil de hotărât dacă Nicolai Rodionovici zâmbea sau nu, din cauza cârlionţilor cenuşii care îi încadrau faţa.

— După ultimul război ni s-a promis…

— Cum adică „nouă”? interveni o altă voce din mulţime. Eşti la fel de englez ca labele de broască şi varza acră!

— După cum bine ştiţi, domnule Robinson, sunt rus. Chiar dumneavoastră m-aţi prins la înghesuială din acest motiv, în vara lui 1938, într-un mod atât de jignitor încât un ofiţer al Poliţiei londoneze s-a simţit obligat să intervină şi să vă oprească.

Troy fusese poliţistul în cauză. Nu era în timpul serviciului, însă purta uniforma. Colţul Vorbitorilor văzuse prea multe incidente în acea vară în care evreii şi asiaticii fuseseră luaţi constant în derâdere. Se produsese un mic val de xenofobie deloc caracteristic englezilor şi necaracteristic războiului – cu excepţia susţinătorilor lui Mosley. Fără a-i spune bătrânului, se ocupase în particular să îi asigure un anumit grad de protecţie. Părea straniu să se gândească la mulţimea pe care Nicolai o atrăgea în mod regulat, de parcă ar fi avut o suită personală, an după an. Totuşi, din câte îşi amintea Troy, Robinson – un om croit după chipul şi asemănarea lui Bill Sykes, care îi ura în egală măsură pe toţi străinii – avusese satisfacţia de a-l numi pe Nicolai „rusnac, comunist, buze groase, ticălos cu buze groase, care ar face mai bine să se întoarcă naibii de unde a plecat”. Însă Nicolai nu avea asemenea gânduri. În 1919, când tatăl lui Troy, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Nicolai, ridicase problema cetăţeniei pentru familie, luase decizia pentru soţia şi fiicele sale şi pentru el însuşi – în fond, fiul său mai mic era cetăţean britanic –, însă se mulţumise doar să le propună fratelui său mai mic şi fiului mai mare, pentru că simţea că ar trebui să decidă pentru ei înşişi. Niciunul, nici altul nu se deranjaseră. Din

acest motiv, Rod, având Viena ca loc al naşterii în timp ce familia Troy traversa Europa Imperială cu pas de melc, se trezise cetăţean austriac şi deci inamic la izbucnirea războiului; lui Nicolai i se păruse imposibil să-şi lămurească loialitatea devenind cetăţean britanic – nimănui nu îi fusese permisă naturalizarea timp de cinci ani. Şi totuşi, se considera britanic. Anglia era ţara sa, pe care o iubea enorm. Troy se îndoia că acest sentiment ar fi putut fi vreodată transmis mulţimii, însă ce alt motiv ar fi avut bătrânul să se urce la parodia de pupitru, săptămână după săptămână, perorând pe tema inepuizabilă a Angliei, dacă nu din patriotism?

— Nouă, spuse el cu emfază, ni s-au promis case demne de nişte eroi. Am ştiut toţi că a fost o promisiune deşartă, în doar câţiva ani. Acum ni se spune ceva diferit. Acest război a fost unul total, a necesitat un asemenea grad de motivare din partea britanicilor încât Guvernul a fost obligat să ne informeze şi să ne educe în aceeaşi măsură în care ne-a indus în eroare. Punctul culminant al acestei conştientizări a unui aspect atât de evident al vieţii, şi anume că ne vom duce toţi la fund dacă nu cooperăm, a dus la descoperirea unei idei care îi nelinişteşte şi se aşteaptă ca şi noi să fim neliniştiţi. Sir William Beveridge a vorbit despre un sistem, o organizare a resurselor noastre umane care ne-ar putea oferi protecţie şi educaţie, din leagăn până la mormânt. Acest sistem poartă numele de ajutor social. Pe cine să credem? Să credem că Churchill va permite ca acest sistem, pe care îl consideră în mod deschis o hoţomănie, să

devină sport naţional, chiar lege naţională? Să-l credem pe învingătorul de la Tonypandy?

Troy auzi un murmur trecând prin mulţime. Churchill supravieţuise unui vot de neîncredere incredibil de prost organizat în Camera Comunelor, în urmă cu câţiva ani, şi din acel moment fusese, practic, inatacabil. Trecuse peste momente de confuzie precum Dieppe şi rezistase presiunii continue de acasă şi a Aliaţilor în favoarea unui al doilea front. Dar, din punctul de vedere al maselor, era egal regelui şi se purta conform acestei percepţii. Un atac la adresa lui Churchill nu putea fi bine primit. Unde se îndreptau argumentele lui Nicolai?

— Să avem încredere într-un om care s-a împotrivit muncitorului britanic în 1926, când minerii se luptau pentru un salariu care să le permită să trăiască, încercând să supravieţuiască reducerilor aplicate de proprietarii de mine profitori?

Murmurul crescu în intensitate. Capetele începură să se întoarcă. Avură loc schimburi mormăite de cuvinte. Bărbatul de lângă Troy spuse, fără a-şi modula tonul sau a face vreo mişcare: „Probabil că-i scrântit de-l atacă pe Winnie în vremuri ca astea”. Troy privi repede în jur, căutând un om în uniformă. Dacă era nevoit să intervină purtând haine civile, urma să primească mai mult ca sigur o chelfăneală.

În faţă, un bărbat înclinat spre interpelare acceptă invitaţia lansată de Nicolai, care făcuse o pauză.

— Ce ne tot spui? Să votăm cu laburiştii? N-am

nevoie de nimeni să-mi spună asta. Am nevoie de o şansă. N-am mai votat din 1935. Nimeni din ăştia de-aici n-a votat! Avem de zece ani acelaşi guvern nenorocit!

— Prietene, reluă Nicolai, mă adresez vouă de la acest pretins pupitru încă din 1928. În tot acest timp, v-am îndemnat vreodată să votaţi pentru vreun partid politic? În repetate rânduri, domnul Robinson m-a numit comunist. V-am îndemnat eu să votaţi Partidul Comunist sau să vă înrolaţi în rândurile sale? În aceşti ultimi cinci ani, am fost martorii celei mai radicale transformări survenite vreodată în societatea britanică. Ne-am descurcat, fireşte, altfel Hitler ar străbate în pas de defilare Whitehall chiar acum. Am învăţat cum să cooperăm şi ce înseamnă democraţia. Chiar şi regele are cartelă pentru raţii!

Troy considera acest aspect fără rost. Când palatul fusese lovit în timpul campaniei Blitz, regina Elisabeta remarcase că, în sfârşit, putea privi din nou de la egal la egal spre East End. O asemenea egalitate era însă o iluzie. Doar dacă Palatul Buckingham ar fi fost făcut una cu pământul, familia despărţită şi prinţesele înghesuite într-un tren către cel mai întunecat colţ din Derbyshire, cu pachete învelite în hârtie maronie şi etichete în jurul gâtului, Troy ar fi recunoscut egalitatea. Nu avea încredere în această nouă definiţie a democraţiei. Însă, spre deosebire de unchiul său, nu putea declara că îşi iubea ţara.

— Ce va aduce sfârşitul acestui război?

O altă voce răsună din mulţime.

— Nu s-a terminat încă!

— Va aduce oare încurajarea acestei cooperări nou-descoperite, sau vom irosi tot ce am obţinut în favoarea unui sistem cu doar două partide politice, care nu se vor atinge de inegalităţile fundamentale ale societăţii? În mâinile laburiştilor – să nu mai vorbim de conservatori –, ideea lui Beveridge n-ar putea primi decât o cârpăceală grosolană cu economia nedreptăţii. Cât de repede se va uita că am tras împreună şi am supravieţuit împreună? Că am recunoscut, pentru prima dată, ca popor, necesitatea ajutorului reciproc?

În sfârşit, Troy îşi dădu seama ce urmărea Nicolai şi unde duceau digresiunile lui: spre argumentul care se aflase la baza tuturor discursurilor pe care le ţinuse în public în ultimii treizeci de ani, susţinerea obişnuită pe care o manifesta faţă de ideile anarhiste ale bătrânei Rusii, pentru degenerarea până la cel mai de jos nivel al oricărui aspect funcţionabil la acel nivel, faţă de fabrica privită ca un sat, de câmpul privit ca un atelier, de comunitate ca bază a non-ordinii sociale, pentru sfârşitul societăţii ierarhice, de la Kropotkin la Tolstoi, cu un uşor iz de bolşevism. Erau lucruri cunoscute. Asigurându-se că bătrânul îl remarcase, se îndreptă spre o bancă din spatele său şi scoase un exemplar din *Manchester Guardian* din ziua anterioară. Se întrebă dacă erau ştiri care scăpaseră atenţiei cenzorului sau dacă tot ce trebuia să ştie poporul britanic într-o dimineaţă frumoasă de primăvară era că neglijenţa se plăteşte cu viaţa şi că batoanele Mars reprezentau, cumva, o contribuţie la efortul de

război, mai ales tăiate în formă de prăjitură Battenberg.

Un sfert de oră mai târziu, Nicolai terminase, iar mulţimea – care scăzuse progresiv de la patruzeci sau cincizeci la ultima duzină de ascultători fideli, termen dificil de acceptat, întrucât jumătate dintre ei rămăseseră pentru a se certa – se risipea. Troy privi peste ziar. Bătrânul nu se afla la mare distanţă; îşi trecea degetele prin barbă ca pentru a o descâlci. Îmbrăcat într-o haină lungă cu guler de astrahan şi cu pălăria Homburg îndesată pe cap, motivele pentru care scandalagiii îl luau drept evreu erau limpezi. Efectul asupra lui Nicolai era autoidentificarea cu evreii, iar dacă l-ar fi numit asirian – cu siguranţă cea mai nesemnificativă dintre minorităţi – ar fi găsit o întorsătură de frază asiriană şi s-ar fi lansat într-o campanie de identificare şi de apărare. Poate că miezul anarhismului era refuzul de a fi catalogat, disponibilitatea de a-şi asuma orice identitate?

— Băiete, iaca, am ceva bun pentru tine! spuse Nicolai apropiindu-se.

Contrastul dintre americanism şi revenirea la accentul nativ, prin folosirea unui *iaca* neglijent, îl uimi pe Troy.

— N-ar fi mai bine să întrebi „Ce te aduce aici, nepoate?”

— Ah, trebuie să fiu surprins că te văd? Eşti poliţist. Ăştia apar oriunde. Lasă flecăreala şi vino să vezi ce-am pentru tine.

Deseori, Nicolai îi amintea de Kolankiewicz. Dacă Polonia nu era atât o ţară, cât o stare de spirit, atunci Rusia nu era atât o ţară sau o stare de

spirit, cât un suflet neliniştit. Nicolai îl conduse în pas vioi până la marginea Park Lane. Acolo, chiar lângă drum, sub o prelată mare se ascundea Dumnezeu ştie ce.

— *Voilà!* Nicolai trase de un colţ al prelatei şi dezvălui misterul. *Ecce* motocicletă!

Orice ar fi fost, era uriaşă. O combinaţie de motocicletă şi ataş de dimensiuni uriaşe.

— Ce este? întrebă Troy.

— Este poezie, este glorie, este raiul îmbrăcat în argint strălucitor, roţile inventate de om şi aripile îngerilor. Pe scurt, o Matchless Model X[11], 1000cc V Twin din 1936.

— Zău?

— Eram la mama ta săptămâna trecută – apropo, îţi transmite că ai putea să treci mai des pe la ea – şi făcuse rost de undeva de vreo douăzeci de litri de benzină. Era o după-amiază plăcută, aşa că am scos afară vechiul Crossley 6, ştii tu, modelul de doi litri, din 1930, şi am ieşit să dăm o raită, cum spune mama ta. Hertfordshire poate fi o zonă foarte frumoasă în perioada asta. Am trecut pe lângă un şir de căsuţe, iar în faţa uneia dintre ele era o femeie în uniformă ATS în spatele unei dughene cu lucruri de vânzare. Ghete maro, echipament de pescuit, un pistol sau două, un gramofon şi, din întâmplare, o combinaţie de motocicletă Matchless Model X. Am întrebat-o de ce vindea lucrurile. Mi-a spus că, în timp ce îşi aducea modesta contribuţie pentru Anglia, soţul ei îşi găsise consolarea în braţele unei fete care lucra

11 Motocicletă de fabricație engleză lansată pe piață în 1929.

la câmp şi că alesese să se răzbune astfel. Ah, poezia răzbunării! A trebuit să mă plec în faţa imaginaţiei femeii. În timp ce soţul ei era plecat, strângând grâul de toamnă, ea îi vindea şi ultimul lucruşor primului trecător, dracu' să-l ia pe soţ! Am cumpărat asta şi unul dintre pistoale. Din nefericire, ghetele îmi erau prea mari, iar la pescuit am renunţat cu ani în urmă.

— Chiar o poţi porni? Îi trebuie probabil una zdravănă, ca de măgar furios.

— O motocicletă ajustată corect porneşte doar gâdilată. Cum nu am acces la benzină ieftină, mi-am petrecut ziua de ieri făcând-o să funcţioneze pe alcool – în fond, ăsta mi-l prepar singur. Acum, frumuşica asta porneşte doar dacă suflă un înger deasupra ei.

Nicolai înşfăcă mânerele şi ridică un picior. Troy îl bătu pe braţ.

— Stai aşa. Ce-i aia?

— Care?

— Cealaltă prelată, înfăşurată în jurul ataşului.

— Despre asta îţi vorbeam.

— Credeam că motocicleta e „ceva bun".

— Şi asta!

Troy luă iniţiativa şi trase prelata de pe ataş. Înfiptă în el se afla o bombă. Aripioarele din spate se ridicau într-un unghi ascuţit, îndreptate spre cerul din care căzuse.

— E inactivă, îl asigură Nicolai pe Troy, zâmbind.

— Cum adică inactivă? Care e diferenţa dintre asta şi o bombă care nu a explodat? Ţi-ai pierdut complet minţile, de încerci să cari un lucru ca ăsta

după tine în mijlocul Londrei? Ai putea să te sinucizi şi să iei cu tine câteva sute de oameni!

— Calmează-te. Crede-mă, e inofensivă. E unul dintre modelele germane noi de o sută cincizeci[12]. O bombă foarte mică, cu efect devastator. Am încercat să obţinem una intactă de câteva săptămâni. Treaba e că explodează de parcă ar fi de cinci sute[13]. Suspectăm că nemţălăii pun la cale ceva nou.

Pluralul implicit însemna echipa lui Nicolai de la Imperial College, unde el, profesorul Troitski, conducea Departamentul de Fizică Aplicată şi experimenta tot ce zbura sau exploda.

— Am luat-o de la RAOC[14] la prima geană de lumină. A căzut în curtea bisericii din Islington ieri-seară. Crede-mă, e la fel de sigură ca o casă.

Argumentul nu îl încălzi pe Troy. Din multe case din Islington se alesese praful în ultimele zile.

— Vezi? conchise bătrânul. Scoase din buzunarul vestei o pipă cu coadă curbată şi lovi carcasa bombei cu bolul.

— Nu mă urc pe chestia asta cu o bombă neexplodată în ataş. Dacă se detonează, o să fim îngropaţi într-o sită.

La jumătatea coborârii pe Park Lane, Troy avu motiv să admire felul în care Nicolai ajustase motorul. În timp ce se ţinea strâns de bătrân, care îi arăta ce poate motocicleta, era sigur că aude

12 Echivalentul este de aproximativ 68 de kilograme.

13 Echivalentul este de aproximativ 226 de kilograme.

14 Royal Army Ordnance Corps - corp al armatei britanice responsabil cu aprovizionarea și cu întreținerea armelor, muniției și echipamentului militar.

bomba începând să ticăie, acoperind torsul blând al motorului. Înconjurară Apsley House cu peste 80 de kilometri la oră şi ţâşniră de-a lungul Knightsbridge, în direcţia Kensington Gore şi Imperial College, dispărând la adăpost în spatele Albert Hall. Peste umăr, cu pălăria Homburg înfiptă zdravăn peste ochi, Nicolai îi spuse lui Troy că era sigur că putea sări de 140 pe teren drept.

Capitolul 21

Nicolai luă de pe un scaun înalt o legătură de hârtii, o stivă de reviste şi o grămadă de cârpe murdare de ulei cu care îşi curăţase de curând motocicleta şi îi spuse lui Troy să ia loc. Îşi aruncă abil pălăria în furca standului de lângă uşă şi aruncă o privire în oglinda din spatele biroului, zburlindu-şi barba cum făcuse în parc şi mormăind la adresa lipsei de bărbieri pricepuţi pe timp de război – toţi prea ocupaţi să tundă scurt la spate şi pe părţi în Aldershot. În sfârşit, încă jucându-se cu propria reflexie în oglindă, îl întrebă pe Troy ce-l adusese pe la el într-o duminică dimineaţa. Troy se gândise îndelung la abordarea subiectului. Scoase din buzunarul interior al paltonului fotografia douăzeci pe douăzeci a lui Herr Pantaloni.

— Asta m-a adus aici, spuse el.

Dacă avea să producă un scurtcircuit şi să-i capteze atenţia unchiului său, era şi timpul.

Nicolai se scutură din palton şi îl lăsă să cadă în urma lui. Luă fotografia din mâinile lui Troy, se aşeză pe marginea scaunului său de birou şi aprinse lampa verde pentru citit. De unde stătea,

Troy îl vedea parcă scăldat de luminile rampei. Îl urmări scotocind în amalgamul care trecea drept birou şi punându-şi ochelarii în formă de semilună, privind cu luare-aminte, reglând unghiul suportului şi mijindu-şi ochii. Troy văzu o lacrimă formându-se în fiecare ochi şi rostogolindu-se uşor pe obraji. Nu anticipase aşa ceva. Nicolai se uită lung la fotografie, rămânând nemişcat şi tăcut mai mult decât putea răbda Troy. Era gata să deschidă gura ca să alunge liniştea, când bătrânul îl privi.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Cu aproape un an în urmă. Eu… nu mi-am dat seama că îl cunoşteai…

— Nu de asta eşti aici?

Nicolai lăsă în sfârşit fotografia din mână. Își şterse ochii fără nicio reţinere şi îl privi pe Troy, aşteptând.

— Sunt aici pentru că mi-am dat seama că fusese un soi de cercetător. Foarte posibil, unul care lucra în domeniul tău. Nu am nici cea mai vagă idee cine e, nici n-am ştiut că l-ai cunoscut. Dacă aş fi ştiut, aş fi…

— Nu, nu, nu te scuza. E rezonabil să te gândeşti că i-aş cunoaşte pe mai toţi cei care lucrează în domeniu. E o lume foarte mică, sau cel puţin era înainte de război.

Își scoase ochelarii şi se lăsă pe spate în scaun. Își mai şterse o dată ochiul drept cu dosul mâinii.

— Îţi aduci aminte când aveai optsprezece ani, în vara lui 1933? A fost anul în care tatăl tău voia să mergi la Oxford, iar tu refuzai constant. Eu lucram cu Handley Page la avioanele de luptă. Am fost la ultima conferinţă a Universităţii de la

München, ultima pentru că Hitler nu avea să mai permită vreodată unui om de ştiinţă german să facă schimb de notiţe cu unul englez. Totuşi, dacă e să fiu sincer, înainte să plec, englezii mă obligaseră să semnez un act oficial de confidenţialitate. Erau tot felul de pocnitori, cum le spuneai tu, din toată Europa, unul sau doi de vârsta mea şi mulţi, mulţi tineri străluciţi, care abia îşi terminaseră studiile. Pe atunci eram foarte preocupat de dezvoltarea aliajelor uşoare. Scrisesem o lucrare pe tema respectivă, deşi după cenzura lui Handley Page nu rămăsese din ea mai mult decât ar putea afla un copil de doisprezece ani dintr-un manual şcolar. Iaca găseam... mi se părea, cum să spun... o sursă de încurajare... de înviorare... entuziasmul tinerilor pentru idei şi practici pe care le susţinusem toată viaţa... în fond, nu am copii. M-am trezit că îmi regândesc munca la peste cincizeci de ani. Unii dintre tinerii aceia erau geniali, iar acesta se afla, poate, deasupra celorlalţi.

Făcu semn cu capul în direcţia fotografiei.

— Nu mi-ai spus cine e, insistă Troy cu blândeţe.

— Ah... Gregor von Ranke. Hessian. Genial şi foarte... puţin german. Mai bine spus, ne-german în lumina felului în care am ajuns să îi considerăm pe prusaci drept germani caracteristici. Mereu cita din felurite poezii. El l-a adus la viaţă pe Goethe pentru mine. Petreceam seri întregi cu el citindu-mi cu voce tare din Goethe şi traducând pe parcurs. În schimb, îi citeam din Blake, povestea lui Orc... îngerul căzut... Am corespondat mulţi ani după

aceea. Am irosit metri de hârtie încercând să îl conving să părăsească Germania înainte să fie prea târziu. Era un om blând. Nazismul era anatemă pentru el. Nu am înţeles niciodată de ce nu voia să plece.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el?

— E doar o presupunere, dar dacă Speer nu l-a recrutat ca să lucreze la maşinăria Todt, aş fi foarte surprins, iar germanii ar fi mult mai idioţi decât sunt deja.

— Maşinăria Todt?

— Organizaţia. Organizaţia Todt. Franz Todt era administratorul de resurse al lui Hitler. A murit într-un accident de avion în 1942. De atunci, Albert Speer conduce organizaţia. Se ocupă de tot, de la materii prime până la cercetători. Din multe puncte de vedere, Germania este foarte dezorganizată. E unul dintre motivele pentru care vom câştiga războiul. Pentru noi, războiul e total. Întreaga noastră economie îi este alocată. În schimb, cea a Germaniei nu este. Speer reprezintă un exemplu rar al eficienţei fasciste atât de apreciate de Hitler. Face mai mult decât să menţină punctualitatea trenurilor.

Nicolai îşi scoase ochelarii şi pierdu o clipă încărcată de emoţie ştergându-i.

— Era cel mai blând dintre oameni... cel mai blând. Spune-mi, Frederick, de ce i-au făcut asta? Cum ai scos fotografia din Germania?

— Nu a fost aşa. Trupul lui a fost găsit pe plaja Tower.

Nicolai ridică o sprânceană stufoasă.

— Deci a venit, în cele din urmă. Se opri. Dar

dacă a fost ucis aici… cine…

— Asta e problema. Ce făcea aici? Cine l-a ucis? De ce? Mă gândesc că nu există posibilitatea ca von Ranke să fi fost aici pe timp de război, nu?

— E posibil. Mi-ar plăcea să cred că ar fi luat legătura cu mine. Aş spune chiar că sunt sigur c-ar fi făcut-o. Mai mult de atât, ar fi fost încarcerat în 1940 şi undeva pe coridoarele de la Whitehall cineva şi-ar fi dat seama cine era şi aş fi aflat şi eu. Am fost să văd o duzină de oameni aproape geniali pe care îi închisesem pe Insula Man. Era printre ei un nenorocit care lucrase pentru noi la submarine. S-a sinucis imediat ce a aflat că urma să fie încarcerat. Dacă ar fi fost aici, cred că l-am fi închis şi pe Einstein. Gregor ar fi fost foarte valoros pentru război. Chiar şi singur, fără restul echipei.

— Ce echipă?

Nicolai trase sertarul din mijloc al biroului şi începu să scotocească.

— Iaca, o am pe undeva – o fotografie făcută în München, în vara aceea. Aşa, o am!

Troy înconjură biroul şi privi peste umărul unchiului său la fotografia sepia pe care acesta o ţinea sub lampa pentru lectură. Urmări degetul bătrânului plimbându-se peste rândurile de siluete, douăzeci sau mai multe, încercând să le asocieze nume.

— Acela e Gregor, vezi? Şi, firește, aici sunt eu, în capăt. Lucra cu doi tipi. Un alt german, din München cred…

Bertoldt… la naiba! Întotdeauna le spunea în scrisori pe numele de botez. Vorbea tot timpul despre ei, dar folosea nume de botez sau iniţiale…

Bertoldt era BB... Ah, da! Brand. Bertoldt Brand. Iar pe celălalt nu prea îl cunosc. Era polonez. E acolo, în celălalt capăt. Îmi stă pe limbă... pe limbă, îţi spun...

Numele lui se afla deja pe buzele lui Troy.

— Wolinski, spuse el încet. Peter Wolinski.

Capitolul 22

Troy luă metroul pe linia District spre Stepney Green, regretând că mersese pe jos către parc în loc să ia Morrisul. Îşi reproşa şi că văzuse fotografia cu pricina pe peretele lui Wolinski cu doar zece zile în urmă şi nu îşi recunoscuse propriul unchi. Era mai împlinit, mai puţin cărunt, însă clar recognoscibil. Cu ochii minţii vedea întocmai aceeaşi fotografie presată între imaginea lui Wolinski purtând veşmânt academic şi acel instantaneu al unei dimineţi însorite, înţesate de svastici. Ajuns în Mark Lane, reproşurile făcuseră loc unei îngrijorări care se adâncea, devenind aproape o certitudine: că ridicase numărul cadavrelor de la două la trei. Fireşte, nimeni nu raportase încă găsirea corpului lui Peter Wolinski. Poate că eficienţa criminalului se afla în derivă. Cadavrul numărul unu: găsit intact. Cadavrul numărul doi: dispărut, cu excepţia unui braţ. Cadavrul numărul trei: dispărut fără urmă? Ars, scufundat în Tamisa, sau prin vreo nouă metodă sinistră de camuflaj total? În dimineaţa următoare avea să se confrunte cu sarcina neplăcută de a-l informa pe Onions că, de la ultima lor întâlnire, o crimă nerezolvată din ograda lor pur şi simplu se

triplase în timpul unui weekend liniştit.

Uşa de la intrare a lui Bonham era uşor întredeschisă. Troy o împinse şi chiar atunci auzi o uşă trântindu-se chiar deasupra lui. Se strecură iute în hol, auzi paşii grăbiţi ai unei femei care cobora scara şi o urmări cu privirea pe posesoarea pantofilor – o femeie înaltă şi subţire – trecând de uşa din faţă şi dispărând la capătul coridorului. Când zgomotul pantofilor ei se pierdu pe următoarea scară, Troy înşfăcă vechea haină de ploaie maronie a lui Bonham şi năvăli în camera de zi. Bonham era în cămaşă şi bretele, meditând asupra unei fiţuici guvernamentale despre prepararea fripturii şi a plăcintei cu rinichi din carton şi frunze de ceai. Privi în sus, tresărind, dar prinse haina pe care i-o aruncă Troy.

— George! O femeie tocmai a ieşit din apartamentul lui Wolinski. Fugi după ea, urmăreşte-o. Află cine e şi unde locuieşte. N-ai cum s-o ratezi. Trebuie să aibă cam un metru optzeci pe tocurile acelea. Poartă un costum negru din două piese cu croială scumpă. Arată formidabil.

Bonham reuşi să încuviinţeze, moşmondi cu haina de ploaie şi înşfăcă iute cascheta când ieşi pe uşă.

— George! Nu poţi urmări pe cineva purtând caschetă!

Sergentul se uită la ghetele sale regulamentare, numărul 49.

— Fii cât de discret posibil.

Bonham încuviinţă, uimit, însă ascultător, şi plecă, scârţâind pe treptele din beton. Troy luă setul de chei pe care McGee îl lăsase pe cămin şi

urcă la etajul de deasupra. Uşa lui Wolinski era încuiată. Aşadar, avusese dreptate: auzise zgomotul cheilor cu o secundă după ce uşa fusese trântită. Intră. Prima cameră mirosea a parfum, un iz de scorţişoară arsă care îi era familiar. Nu era, se gândi, preferatul vreuneia dintre surorile lui, însă ele se plângeau mereu că parfumurile erau greu de obţinut după căderea Parisului şi puţine femei îşi puteau satisface gusturile. Camera părea neatinsă, întocmai cum o văzuse ultima dată. Se luă după urma de parfum până în camera din mijloc. Şi aceea era intactă, însă femeia nu păruse genul care ar răscoli o cameră. Dacă nu se înşela, s-ar fi simţit în largul ei răsfoind *Vogue,* nu întorcând cu susul în jos sertare şi coşuri de gunoi.

Chiar în faţa lui se afla peretele care servise drept galerie pentru Wolinski. Un petic dreptunghiular de tapet curat, deschis la culoare, apăruse printre florile indescriptibile, verzi şi roşii, ale modelului de pe hârtie. Între dimineaţa însorită cu svastici şi tânărul cu un sul de hârtie exista un spaţiu în care ar fi trebuit să se afle fotografia pe care o avea şi unchiul său. Nimic altceva nu lipsea – doar fotografia savanţilor pasionaţi de bombe şi de explozibili, din 1933. Păşi în dormitor; urma parfumului nu era prezentă. Necunoscuta nu fusese acolo. Troy rămase în faţa peretelui cu fotografii şi se gândi că femeia mersese direct la ţintă, că venise în mod expres ca să ia fotografia. Dar cum putea fi sigur? Trebuia să cerceteze locul. Privi în jur. O sarcină descurajatoare. Însă, cu excepţia dormitorului, Wolinski era un om ordonat, meticulos. Să înceapă cu biroul şi conţinutul

sertarelor?

O oră mai târziu, Troy nu era deloc mai informat. Wolinski nu păstrase nimic. Instinctul care îl făcuse să adune exemplare vechi din *Manchester Guardian* în teancuri ordonate se aplica doar vieţii mentale. Sertarul dezvălui doar o factură de gaz, cotorul unui carnet de cecuri; oare asumarea existenţei unui lucrător îl făcuse pe Wolinski să adopte în întregime acel stil de viaţă? Biroul lui Troy era sufocat de accesoriile scrise ale vieţii sale, ale vieţii unui om făcând parte din clasa lui socială – facturi de la croitor sau de la cizmar, conturile deschise la comercianţi locali. Ştia că Bonham nu are cont în bancă şi nu cunoştea vreun lucrător care să aibă. Onions avea, din pricina gradului, însă chiar şi aşa era deseori încurcat când venea vorba să îl folosească. Cum putea Wolinski să funcţioneze pe baza unui sistem alimentat de bani gheaţă? Nu doar atât, ci şi sentimentul, puterea amintirilor şi relaţiilor păruseră să ia sfârşit odată cu exilul său. Pe perete nu se afla nicio fotografie făcută în Anglia. Nu avea scrisori sau cărţi poştale. Un raft de cărţi susţinea jurnale de la sfârşitul anilor 1920 şi începutul anilor 1930, însă ultimul volum data din 1933. Niciun volum nu făcea referire la Anglia. Wolinski aterizase în Anglia ca o nucă picată dintr-un copac. Troy se chinui, cu germana lui şcolărească, să descifreze o relatare succintă a întâlnirii sale cu Nicolai, care era descris ca „extraordinar de excentric, dar bine intenţionat”. Viaţa profesională a lui Wolinski părea de-a dreptul codată: întâlnirile şi discuţiile erau prezentate ca „laborator toată dimineaţa cu B” sau

„certat cu G; nu putem cădea de acord asupra detaliilor”. Chiar dacă Troy cunoştea vocabularul fizicienilor, tot ce conta de fapt rămăsese doar în mintea lui Wolinski, ca şi cum, chiar şi atunci, şi-ar fi acoperit urmele. Trăise în secret şi Troy simţi că aşa şi murise. Dacă Herr Pantaloni – lui Troy i se părea dificil să se gândească la el ca având un nume real, cum ar fi Gregor von Ranke – îşi tăiase etichetele de la haine, Peter Wolinski desprinsese orice marcă a existenţei sale.

Capitolul 23

În dimineaţa următoare, la ora şapte, uşa de la intrare a lui Troy se clătină sub bătăi de pumn.

— Lasă-mă să intru, Freddie, sunt mort de frig, se auzi vocea lui Bonham.

Bonham se împletici înăuntru, în timp ce Troy ţinea uşa deschisă. Haina sa de ploaie sclipea de rouă îngheţată, pielea îi era cenuşie, buzele vineţii şi pungile de sub ochi mai pronunţate ca niciodată.

— Doamne, spuse Troy, arăţi groaznic.

— Aşa ai arăta şi tu dacă ai fi stat treaz toată noaptea.

Troy se afla la a doua ceaşcă de erzaţ din orz. Bonham i-o luă din mână şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Ahhh!

— Ştiu că e îngrozitoare, dar asta e tot ce am.

— Nu, mormăi Bonham, dar n-are niciun pic de zahăr!

Politeţea întrebării „Un cub sau două?” nu ajunsese încă în locul de unde venea Bonham. În

cafenelele de pe Leman Street, singura modalitate de a primi ceai fără zahăr era să îţi pui palma peste ceaşcă înainte să poată fi turnat. Aceste obiceiuri erau vinovate aproape în întregime pentru proasta calitate a dentiţiei englezilor.

Bonham se aciuă pe marginea canapelei şi îşi întinse mâinile spre flacăra portocalie a focului pe gaz. Troy amestecă în ceaşcă o lingură de granule albe şi mai turnă o porţie pentru el.

— Nu s-a dus acasă până aproape de miezul nopţii. Femeia n-are sânge în vene! A stat aproape toată după-amiaza în Grădinile Kensington, fără haină, nimic, şi a citit ziarele – nu un ziar, Freddie, ci jumătate de duzină! Apoi s-a îndreptat fără grabă spre South Kensington şi a băut un ceai cu o prietenă într-o cafenea…

— O prietenă, îl opri Troy. Tânără, bătrână?

— Stai domol. Mi s-a părut a fi o dădacă. O bătrână îmbrăcată la fel ca dădacele care împing landouri în parc. Am văzut suficiente în Grădinile Kensington. Făcea pe marea doamnă luând ceaiul de după-masă în compania bătrânei însoţitoare. Presupun că şi tu faci acelaşi lucru.

Într-adevăr, şi Troy făcea la fel.

— După aceea, a mers la o prelegere la Wigmore Hall. Viitorul omenirii, sau aşa ceva. O mulţime de indivizi gen Brains Trust[15]. M-a costat un şiling intrarea. Pe ăla l-aş vrea înapoi dacă nu te superi. S-a făcut ora 21 şi părea să se fi terminat, când să mă ia naiba dacă nu au început să trăncănească între ei. Când a venit îngrijitorul să le

15 Program radiofonic, ulterior devenit emisiune TV, foarte popular în Anglia anilor 1940-1950.

spună că are o casă unde doreşte să se întoarcă, chiar dacă ei nu par să aibă, se făcuse 22.30. Femeia a luat un taxi, a trebuit să sar şi eu într-unul. Încearcă să convingi un taximetrist londonez că eşti poliţai dacă n-ai caschetă! Oricum, m-a costat alt şiling şi patru pence. S-a dat jos în Chelsea, pe Tite Street, la numărul 55, chiar lângă chei. A stins luminile pe la 23.45. Nu aflasem însă cine e. Aşa că m-am aşezat pe treptele casei de vizavi şi am aşteptat lăptarul. A venit la 6.15. I-am arătat ghetele, cămaşa albastră şi bretelele şi a spus că poate nu-s un sabotor până la urmă, dimpotrivă, chiar un poliţai londonez cinstit. Aşa că mi-a dezvăluit numele ei: Diana Brack. B-R-A-C-K. Necăsătorită. Locuieşte la numărul 55 cu o servitoare şi o bucătăreasă. Avea şi un servitor, dar a fost mobilizat.

— Excelent lucrat, George.

— Singurul lucru excelent pe care-l vreau sunt cei doi şilingi şi patru pence.

În trupul chinuit al lui Bonham începuse să se răspândească puţină căldură. Îşi scoase haina de ploaie şi sorbi din ceaşca de sirop aromat.

— Spune-mi, începu Troy, a dat ceva cuiva? Avea o poşetă neagră sub braţ. Ai văzut-o deschizând-o?

— De câteva ori. A achitat nota la cafenea, a plătit taximetristul.

— Dar nu a scos nimic din ea care să fi adus cu o fotografie.

— Nu din ce am văzut eu. Dar nu m-am uitat la ea tot timpul, altfel m-ar fi observat.

— Ai remarcat pe cineva? Ai aflat cu cine a stat

de vorbă la Wigmore?

— Era un boşorog care i-a spus că-i nu ştiu ce pe la BBC. Nu era un nume cunoscut, aşa că nu l-am reţinut. Tipul care a ţinut prelegerea era unul Strachey. John Strachey. Dar n-a vorbit cu el. Nu m-am putut apropia suficient. Şi aşa arătam ca un băgăcios. Oamenii au încercat să stea de vorbă cu mine, însă le-am zis că sunt cu îngrijitorul şi aştept să închidem. Adevărul este că arăt a poliţai. Chiar şi în civil arăt a poliţai.

Bonham se opri şi îşi puse ceaşca pe podea. Se uită direct la Troy, care îşi aranja cravata.

— Freddie, te superi dacă te întreb ce se întâmplă? De ce am urmărit-o pe femeia aia? McGee a venit la secţie vineri după-masă şi mi-a spus că i-ai zis să raporteze oficial dispariţia lui Wolinski. A dispărut?

— Nu, George. E mort.

— Hristoase, spuse Bonham încet.

Își luă ceaşca şi se aplecă deasupra ei, ţinând-o cu blândeţe şi sorbind din ea. Încet-încet, se îndreptă de spate, sorbi din nou şi îşi lăsă capul să atârne pe spate, uitându-se la tavan, cu ambele mâini în jurul ceştii de parcă ar fi putut-o face praf.

— Hristoase, repetă el. Hristoase.

Capitolul 24

Troy ajunse târziu la Yard şi găsi un alt poliţist masiv încălzindu-se la un foc pe gaz. Onions se tolănise în faţa şemineului, fumând Woodbine şi citind corespondenţa de dimineaţă. Wildeve se afla la biroul său şi sări în picioare când intră Troy.

— Superintendentul aştepta să te vadă, sergent, scârţâi el, sufocat de formalism.

Troy îşi aşeză servieta de piele pe biroul lui Wildeve, care se îndrepta spre uşă, nerăbdător să scape de tăcerea apăsătoare reprezentată de Onions. Troy îi puse o mână pe umăr şi îl împinse înapoi pe scaun.

— Nu, nu pleca, Jack. Superintendentul şi cu mine am dori să fii prezent. Bună dimineaţa, Stan.

Onions îşi îndesă corespondenţa într-un buzunar al jachetei şi se concentră asupra problemei.

— Te-ai trezit odată cu zorile, Freddie.

— Chiar aşa.

Troy întoarse scaunul rezervat musafirilor de la biroul lui Wildeve ca să poată sta cu faţa la Onions.

— M-a sunat fostul inspector Malnick, zise Onions. A fost, cum să zic…

— Cu capsa pusă?

— Exact. Pare să creadă că ai ceva ce-i aparţine.

Troy scoase din servietă fotografia şi i-o întinse.

— Ah. Cazul de pe plaja Tower.

— Nume de cod: Pantaloni. Dar acum ştiu cine e.

— A fost identificat?

— Ştiu cine e. Gregor von Ranke.

Onions încuviinţă şi continuă să o facă în timp ce Troy îl informa despre întâlnirea cu Nicolai şi despre urmărirea întreprinsă de Bonham. Apoi puse întocmai întrebarea pe care Troy i-o adresase lui Nicolai.

— Echipă? Ce echipă?

— Se pare că oamenii ăştia erau aproape nişte genii, din câte ştie unchiul meu. Dezvoltau aliaje uşoare, dure, subţiri şi rezistente la coroziune. Mai lucrau şi la ceva numit statoreactor – nu ştiu ce înseamnă. Propulsie chimică. Din astea am aprins şi eu pe 5 noiembrie: sunt rachete. L-am întrebat pe Nicolai la ce folosesc toate acestea şi mi-a spus că potenţialul militar este enorm. A vorbit despre bombe zburătoare fără pilot.

Onions ridică o sprânceană, într-un „Unde se va ajunge oare?” fără cuvinte.

— Şi rachete cu viteză enormă, cu focoase cu fisiune nucleară. Însă vorbeau despre visurile lor, nu despre foloasele pe care le-ar putea trage Reichul de pe urma acestora. Spuneau că, dacă erau lăsaţi în pace, dispunând de resursele necesare, ar fi trimis un om pe Lună până în 1960.

Onions îl privi în tăcere. Troy îşi dădu seama cât de bizar trebuie să i se fi părut toate acestea unui om de vârsta lui. Onions se născuse în altă lume, era de-o vârstă cu romanele lui H.G. Wells şi Jules Verne. Avea şapte ani când doi fabricanţi de biciclete îşi luaseră cu ei visul în Kittyhawk, Carolina de Sud, şi îl făcuseră să zboare. Până atunci, bicicleta în sine păruse o realizare ştiinţifică de prim rang, iar automobilul fusese o neplăcere zgomotoasă de care nu îi păsa nimănui. Pentru Troy, 1960 se afla la mare distanţă. Pentru un bărbat de cincizeci de ani era poimâine, şi abia ce se obişnuise cu automobilul.

— Hristoase, şopti el. Eşti sigur că braţul de la care am pornit i-a aparţinut individului ăstuia,

Brand?

— Pare logic.

— Ce făcea aici? Ce făcea oricare dintre ei aici? Pare a fi o alegere mai puţin probabilă pentru nişte spioni.

— Nu cred că erau spioni. Wolinski, cel puţin, avea statut autentic de refugiat. Cum vine asta, Jack?

Wildeve tresări. Era cu mintea în altă parte.

— Ăăă... Păi... Nu cred că se poate. E prea mult. Prea multă hârţogăraie. Fără nume, e aproape imposibil. Acum ar trebui să fie uşor să îi verific pe von Ranke şi pe Brand. Dar dacă nu dau de nimic nici aşa, atunci acolo e capătul.

— Chiar dacă legal erau refugiaţi, nu sunt sigur ce ne spune asta, remarcă Onions. Au venit aici, s-au înregistrat şi au murit. Nu avem motiv şi nici suspecţi. În fond, femeia aceea, Brack, e o pistă, dar mă îndoiesc că ar fi suspectă.

— Motivul se află cu siguranţă în ceea ce ştiau şi cu ce se ocupau. Dar bineînţeles că nu au venit aici ca refugiaţi. Nicolai a fost implicat în identificarea inamicilor încarceraţi care ar fi putut fi de folos pe timp de război. Dacă ar fi fost aici ca refugiaţi, cu excepţia unei confuzii, ar fi fost arestaţi în 1940. Mai devreme sau mai târziu, Nicolai ar fi aflat.

— Şi Wolinski?

— Străin prietenos. I s-ar fi permis să plece şi să îşi vadă de treabă. Îngropându-se la docuri şi în cărţile sale, nu l-ar fi remarcat nimeni.

— Ce facem mai departe?

— Aş vrea o întâlnire cu MI5. Cine e omul lor de

legătură cu Poliţia Metropolitană?

Onions scoase din buzunarul interior o agendă, îşi umezi degetul şi întoarse paginile.

— Pym. Comandantul de detaşament Pym.

— Neville Pym?

— Aici zice N.A.G. Pym. Îl cunoşti?

— Am fost colegi de şcoală.

— Tţ, tţ, tţ, şcoala o să-ţi aducă sfârşitul.

— Vorbesc eu cu Pym.

— Îmi spui şi de ce?

— Am o bănuială. Cred că e mai degrabă teritoriul lor decât al nostru.

— Cadavrele de pe străzile Londrei fac mereu parte din teritoriul nostru, spuse Onions.

Cu colţul ochiului, Troy observă criza iminentă a lui Wildeve. Era agitat, încercând şi nereuşind să îi întrerupă.

— Dă-i drumul, Jack, orice ar fi.

— Ei bine... E doar... Ai spus că femeia urmărită se numeşte Diana Brack. Diana Ormond-Brack?

— Posibil.

— Eu... Cred că o cunosc. Sau cel puţin am cunoscut-o. E fiica bătrânului Fermanagh.

— Se presupune că trebuie să ştiu ce înseamnă asta? întrebă Onions, făcându-l pe Wildeve să roşească până în vârful urechilor. Şi bătrânul MacDonald[16] ar avea mai mult sens.

— Jack se referă la marchizul de Fermanagh, explică Troy. E una dintre puterile din spatele Tronului. Unul dintre acei consilieri apropiaţi ai

16 În original, Old MacDonald, personaj al unui îndrăgit cântec pentru copii.

regelui din Partidul Conservator. Se spune că a contribuit la a-l face inutilizabil pe Churchill timp de zece ani.

— A fost prietena fratelui meu, la un moment dat, precizează Wildeve, înroşindu-se şi mai mult după folosirea eufemismului pentru *iubită.*

— Ei bine, spuse Onions, ridicându-se şi strivind de cămin ţigara Woodbine, e mică lumea. Şi pentru că pare să fie singura pistă pe care o aveţi, presupun c-ar fi mai bine să vă las s-o urmaţi. N-aş vrea să mă aflu prea aproape în spatele vostru, prinşi cum sunteţi în acest cadril al homarilor cu alde Pym şi Fermanagh. Nu se ştie, dar s-ar putea să-mi asortez ghetele maro la costumul albastru, iar asta nu-i de înghiţit.

Când uşa se închise în urma lui Onions şi Wildeve căpătă o culoare aproximativ firească, îl întrebă încet pe Troy:

— Crezi că era sarcastic?

— Probabil, răspunse Troy.

— Cred c-ar fi mai bine să mă întorc la B3, spuse Wildeve ridicându-se.

— Nu, Jack. Spune-i omului tău ce trebuie să ştie. Lasă-l pe el să nu găsească nimic.

— Pari foarte încrezător.

Troy ridică din umeri.

— Crezi că Diana Brack îşi aminteşte de tine?

— Doar după nume. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani ultima dată când ne-am întâlnit.

— Du-te pe Tite Street cât de repede poţi. Priveşte, urmăreşte şi vino înapoi să raportezi. Cu cine se întâlneşte, unde merge. E prea devreme să ne năpustim s-o întrebăm ceva.

Wildeve se aplecă peste birou şi adună o colecţie de hârtii împrăştiate, pe care le trânti în mapa de corespondenţă a lui Troy. Acesta auzi uşa închizându-se încet în urma lui, în timp ce privea Tamisa.

Remarca lui Onions însemnase mai mult decât sarcasm, mai mult decât dezaprobare la adresa snobismului. Conspiraţia despre care îi pomenise Troy, declarând-o aproape certă, necesita unul sau doi actori care să deţină o putere imensă. Însă pairii Angliei nu dădeau ordin să fie lichidaţi oamenii doar pentru a şterge urma indiscreţiilor unei fiice rătăcitoare, nu? Cu siguranţă Stan nu asta avusese în minte.

Troy sună la MI5 pe St James's Street şi dori să discute cu comandantul de detaşament Pym. Dură o vreme până când centrala îl puse în legătură – auzi pârâituri repetate şi începuse să creadă că porneau un soi de dispozitiv de securitate, când un declic zgomotos vesti conexiunea.

— Aici comandantul de detaşament Pym, spuse o voce, tare şi brusc.

— Bună dimineaţa. Aici Frederick Troy.

Urmă o pauză.

— Troy?

— Frederick Troy.

Tăcere absolută. Apoi Pym vorbi din nou, aproape sotto-voce.

— Ce doreşti?

— Cred că trebuie să discut cu tine…

Argoul protocolar despre obţinerea informaţiilor, flatările de rigoare despre cum numai interlocutorul poate ajuta, minciuna caracteristică

despre „treburi poliţieneşti de rutină” – toate fură omise. Chiar mai încet decât vorbise înainte, Pym spuse:

— Nu aici, nu acum.

— Îmi pare rău, spuse Troy. Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Câtă inocenţă, răspunse Pym. Bineînţeles. Orice moment e nepotrivit. Se opri din nou. Vino la mine în seara asta la ora şapte. Locuiesc în Albany. E6.

Legătura se întrerupse. E6 nu era o adresă din East End, ci numărul unui apartament. Albany era, în cuvintele lui Onions, cea mai dichisită adresă pe care o putea avea un burlac în oraş. Era o clădire deosebit de elegantă, exclusivistă, în nordul Piccadilly. Era o adresă potrivită pentru Lordul Peter Wimsey[17] sau Albert Campion[18], deşi, dacă lecturile din adolescenţă îi aminteau corect, Raffles[19] fusese cel care locuise acolo, iar acesta nu se afla de aceeaşi parte a baricadei. Albany nu avea egal în întreaga Londră, ca reşedinţă locuită de burlaci, cu portari în uniformă. Pym reuşise în viaţă. De la un birou din cartierul general al MI5, Pym putea ajunge pe jos acasă în câteva minute. Dacă Pym devenise un bărbat de societate, nu îi lua decât două minute să fie în oraş după ce pleca

17 Protagonistul unei serii de romane și povestiri polițiste aparținând lui Dorothy L. Sayers (1893-1957).

18 Creat ca o presupusă parodie a Lordului Peter Wimsey, este personajul principal al romanelor și povestirilor polițiste scrise de Margery Allingham (1904-1966).

19 A.J. Raffles, hoț manierat, care evita folosirea forței fizice și intimidarea victimelor, personaj aparținând lui E.W. Hornung (1866-1921).

de la serviciu – cât ai răsuci un buton la guler.

Capitolul 25

O zi petrecută ocupându-se de hârtii îl făcuse pe Troy să îşi piardă răbdarea. Când portarul cu pălărie înaltă de la Albany îl opri, îşi scoase legitimaţia şi refuză să îşi declare numele, scopul vizitei sau să fie anunţat. Pym păruse atât de reticent, încât nu voia să îi ofere o altă ocazie să îl amâne.

Pym răspunse la uşa aflată la al doilea etaj purtând un smoching de culoarea vinului roşu şi fumând o ţigară Passing Cloud. Era o ţigară ridicolă, mai mult ovală decât rotundă, care arăta de parcă se aşezase cineva pe ea. Troy considera că asemenea ţigări sunt fumate numai de filfizoni care doreau să atragă atenţia.

— Ai venit devreme, spuse Pym, privind peste capul lui Troy atât de intens, încât acesta se gândi că ar fi putut fi cineva în spatele lui şi se întoarse să vadă. Eşti singur? întrebă în schimb Pym.

— Bineînţeles, răspunse Troy.

După ce Troy trecu pe lângă el şi intră în hol, Pym se uită într-o parte şi în alta a uşii înainte de a o închide. Îl conduse pe Troy într-un salon uriaş, într-o imitaţie a stilului palladian. Doar înălţimea tavanului ar fi fost suficient de intimidantă, însă Pym subliniase efectul alegând o colecţie scumpă de mobilă în stil regency. Lui Troy i se păru apăsătoare abundenţa de roşu şi de auriu, ca decorul unui circ – i se păru că mobila îl oboseşte. Pym se opri lângă un bufet şi turnă un păhărel de

sherry pentru Troy. Acesta se aşează stingherit pe marginea unui scaun de circ sclipitor, iar Pym se sprijini de şemineul de marmură şi îşi luă propriul pahar. Încărunţise la tâmple, de când îl văzuse Troy ultima oară, şi căpătase aspectul unui om care nu face multă mişcare şi se dedă la plăceri gastronomice. Decăderea lui Pym era evidentă, iar el părea să dorească să se bucure de fiecare clipă. Undeva, în mintea lui, exista o imagine a sa veşnic tânăr.

— Nu văd de ce n-am fi civilizaţi în privinţa asta, spuse el. Îl privi pe Troy, uşor arogant, cu o vibraţie aproape imperceptibilă în vocea sa bogată, care îşi regăsise abundenţa caracteristică şi tonul sugestiv care îi aminteau lui Troy de anii de şcoală, mai degrabă decât lătratul fals cu care îl salutase mai devreme sau la fel de teatrala şoaptă cu care încheiase. Troy nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Nu eşti primul care sună din senin şi vine să adulmece prin jur.

Troy era în continuare confuz, dar consideră „adulmecatul” ca fiind o exprimare deplasată.

— Îmi fac doar datoria, spuse el.

— Şi consideri că este de datoria ta să mă pisezi, că este în folosul binelui public?

— Păi, nu m-am gândit în felul ăsta. Nu pot să-ţi spun că e vorba despre rutină, pentru că nu e. De fapt, e o problemă serioasă cu care se confruntă Poliţia.

Troy îl văzu pe Pym pălind exact cum pălise Driberg la auzul aceluiaşi cuvânt.

— Ai spus *poliţie?* Tâmpitule! Nu eşti altceva

decât un cretin absolut!

Pym aşează paharul înapoi. Troy îi remarcă paloarea excesivă şi se gândi că ar putea leşina.

— Pym, nu ştiu ce fel de joc prostesc joci cu mine sau despre ce neînţelegere este vorba, dar eşti sau nu eşti ofiţerul de legătură al MI5 cu Yardul? Dacă nu eşti, te rog să-mi spui şi o şterg naibii de-aici, iar tu poţi să faci ce ştii cu nenorocitul tău de sherry. Doar spune-mi pe cine trebuie să sun.

— Eşti poliţist?

Troy se întrebă dacă omisese să îi spună fetei de la centrala MI5 că suna de la Scotland Yard. Dacă nu îi spusese, ce credea Pym că urmăreşte? Dintr-odată, avu o revelaţie. Reacţia lui Driberg fusese determinată de acelaşi motiv: teama firească a unui homosexual de brigada de moravuri. La şcoală, Pym, cu vreo patru ani mai mare decât Troy, fusese un bătăuş. Aceea era însă treaba oricărui băiat mai mare: să îi bruscheze pe cei mai mici. Comparând bătăuşii, Pym nu era nici pe departe cel mai rău. Nu îi plăcea brutalitatea, nici bătăile pe care şefii clasei puteau să le administreze băieţilor mai mici. Avea în schimb o limbă ascuţită şi o capacitate formidabilă de a cauza umilinţă, însă asta era tot. Cel mai apropiat prieten al lui Troy, Charlie, fusese unul de-al lui Pym – nu trepăduşul, rol neinvidiat îndeplinit chiar de Troy pentru o vreme, ci iubitul său. Troy nu avusese nicio părere despre asta, iar acest statut îi permisese lui Charlie un anumit grad de protecţie de care un băiat de treisprezece ani care arăta ca o prinţesă nordică blondă avea nevoie într-un

sistem care era, cel puţin în timpul şcolii, predominant homosexual. Charlie trecuse de mult peste perioada respectivă. Disponibilitatea femeilor în lumea de afară îi oferise posibilitatea de a alege, şi o făcuse. Pym alesese şi el, iar când Troy îl privi cum pufăia furios din Passing Cloud, chinuindu-se să îşi recâştige calmul, sprijinit de şemineu asemenea unui personaj dintr-o piesă de Noël Coward[20], îşi dădu seama că alegerea fusese să rămână aşa cum era.

— Neville, spuse Troy, aventurându-se să-i folosească prenumele, fac parte din brigada de omucideri. Nu am nicio legătură cu brigada de moravuri.

Pym dădu peste cap ce mai rămăsese din sherry şi îşi turnă un pahar mare de coniac, aşezându-se pe un scaun faţă în faţă cu Troy.

— Nu ţi-ar veni să crezi câţi vin în continuare. Persoane pe care credeai că nu le vei revedea, după ce au deschis porţile şcolii ăleia nenorocite şi ne-au dat drumul. Ştii, cred că părinţii noştri ne-au trimis la şcoala nepotrivită. Se pare că a dat societăţii o mulţime de indivizi pe care îi urmăreşte constant ghinionul, iar majoritatea lor par dornici să mi se prezinte drept „vechi prieteni”. Nu ştiam că am atât de mulţi prieteni. Mi s-a cerut un împrumut, de obicei acceptat cu un „numai ca să mă menţin pe linia de plutire” nepoliticos, de vreo şase ori numai în ultimii câţiva ani.

— Dacă ai fost şantajat, ar trebui să faci plângere.

20 Scenarist, compozitor, regizor, actor și cântăreț britanic (1899-1973), cunoscut pentru umorul său.

— În situaţia mea?

Troy ridică din umeri.

— Cred că mai bine mi-ai spune de ce ai venit.

— Încerc să rezolv un caz de crimă. Cred că victima este un german. Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur că nu e refugiat. De fapt, sunt destul de sigur că a debarcat recent.

— Aşa, şi?

— Dacă era spion şi aţi pierdut unul, trebuie să ştiu.

— Un cadavru, zici. Ţi l-au lăsat la uşă, sau ce?

— Împuşcat, dezmembrat, ars.

— Troy, nu împuşcăm spionii, îi predăm. Şi dacă nu îi putem preda sau nu ne sunt de folos, îi trimitem la proces şi apoi îi spânzurăm. Pot să-ţi spun de pe acum că răspunsul este negativ. Şi înainte să întrebi, şansele ca germanii să aibă spioni în Londra, sau cel puţin spioni de care să-şi dea seama până şi Yardul că sunt germani, fără ca noi să ştim despre asta, sunt practic nule.

Era răspunsul anticipat de Troy. Îl privi pe Pym inhalând aroma care plutea pe marginea paharului său rotund şi se gândi cum să formuleze următoarea întrebare – problema pe care nu o discutase încă nici cu Onions, nici cu Wildeve.

— Mai există o posibilitate, începu el. Trebuie să ştiu dacă oamenii voştri au scos pe cineva din Germania sau din ţările ocupate, care a dispărut ulterior.

Pym luă o înghiţitură de coniac şi se gândi preţ de o clipă.

— Vorbim de un nivel foarte înalt.

— Nu mai înalt decât cel de dinainte.

— Spionii apar. Sunt prinşi. Toată lumea ştie despre existenţa lor. Germanii trimit olandezi nenorociţi în bărci cu vâsle, înarmaţi doar cu un dicţionar plin de împunsături pentru coduri. Iar ei o fac pentru că familiile le sunt ostatice. Oamenii aceia sunt morţi în clipa în care debarcă. Germanii ar face mai bine să-i împuşte în cap. Dar ce întrebi tu e diferit şi nu am autorizaţie să răspund, nici măcar pentru Scotland Yard.

— Dar, spuse Troy, vei întreba.

Pym se ridică, expresia lui sugerând o demnitate ţâfnoasă şi un simţ al autoimportanţei care fusese atins, şi merse în camera alăturată. Telefonul clănţăni după obiceiul telefoanelor, când cineva formează un număr pe o extensie prost cablată. Troy gustă sherry-ul – întotdeauna considerase gustul oribil. Cel de faţă nu îi schimbă opinia. Se uită în jur după un ghiveci de plante în care să îl verse. În majoritatea caselor englezeşti ar fi găsit o aspidistră, pe măsuţa ei înaltă, însă Pym nu avea plante. Fiecare masă şi fiecare nişă erau ocupate cu statui, un şir impresionant de nuduri masculine. Lângă uşa pe care tocmai ieşise Pym se afla o replică în ghips a lui David, de Michelangelo. Se zvonea că, la vizita reginei Maria la British Museum, personalul comandase executarea unei frunze de smochin pentru a ascunde organul ofensator al statuii. Pym nu dăduse dovadă de decenţă – oricine remarca aspectul imediat. Orice „vechi prieten” care apărea să îi ceară lui Pym cinci lire ştia dintr-o privire că merge în direcţia bună. Invita omul la şantaj? În fond, erau multe alte locuri în care el şi Troy s-ar fi

putut întâlni, dacă ideea de a apărea la MI5 era indigestă pentru Pym. Troy se gândi că lui Pym i-ar putea plăcea riscul.

Pym se întoarse în mai puţin de cinci minute şi îşi reluă poza lângă şemineu.

— Am discutat cu cine trebuie, spuse el. Răspunsul este nu. Nu am scos pe nimeni de care să nu ne putem da seama. Şi asta nu înseamnă că am scos pe cineva, pricepi?

— Prea bine, răspunse Troy. În fond, chiar şi în timpul panicii sale monumentale, Pym avusese bunul simţ să nu admită că era încă homosexual – fusese o deducţie nedeclarată. Aproape că îmi pare rău că te-am deranjat.

Se ridică să plece şi începu să îşi încheie paltonul. Pym luă de pe şemineu o brichetă imensă de piatră şi îşi aprinse o altă ţigară îngrozitoare. Acel „aproape” îl zguduise, iar acum se regăsea din nou în propria manie.

— Ar mai fi un lucru, spuse Troy, chiar înainte de a ajunge la uşă, sugerând că lucrul cel mai important pe lista sa de priorităţi nu era decât un gând tardiv – un şiretlic ieftin din povestirile poliţiste pe care îl învăţase de la părintele tuturor detectivilor de duzină, Porfiri Petrovici din *Crimă şi pedeapsă.*

Pym scoase fumul pe nări. Troy se gândise adesea că, indiferent cât de impresionant era trucul, trebuie să fie extrem de neplăcut.

— Nu suntem singura armată de pe aceste insule, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? Pym păru surprins.

— Vreau să spun că e la fel de posibil ca

americanii să fi adus încoace un străin util.

Pym nu răspunse, aşteptând ca Troy să pună întrebarea şi nelansând nicio invitaţie.

— Voi avea nevoie de un răspuns la aceeaşi întrebare din partea lor.

— O să văd ce pot face.

— Şi va trebui să aflu repede.

— După cum spuneam, o să văd ce pot face. Nu pot vorbi în numele americanilor. Tot ce pot să fac este să întreb. Te sun mâine.

Capitolul 26

Pym se autodepăşi şi îl sună pe Troy la ora 9.30 în dimineaţa următoare. Ploaia se scurgea în valuri pe ferestre. Troy stătea cu spatele la torent, ascultând raportul lui Wildeve, care căsca şi bâjbâia despre mişcările Dianei Brack din noaptea anterioară. Telefonul sună.

— Ascultă, Troy, spuse Pym pe ton poruncitor. Americanii vor să te vadă. Dumnezeu ştie de ce, dar o vor face.

— Vorbeşti de parcă s-ar afla mai presus de lege, remarcă Troy.

— Ce nu înţelegi este că ei sunt la conducere acum. Şi nu este un aspect pe tema căruia să merite să mă cert cu tine. Vrei să te întâlneşti cu ei sau nu?

— Fireşte. Când?

— Mă tem că va fi la ora 11 în dimineaţa aceasta sau deloc. Au un birou în St James’s Square, la Norfolk House. Ai să te vezi cu un tip pe nume Zelig, colonelul Zelig.

— Cine e? Corespondentul tău în funcţie?

— N-am idee. Pur şi simplu e omul care-ţi va răspunde la întrebări. Nu e suficient?

— Desigur. Apreciez ajutorul, Neville.

Folosirea numelui de botez păru un afront care îl jigni pe Pym.

— Ai folosit toate favorurile pe care ţi le datorez, Troy. Să nu uiţi.

Închise fără a-i permite lui Troy dreptul la replică. Motivul exact al izbucnirii nu îi era clar. Se uită la Wildeve, care încerca să îşi usuce părul cu un pulover, în timp ce haina sa aburea pe un radiator, iar încălţămintea făcea băltoace în coşul pentru hârtii.

— Mă văd cu un american în dimineaţa asta.

— Ce legătură are cu partea mea? întrebă Wildeve.

— N-am idee.

— Aha… Unde eram?

— Tu şi cu Lady Diana tocmai văzuserăţi *Maiorul Barbara.*

— Da. Wildeve se aşeză în faţa lui Troy şi îşi dădu la o parte o şuviţă umedă de pe frunte. A mers pe jos acasă. Îmi venea s-o strâng de gât! Toţi banii pe care-i are şi nu ia un taxi, se hotărăşte să meargă pe jos tot drumul de la Shaftesbury Avenue la Chelsea. Ştii cât durează să mergi de la…

— Lasă, Jack. Nu-ţi bate la ochi faptul că o femeie aparţinând clasei ei sociale face toate lucrurile astea singură?

— Hm?

— Ia ceva de băut la Cri, merge la teatru, nu se

întâlneşte cu nimeni. Nu ţi se pare că a fost lăsată cu ochii-n soare?

— Freddie, ai văzut-o pe Lady Di. Ar trebui să fi orb ca să-i tragi clapa Dianei Brack!

— Şi totuşi se angajează în activităţile obişnuite de clasă fără escortă.

— Din lipsă de candidaţi, poate. Sunt toţi înrolaţi în Divizia Filfizonilor sau la Călăraşii Voluntari dintr-un comitat imaginar. Îţi spun eu, la vremea ei, majoritatea indivizilor lipsiţi de coloană vertebrală din ţară o curtau pe Diana, inclusiv fraţii mei, ca să dau doar două exemple, şi pe lângă ei o mână de şopârle de salon şi de prefăcuţi. Un timp, s-a vorbit mult pe seama ei şi a lui Jack Buchanan. Al Bowlly se pare că a înnebunit din cauza frustrării de a nu se putea apropia nici la un kilometru de ea.

— Treci la subiect, spuse Troy verificându-şi ceasul de la mână cu cel plasat pe peretele din spatele lui Wildeve.

— Scuze. Voiam să spun că nu e genul. E... cum să-i zic, o aristocrată, cred. O intelectuală nerafinată – şi asocierea de cuvinte nu e întâmplătoare. Copil fiind, am asistat la nişte scene dintre ea şi bătrânul Fermanagh. Dispreţuieşte cutumele şi purtările clasei din care face parte. Johnny Lissadel mi-a spus odată că şi-ar petrece mai degrabă o seară cu Sidney Webb[21] decât o zi cu Aga Khan[22].

Troy zâmbi. Totul îi suna familiar: clasa ei era şi clasa lor, a lui şi a lui Wildeve, iar ei dispreţuiau

21 Socialist, economist, reformator și cofondator al London School of Economics (1859-1947).

22 Titlu ereditar purtat de imamii ismailiților nizariți.

de asemenea, într-o oarecare măsură, purtările şi cutumele acelei clase, altfel nu ar fi devenit poliţişti. Se întrebă dacă Wildeve recunoştea acest lucru.

— Nu pot spune că mă surprinde ceva până acum, continuă Wildeve. Un pic plicticoasă şi un pic spartană. Întocmai cum mă aşteptasem.

— Ai urmărit-o până acasă?

— Da. Nu a vorbit cu nimeni până când am ajuns în piaţa de la nord de Tite Street. Acum e împărţită în parcele. A schimbat câteva cuvinte cu un bătrân care creşte acolo un porc.

— Ceva notabil?

— Bune maniere şi atât. Un cuvânt bun adresat clasei de jos.

— Ar trebui să ne interesăm de el?

— Mă îndoiesc. Era în uniforma apărării civile. Intervenţie. La vreo şaizeci de ani. Un tip masiv, complet chel. Orice ar gândi acum, e cumva în firea ei să primească admiraţia claselor care oferă respect. Am discutat cu el. Lady Di deţine parcela de lângă a lui, ultimul vestigiu al unei scurte perioade de lucru la câmp pentru armată. Dacă îmi aduc bine aminte, au mobilizat-o şi au eliberat-o de sarcini în mai puţin de şase luni.

— Apoi s-a dus la culcare?

— Cam aşa ceva. Însă am rămas acolo până la ora unu ca să fiu sigur că nu pleacă din nou.

Troy se ridică să privească pe fereastră, înconjurând grinda care împiedica Scotland Yard-ul să îi cadă în cap. Afară era ceea ce Troy numea vreme demnă de arca lui Noe. Pe stradă nu se aflau pietoni, autobuzele erau pline până la refuz,

iar Tamisa se înălţase mult deasupra zidului despărţitor al cheiului Bazalgette. Wildeve îşi înclinase capul şi încerca să îşi usuce o ureche cu o batistă mare monogramată. Semăna mai degrabă cu un dansator de morris[23] ratat decât cu un poliţist.

— Jack, spuse Troy, ia-ţi liber noaptea asta. O supraveghez eu.

— Mulţumesc. Apreciez, să ştii. Nu mi-ar plăcea să mă înec în timp ce ne agăţăm de paie.

Dincolo de ingenuu, dincolo de exuberanţa caracteristică clasei superioare, Wildeve avea o minte care îl surprindea din când în când pe Troy cu aprecierile sale directe.

— Avem o legătură clară, spuse el. Brack a fost acasă la Wolinski. A furat o fotografie cu omul nostru.

— Mai precis, Freddie, probabil că a furat o fotografie a cuiva despre care credem că ar putea fi omul nostru. Dar sigur nu crezi că Diana Brack ar putea avea vreo legătură cu un criminal?

Capitolul 27

Ştergătoarele maşinii Bullnose Morris abia puteau face faţă ploii. Troy conduse cu grijă în jurul St James’s Square, cu geamul lateral coborât, căutând semnele familiare ale unei baze americane. Doi soldaţi ai Poliţiei Militare cu caschete albe şi pelerine de ploaie stăteau în faţa Norfolk House, în partea de est. Troy opri maşina în

23 Vechi dans ritualic englezesc, executat numai de bărbați.

spatele unui Packard mare, în nuanţe maronii de camuflaj, iar unul dintre ei veni să îi bată în capotă. Sergentul ieşi să înfrunte un val puternic de ploaie şi îl văzu pe bărbat arătând spre Packard şi strigând ca să acopere zgomotul provocat de apa care bătea cadenţa pe caroseria maşinii.

— Nu puteţi parca aici!

— Am venit cu treburi, spuse Troy deplasându-se spre adăpostul uşii.

— Aha. Cu cine?

Odată aflat la adăpost, Troy scoase legitimaţia. Al doilea soldat îşi ridicase mâna la şold pe sub pelerină, ca şi cum ar fi ţinut tocul unui pistol.

— E OK, Lou, spuse primul. E poliţist! Îi dădu legitimaţia înapoi lui Troy şi întrebă: Pe cine vreţi să vedeţi?

— Pe Zelig. Colonelul Zelig.

Îi făcu semn lui Troy să îl urmeze şi intră în clădire. De pe perete luă o planşetă cu clamă, îşi scoase o mănuşă şi urmări cu degetul o listă de nume.

— La ora 11, aşa-i?

Troy încuviinţă.

— La subsol. Cu două etaje mai jos. Arătă spre scara care se curba în jurul unei case a ascensorului cu grilaj lucrat în alamă. Când ajungeţi acolo, arătaţi legitimaţia tipului de pe coridor.

Două etaje şi un protocol mai târziu, Troy se găsi într-o cameră călduroasă, fără geamuri, la aproximativ doisprezece metri sub străzile Londrei. Camera era goală. Toate măsurile astea de siguranţă ca să păzească un birou şi o maşină de

scris, gândi Troy. Uşa se deschise şi o WAC[24] intră cu spatele în încăpere, ţinând uşa întredeschisă cu şoldul, şi pivotă pentru a-l privi pe Troy. Avea o cană de cafea într-o mână şi o pungă maronie pătată de grăsime, aburindă, în cealaltă. Când se întoarse, Troy se trezi faţă în faţă cu o blondă scundă, atrăgătoare, cu părul tuns atât de scurt şi de masculin, încât era aproape o tunsoare militară.

— Îl cauţi pe Zelly? întrebă ea cu o voce bogată în vocale profunde, guturale.

Troy încuviinţă, încercând să se obişnuiască. Uniforma i se potrivea femeii ca o mănuşă, conturând în chip straniu silueta tip clepsidră, cu pieptul strâns rotunjit şi talia subţire.

— Zi-mi cum te cheamă şi îi spun eu că eşti aici. L-ai prins fix la gustarea de la ora 11.

— Foarte britanic, remarcă Troy.

— Tipic Zelly, spuse ea. Orice scuză ca să mănânce.

Repetă aceleaşi mişcări, apăsând în jos mânerul uşii interioare cu cotul şi dând-o la o parte cu şoldul. Troy prinse uşa şi o ţinu deschisă. Ea îi zâmbi scurt, în timp ce se apleca să treacă pe sub braţul lui.

— Numele, şopti răguşit.

— Troy, şopti şi el.

Privind dincolo de ea, Troy îl văzu pe colonel ridicându-se de la birou. Trase un stor peste o hartă a Italiei.

— La naiba! Nu ştii să baţi la uşă? croncăni el.

Trase un alt stor peste o hartă a Franţei, într-o

24 Membră a corpului auxiliar feminin al trupelor de uscat (în SUA).

pantomimă teatrală a confidenţialităţii. Femeia aşează gustarea lui Zelig pe biroul acestuia.

— E OK. Cred că e de-al nostru. Domnul Troy. Programarea de la ora 11.

Zelig îl ignoră pe Troy şi înşfăcă punga de hârtie. Uşa se închise cu un pocnet – WAC ieşise. Zelig părea să nu fie conştient de prezenţa lui Troy. Muşcă dintr-un hamburger şi strigă cu gura plină de pâine şi de carne.

— Tosca!!!

Femeia îşi băgă capul pe uşă.

— Ce vrei? Nu părea o manieră potrivită pentru un sergent care se adresa unui colonel.

— Asta e maioneză? Am cerut maioneză. Întotdeauna mănânc burgerul cu maioneză, la dracu'!

— E englezească, spuse ea.

— Ce e englezească?

— Îi spun dressing.

Zelig făcu o mutră dezgustată şi se uită lung la mizeria din mâna sa stângă.

— Cred, adăugă ea, că asta mănâncă ei când nu pot face rost de maioneză. Ai putea să-i zici înlocuitor de maioneză.

Se retrase şi închise uşa. Zelig se holba încă la hamburgerul său, care conţinea suficientă carne cât să acopere raţia medie a unui englez pe o săptămână. Troy se aşeză pe singurul scaun disponibil pe partea lui de birou. Pentru prima dată, Zelig păru să îl remarce. Se aşeză şi el şi înfulecă din hamburger. Oricât de fad ar fi fost, părea hotărât să îl termine din trei înghiţituri. Troy se gândi că, dacă nu vorbea mai repede, avea să

înceapă să-i numere bărbiile sau poate firele de păr de pe cap. Avea aproape o sută de kilograme şi era chel, cu excepţia unui nimb de păr tuns scurt care îi încercuia craniul, chiar deasupra urechilor.

— Deci? molfăi Zelig, împrăştiind firimituri de pâine pe birou.

— Sunt sergentul Troy de la Brigada Omucideri a Scotland Yard. Comandantul de detaşament Pym din MI5 m-a îndrumat aici. Sunt câteva lucruri cu care ne-aţi putea ajuta.

— Mă îndoiesc. Zelig înghiţi o cantitate de mâncare suficientă ca să moară sufocat şi muşcă din nou, sorbind şi din cafea.

Din hamburger rămăsese doar o fărâmă rotundă. Pentru o persoană atât de dependentă de mâncare, părea să se bucure foarte puţin de ea.

— Trebuie să ştiu dacă oamenii voştri au adus pe cineva aici din Franţa sau din Germania…

— Oamenii mei? Zelig accentuă „oamenii” de parcă era un cuvânt fără sens dintr-o limbă pe care nu o cunoştea.

— Ăăă… Troy căută cuvântul potrivit. Agenţii voştri… Aveţi agenţi în Europa, nu-i aşa?

— Fără comentarii.

Lui Troy îi veni să-i dea una. Cu siguranţă Pym îl pusese la curent cu scopul vizitei. De ce ar fi acceptat să îl vadă, altfel? De ce îi forţa mâna lui Troy să pună punctul pe i?

— Nu păreţi a fi la curent, domnule colonel.

— Fă-mi o schiţă. Sunt numai urechi.

„Mai degrabă numai maţe”, remarcă Troy pentru sine.

— Investigăm un deces despre care credem că

a fost o crimă. Mai bănuim şi că victima era un cetăţean german.

— Un vărzar[25] mai puţin pe lume.

Troy ignoră remarca.

— Am stabilit că nu era spion şi, pe cât s-a putut cerceta, nici refugiat. Mă întrebam, deci, dacă nu era…

Troy nu găsi cuvântul potrivit. Cuvântul care ar fi descris simplu şi precis ce credea el să fi fost regretatul Herr Brand nu exista. Însă chiar şi în lipsa exprimării directe, Zelig păru să ştie despre ce era vorba.

— N-are a face.

Uşa se deschise iar şi aceeaşi WAC intră în grabă şi puse un bilet în faţa lui Zelig.

— Hei! Un moment, sergent.

Femeia rămase lângă uşă, întoarse capul şi se uită cu reticenţă înapoi. Troy urmări privirea lui Zelig, care o cercetă de la spate până la tocurile-cui.

— Fusta asta e regulamentară?

— E verde, nu? răspunse ea.

— Aşa-s şi dolarii, şi merele. E prea strâmtă – ţi se lipeşte de fund ca o etichetă. Mergi de parcă ţi-ar fi cusut genunchii laolaltă. Şi pantofii ăştia…

— Ce-i cu ei?

— Nu sunt regulamentari.

— Lua-te-ar dracu’, spuse Tosca şi trânti uşa în urma ei.

Lui Troy i se păru că exista o tuşă coregrafică în tachinările lor – o variantă vulgară de Burns şi

25 În original *Kraut,* cuvânt ofensator folosit pentru germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Allen[26], totul părând aranjat astfel încât să îl împiedice pe Zelig să ofere un răspuns. Dacă Troy nu lua iniţiativa, putea s-o lase baltă. Adoptă cea mai bună poză de poliţist-în-boxa-martorilor, în speranţa de a-l atrage pe Zelig înapoi în discuţie.

— Aţi scos din ţară germani care au dispărut ulterior? întrebă el, clar şi succint.

— După cum spuneam, răspunse colonelul, aproape nonşalant, n-are a face.

— Adică da sau nu? insistă Troy.

— Adică nu e treaba ta, spuse Zelig.

Timp de câteva secunde domni o tăcere punctată de zgomotele făcute de Zelig în timp ce îşi termina hamburgerul şi cafeaua. Troy îşi cântări şansele. Dacă omul era într-adevăr un bufon, după cum se purta, probabil că nu ştia nimic – în fond, armata engleză era înţesată de maiori însărcinaţi cu munca de birou, care se ocupau de hârţogăraie doar pentru a împiedica repetarea şarjei Brigăzii Uşoare. Ce alt folos să fi avut colonelul Baretă din armata americană decât să fie omul de legătură cu englezii? Sau făcea atât de bine pe bufonul încât nu avea să dezvăluie niciodată ce ştia? Enigma persista. De ce se ostenise Zelig să îl vadă? Doar pentru plăcerea de a-l refuza?

Troy se ridică, îi mulţumi lui Zelig în cei mai concişi termeni politicoşi pentru timpul acordat şi se îndreptă spre uşă.

— Oricând, îl auzi croncănind pe Zelig în timp ce închidea uşa şi se găsea din nou faţă în faţă cu sergentul Tosca.

26 Cuplu de actori americani de comedie compus din George Burns și soția acestuia, Gracie Allen.

Cu siguranţă întrerupsese ceva. Un american înalt, cu aspect apatic, purtând uniformă de maior, stătea la capătul biroului femeii, cu un picior legănându-se uşor. Avea capul aplecat spre ea într-o contopire de relaxare şi flirt – de împărtăşire a unui secret. Chicoti gutural. Ea îi zâmbi, iar când prezenţa lui Troy se dovedi evidentă, două perechi de ochi se întoarseră spre el.

— Gata? întrebă ea.

Maiorul scotea o ţigară dintr-o tabacheră mare de argint. O închise cu un pocnet şi lovi capătul ţigării de birou.

— Ai un foc? îl întrebă pe Troy şi îndreptă ţigara spre el. Troy clătină din cap şi clipi ca reacţie la flacăra bruscă a unei brichete Zippo aprinse de Tosca. Maiorul se aplecă mai aproape, trase din ţigară şi mormăi ceva neinteligibil. Ea râse, ascultându-l în timp ce îl privea mai departe pe Troy.

— Da, mulţumesc. Am terminat, răspunse Troy.

Plecă având sentimentul că o glumă exclusivistă tocmai sintetizase tratativele sale cu cel mai apropiat aliat al Angliei. Stătu în maşină, ascultând cum ploaia bate ritmic pe capotă şi întrebându-se dacă Pym era răspunzător pentru eşecul înregistrat sau dacă era vorba doar de atitudinea arţăgoasă afişată de Zelig. Ar fi mers Pym atât de departe doar ca să-l facă să pară prost? Nu făcea decât să paseze pisica, determinându-l pe Troy să îl hărţuiască pe Zelig cu întrebări la care Pym avea deja răspuns?

Maşina oficială Packard se afla încă în faţa lui.

Portiera din partea şoferului se deschise. Locotenentul WAC care se aflase la volan trecu prin spaţiul dintre Packard şi Morris şi adoptă poziţia de drepţi lângă portiera însoţitorului de drum. Troy privi înapoi spre Norfolk House. Unul dintre soldaţi traversa pavajul, deschizând o umbrelă mare, iar celălalt veghea lângă uşă. Deodată, Troy ştiu pe cine aşteptau. Ajunse la treaptă exact când Eisenhower păşi la adăpostul umbrelei. Trecuse o frontieră invizibilă: un antebraţ pe jumătate acoperit de-o mănuşă de piele i se propti în piept, iar ofiţerul i se adresă încet.

— Suficient, amice. Orice ar fi, nu e momentul.

Preţ de o clipă, Troy şi Ike se priviră în ochi, apoi Ike intră în maşina oficială şi porni spre St James's Square.

— Îmi pare rău. Nu veniseşi să-l vezi pe el, nu? întrebă soldatul.

— Nu, spuse Troy, nu pentru asta venisem.

Ploaia începea să îi pătrundă prin palton. Merse repede înapoi la maşină. Merita încercarea? Un american chel era probabil la fel ca orice alt american chel. Singura diferenţă era omleta de pe caschetă; cu toate acestea, Troy era sigur că Ike era mai manierat la masă.

Capitolul 28

Femeia de la recepţia cartierului general al MI5 din St James's Street se uită la legitimaţia lui Troy şi sună.

— Comandantul de detaşament Pym este într-o conferinţă, îi spuse ea lui Troy.

De-a lungul zilei, la diverse intervale, îi spuse acelaşi lucru la telefon, când suna de la Scotland Yard. La ora 18, Troy se întreba dacă ar fi cazul să îi spună lui Onions, să meargă să îl iscodească pe Pym la Albany sau să îi ţină locul lui Wildeve pe Tite Street, după cum îi promisese. Formă numărul de acasă al lui Pym, pe care îl memorase cu o noapte înainte.

— Am încercat să dau de tine toată ziua.

— Am auzit. Troy, nu ştii când s-o laşi baltă, nu?

— Halal poliţist aş fi dacă m-aş lăsa intimidat de refuzul de a coopera al lui Zelig.

— Asta nu are nimic de-a face cu mine. Nu pot să te ajut mai mult decât am făcut-o deja.

Troy simţi tremurul din vocea lui Pym, tonul care plutea undeva între exasperare şi furie.

— Dacă Zelig nu avea intenţia să îmi spună ceva, de ce s-a învoit să ne întâlnim?

— Nu ştiu, şi mi-aş dori să încetezi să mai pui întrebări. Nu pot, nu pot, pur şi simplu nu pot să vorbesc cu tine!

Troy tăcu pentru o clipă. Îl auzi pe Pym oftând adânc şi ştiu că lăsase să îi scape ceva, iar acum regreta. Se întrebă ce fel de muştraluială fusese Pym nevoit să asculte întreaga zi. Cine îl făcuse cu ou şi cu oţet, de se trăda acum prin extenuare şi nervozitate? Trântise tocmai singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l ţină sub tăcere.

— Ştii, Ne viile, dacă voiai să renunţ, nu puteai găsi o metodă mai bună să te asiguri că nu o fac decât spunându-mi ce mi-ai spus. Cine ţi-a ordonat să nu vorbeşti cu mine?

Tonul lui Pym deveni stins, potolit de furie şi străbătut de sfârşeală.

— Troy, nu te pot ajuta. Serios, nu pot. Dacă ai şti... Dacă ai avea măcar idee... Dacă... Pentru numele lui Dumnezeu, las-o baltă!

— Nu pot.

— Atunci nu mă trage la fund cu tine.

Pym închise. Îndoielile pe care le avea Troy cu privire la muşamalizarea uciderii lui von Ranke şi motivul celor trei crime – şi Brand, şi Wolinski – dispărură ca prin farmec. Pym aprinsese o scânteie în imaginaţia sa şi o simţea arzându-i vârfurile degetelor: plăcerea pură a vânătorii. Luă autobuzul spre cheiul Chelsea pentru a se întâlni cu Wildeve.

Capitolul 29

Wildeve nu se vedea nicăieri la colţul dintre Tite Street şi Royal Hospital Road. Nu era însă o problemă: dacă Troy nu îl putea vedea, nici alţii nu stăteau mai bine. Se îndreptă spre cheiul Chelsea.

— Pst, auzi când trecea pe lângă casa de vizavi de numărul 55. Pst, se auzi din nou, cu mai multă insistenţă.

Troy privi în jos şi văzu mâna lui Wildeve bâjbâind după glezna lui de pe scările casei.

— Aici, jos! şopti el.

Troy deschise poarta şi îl găsi pe Wildeve şezând pe trepte, cu privirea la nivelul solului. Se strecură lângă el.

— Cred că proprietarii au plecat pe timpul războiului, şopti Wildeve. E perfect – o ascunzătoare şi mai bună, nu?

— Jack, dacă sunt plecaţi, de ce vorbim în şoaptă? Wildeve deschise gura, dar Troy îi făcu semn să tacă. Ce se petrece?

— Absolut nimic. Am ajuns aici pe la prânz. Atât mi-a luat să mă usuc. Ştiu că e înăuntru, am văzut-o la geam, la primul etaj, de câteva ori.

— E singură?

— Cred că da. Servitoarea a venit şi a plecat de câteva ori. Pe lângă asta, comercianţii s-au tot perindat pe la intrarea în subsol. Dacă mai e cineva sus cu ea, înseamnă că e acolo de dimineaţă. Eu nu am văzut pe nimeni.

— OK, spuse Troy. Du-te acasă şi încălzeşte-te.

— Perfect. Începusem să cred că nu mai ajungi la partea asta.

— Cine e în seara asta? întrebă Troy.

— O altă Wren[27].

Wildeve privi în stânga şi în dreapta din capul scărilor, apoi din nou în stânga, ca un copil respectând cu stricteţe regulile de circulaţie pietonală. În sfârşit, se îndreptă în direcţia râului. O oră şi jumătate mai târziu, Troy stătea în beznă, complet îngheţat şi cumplit de plictisit. Cum rezistase Wildeve timp de şase ore sau mai bine? Se ridică să-şi calmeze crampa din piciorul drept, îşi scărpină cicatricea de pe braţ, care părea să îl doară din cauza umezelii, şi îşi scutură pantalonii de praf. Geamul de la primul etaj se lumină brusc, iar Troy fu martorul unei scurte apariţii feminine – o mână ajustă vag camuflajul. Cu siguranţă, o singură privire fu suficientă pentru a-i confirma că

27 Women's Royal Naval Service, populară sub denumirea de Wren, a fost o ramură a Marinei Regale Britanice.

era aceeaşi femeie pe care o văzuse în Stepney. Avea un chip atât de izbitor, încât cu greu l-ar fi putut uita cineva.

Troy traversă strada, uitându-se în sus spre geam, însă nu mai apăru nicio lumină şi nu se produse nicio mişcare. Fu cuprins de un impuls – merse la uşa din faţă şi sună. Auzi târşâitul unor picioare leneşe, obosite, care urcau scara de la subsol, iar uşa se întredeschise. O servitoare tânără, cu boneta strâmbă şi ciorapii boţiţi de parcă şi i-ar fi tras în grabă, se afla în prag.

— Da? întrebă ea.

— Sergent Troy, spuse el scoţând legitimaţia.

— Intrarea pentru comercianţi e jos, spuse fata şi închise uşa.

Troy o opri cu piciorul în timp ce braţul său o bloca. Intrarea comercianţilor! Ce naiba, femeia nu îi simţise dichiseala din voce? Câţiva ani de patrulă îl făcuseră egal cu băiatul măcelarului? Scoase din buzunarul jachetei una dintre cărţile sale de vizită private, datând dinainte de război, fără grad şi cu adresa părinţilor săi.

— Ia asta şi du-i-o lui Lady Diana. Spune-i că domnul Troy ar dori să discute cu ea. Acum!

Fata îi smulse cartea de vizită şi fugi, lăsându-l în picioare în hol. Trecu un minut de tăcere până când reveni.

— Stăpâna spune să vă conduc sus, i se adresă ea, pe jumătate în şoaptă. Poliţaii intră întotdeauna pe uşa de jos – asta zice bucătăreasa, adăugă ea cu neruşinare.

Dianei Brack îi reuşi o intrare dramatică. Străbătu încăperea pentru a-l întâmpina pe Troy şi

îi întinse mâna într-o strânsoare fermă, masculină.

— Domnule Troy, îmi pare foarte rău. Clişeul obişnuit. În zilele noastre e greu să educi personalul.

Avea cam un metru optzeci şi purta o ţinută Vesta Tilley. O versiune croită şi plisată de pantaloni bărbăteşti cu dunguliţe se înfăşură în jurul picioarelor ei lungi şi îi cuprindea strâns talia; în partea de sus, o cămaşă de mătase neagră cu butoni de manşetă din argint cădea în valuri de pe umerii laţi deasupra unui piept îngust. La gât avea un singur şirag de perle – cu greu un tribut adus feminităţii, întrucât întreaga ei înfăţişare sugera feminitate, în mod ironic. Pielea îi era albă, ca de porţelan. Părul negru avea un luciu bogat, încreţindu-se cu câţiva centimetri deasupra umerilor. Deasupra ochiului drept, câteva şuviţe neglijente completau portretul. Când îşi retrase mâna, îşi îndepărtă părul de pe frunte şi Troy remarcă verdele profund al ochilor. Bărbatul se gândi că femeia dădea cu tifla modei cu o eleganţă rar întâlnită; era un studiu devastator în alb şi negru. Înţelese frustrarea fraţilor lui Wildeve şi a răposatului Al Bowlly. Oricine ar fi făcut moarte de om sau şi-ar fi jertfit viaţa inspirat de chipul ei. Diana Brack era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Troy ajunse la concluzia că tatăl ei trebuie să fie ros pe dinăuntru de ideea că era încă nemăritată la treizeci şi patru de ani. Nu că şi-ar fi arătat vârsta. I-ar fi dat cam douăzeci şi cinci de ani, însă felul de a fi arăta mai multă siguranţă de sine.

— Vă rog să luaţi loc. Doriţi ceva de băut?

Daisy mi-a spus că sunteţi poliţist – ce surpriză!

Se aşezară unul în faţa celuilalt, de o parte şi de alta a unui şemineu masiv de stejar, ea pe o canapea Knole, picior peste picior, cel de deasupra legănându-se uşor şi arătând o fâşie de ciorap negru la gleznă. Troy stătu pe un fotoliu, rezistând apatiei pe care ea părea s-o emită. Pe podeaua dintre ei se afla o puzderie de ziare, iar cu faţa în jos pe grămadă, deschisă la jumătate, se afla o carte. Troy ridică o sprânceană imaginară văzând titlul: *Condiţia clasei muncitoare în Anglia,* de Engels.

— Sigur nu vă pot oferi nimic? întrebă ea din nou, şi din nou nu păru să aştepte un răspuns. Trebuie să fie teribil de frig afară.

— Nu, mulţumesc. Am doar câteva întrebări şi plec.

— Întrebări pentru mine? Doamne!

Aerul fals naiv de inocenţă era enervant. Cerea o acţiune drastică.

— Investighez o crimă, declară Troy.

Era genul de remarcă şocantă care îi făcea pe oameni să devină rigizi. Expresia Dianei Brack nu se schimbă. Nu zâmbea şi nici nu părea îngrijorată. Dacă simţea vreo îngrijorare, acest lucru se simţea doar în vocea ei. Troy nu putu citi nimic în ochii ei verzi.

— Şi doriţi să mă chestionaţi pe mine? întrebă ea cu un uşor ton de neîncredere. Cine, mai precis, credeţi că a fost ucis?

— Asta nu vă pot spune.

— În cazul acesta, cred că va fi dificil să îmi puneţi întrebări.

— De ce vă aflaţi în apartamentul lui Peter Wolinski în seara de duminică?

Fu o întrebare care aproape reuşi să o zguduie. În ţinuta ei avu loc o schimbare imperceptibilă. Capul îi căzu uşor, şuviţa de păr îi intră din nou în ochi. O dădu la o parte şi îl privi iar pe Troy. Îşi prinse strâns genunchiul, iar venele albastre i se reliefară pe dosul mâinilor când degetele lungi se împreunară.

— Dumnezeule! Doar nu insinuaţi că Peter a fost ucis!

— Nu am spus nimic de genul ăsta. De ce aţi fost acolo?

— Eram curioasă. Nu-l mai văzusem pe Peter de ceva vreme. Nu aveam nicio veste de la el. M-am gândit să trec pe acolo şi să văd ce se petrece.

— Eraţi pur şi simplu în trecere?

— Fireşte că nu. Nu e tocmai natural să treci prin Stepney Green – trebuie să depui un efort ca să ajungi acolo! Oricum, de unde ştiţi că am fost acolo? Nu neg, dar aş vrea să ştiu de unde.

— Aţi fost văzută.

— Ah. Am fost văzută. Sunt spionată, domnule Troy?

Era prezentă oare o nuanţă de irascibilitate, adăugată nevinovăţiei? O urmă de bosumflare? Se juca femeia aceasta cu el? Ţinuta ei se relaxă din nou: îşi separă mâinile şi se lăsă pe spate. Troy consideră ridicarea tonului ca fiind o replică nepotrivită la ceea ce sugerase el. Diana Brack nu părea să fie revoltată, la fel ca toţi cei care simţeau că Poliţia le invadase intimitatea – de la spărgători la lorzi. Răspunsurile ei erau prea subtile ca să fie

nevinovate. Avea prea mult talent la acest joc. Nu îşi dăduse încă seama dacă făceau jocul lui sau pe al ei.

— Bineînţeles că nu, spuse el. Însă domnul Wolinski a fost dat dispărut. Suntem curioşi în privinţa mişcărilor sale.

— Nu l-am mai văzut de peste două săptămâni. Dacă stăteaţi la pândă, veţi şti că nu era acasă când am trecut pe la el.

— Ultima dată când l-aţi văzut pe Wolinski…

— A fost la Bricklayers Arms, i-o tăie ea scurt, anticipând întrebarea. Este cârciuma de la colţul străzii pe care locuieşte. Şi nu, n-a făcut nimic care să mi se pară suspect. Nu părea îngrijorat şi sigur nu a menţionat că ar intenţiona să dispară.

Troy schimbă foaia. Dacă îşi închipuia că poate scăpa de el ridicând o barieră de cuvinte, se înşela.

— Cum l-aţi cunoscut pe Wolinski?

— Împărtăşim anumite preocupări.

— Preocupări?

— Preocupări politice.

— Wolinski este, cred, comunist.

— Nu este ilegal, nu-i aşa? Da, îl cunosc pe Peter de la Partidul Comunist. L-am întâlnit cu un an în urmă la Whitechapel.

— Dar nu sunteţi membră, nu-i aşa?

— Nu, domnule Troy, nu sunt.

— Sunteţi simpatizantă.

Femeia zâmbi larg – dinţi frumoşi, drepţi şi albi care nu căzuseră victimă dentiştilor înainte de război.

— Domnule Troy, remarc cumva o notă de snobism? Nu cred că pot fi obligată să îmi explic

sau să îmi scuz convingerile politice. În fond, este deseori mai sigur să simpatizezi sperând decât să te afli în mijlocul acţiunii.

Troy zâmbi. O căutase cu lumânarea.

— Vă vedeţi ocazional?

— Nu. Ne vedem frecvent.

— Însă nu în ultima vreme?

— Credeam că am lămurit deja acest aspect.

— Şi nu aţi intrat în apartamentul lui Wolinski?

— În apartament? rosti cuvintele încet, parcă adăugând câteva silabe. Peter nu era acasă. Am bătut la uşă şi nu a răspuns nimeni. Am plecat. Nu ştiu unde se află sau de ce nu a mai dat niciun semn. Îmi pare foarte rău, însă chiar nu ştiu cum v-aş putea ajuta.

Dacă acest gen de replică ar fi făcut parte dintr-o piesă de J.B. Priestley, gazda s-ar fi ridicat şi ar fi sunat după majordom, care l-ar fi condus pe detectiv afară, atât din încăpere, cât şi din sfera socială înaltă. Însă Troy ştia că locul pe care îl ocupa în societate era evidenţiat de fiecare silabă pronunţată. Doar o cameristă extrem de prostuţă nu şi-ar fi dat seama. Diana Brack nu se afla în această situaţie; iar el ştia că minte. Zgomotul uşii închise îi răsuna clar şi distinct în minte. În plus, parfumul de scorţişoară arsă care îl atrăsese în primele două camere plutea în timp ce vorbeau în spaţiul redus care îl separa de Diana Brack. Aceasta se aplecă spre el, vorbind cu pasiune:

— Ascultaţi-mă. Veniţi aici şi îmi spuneţi că investigaţi o crimă. Nu îmi spuneţi însă despre cine este vorba. Nu îmi spuneţi nici că este vorba despre Peter. Îmi spuneţi, în schimb, că am fost

văzută, de parcă prietenia mea cu el ar fi fost un secret. Cu siguranţă m-aţi urmărit până aici. Acum vă rog să îmi spuneţi ce credeţi că s-a întâmplat cu Peter şi de ce aş avea legătură cu asta. Cred că am dreptul să ştiu.

— Nu ştiu ce i s-a întâmplat. La fel ca dumneavoastră, îmi fac griji. Sperasem să aduceţi puţină lumină în acest caz de dispariţie, pur şi simplu. De fapt, adăugă Troy, scoţându-şi carneţelul din buzunarul paltonului, dacă vă amintiţi ceva care ne-ar putea fi de folos, sper că îmi veţi da un telefon.

Scrise Whitehall 1212, un număr pe care îl cunoştea orice fiinţă conştientă de pe teritoriul Angliei. Între timp, o privi cu colţul ochiului. Ea se uită repede spre dreapta, către uşa întredeschisă care dădea în camera alăturată. Fu o privire vagă, aproape imperceptibilă. Când Troy îşi ridică ochii de pe hârtie, Diana Brack se uita din nou la el. Ea zâmbi şi luă hârtia, iar el ştiu cu siguranţă că în camera de alături se ascundea cineva.

Capitolul 30

Aşteptă cinci minute şi apoi se întoarse la locul de supraveghere, pe treptele casei de peste drum. Un sfert de oră mai târziu, uşa de la numărul 55 se deschise. Diana Brack ieşi, rămase pe trotuar, se uită în susul şi în josul străzii şi se întoarse spre uşă. Troy auzi un „E-n regulă” şoptit. Un bărbat înalt şi solid, purtând o haină de ploaie din gabardină maro strânsă bine în talie, coborî scările şi o îmbrăţişă. După ce se desprinseră unul de

altul, bărbatul îşi înclină capul pentru a-şi pune o pălărie trilby şi, în lumina care venea dinspre uşa deschisă, Troy văzu clar cine era: maiorul american pe care îl întâlnise în biroul de lângă cel al lui Zelig. Era în civil, însă inconfundabil. Îi zâmbi Dianei Brack în acelaşi fel în care îi zâmbise sergentului Tosca; aşa cum îi zâmbise lupul Scufiţei Roşii.

Diana Brack îl urmări cu privirea pe american, în timp ce acesta mergea în susul străzii. Rămase prea mult timp în aceeaşi poziţie pentru intenţiile lui Troy. Când închise uşa şi ajustă camuflajul, prada sergentului nu se mai zărea. Sigur că auzise ecoul paşilor bărbatului pe toată lungimea străzii, Troy traversă în fugă Royal Hospital Road şi se opri la colţul Christchurch Street. Nici urmă de el. Continuă să meargă spre nord şi ajunse la marginea Grădinilor Tedworth, o piaţă londoneză ale cărei balustrade dispăruseră demult, îngrădită cu o amestecătură de sârmă ghimpată şi scânduri. Obişnuindu-se cu întunericul, Troy observă că era împărţită în parcele şi că era punctată ici şi colo de barăci Nissen şi de adăposturi Anderson. Coborî printre straturile de legume, când o voce i se adresă din beznă:

— Îl cauţi pe maior, curcane?

O faţă apăru brusc, luminată de capătul unui trabuc. Proprietarul său trase cu nădejde din muc şi îl aduse la viaţă. Troy se apropie. Era un bărbat uriaş, gras şi chel, îmbrăcat într-o bluză Heavy Rescue, întocmai cum îl descrisese Wildeve. Stătea pe un ciot de scaun fără spătar, iar la picioarele lui se afla un porc mare, alb.

— ’nă seara, spuse bărbatul. Porcul grohăi şi el

un salut. Mergi la dreapta pe St Leonard’s, apoi la stânga pe Smith Street şi ai să ieşi în King’s Road. Cel mai rapid drum spre metroul din Sloane Square, curcane. Dacă fugi, îl mai prinzi pe maior. Ai grijă însă – nu-i bine dacă te vede el pe tine. Duhneşti a poliţai de la o poştă.

Troy nu îl întrebă de unde ştia. Era posibil ca bătrânul să fie mână în mână cu maiorul şi să i se fi dictat ce să spună, dar Troy nu avea nici timp, nici posibilitatea să aleagă, aşa că se grăbi spre Smith Street. Când ieşi pe King’s Road, se întrebă din nou. Omul trebuie să fi fost magician ca să regizeze un bluf de asemenea proporţii: strada clocotea de pietoni, iar majoritatea păreau să fie bărbaţi purtând pălării trilby şi haine de ploaie. Pe o asemenea vreme era îmbrăcămintea tipică, dar americanul era uşor de remarcat prin înălţimea neobişnuită. Nu erau mulţi englezi mai înalţi de doi metri. Urmă indicaţiile bătrânului şi se îndreptă spre Sloane Square, mergând în pas alert şi sperând că nu avea să se ciocnească de maior în întuneric. În momentul în care traversă a doua stradă lăturalnică, era aproape sigur că în mulţimea care urca pe King’s Road îl văzuse pe cel pe care-l urmărea. Străbătură piaţa la câteva zeci de metri distanţă şi Troy îl văzu coborând în staţia de metrou. Aşteptă pe stradă, suficient cât să-i permită americanului să-şi cumpere bilet, şi coborî şi el spre peron. Merse până la jumătatea scărilor care duceau spre peronul de est – ruta logică spre centrul oraşului –, apoi privi peronul deschis. Chiar la capătul scărilor se aflau vreo şase oameni, suficienţi pentru camuflaj. Se alătură mulţimii, îşi

trase gulerul în sus şi încercă să nu privească în direcţia evidentă. Când metroul avea să tragă la peron, urma să fie primul care face pasul înainte, dar fără să se urce până nu îl vedea pe american făcând la fel. Cea mai indicată distanţă ar fi fost de un vagon. Privi de-a lungul peronului de vizavi şi auzi zgomotul unui metrou care se apropia, cu direcţia vest. Mulţimea de pe cealaltă parte făcu instinctiv câţiva paşi în faţă. Acolo, chiar în primul rând, era americanul, uitându-se în susul liniei după metrou. Dacă s-ar fi uitat peste şine, ar fi întâlnit privirea lui Troy. Metroul trase între ei. Troy fugi spre scări, traversă pasarela din sala de bilete şi ajunse pe cealaltă parte în ultima clipă, reuşind să se strecoare înăuntru înainte ca uşile să se închidă cu un sâsâit. Linia District se ridica atât de mult la suprafaţă, încât metroul fusese camuflat pentru a întruni standardele ARP – doar câteva pătrăţele tăiate în camuflaj permiteau luminii să treacă. Întunericul de afară era cu siguranţă preferabil interiorului umed şi cald; probabil aşa era atmosfera într-unul din cercurile iadului. Vagonul era plin până la refuz. Troy privi în jur. Americanul stătea în picioare undeva la mijloc, cu spatele la el. Era doar la vreo şase metri distanţă. Metroul scârţâi şi se opri în South Kensington, una dintre staţiile în aer liber. Maiorul ieşi cu prima duzină de călători şi se îndreptă spre lift, către linia Piccadilly. Coada din faţa liftului era suficient de lungă ca să-i permită lui Troy să rişte o cursă în jos pe scările în spirală până la nivelul peronului. Era imposibil să îl urmeze pe american în acelaşi lift, iar să îl aştepte pe următorul presupunea un risc

prea mare de a-l pierde. Ajunse la capăt chiar când uşile liftului se deschiseră. Aşteptă la marginea casei scărilor şi îl văzu pe american ieşind şi luând-o în jos către linia în direcţia nord, care avea să îl ducă spre centrul Londrei via Knightsbridge şi Piccadilly.

La acest nivel, a merge pe jos de-a lungul peronului însemna o întrecere cu oamenii care se adăposteau acolo peste noapte. Troy aproape uitase cum era; folosea rareori metroul şi nu se adăpostise niciodată în locul acela. La treizeci de metri sub pământ, mii de londonezi îşi instalaseră tabăra, cu paturi de cazarmă şi primusuri, departe de bombele lui Hitler. Acest aspect al vieţii londoneze devenise parte din folclorul local de la campania Blitz din 1940 şi revenise brusc odată cu raidurile masive care începuseră iar în februarie. Oamenii nu mai aşteptau ca sirenele să anunţe sosirea iminentă a Luftwaffe, ci plecau spre nivelurile cele mai joase ale metroului cât de repede puteau. Copiii ţineau locuri pentru întreaga familie încă din zori, cu mult înainte de ora 16, permisă oficial pe timp de iarnă. La ora ultimului metrou, peroanele, coridoarele şi chiar scările rulante oprite erau înţesate de oameni care dormeau. A doua oară se organizaseră mai bine: şiruri de paturi de campanie din metal pe trei etaje se aliniau pe peroane, iar la fiecare capăt se găseau toalete curăţate cu dezinfectant. Prezenţa copleşitoare a circa două mii de oameni într-un spaţiu redus, oricare ar fi fost îmbunătăţirile, încă făcea spaţiul deschis preferabil. Era o alegere între mirosul umanităţii – puternic încărcat cu

dezinfectant – şi mirosul de cordită, între riscul de a-ţi pierde viaţa şi siguranţa unei închisori subterane prezentate într-o lumină favorabilă. Mulţimea celor care aglomerau spaţiul de sub pământ lăsa puţin loc de manevră călătorilor. Odată aflat pe peron, Troy abia dacă putu să se mişte câţiva metri fără a întâmpina proteste fie din partea celor care se adăpostiseră acolo, fie din partea pasagerilor. Se apropie cât de mult posibil, însă strigătele de felul „Unde crezi că te împingi?” atrăgeau prea multă atenţie nedorită. Se alătură şirului îngust de călători care se afla cel mai aproape de şine.

Era la doar câţiva metri distanţă de american. În spatele lui, o tânără mamă încerca să culce o fetiţă. Lângă ele, o femeie de vreo şaptezeci de ani pregătea ceai. Într-un pat de deasupra, un bătrân pusese deja capul jos şi sforăia zgomotos. Troy preferă să se uite la reclame în loc să contemple viaţa intimă făcută publică într-un mod atât de jenant. Se gândise adesea că acesta era probabil motivul pentru care clasele superioare ale Angliei îşi trimiteau copiii la şcoli publice – şi chiar dacă se numeau publice, erau atât de evident exclusiviste! –, ca să îi înveţe valoarea intimităţii, forţându-i să îşi trăiască anii de formare în public. Băi publice, somn în public, bătăi administrate cu public. Nu putu să reziste şi se uită peste umăr la mama cu fetiţa. În timp ce femeia demonstra în mod limpede o doză de jenă, fetiţa nu avea nicio grijă şi vorbea fără încetare, în timp ce mama îi împăturea hainele şi îi trăgea fermoarul salopetei.

Troy călători spre Londra la un vagon distanţă

de american. Ferestrele glisante de sticlă dintre cele două vagoane erau coborâte pentru aerisire, astfel încât putea vedea ce se afla dincolo de spaţiul până la următorul vagon. Bărbatul avea ultimul loc de lângă uşă şi era adâncit într-un exemplar din *Evening News.* Staţiile trecură una după alta: Hyde Park Corner, Green Park, Piccadilly Circus. Americanul nu se mişcă. Privi în sus când metroul se opri în Piccadilly Circus doar pentru a verifica numele staţiei, dar îşi întoarse imediat atenţia asupra ziarului. În Leicester Square şi Covent Garden nici măcar nu citi numele staţiilor. Unde mergea? Troy se aşteptase să coboare fie în Leicester Square, fie în Piccadilly Circus, care erau staţiile evidente pentru West End, pentru Rainbow Corner, pentru imensul American Servicemen's Club din Piccadilly. Când metroul se apropie de Holborn, americanul se ridică, îşi îndesă ziarul în buzunar şi se postă lângă uşi. Cu o secundă înainte ca acestea să se deschidă, trase de borul pălăriei, se aplecă şi păşi pe peron în timp ce uşa aluneca mai departe. Holborn se afla într-o stare şi mai rea decât South Kensington. Era atât de aglomerată, încât călătorii îşi negociau drumul spre ieşire aproape bătându-se, iar din tunelele secundare ieşeau şi mai mulţi oameni. Zbătându-se să nu-şi piardă ţinta din ochi, Troy călcă pe un picior, care ripostă. Cineva strigă la el să nu îşi piardă vremea încercând să iasă, pentru că avea loc un raid.

Cu ochii fixaţi pe spatele maiorului american pe cale să dispară din raza lui vizuală, Troy îşi croi drum mai departe. Trecu pe lângă o ceartă aprinsă dintre o gospodină cu accent de East End de vârstă

mijlocie şi un caporal american în uniformă. Troy merse mai departe. Americanul *lui* câştigase teren. Se afla la câteva secunde distanţă de a-l pierde din vedere, când cearta din spatele lui explodă cu furie, mirosind a pericol de la o poştă.

— Îţi spun, cucoană, sunt la ea!

— Vino-ţi în fire, are doar cinşpe ani. Pe cine încerci să fraiereşti?

Troy se întoarse instinctiv. Caporalul înşfăcase braţul unei tinere, în timp ce o ameninţa pe gospodină cu mâna liberă. Întorcând capul, Troy observă că maiorul se afla aproape de ieşire.

— Pe cine încerc *eu* să fraieresc? Mi-a furat cinci lire, sigur sunt la ea!

— Ticălosule, e prea tânără să facă alde d-astea, nu vezi?

— Sincer, cucoană, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Tot ce ştiu e c-a sărit pe mine ca o trupă de comando.

Maiorul dispăru în tunelul de ieşire. Troy se întoarse la timp ca să-l vadă pe caporal lovind-o pe femeie în plină figură cu pumnul. Fugi, indiferent la oamenii pe care îi călca în picioare, şi prinse mâna liberă a caporalului. Bărbatul îi dădu drumul fetei şi îl împinse pe Troy într-o grămadă de trupuri. În timp ce el încerca să se ridice în picioare, americanul o târî pe fată, care ţipa, după el.

— Mamă! N-am fost eu! Sincer! N-am fost eu!

Troy se aruncă spre picioarele bărbatului, dar nu reuşi să-l trântească la pământ. Nu avea greutatea necesară să se năpustească asupra unui bărbat de un metru optzeci şi aproape nouăzeci de kilograme. Se simţi târât cu forţa – caporalul îl

prinsese de revere. Troy fu izbit cu spatele într-un şir de paturi de campanie, însă reuşi să îl pocnească drept în nas. Caporalul se opri pentru moment, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini. În jurul lor se auzeau ţipete de femei. Înainte ca Troy să se poată feri, bărbatul îl prinse de gât şi îl târî într-un tunel secundar care ducea spre scara de urgenţă în spirală. Îl izbi de perete, îl trase spre el şi îl învârti în cerc, îl mai izbi de două-trei ori, îl învârti din nou în cerc şi îl izbi cu putere de peretele opus casei scărilor. Îi dădu drumul şi începu să-i care lovituri cu pumnii. Troy se prăbuşi, nu fără a-i trânti un genunchi în testicule. Bătaia încetă, iar el reuşi să strecoare cu dibăcie un capăt al cătuşelor peste încheietura americanului şi să o închidă. Prinse celălalt capăt de propria încheietură stângă, iar cu dreapta îl lovi de trei-patru ori drept în faţă. Caporalul căzu deasupra lui şi dintr-odată totul deveni negru şi fierbinte, cu un puternic miros de cordită. Ţipetele încetară.

Capitolul 31

Troy se târa. Era pe un câmp întins, noroios, sub razele unei luni sângerii. Departe, pe deal, se afla o siluetă pe care nu o distingea foarte clar, dar ştia că trebuie să se îndrepte spre ea. Încercă să se ridice, însă noroiul îi ţinea mâinile captive; se târî deci mai departe, urmând chemarea siluetei. Cămaşa de noapte i se lipea de spate, udă. Deasupra, cerul luă foc de la strălucirea dogoritoare a rachetelor. Un bărbat se afla deasupra lui, figura limpezindu-i-se în trăsături

recognoscibile, în timp ce luna deveni treptat lumina zilei, iar silueta de pe deal dispăru.

— Freddie?

Era Wildeve. Wildeve! Ce Dumnezeu făcea acolo?

— Jack? Ce cauţi aici?

Vorbise? I se păruse că nu de la el vin cuvintele.

— Freddie, ştii unde te afli? Eşti în Spitalul Middlesex din Mortimer Street. A fost un raid aerian.

— Poftim?

— Ai fost lovit de o bombă.

Camera din spatele lui Wildeve căpătă formă. Era un salonaş de spital. Putea vedea paturile de cealaltă parte. Wildeve se aşeză pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Jack. Eram un pic pierdut.

— Era să fii pierdut pentru totdeauna.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ai fost găsit pe coridorul de la capătul de jos al scării de urgenţă din staţia Holborn. Îţi aminteşti?

Troy încuviinţă.

— O bombă a lovit puţul de aerisire. S-a dus direct în josul scării în spirală, cum trece un cuţit fierbinte prin unt. Trebuie să fi explodat la vreo cincisprezece metri deasupra ta – a transformat instant scările în şrapnel. Te-am găsit încătuşat de un soldat american. Tipul ţi-a salvat viaţa: a amortizat complet explozia. Nu-i mai rămăsese aproape nimic din spate. O bucată din scară a trecut direct prin el şi s-a oprit foarte aproape de

pieptul tău. A murit pe loc, la fel ca alţii.

Troy era conştient de faptul că Wildeve vorbea aproape în şoaptă, pentru a evita să alarmeze cu povestea lui macabră, dar simţi că trebuie să întrebe. Totul părea atât de vag.

— Alţii? Care alţii?

Wildeve se uită în jurul lui, asigurându-se că nu putea fi auzit, şi se aplecă mai aproape de Troy.

— Cei care se adăpostiseră în staţia de metrou.

— Poftim?

— Freddie, toţi cei care se aflau pe coridorul acela au murit, în afară de tine. Majoritatea oamenilor de pe peroane au fost ucişi. Salvatorii estimează totalul la vreo şase sute cincizeci. Ai fost extrem de norocos. Te-au găsit încătuşat de un cadavru!

Wildeve se opri. Troy oftă adânc, de oboseală, nu din cauza şocului. Şansa de a fi fost singurul supravieţuitor din şase sute se înregistrase vag. Simţea o pulsaţie profundă, surdă, în partea din spate a capului. Își aduse aminte de caporalul care îl izbea de peretele tunelului în repetate rânduri şi simţi durerea din cap şi din umeri – o durere care îl lovise atât de brusc, încât nici nu ştiuse că o simţea până atunci.

— Ce făceai acolo?

— Îl urmăream pe american. Ieşise din casa Dianei Brack. L-am urmărit până la Holborn.

— La naiba! Presupun că treaba moare odată cu el, spuse Wildeve.

— Nu. Nu e acelaşi.

— Poftim?

— Nu-i acelaşi om. E un alt american. Bărbatul

cu care eram nu e cel pe care îl urmăream. Acela mi-a scăpat prin tunelul de ieşire.

— Norocos, nenorocitul.

Troy îl atinse pe Wildeve cu piciorul. Acesta se ridică, iar Troy se eliberă de cearşafuri şi încercă să coboare din pat. Ameţi şi camera căpătă aceeaşi nuanţă sângerie pe care o văzuse în vise. Wildeve îl apăsă cu blândeţe pe umeri, făcându-l să se aşeze înapoi.

— Nu fi prost, Freddie. Ai primit o lovitură cumplită la cap. Vor să te mai ţină o zi sau două.

— *Încă* o zi? Jack, de când sunt aici?

— De trei zile.

— Doamne! oftă Troy. Jack, mai bine te-ai duce în Tite Street şi l-ai fila.

— Mi-am petrecut mai tot timpul în Tite Street. Singurul motiv pentru care mă aflu acum aici este că Diana nu se trezeşte devreme. E abia şapte dimineaţa, nu că m-aş aştepta să ştii asta. De fapt, probabil nu ştii că e sâmbătă. Acum, cine e individul ăsta?

Troy îi spuse.

— N-ai menţionat alt american în afară de Zelig, comentă Wildeve.

— Nu credeam că ar fi important. Dar acum este, şi încă foarte mult. Trebuie să aflăm cine e.

— Ei bine, va trebui să fiu eu cel care află. Tu vei fi scos din circuit o perioadă. Wildeve făcu o pauză, încercând să pună cap la cap piesele pe care Troy i le trântise în braţe. Crezi că te-a văzut?

Troy îşi aminti cum îl văzuse pe american alunecând lent şi tăcut, îndepărtându-se de el, se văzu pe el însuşi urmărindu-l, apoi sărind peste

corpurile oamenilor care dormeau, alergând să întâlnească privirea terorizată din ochii fetei aceleia. Oare supravieţuise? Fusese oare făcută bucăţi sau arsă de vie? Wildeve îl bătu pe umăr, aducându-l la realitate.

— Ce e?

— Am întrebat dacă te-a văzut.

— Nu. Sunt aproape sigur că nu. A urmat o rută înşelătoare prin Londra, dar cred că a fost vorba numai de precauţie instinctivă. Nu se ferea de un urmăritor.

— Crezi că el e omul nostru?

— Nu ştiu, dar se potriveşte, nu? Ar fi o coincidenţă bizară să fie şi în biroul lui Zelig, şi acasă la Diana Brack. Acolo s-a ascuns de mine, nu a vrut să fie văzut. Zelig a refuzat să spună ceva despre posibilitatea existenţei unei legături între germani şi operaţiunile americane, însă cineva l-a bruftuluit pe Neville Pym pentru că m-a lăsat să ajung atât de aproape. Acum avem o legătură. Americanul, Diana Brack, Wolinski, cu Brand şi von Ranke.

— Ştii, Freddie, habar n-am unde duc toate astea. Nu te-am putut urmări când ai vorbit luni cu Stan şi mă îndoiesc că el a reuşit.

Troy încercă să vorbească, deşi simţea că durerea de cap i se înrăutăţeşte şi începe să formeze deasupra ochiului său stâng un nor roşu care se rostogolea, împrăştiindu-i-se asupra vederii odată cu puterea declanşatoare a cuvintelor.

— În momentul ăsta, nu pot să-ţi spun nimic. Nu mi-e nici mie clar. Chiar deloc. Vezi… sunt fragmente, doar fragmente.

Nu ştia dacă Wildeve îl credea. Se rugă ca acesta să nu insiste pe moment. Wildeve se ridică.

— Ar trebui să plec, zise el. Vin mâine cu hainele tale.

— Hainele?

— A fost nevoie să fie curăţate. Paltonul s-a spălat OK, dar cămaşa... n-a ieşit sângele din ea. Am comandat una nouă de la omul tău din Jermyn Street. Onions a plătit cupoanele şi a zis că-i eşti dator, dar mă îndoiesc că-şi cheltuieşte cupoanele lunare pentru îmbrăcăminte într-un an. Vine să te vadă mai târziu, apropo.

Troy oftă iar. Nu era dornic să-l vadă pe Onions, care urma să îi pună câte o duzină de întrebări pentru fiecare întrebare de-a lui Wildeve şi care nu avea să fie la fel de uşor de amânat. Norul roşu pluti în colţul ochiului şi îşi duse o mână la cap, încercând să-l alunge. Îşi masă tâmpla şi dădu peste rămăşiţele exploziei. Părul îi era plin de grăunţi de beton; zile în şir după aceea avea să îi găsească peste tot.

Capitolul 32

Stătuse atât de multă vreme în picioare, înconjurat de întuneric şi pătruns de frig, încât îşi dorea să poată bătea cu piciorul în pământ şi să-şi rotească mâinile ca un taximetrist, doar pentru a-şi menţine în funcţiune circulaţia. Ar fi fost însă un eşec să urmărească pe cineva. Se mulţumi să caşte şi să se întindă pe terasa casei cu numărul 23 din St James’s Square. Văzu cititori de la Biblioteca Londoneză îndreptându-se spre piaţă şi

personalul coborând, pregătindu-se să plece acasă. Îşi arătă legitimaţia unui poliţist.

Bărbatul se opri pe trotuar şi se uită la el, iar Troy fu izbit de cât de ridicol arăta un poliţai cu pelerină şi caschetă. Îşi aminti cât de bucuros fusese să scape de uniformă. Cu hainele ude de ploaie şi stropite cu noroi, poliţistul nu avea niciun sentiment asemănător. Îl privi drept în ochi şi vorbi ferm:

— Aşteptăm pe cineva?

De ce oare nu îmi spune nimeni „domnule”? Îşi scoase legitimaţia. Poliţistul îşi înclină lanterna către ea.

— Sunt în timpul serviciului, spuse Troy băgând legitimaţia în buzunar. Nu-mi sta în cale.

— Cum doriţi, răspunse poliţistul. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi din nou aici peste patruzeci de minute.

Se îndepărtă cu pas greoi; ghetele îi răsunară pe trotuar. Se uită repede la fiecare intrare în timp ce trecea. Troy îl urmări cu privirea o secundă prea mult. Din cauza camuflajului, vederea era îngreunată chiar dacă luna era în pătrar, iar când îşi întoarse privirea, o femeie în uniformă tocmai dispărea din raza sa vizuală în partea îndepărtată a pieţei. Dacă era ea, trebuia să fugă ca să o prindă din urmă. Când ajunse la Norfolk House, femeia făcea dreapta în Charles II Street. Nici nu putea măcar să fie sigur că era chiar ea, iar în efortul de a o ajunge din urmă dispărură toate sentimentele care îl chinuiseră cât timp aşteptase. De ce se ascundea? Oricum trebuia să îi vorbească, la un moment dat. Tot nu ştia de ce reacţiona astfel – i

se păruse important doar să o găsească. Troy nu înţelese de ce femeia traversă strada, se asigură şi traversă înapoi. Tocurile înalte nu păreau un impediment pentru deplasarea rapidă – se mişcă iute, intrând şi ieşind din umbră, impunând un ritm pe care Troy îl găsi dificil de urmat. Aproape ajunsese la Lower Regent Street când Troy atinse în sfârşit distanţa de zece – doisprezece metri la care se simţea confortabil ca urmăritor. Câteva secunde mai târziu, femeia apăru mergând repede înapoi spre el şi privindu-l drept în faţă. Nu avea unde să se ascundă şi era evident că îl văzuse. Veni drept spre el şi se opri la nici doi metri. Fără tocurile-cui nu putea avea mai mult de un metru cincizeci. Se umfla ca un porumbel în uniforma strâmtă, pregătindu-se de confruntare. Troy părea impunător pe lângă ea, ceea ce nu păru să o intimideze.

— Mă urmăreşti?

Troy scotoci după legitimaţie.

— Troy, îngână el, sergent Troy.

Ea aruncă o privire scurtă legitimaţiei şi îşi întoarse privirea dură asupra lui.

— De ce nu eşti în uniformă?

— Nu purtăm toţi uniforme.

— Aha. Se opri. Şi eu sunt sergent.

— Am remarcat.

Era greu să nu observe cele trei dungi ostentative de pe fiecare braţ îmbrăcat în verde-măsliniu. Se întoarse pe jumătate pentru a pleca, apoi reveni. Îl privi de sus până jos şi îşi fixă din nou uitătura asupra lui. Ochii ei erau de culoarea castanei, limpezi, fără urmă de verde sau căprui.

Părea să încerce să îi citească intenţiile pe chip. Troy îşi dori să fi ştiut ce are de gând să facă. În sfârşit, gura ca un boboc de trandafir păru să zâmbească.

— N-are rost să mă urmăreşti ca un sticlete de duzină. Putem la fel de bine să mergem împreună. La mine sau la tine?

Troy nu răspunse. Nu avea habar despre ce vorbea femeia, care zâmbi în timp ce el se uita lung. Cum Troy nu spuse nimic, ea îşi reluă mersul. Troy o urmări cu privirea până aproape de colţul străzii; Zelig avea dreptate: fusta era mult prea strâmtă. Partea din spate i se mişca precum două ouă de struţ într-un sac. Se întoarse.

— Deci ne-o tragem sau nu?

— Eu... păi... Troy fu cât pe-aci să se sufoce. Nu mai auzise niciodată asemenea cuvinte rostite de o femeie, în afara scenelor cu protagoniste bete din secţiile de poliţie.

— Te prosteşti. Sau poate eşti prost. Hristoase, n-o putem face pe trotuar! Haide, mişcă-ţi fundul, cum ziceţi voi. Nu locuiesc departe – ar fi trebuit să mă urmăreşti doar până pe Orrnnjj Street.

Troy se luptă să înţeleagă Orrnnjj Street şi pricepu că se referă la Orange Street, un drum îngust, uşor în serpentină, care lega Haymarket de Charing Cross Road. Două crâşme, o capelă şi un şir scurt de case în stil georgian. Străbătură Lower Regent Street şi Haymarket cu pas aproape egal. De câteva ori, femeia se uită la Troy de parcă îl considera idiot; de fapt, aşa se şi simţea. Pe Orange Street, lumina dispăru complet, dintr-odată. Atmosfera era rece şi tăcută. Auzea toc-

tocul pantofilor ei pe trotuar, dar nu o putea vedea. Se opri. Se ciocni de ea şi o auzi înjurând încet. Apoi zăngăni un mănunchi de chei în faţa unei uşi, iar noaptea păru să caşte gura şi să-i înghită.

— Ţine-te aproape, bine? Ultimul etaj, cinci rânduri de scări. Nu e lumină pentru că nu avem camuflaj. OK?

O urmări orbeşte, urcând două rânduri de scări, pipăindu-şi drumul cu mâna de-a lungul balustradei. Ploaia şi lumina lunii pătrundeau printr-un panou rupt de la etajul al doilea, iar Troy o văzu în fragmentul de lumină, ascunsă de întuneric de la talia de viespe în sus. Se împiedică şi îşi lovi rotula de scări.

— Ţi-am spus doar să stai aproape, altfel o să-ţi rupi gâtul înainte să ajungem la jumătatea drumului.

Se aplecă în lumină ca el să-i poată vedea faţa şi îi prinse mâna dreaptă cu stânga ei.

— Cred că eşti cel mai neîndemânatic şi mai fraier ticălos care a încercat vreodată să mă agaţe.

Îl conduse cu fermitate blândă până la o intrare micuţă de la ultimul etaj. Cheile zăngăniră din nou.

— De ce ai aşteptat în ploaie tot timpul? Ştiai unde lucrez. OK. Am intrat.

Aprinse lumina şi trânti uşa. Troy se afla într-o încăpere mare, o combinaţie de cameră de zi şi dormitor, care se întindea pe tot etajul superior al casei. În faţă şi în spate, acoperişul se înclina, aproape unindu-se cu podeaua, însă în mijlocul încăperii se găseau un pat dublu, o masă, o canapea ponosită, căptuşită cu păr de cal, un gramofon şi o mulţime de haine împrăştiate peste

tot.

— Nu mă scuz pentru dezordine. Lucrez aproape tot timpul. Şi apropo de asta. Dacă îmi spuneai săptămâna trecută că vii, ţi-aş fi răspuns că nu scap de la lucru decât după ora nouă.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se îndreptă spre frigiderul marca Kelvinator. Nu se mai uita la Troy, dar el o urmări cu privirea. Îşi scoase jacheta militară, o aruncă pe canapea, rânji în direcţia lui Troy şi deschise uşa frigiderului.

— Ce-ai zice de un whisky?

Frigiderul o înghiţi aproape în întregime.

— Nu ştiu. N-am băut niciodată.

Femeii îi era imposibil, din punct de vedere fizic, să privească peste uşa frigiderului. Îi aruncă o privire pe după şi scotoci în congelator.

— Am gheaţă. Şi pe undeva pe aici un bourbon amar de Tennessee foarte bun. Uşa scârţâi şi se închise. Femeia aşează pe masă două pahare şi o tăviţă din aluminiu plină cu gheaţă. Avem un PX[28] bunicel. N-au întotdeauna Tennessee, dar... la naiba, suntem în război.

Se opri şi îl privi din nou de sus până jos, fixându-l cum stătea în picioare, fără un cuvânt, cu mâinile în buzunare, ca un şcolar neîndemânatic.

— Ai de gând să-ţi scoţi haina?

Din motive pe care refuza să şi le explice, simplul act de a-şi descheia paltonul negru, îmbibat de ploaie, în faţa ei, îi aminti lui Troy de momentele în care se dezbrăca de faţă cu mama lui, la zece – unsprezece ani, când depăşise faza în

28 Magazin din cadrul bazelor militare americane (abreviere de la *Post Exchange).*

care avea nevoie de ajutor sau de supraveghere, dar era încă prea tânăr pentru a-şi impune dorinţa de intimitate. Îşi apăsă palma pe un radiator mare din fontă şi, constatând o căldură vagă, îşi puse paltonul la uscat. Când se întoarse, ea găsise whisky-ul şi îneca două calupuri zdravene de cuburi de gheaţă în patru degete generoase de Tennessee. Împinse un pahar în direcţia lui, peste masă. Fără haină şi pantofi părea şi mai mică. Troy se simţi, la cei nicio sută şaptezeci de centimetri ai săi, de-a dreptul bovin. Luă paharul de whisky doar pentru a-şi ocupa mâinile. Ea luă o înghiţitură zdravănă şi oftă de plăcere, încă zâmbindu-i chiar şi din privire.

— Primul pe ziua de azi. Întotdeauna e cel mai bun.

Timp de un minut sau mai bine se uitară unul la altul peste masă. Ea părea plină de viaţă chiar şi atunci când stătea nemişcată, în tăcere. Troy simţi, în mod grotesc, că fie se înroşea, fie tremura. Doar lăţimea mesei îi separa, dar simţea că ar fi nevoie de un cutremur sau – mult mai probabil – de o explozie ca să îl facă să se mişte. Deşi încăperea era luminată numai de un bec de şaizeci de waţi, pe jumătate camuflat de abajur şi de praful depus de câţiva ani, se simţea în plină bătaie a unui reflector. Privirea femeii era caldă şi sinceră. Dădu peste cap restul de băutură şi îşi trânti paharul pe masă, în timp ce Troy sorbea încet din propriul pahar. Cu o mişcare abilă, ea îşi scoase bluza neregulamentară, care ateriză deasupra jachetei militare. Purta un sutien care cu siguranţă era neregulamentar, din mătase neagră, iar când fusta

îi căzu în jurul gleznelor, Troy observă că restul lenjeriei se potrivea, alcătuind un set scump, cumpărat pe piaţa neagră. Chiar şi ciorapii erau adevăraţi, nu vopsiţi.

— Ce-ai păţit, puiule? Ţi-a halit pisica limba? Vrei să sting lumina?

— Da.

— Ce da?

— Da, aş vrea să stingi lumina.

În întuneric, în timp ce bâjbâia spre pat, auzi un fâsâit brusc când ea smulse cearşafurile.

— Ar mai fi ceva. Cum te cheamă?

— Troy.

— Ştiu, prostuţule. Care ţi-e numele de botez?

— Frederick.

— OK. Am să-ţi zic Troy. Poţi să-mi spui Lara.

Troy auzi de două ori un pocnet rapid de elastic şi arcurile scârţâiră când ea se întinse pe pat.

— Lara? întrebă el.

— Da. De la Larissa.

— Sună rusesc.

— Este. Doar din partea mamei.

Troy îşi scoase un pantof. Era ud până la piele. Dintr-odată, eliberat de sub privirea ei, îngropat în bezna atât de firească, se simţi uşurat să scape de haine.

Capitolul 33

La apropierea zorilor, o bombă îl trezi pe Troy. Sunetul specific, repetat, venind dinspre sud, îl făcu să meargă la fereastră. Își căută cămaşa

lângă pat, se îmbrăcă şi ridică un colţ de jaluzea – vedea o parte din coloana lui Nelson şi piaţa care se întindea către Charing Cross. Undeva, dincolo de Lambeth, se zărea o văpaie roşiatică-portocalie.

— Hei, eşti în regulă?

Tresări când îi auzi vocea.

— Da, sunt bine. Raid – mă uitam doar.

— Aproape?

— Nu. New Cross sau Lewisham, cred. Undeva în direcţia aceea.

— Atunci mulţumesc Cerului. Detest să cobor la metrou la miezul nopţii. Pute. Ai observat cum pute?

— Jumătate din Londra doarme acolo permanent.

Se auzi din nou sunetul distinct, apoi izbucni un mănunchi de flăcări din aceeaşi direcţie. Exploziv pentru demolări, urmat de mai multe incendiare. Troy se întoarse către femeie. O rază de lumină trecea prin crăpătura jaluzelei în întunericul din încăpere. Lara îl privi din nou.

— De ce ţi-ai pus cămaşa?

— Nu ştiu, minţi el.

— Vino încoace.

Troy se deplasă încet spre ea, păşind în dâra de lumină.

— Dă-o jos. Fără comentarii. Dă-o jos!

Se aşeză pe pat şi o aruncă în spate.

— Nu muşc. Cel puţin nu în alte locuri decât de unde am muşcat deja.

Cu vârful degetelor, îi urmări linia coastelor, urcând până la umăr şi coborând de-a lungul braţului stâng.

— Puiule, ai o colecţie frumuşică de cicatrice.
— Riscurile meseriei, răspunse el.
— Ce faci, de fapt? Zbori? Eşti soldat?
— Poftim?
— Ai spus sergent. Ce fel de sergent?
— Sunt ofiţer de poliţie.
— Ceeeee?!
Se ridică brusc, aproape ţipând.
— Ţi-am arătat legitimaţia.
— Aşa, şi? As de treflă, valet de romb. Nu m-am uitat.
Se aruncă înapoi pe perne, lovindu-se cu pumnii în tâmple într-o uimire parodică.
— Doamne. Doamne! Mi-am tras-o cu un poliţist.
— Există un început în toate, remarcă Troy.
— Da, aşa e.
Se ridică şi îl sărută pe gură.
— OK. Acum spune-mi despre cicatrice.
Degetele ei atinseră un semn de pe coaste, la câţiva centimetri sub sfârc.
— Rană de cuţit.
— Briceag?
— Nu… De fapt, era pentru curăţat cartofi.
Îi simţi rânjetul.
— M-am băgat între un irlandez beat care îşi bătea soţia şi soţia lui beată şi bătută. M-a înjunghiat cu un cuţit de curăţat cartofi.
Ea îşi muşcă buza de jos, forţându-se să nu râdă, iar degetele i se deplasară în tăcere spre braţ.
— Glonţ de Webley, calibrul 38. Am arestat un membru al cavaleriei de gardă din serviciul reginei,

iar el a încercat să mă împiedice folosind arma din dotare.

— Dar l-ai prins.

— L-am prins.

— Până la urmă nu eşti chiar un nimic.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Oh, ar fi trebuit să te vezi cu câteva ore în urmă!

— Punct lovit.

Mâna ei alunecă de-a curmezişul coapsei lui stângi, până la genunchi.

— Şi chestiuţa asta?

— N-are de-a face cu serviciul. Fratele meu m-a împins de pe bicicletă când aveam unsprezece ani.

— Şi toate semnele recente?

— Adică?

— Toate ciupiturile astea cicatrizate de pe mâini.

Troy îşi ridică mâinile, cu dosul în sus. Nu vedea nimic. Îşi frecă mâinile una de alta şi simţi tăieturile lăsate de explozia de cărămizi şi de beton. Îşi aminti cum le căpătase – şi de scopul său iniţial, mirându-se că, timp de o oră sau două, nu se mai gândise la asta.

— Explozie de bombă la metrou. De fapt, urmăream un prieten de-al tău când s-a întâmplat.

— Un prieten de-al meu?

— Maiorul. Cel care stătea la biroul tău. I-ai aprins ţigara.

Troy o simţi agitându-se îndelung în pat, evitându-i cuvintele şi trăgând păturile mai sus.

— Deci… nu eşti în afara serviciului. Spune-mi,

ţi se întâmplă des să ţi-o pui în timp ce-ţi faci datoria?

— Am crezut doar că ştii cine e.

— Sigur că ştiu. Dar trebuie să aştepţi până dimineaţă. Dacă îţi spun acum, poate vei vrea să mă arestezi înainte să-mi fac somnul de frumuseţe.

Troy înconjură piciorul patului şi se strecură înăuntru pe cealaltă parte. Timp de câteva minute rămaseră precum două linguri în sertare, apoi Lara se bâţâi şi îşi propti spatele de el. Cu un mormăit abia inteligibil – „poliţist neghiob” –, suspină şi adormi. Înainte ca somnul să-l cuprindă, Troy fu aproape sigur că femeia de lângă el sforăia uşor.

Capitolul 34

Fluieratul unui ceainic plin care zăngănea pe plita de fier îl trezi brusc pe Troy. Se uită în jur. Tosca stătea pe un scaun în faţa scândurii de călcat, citind un exemplar uzat din *Huckleberry Finn.* Era complet îmbrăcată, cu excepţia fustei care era întinsă pe scândură, aşteptând atingerea îndelungă a unui fier de călcat electric primitiv.

— Bună dimineaţa, soare, îl salută Tosca. Trânti o halbă de apă în cafetieră. Astăzi avem cafea adevărată.

— Oh, Doamne!

— De la PX, bineînţeles. Stai lângă mine, puştiule, şi o să o duci tare bine.

— Plată în exces, sex în exces şi ei înşişi în exces[29], mormăi Troy.

29 În original, *Overpaid, oversexed and over here* - glumă care circula pe seama soldaților americani staționați în Anglia în

— Poftim?

— O nouă interpretare a unui vechi clişeu.

— Sex în exces, zici?

Își luă din nou cartea şi îl privi peste ea, o caricatură a secretarei seducătoare – Katharine Hepburn sau Barbara Stanwyck.

— Mereu citesc zece pagini din Huck. Zilnic. E un fel de Biblie. Îmi aduce aminte de casă.

— Eşti din Missouri?

— Nu fi prost. Sunt din New York.

Trânti cartea pe masă şi aduse lângă pat două căni şi cafetiera. Era ciudat de elegantă în verde-măsliniu şi tocuri înalte şi ciudat de goală fără fustă.

— Sunt din Manhattan – sau credeai că vorbesc aşa ca să mă distrez?

Troy se ridică în pat, din nou ridicol de conştient de propria goliciune şi de albeaţa pielii în lumina dimineţii.

— Să ştii c-am mai văzut sfârcuri de bărbaţi.

Lăsă cearşaful şi încercă să fie mai puţin timid.

— Acum… despre Jimmy.

— Cine? Aaahhh!

Cana de cafea îi arse degetele şi o trânti repede înapoi pe masă.

— Jimmy. Jimmy Wayne. Tipul cu care ai găsit de cuviinţă să mă baţi la cap într-un moment intim – câtă lipsă de tact!

— Maiorul, da. Spune-mi. În ce regiment… adică… unitate…

---

timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceștia se bucurau de întreaga atenție a femeilor britanice datorită atracției exercitate de accesul la produse altfel indisponibile.

— BSS.

Troy nu înţelese.

— Biroul de Servicii Strategice[30]. Trucuri murdare. Treburi urâte în străinătate. Ştii tu, genul ăla de lucruri.

— Şi aici?

— Aici, nimic. Aici e doar baza.

— Lucrează cu Zelig?

— Într-un fel. Da şi nu. Sunt… egali.

— Şi pentru cine lucrează Zelig?

— În mod direct, pentru David Bruce, comandantul bazei BSS de aici. Iar înainte să întrebi, toată treaba e condusă de Donovan, zis şi Wild Bill. Nu mă întreba de ce.

— Iar el lucrează pentru…

— Pentru Ike, fireşte. În fond, toţi lucrăm pentru Ike într-un fel sau altul. De ce, ce-a făcut Jimmy?

Luă o înghiţitură zdravănă din cafeaua neagră care încă i se părea fierbinte lui Troy şi îşi îndreptă din nou atenţia către fustă. După trei sau patru atingeri dibace de fier, netezise pliurile şi se strecura în fustă înainte ca Troy să se fi putut gândi ce să îi răspundă. Se întoarse şi îi arătă:

— E o chestie gen babă şi moş undeva la spate… niciodată nu pot s-o închid. Mă ajuţi?

Troy se aplecă spre ea, bâjbâind cu degetele.

— Cred că doar asta poate determina o fată să se mărite: să aibă pe cineva în preajmă care să îi încheie copcile la spate. Nu-mi răspunzi, aşa-i? Băiete, multe mai vrei.

30 În original, Office of Strategic Services (OSS).

Tosca îşi puse jacheta militară, se uită în oglinda dulapului şi făcu să alunece un ruj roşu aprins peste gura bosumflată. Îi trimise un sărut şi se îndreptă spre uşă.

— Te descurci tu să ieşi, curcane. Trânteşte zdravăn uşa. Şi când te hotărăşti să-mi spui că Jimmy a făcut escrocherii cu cupoane alimentare, aştept. Poate ajut cu ceva. În seara asta la aceeaşi oră?

Înainte să poată răspunde, dispăruse. Troy îi auzi tocurile dansând pe scări şi simţi cum se zguduie casa când ea trânti uşa dinspre stradă. Luă cafeaua şi sorbi precaut, întrebându-se ce să îi spună şi de ce Huck Finn i-ar aduce aminte cuiva de New York. Se simţi învăluit de un amestec familiar şi deranjant de vinovăţie şi de fericire.

Capitolul 35

Când era copil, Troy fusese profund tulburat de surorile lui. Nu îşi imaginase întorsăturile bruşte, teribilele schimbări complete de caracter care erau capabile să îi supună familia şi pe el însuşi unor asemenea vicisitudini. Abia când fratele său îi făcuse cadou o carte a lui Saki[31], cu ocazia împlinirii a treisprezece ani, avusese revelaţia că Saşa şi Maşa erau atât Mătuşa, cât şi Clovis[32], unite într-un singur personaj. Puteau fi total imprevizibile: mai întâi autoritare, afişând o lipsă a umorului demnă de nişte guvernante, apoi

31 Pseudonimul literar al lui Hector Hugh Munro (1870-1916), scriitor britanic care a satirizat societatea edwardiană.

32 Personaje create de Saki.

neastâmpărate, nesocotind tot ceea ce însemnaseră ca Mătuşi cu o aplecare spre încurcături şi un sarcasm acid demne de Clovis.

Apărură în prag seara devreme, interesându-se de sănătatea lui. Sunaseră la Yard ca să verifice dacă era cumva în concediu medical. Maşa se învârtea prin bucătărie, deschizând uşile tuturor dulapurilor şi fiind insuportabilă. Saşa îi făcea curăţenie în dormitor, luându-i hainele de pe jos. Se opri curioasă asupra cămăşii, strâmbând din nas la urmele de ruj de pe guler şi avertizându-l în legătură cu femeile care foloseau parfum ieftin. Şi apoi, răsturnarea de situaţie – cea mai puţin aşteptată, fireşte.

— Ieşim.

— Poftim?

— Ieşim, copile. Afară, în oraş – ieşim! E un concert nou la Adelphi. Tipul ăla, Tippett, a compus ceva nou. Tu ne vei însoţi.

Cuvintele nu permiteau nicio uşiţă de scăpare. Din când în când, una sau alta dintre surori era cuprinsă de microbul social în Hertfordshire, unde locuiau într-un exil autoimpus împreună cu mama lui Troy, de când soţii lor se înrolaseră ca voluntari: Hugh în marină, unde era căpitan de dragă, iar Lawrence în forţele terestre, pentru care îndeplinea o funcţie misterioasă la Ministerul de Război. Surorile se năpusteau atunci la Londra, simţindu-se văduvite şi lăsate pe dinafară, insistând să afle ce se întâmplă şi unde se găsea oricine care era cineva. Nu că Troy ar fi ştiut, aşa că îl cărau după ele într-unul dintre locurile în care bântuiau de obicei, la Four Hundred în Piccadilly, la

Millroy în Berkeley Square sau la Bon Viveur în Shepherd Market. Acolo făceau cu mâna membrilor insignifianţi ai familiei regale şi erau îmbrăţişaţi şi sufocaţi de personalităţi expansive, exilate din Europa. Troy ura fiecare secundă şi se plictisea foarte repede de Contele Cutărescu sau de Prinţul Cutărovici. Detesta fiecare restaurant şi club pe care îl alegeau, numai din principiu, şi nu găsea nimic încântător în ultima pasiune a surorilor sale: muzica contemporană. Deseori primea telefoane de la ele când se afla la Yard, iar ele, la Wigmore Hall sau la Galeria Naţională. Se aşteptau să lase totul baltă, inclusiv cazurile de crimă, pentru plăcerea de a prânzi cu Myra Hess[33]. De obicei, refuza şi ştia că putea risca liniştit să le supere închizând, pentru că aveau o memorie combinată la fel de scurtă ca a unui câine obişnuit. Nu auzise niciodată de un compozitor pe nume Tippett, dar era sigur că însemna o seară lipsită de armonie, constând din hârşâitul pe corzi din maţ de pisică.

— Nu, spuse el, am alte planuri.

— Ah, exclamă Saşa. Domnişoara Ruj, presupun?

Acceptase tacit să se vadă cu Tosca la ora 21. Își dădu seama de asta doar când încerca să se gândească la o minciună potrivită. Își amintise numai tăcerea, nu şi consimţământul pe care îl implicase. Nu ştia la ce se aştepta Tosca, dar ştia că, lăsat să facă după cum îl tăia capul, avea să fie prezent pe Orange Street la ora nouă. Nu putea folosi adevărul, proaspăt turnat pe drumul

33 Pianistă britanică (1890-1965).

gândurilor, ca scuză. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era amestecul surorilor în orice alt aspect al vieţii sale.

Ajunseră la Adelphi cu zece minute mai devreme, iar Troy descoperi că luaseră o lojă de unde puteau vedea şi puteau fi văzuţi de toţi prietenii lor. Le detesta excentricitatea, din acelaşi motiv pentru care se desfăta cu a lui Nicolai sau a lui Kolankiewicz. Era atât de non-britanică. Își schimbau starea de spirit cu o inconsecvenţă tipic rusească, devenind fie arogante, fie excesiv de prietenoase, şi se îmbrăcau ridicol. Arătau ca nişte Anne Karenine în miniatură, perfect identice în catifele de culoare neagră, cu cizmuliţe înalte, cu şireturi, şi cu manşoane de iarnă.

În puţinul timp rămas se străduiră să îi explice despre ce era muzica.

— *Un copil al timpului nostru* este despre un refugiat evreu din Polonia care fuge din calea naziştilor.

Ideea că muzica putea fi „despre” ceva nu era uşor de acceptat pentru Troy, dar ascultă cu răbdare muzica şi, în mod surprinzător, descoperi că îi plăcea. Apoi apăru un cor de negro spirituals[34] şi cântă „Steal Away”.

Troy se aplecă spre Maşa.

— Credeam că este despre evrei, şopti el.

— Dar este! Despre sclavie şi libertate. În fragmentul ăsta, negrii îi întruchipează pe evrei.

— Îi întruchipează?

— Sunt evreii, atunci. Compozitorul îi vede ca

34 Cântece folclorice de factură religioasă create de sclavii negri din sudul SUA, apărute în secolul al XVIII-lea.

simbolizând o rasă care i-a transformat pe reprezentanţii alteia în sclavi şi le-a luat statutul de fiinţe umane.

— Asta numesc eu o analogie trasă de păr, comentă Troy.

Privi în jur din punctul de observaţie aproape atotcuprinzător pe care i-l oferiseră luând o lojă centrală la balcon.

Vizavi, în capătul din dreapta, o femeie se aplecase în faţă, cu mâinile pe balustradă şi bărbia sprijinită pe dosul palmelor. Troy se aplecă şi luă binoclul de operă al Saşei. Se fixă asupra femeii aflate de cealaltă parte. Ochii ei erau închişi şi zâmbea cu seninătate, captivată parcă de puterea muzicii, de crescendoul dramatic al vocilor: „Steal away, now, steal away”. Era Diana Brack. Şi chiar în spatele ei se afla un bărbat care fuma o ţigară, pe jumătate ascuns de penumbra lojei.

Luminile din sală se aprinseră odată cu izbucnirea aplauzelor de la finalul oratoriului lui Tippett, iar Troy luă din nou binoclul de operă. Diana Brack se dădu înapoi şi luminile dezvăluiră chipul maiorului Wayne, care îi vorbea în timp ce îşi încheia nasturii de la haina de ploaie. Troy lăsă deoparte binoclul şi fugi. Estimă că trei uşi de la capătul rândului corespundeau lojei în care stăteau, iar când luă curba coridorului văzu că uşa era deschisă. Coborî scările câte trei şi ajunse la parter chiar când un şuvoi de oameni se revărsă în foaier. Îşi făcu loc cu coatele prin mulţime şi se grăbi să iasă pe strada neluminată. Se uită în susul şi în josul Ştrandului. Nu văzu nici urmă de american; ar fi fost puţin spus că încerca să

găsească acul în carul cu fân. Rămase pe scări, ezitând să renunţe la urmărire ca la o idee proastă. Publicul ieşi afară de o parte şi de alta a lui, umplând până la refuz strada cu sunetul flecărelii. Se simţi pişcat de braţ, iar Maşa îl trase uşor în direcţia foaierului.

— Aici erai! Mă întrebam unde ai dispărut. Îţi aminteşti de Diana, nu-i aşa?

Se uita peste umărul lui. Troy se întoarse şi dădu cu ochii de Diana Brack, care încuviinţa politicos şi zâmbea la tachinările insipide ale Saşei. Îi zâmbi şi lui larg – dantura perfectă sclipi din nou –, iar Maşa făcu legătura punând aceeaşi întrebare:

— Diana, îţi aminteşti de fratele meu mai mic, nu-i aşa? Lady Brack întinse mâna, iar Troy nu avu de ales şi o luă.

— Bineînţeles că îmi amintesc de Freddie, deşi cred că au trecut mulţi ani. Cât ai crescut! Probabil că sunt vreo douăzeci de ani. De fapt, nu. Ştiu, ştiu! A fost în anul grevei, 1926. Aveam şaisprezece ani, iar tu primiseşi o bicicletă de ziua ta. Fetele mă aduseseră acasă la voi de la şcoală, ca să petrec două săptămâni acolo în vara aceea, iar tu te luptai să mergi pe bicicletă. Ai căzut şi ţi-ai zgâriat genunchiul, şi plângeai, aşa că l-am spălat şi l-am bandajat. Cu siguranţă îţi aduci aminte.

Îşi amintea durerea. Zgârietura pomenită necesitase opt copci. Îşi aducea aminte de o tânără cu mâini delicate şi parfum exotic, care spălase rana cu apă caldă şi dezinfectant, stânjenindu-l cu agitaţia. Când terminase, nu îl sărutase pe obraz, transformând stânjeneala în confuzie sexuală. Îşi aminti bicicleta şi mirosul lămpii cu carbid şi odată

cu ele duhoarea din osuarul din Stepney, care trăsnise a carbid. Nu îşi amintea însă de Diana Brack.

Se simţi mai mult decât prost când avu revelaţia că ea ştiuse tot timpul cine era el. Cu siguranţă nu avea importanţă pentru caz, dar îl făcea să creadă tot mai mult că siguranţa şi calmul de care dăduse dovadă în timpul anchetei erau de fapt sânge rece, aroganţa cuiva care juca un joc în doi cu gândul că doar unul dintre ei cunoştea regulile. Cât de departe mergea aroganţa ei? Dincolo de lege? Urmărirea devenise inutilă. Diana Brack avea să se uite peste umăr, iar el n-o putea lăsa să-l vadă urmărindu-l pe Wayne. Faptul că ştia despre existenţa lui era singurul lucru cu care ea nu era la curent. Nu trebuia să-l irosească luptându-se cu mulţimea pasionată de teatru din West End cu discreţia unei vaci călcând în blide. Pentru moment îl pierduse pe Wayne – din nou. Se uită la ceas. Cu puţin noroc, îşi putea urca surorile într-un taxi în direcţia casei tatălui lor, în Hampstead, ajungând în propriul pat în jumătate de oră. Ideea că întârziase deja în Orange Street îi dispăruse complet din minte.

Capitolul 36

Wildeve îşi formă o imagine corectă asupra maiorului Wayne, deşi faptul că Troy îi descrisese ochii ca fiind languroşi nu avea să-i fie de mare folos în condiţii de camuflaj. În principiu, stătea pe treptele din Tite Street presupunând că orice bărbat înalt care ieşea de la numărul 55 era

probabil americanul. Aşteptă toată seara bazându-se pe nesocotinţa respectivei presupuneri, neştiind dacă Diana Brack era înăuntru sau ieşise. Ceaţa aluneca dinspre Tamisa, răsucindu-se pe stradă şi trimiţându-i un fior prin oase. În jur de ora zece moţăia, când pocnetul unei uşi de vizavi îl trezi. Trase cu ochiul peste marginea trotuarului. Un taxi tocmai pleca, iar lumina din spatele uşii fu vizibilă pentru o clipă, înainte să fie din nou acoperită de întuneric. La naiba, se gândi, cineva intrase, iar el nu reuşise nici măcar să zărească ceva. O jumătate de oră mai târziu auzi uşa deschizându-se din nou. Un bărbat înalt ieşi, îndreptându-se spre fluviu – un spectru care se pierdu în ceaţă. Wildeve păşi în linişte pe stradă. Wayne stătea la colţul dintre Tite Street şi cheiul Chelsea. Cât timp rămase acolo, Wildeve nu putu să facă nicio mişcare. Wayne ridică o mână şi poliţistul văzu un taxi trăgând lângă el, iar americanul urcă. Wildeve se năpusti spre chei şi observă taxiul încadrându-se cu încetineală în trafic. Printr-un noroc chior, un alt taxi se îndrepta lent spre el, la vreo zece metri distanţă. Îi făcu semn.

— Unde mergem, şefu’? întrebă taximetristul.

— Urmăreşte taxiul din faţă, răspunse Wildeve.

Omul îl privi cu o neîncredere tăcută, nemulţumit.

— Serios. Sunt poliţist, spuse Wildeve, fără să fie foarte convingător.

Taxiul lui Wayne se întoarse spre Chelsea Bridge Road. Nu era aglomerat la ora aceea din noapte, însă ceaţa care plutise dinspre fluviu se îndesise precum supa de mazăre londoneză, iar

cele două taxiuri alunecară în tandem în sus pe Sloane Street, ieşind în Knightsbridge. Smogul căpătă nuanţa de galben caracteristică unui nor toxic.

— Nu e uşor, să ştii matale, îi spuse taximetristul lui Wildeve peste umăr. Nu-ţi vezi nici măcar vârful nasului, darămite un alt nenorocit de taxi!

Wildeve nu răspunse. Deschise geamul ca să poată vedea afară, însă reuşi doar să lase să alunece înăuntru o fâşie din smogul sufocant al Londrei. În ciuda protestelor sale, taximetristul părea să aibă ochi de pisică. Wildeve nu mai era sigur unde se aflau pe străzile încurcate ale oraşului. Nivelul de zgomot al traficului după un viraj la dreapta era probabil un semn suficient de sigur că se aflau pe Park Lane, însă orice simţ al orientării fu pierdut când taxiul tăie în zigzag străduţele din Marylebone, spre nordul Marble Arch. Se simţi tentat să întrebe.

— Nu l-am pierdut, nu-i aşa? întrebă aplecându-se spre separatorul de sticlă.

— Poţi mulţumi stelei tale norocoase că nu. Cred că-i omul tău chiar în faţă, dar nu-s gata să jur pe Biblie.

— Ştii unde ne aflăm?

— Manchester Square, şefu’. Asta pot să jur.

Capitolul 37

Taxiul înaintă centimetru cu centimetru după colţul de nord-vest al pieţei şi se opri în traficul blocat. Smogul era atât de gros, încât majoritatea

participanţilor aşteptau în tăcere. Numai câte o explozie de claxoane inutile puncta liniştea apăsătoare. Nelinişti, tânărul poliţist deschise portiera şi se aplecă în afară ca să vadă orice-ar fi fost de văzut. Puncte de lumină bizare sângerau în beznă ca nişte acuarele care se scurg. Nu putu deosebi nimic. Portiera îi fu smulsă brusc, iar în timp ce se străduia să îşi menţină echilibrul fu propulsat înapoi pe locul din spate de o împuşcătură. Era mort înainte să atingă tapiţeria de piele. O limbă galbenă de smog se strecură pe portieră şi linse cadavrul.

Capitolul 38

Troy dormi liniştit, la căldură, fără dureri. O bătaie sălbatică în uşă ajunse la el – sunând mai degrabă ca nişte boabe de mazăre uscate căzând pe o tobă de tinichea. Se trezi în pat, în chiloţi şi şosete. Înșfăcă o pătură şi aproape căzu la parter. Crăpă uşa; noaptea era un nor de culoarea muştarului, înfăşurat în jurul staturii colosale a unui sergent de la Yard.

— Domnule Troy, trebuie să vă îmbrăcaţi. A avut loc o crimă în Manchester Square. Am o maşină care vă aşteaptă la capătul străzii. Am încercat să telefonez, dar nu aţi răspuns.

— Îmi pare rău, spuse Troy şi lăsă uşa bălăngănindu-se în timp ce se îndrepta spre scări. Trăgându-şi pantalonii, strigă în jos: Unde anume în Manchester Square?

— Chiar în piaţă. Mi s-a spus că s-a petrecut drept în stradă. Pot să vă ofer detaliile în timp ce

ne îndreptăm într-acolo.

Troy scotoci după restul de haine, îşi trase peste cap o cămaşă murdară şi simţi un iz slab de parfum. Al Toscăi? Luase cămaşa pe care Saşa o aruncase cu dispreţ pe pat. Felul în care parfumul persista şi provoca era straniu. Nu îl remarcase defel cât fusese împreună cu Tosca, în timp ce parfumul lui Brack era la fel de viu ca o imagine. Era destul să se gândească la miros ca să îl simtă şi suficient să îl simtă ca să o vadă. Însă nu se gândea că Tosca ar putea fi implicată în vreun caz – cunoştea parfumurile la fel cum cunoştea Kolankiewicz măruntaiele umane. Îşi reveni din visare şi se uită la ceas. Ajunsese acasă din sala de concerte cu capul pocnind de durere şi se aruncase direct în pat. Era aproape miezul nopţii. Dormise mai puţin de o oră, dar se simţea de parcă ar fi fost cinci ani pe o altă planetă.

Ieşiră pe stradă, iar Troy îşi strânse instinctiv haina în jurul corpului, îşi ridică gulerul şi băgă mâinile adânc în buzunare. Simţi sub unghii pietrişul de la explozie şi norul sângeriu îi pluti o clipă deasupra ochiului; tresări la durerea provocată, înainte de a-i da un brânci mental spre linia orizontului.

— Ştiu, spuse sergentul, interpretând greşit expresia lui Troy şi conducând spre St Martin’s Lane. N-am mai văzut una ca asta. Nenorocitul ăsta n-o să sufoce doar Luftwaffe în noaptea asta.

Capitolul 39

Un ofiţer de la Brigada Specială stătea lângă

portiera deschisă a unui taxi, înfăşurat în pelerină. Troy ceru o lanternă de la sergentul de noapte şi lăsă maşina să plece. Era suficient haosul pe care urmau să îl provoace două perechi de picioare de poliţist şi un fotograf. Troy se uită la omul de patrulă: zâmbea. Era gras, avea în jur de cincizeci de ani şi zâmbea. Era posibil ca, dacă te ofereai voluntar ca ofiţer special, să nu existe nimic mai bun pe lume decât o crimă palpitantă.

— Ei? spuse Troy.

— N-am atins nimic. Am stat de pază de când am auzit zvonul.

Fraza păru a fi reciclată în mod caraghios din vocabularul poliţiştilor. Îl enervă pe Troy. Îi trânti lanterna în braţe şi se urcă în spatele taxiului.

Ofiţerul se uită peste umărul lui Troy.

— Dumnezeule, exclamă el când lanterna lumină amestecul grotesc de sânge şi de creier de pe bancheta din spate. Dumnezeule!

Din faţa victimei nu rămăsese mare lucru. Un glonţ îl lovise în obraz, un al doilea în gură şi un al treilea îi pătrunsese prin frunte şi îi smulsese partea din spate a capului. O mare parte din creier era împrăştiat pe geamurile din spate, iar hainele erau scăldate în sânge. Corpul atârna de-a curmezişul banchetei, cu capul înclinat pe spate şi cu ochii lipsiţi de viaţă aţintiţi în sus.

— Ţine lanterna aia afurisită într-un loc, spuse Troy. Vreau să-i verific buzunarele.

Troy îi închise ochii şi pescui din buzunarul interior al jachetei un portofel şi o bucată de carton îmbibată în sânge. O şterse cu palma.

— Era poliţist, spuse el încet. E o legitimaţie de

la Metropolitană.

— Dumnezeule! exclamă din nou ofiţerul special.

Troy se uită la numele de pe legitimaţie şi se aplecă pentru a ieşi din taxi. Ofiţerul special încă zâmbea. Troy îşi dădu seama că era expresia lui firească, la fel de fixă ca un rictus.

— Unde mi-e poliţistul? întrebă el.

— În spatele gardului, răspunse ofiţerul special. Scapă de cină. Nu i-a picat bine.

— Adu-l încoace.

Troy urcă din nou în taxi. Pipăi buzunarele bărbatului şi încercă să respire cât mai puţin pentru a evita duhoarea morţii. Căuta carneţelul de notiţe al poliţistului, însă nu îl găsi.

— Freddie? se auzi de afară o voce plângăreaţă. Troy îl văzu pe Wildeve pe trotuar, cenuşiu la faţă.

— Cine era, Freddie?

— Miller. Melvyn Miller. Sergent. Detectiv în Divizia Specială. Poţi vorbi?

— Cred că da.

— Ai face bine să-mi spui ce s-a întâmplat.

Troy îl puse pe ofiţerul special să stea de pază lângă taxi şi îl luă pe Wildeve de-o parte, la marginea parcului.

— Îmi pare rău, Freddie. Nu am văzut nimic. Traficul era complet blocat. Am aşteptat câteva minute şi m-a lovit dorinţa de a ieşi şi de a merge pe jos. Fireşte că mi-am dat seama că şi Wayne simţea probabil acelaşi lucru, aşa că m-am dat jos să văd dacă lăsase taxiul şi plecase. Eram la două maşini în spatele lui. Credeam că e taxiul lui

Wayne, la fel şi taximetristul meu. Jura că este taxiul pe care îl urmărise din Tite Street. Când am ajuns, portiera era deschisă, tipul dinăuntru era mort, iar taximetristul lui zăcea peste volan cu o umflătură cât un ou de găină la ceafă. Aproape am leşinat. Timp de câteva minute n-am ştiut ce să fac, apoi am fugit până la cea mai apropiată gheretă de poliţie şi le-am spus să te sune. A apărut ofiţerul special, destul de repede, însă traficul începuse să se mişte din nou, aşa că l-am pierdut pe Wayne – asta dacă l-am urmărit cu adevărat de la bun început.

— Nu ai auzit focuri de armă?

— Nu. Cred că a folosit un amortizor.

— Chiar şi acela face zgomot, dar ceaţa absoarbe sunetele.

— Freddie, crezi că Wayne şi-a închipuit că tipul acela eram eu?

— În locul tău, nu m-aş gândi la asta.

— Pare ca şi cum ar fi... ghinion. Cel mai absurd ghinion pentru sărmanul individ, să se strecoare între mine şi Wayne pe o asemenea ceaţă.

— Jack, era ofiţer în Divizia Specială, asta nu îţi spune nimic?

— Nu ştiu.

— Dacă ar fi după mine, te-aş ruga să-ţi iei liber noaptea asta şi să mergi acasă, Jack. Dar nu se poate. Vreau să-l trezeşti pe Onions şi să-i spui. Apoi stai la cutie în birou până trimitem după tine. E trecut de miezul nopţii. Onions o să trimită după o maşină care să vină la Acton şi să îl ia. Va mai dura cam o oră şi jumătate.

Troy privi cum fotograful Poliţiei îşi făcea treaba. Apoi, echipajul ambulanţei luă corpul, iar el se urcă din nou în taxi pentru a căuta gloanţele care îl uciseseră pe Miller. Lumina lanternei era prea slabă ca să pătrundă. Calculă traiectoria pornind de la unghiul în care găsise corpul şi pipăi cu vârful degetelor bancheta plină de sânge. Pielea neagră era sfâşiată pe alocuri. Probabil gloanţele intraseră direct în caroseria taxiului. Goli portbagajul şi găsi un glonţ înfipt într-o pătură pe care şoferul o folosea ca să învelească motorul; aceasta fusese pliată de mai mult de şase ori şi forma o masă densă care oprise glonţul la fel de sigur ca un sac de nisip. Celelalte două se odihneau în asfalt. Le dezgropă cu briceagul, însă erau complet deformate. Unul din trei nu era chiar rău – ştia că Kolankiewicz putea identifica glonţul cilindric. Cu siguranţă era un .45. Dacă ar fi avut un alt glonţ cu care să-l compare… Poliţistul de la Brigada Specială stătea în patru labe pe trotuar, bâjbâind în întuneric după cartuşe. Troy îl auzi mormăind şi înjurând când mâinile lui dădură peste mucuri de ţigară sau cioburi de sticlă.

— Drăcia dracului, spunea, drăcia dracului. Gata!

Un ultim icnet triumfător şi bărbatul se ridică având în pumn două cartuşe folosite, pe care i le aduse lui Troy. Zâmbetul ca un rictus permanent părea să exprime o mare satisfacţie.

Capitolul 40

Onions se bărbierise înainte să iasă. Nimic din

înfăţişarea sa nu trăda faptul că fusese târât din pat după ora unu noaptea ca să traverseze târâş-grăpiş Londra într-o maşină. Când îl văzu pe Troy în biroul său era aproape 4 dimineaţa. Se aşeză, încă îmbrăcat cu paltonul, la birou, arătând de parcă ar fi aşteptat un tren de navetişti matinal.

— Arăţi îngrozitor, remarcă.

Troy se privi. Haina îi era din nou murdară, nu purta cravată, manşetele cămăşii erau înnegrite, iar pantofii, îmbibaţi. Lângă el, Wildeve nu arăta nici el mai bine şi mirosea a vomă. Se străduia să rămână treaz şi Troy îl vedea cum se luptă cu tremurul inevitabil al pleoapelor.

— Am sunat Brigada de acasă, spuse Onions. Am vorbit cu Charlie Walsh, inspectorul-şef care era superiorul lui Miller. Ne va lăsa să ne ocupăm noi de asta.

— Asta nu îl va opri să facă investigaţii. Nu ştiu să nu aibă grijă de ai lor.

— Ofiţerii din Brigada Specială nu sunt de obicei ucişi în timp ce-şi fac datoria. De fapt, nu-mi amintesc vreun caz. De obicei, noi suntem victimele. Cred c-ar fi bine să-i laşi o zi sau două să se ocupe de hârtii.

— Poftim? Lui Troy i se păru o solicitare strigătoare la cer. Avem de-a face cu o crimă. Un poliţist a fost împuşcat pe stradă şi el vrea o zi sau două?

— Am impresia că tipul ăsta, Miller, era un singuratic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stan. Asta e nebunie curată!

— Un singuratic, repetă Onions, însă timbrul

vocii i se schimbase vag, într-un fel care spunea multe. Cunoşti genul. Nu îşi ţine la curent superiorul şi merge să investigheze pe cont propriu.

Troy ştia că mersese prea departe ridicând vocea la Onions. Acesta înconjura biroul, îndreptându-se spre un Wildeve neajutorat, care adormise cu picioarele încrucişate, unul dintre el rămânându-i în aer. Onions lovi piciorul, care se izbi de podea şi îl dezechilibră pe Wildeve, care aproape căzu de pe scaun.

— Trezirea, băiete! îi ţipă Onions în ureche.

— Acum, spuse Wildeve, rotindu-şi nebuneşte capul în încercarea de a-şi da seama unde se află.

Troy îl susţinu pe Wildeve cu o mână şi îi aruncă o privire gen „Nu spune şi nu face nimic”.

— Aveţi multe de făcut, continuă Onions.

— Mă ocup. Gloanţele au plecat spre Hendon. I-am trezit pe Thomson şi pe Gutteridge, unul ca să supravegheze Tite Street şi celălalt Norfolk House. Am doi băieţi în uniformă care cercetează toţi taximetriştii ca să-l identifice pe cel care conducea taxiul lui Wayne. Şoferul lui Miller e la Spitalul Paddington. Nu îmi permit să-l văd până mâine. Sunt pregătit pentru orice ne poate oferi Walsh la şapte dimineaţa.

— Pentru tine, inspector-şef Walsh. Şi, după cum spuneam, lasă-i o zi sau două.

Troy îşi forţă norocul.

— Aţi ajuns măcar la concluzia că Miller îl urmărea pe Wayne?

— Nu pare o coincidenţă, nu-i aşa?

— A confirmat Walsh că îl urmărea pe Wayne?

— Sunt convins că îl urmărea pe Wayne.

— De ce?

Amândoi se aflau în picioare, înfruntându-se peste birou. Onions alese să reducă miza şi se aşează pe scaun, trecându-şi mâinile prin păr după obicei şi aşteptând câteva secunde, până când Troy se aşează şi el.

— Îl cunosc pe Charlie Walsh de vreo douăzeci de ani. Dacă are o mică problemă…

Troy îşi muşcă limba la auzul cuvântului „mică”, dar se forţă să nu spună nimic.

— … şi are nevoie, să zicem, de douăzeci şi patru de ore, îl las în pace. Ştim că Miller îl urmărea pe Wayne şi asta contează. Iar la ora şapte vei fi mult prea ocupat cu MI5. Nu eşti singurul care ridică oamenii din pat cu noaptea în cap. L-am sunat pe codoşul acela, Pym, şi i-am spus că vreau să îi văd de urgenţă pe el şi pe Zelig, dar şi pe oricine altcineva dă ordine în mizeria asta. Propusese ora prânzului, dar am făcut un compromis pentru ora şapte.

Troy se gândi că nu i-ar fi plăcut să fie în locul lui Neville când primise telefonul.

— Ah, spuse el, înţeleg. Walsh nu poate vorbi până când nu primeşte învoire.

— Nu asta a spus.

— Nu, dar la asta s-a referit.

Onions se aplecă înainte, cu coatele pe birou.

— Cai verzi pe pereţi, Freddie. Lasă-l până mâine-seară sau până în seara asta, de fapt. Dacă nu apare nimic, sună-l. Şi dacă vorbeşti cu el aşa cum vorbeşti cu mine, are să-ţi învineţească mutra. Acum, dacă Sparky al nostru îşi poate ţine

ochii deschişi, avem câteva ore ca voi doi să îmi spuneţi totul înainte ca noi doi să ne întâlnim cu agenţii secreţi. *Totul.*

Scoase din buzunar un pachet de ţigări Woodbine şi unul de chibrituri Swan Vesta. Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate, adoptând o atitudine răbdătoare, autoritară şi atentă.

Capitolul 41

Dacă privirile ar putea ucide, Pym l-ar fi omorât pe Troy cât ai clipi din ochi. Le deschise uşa biroului lui Troy şi lui Onions, arătând palid şi obosit. Ora matinală nu i se potrivea. Troy nu îl mai văzuse în uniformă. Albastrul palid al RAF contrasta puternic cu imaginea elaborată din afara serviciului.

Camera abia dacă reuşea să cuprindă numărul de persoane prezente. În faţa biroului lui Pym stătea Zelig. La stânga lui, aproape de colţul încăperii, se afla o femeie îmbrăcată cu un pulover şi o jachetă de culoare gri-cărbune. Pym se aşează pe scaunul din dreapta lui Zelig, lăsându-le pe cele aflate faţă în faţă pentru Troy şi Onions. Formau un cerc strâns, antagonic.

— Fără prezentări, spuse Pym. Vocea îi era marcată de oboseală şi de severitate.

Troy nu o cunoştea pe femeie. În afară de Onions, era singura care părea să se simtă confortabil şi arăta prezentabilă la ora aceea nepotrivită. Era micuţă şi, deşi avea peste cincizeci de ani, era evident că arătase foarte bine cândva. Semnele vârstei se vedeau cel mai pregnant în

ridurile din jurul ochilor şi al gurii – erau ochii unei persoane care petrecuse ani în şir descifrând scrisuri mărunte la lumina lămpii de citit şi o gură care fumase prea multe ţigări. Nu era un chip distrus de riduri de expresie, ci avea un aspect intimidant şi lipsit de umor. Ţinea braţele încrucişate în jurul unui teanc mic de dosare de culoare galben-închis, pe care le strângea la piept ca pe o barieră. Dacă Pym nu dorea să dezvăluie o identitate, nu putea fi decât a ei. Zelig tuşi, privind lung în podea. Era galben ca un bolnav de icter şi părea extrem de nemulţumit de situaţia în care se afla.

— Colonelul Zelig are o declaraţie pe care doreşte să o citească, spuse Pym.

Zelig despături singura filă pe care o strânsese în mână până atunci. Citi cu o voce ezitantă, tremurătoare, de parcă cuvintele folosite nu îi erau familiare. Tuşi frecvent şi era clar că sărise peste micul dejun, pentru că stomacul îi chiorăi tot timpul.

— Am fost informaţi de către agentul de legătură MI5 că Scotland Yard investighează o crimă prin împuşcare în Manchester Square, care a avut loc noaptea trecută, în jurul orei 23.15. Înţelegem că doriţi să-l interogaţi, în legătură cu această situaţie, pe maiorul James Wayne de la Biroul de Servicii Strategice. Înaltul Comandament al forţelor militare SUA în Anglia, precum şi comandantul forţelor aliate sunt dispuşi să coopereze în orice mod care ar putea ajuta justiţia să îşi urmeze cursul. Între orele zece treizeci ale nopţii de nouăsprezece martie şi trei ale dimineţii

zilei de douăzeci, maiorul Wayne s-a aflat într-o şedinţă de planificare a Comandamentului Operaţional, în cartierul general al generalului Eisenhower din Chenies Street, W.C. 1, împreună cu generalul însuşi şi cu generalul Patton.

Zelig îşi ridică ochii, împături înapoi declaraţia şi pentru prima dată se uită direct la Onions, nereuşind să-i susţină privirea nici măcar o secundă. Ochii i se opriră asupra lui Pym, iar acesta vorbi.

— Cred că am terminat, domnilor. Sper că aţi primit un răspuns la întrebările dumneavoastră.

— Asta a fost tot? întrebă Troy. Atât? Coaceţi un alibi, o întreagă plasă de minciuni, şi îmi spuneţi că am terminat. Pe naiba! Unde e Wayne? Vreau să discut cu el.

— Nu este posibil, spuse Pym.

Troy se aplecă spre el şi spuse lent şi încet, reţinându-şi furia:

— Am un martor care l-a văzut pe Wayne în Chelsea la unsprezece seara. L-am văzut eu însumi pe Strand la zece şi zece minute. Nu se afla în nicio şedinţă cu Ike, iar vor ştiţi treaba asta foarte bine. Dacă nu îl aduceţi pe omul ăsta, jur că fac rost de un mandat de arestare sub acuzaţia de crimă.

— Nu este posibil, repetă şi Zelig, croncănind. Maiorul nu e cine vă trebuie. Nu vezi? E nevinovat. Asta o dovedeşte! Flutură vag hârtia.

— Este dispus Eisenhower să dea o declaraţie sub jurământ în această privinţă?

— Eşti tont, spuse Pym.

Troy se întoarse spre el.

— Nu am venit aici să-l ascult pe măscăriciul

ăsta. Ce joc credeţi că jucaţi? E vorba despre crimă! Şi nu una, ci patru. Un om împuşcat, un al doilea tăiat în bucăţele şi ars, al treilea care pur şi simplu s-a evaporat, iar acum un poliţist londonez împuşcat în plină figură pe străzile oraşului. Nu puteţi să-l ascundeţi. Nu există o ascunzătoare suficient de cuprinzătoare pentru el.

Onions stătea tăcut, uitându-se pe rând la fiecare vorbitor, fără ca faţa lui să trădeze vreo expresie.

— Uiţi, Troy, răspunse Pym, replica aceea veche – este o chestiune de siguranţă naţională. Maiorul Wayne, mă asigură aliaţii noştri, lucrează în probleme de securitate naţională. Nu va fi posibil să îi auzi declaraţia decât sub forma în care ai auzit-o deja.

Troy se ridică.

— Pentru Dumnezeu, vorbim de crimă! Nu puteţi camufla o crimă în spatele siguranţei naţionale!

Femeia din colţ vorbi cu o voce profundă, fermă, tăind scurt explozia de furie a lui Troy şi accentuându-i numele astfel încât să îi atragă atenţia fără să fie nevoie să ridice vocea nici măcar la timbrul normal.

— Domnule Troy. Dacă tot vorbim despre siguranţa naţională…

Pym o privi surprins. Zelig se fâţâi în scaun, încercând să îi vadă faţa. Cu siguranţă, niciunul dintre ei nu se aşteptase la vreo intervenţie de pe scaunul din colţ. Femeia profită de pauza nefirească şi aruncă dosarele pe covor, unul câte unul, astfel încât să se afle cu faţa în sus, către

Troy. Erau etichetate, cu litere înalte de trei centimetri, Troy, Sir Alexei, Troitsky, Nicolai, Troy, Rodion şi Troy, Frederick. Ultimul ateriză cu un pleoscăit deasupra grămezii, lăsând numele lui Troy la vedere.

Zelig se panică vizibil, bărbia dublă i se clătină, iar privirea îi ţâşni de la dosare la femeia care le aruncase. Pym suspină vag, oftatul ostenit al unui om care îşi vede eforturile de mediere irosite. Troy se uită la dosar şi apoi la femeie, lipsit de expresie. Fireşte că bănuia de multă vreme existenţa unor asemenea dosare, aşa că nu manifesta surprinderea pe care o anticipase ea. Însă nu credea că acest gest îi era adresat lui, în primul rând.

— Ce înseamnă un nume, domnule Troy? întrebă ea simplu.

Timp de o jumătate de minut domni o tăcere totală. Apoi Onions se ridică şi deschise uşa.

— Bună ziua, doamnă, domnilor, spuse el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi stat pe parcursul întregii întâlniri fără să scoată un cuvânt şi ieşi fără să privească pe nimeni.

Femeia zâmbi triumfător. Troy îl urmă pe Onions. În spatele lui, cu o secundă înainte ca uşa să se închidă în urma lor, îl auzi pe Zelig spunând:

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Capitolul 42

Onions se aplecă spre geamul maşinii şi îi vorbi şoferului.

— Merg puţin pe jos. Vino să mă iei la capătul

scărilor de la Carlton House.

Merseră de-a lungul King Street şi înconjurară, în sens invers acelor de ceasornic, St James's Square. Când avură vedere spre Norfolk House şi îl remarcară pe Gutteridge, Onions vorbi:

— Cine era? Ai idee?

— Muriel Edge, spuse Troy. MI5. Conduce departamentul F4.

— O cunoşti?

— Nu. N-am mai văzut-o niciodată. Dar există o singură femeie într-un asemenea post în întreaga organizaţie, iar dacă are toate dosarele familiei mele, atunci e destul de evident că reprezintă F4, care îi monitorizează pe englezii de stânga, iar F4 înseamnă Edge. *Ergo,* era Edge.

— Cum de nu am auzit despre ea?

O întrebare-capcană, îşi spuse Troy.

— Este unul dintre puţinele dezavantaje ale gradului. La nivelul tău, n-auzi la fel de multe ca un sergent.

— Am înţeles, răspunse Onions. Dar la ce a servit nenorocita de pantomimă?

Traversară Pall Mall în direcţia Waterloo Place. Onions mergea în pas susţinut, fără să se uite la Troy. El păstră o vreme tăcerea, întrebându-se ce răspuns ar putea da.

— Nu ştiu, spuse neputincios.

— Nu ai ascunde ceva de mine, nu-i aşa, Freddie?

— Nu am ce să-ţi ascund. Ţi-am spus totul. Singurul motiv pentru care au dosarul meu este pentru că le au pe ale tatălui şi unchiului meu, ale căror convingeri politice sunt de interes public. Ale

mele, nu. Nu este treaba nimănui cu cine votez şi nici nu are importanţă. În fond, nu au avut loc alegeri din 1935, ceea ce face votul meu irelevant.

Ajunseră la capătul de sus al scărilor de la Carlton House, lângă Waterloo Place. Maşina brigăzii se afla deja jos, aşteptând pe The Mall. Onions se opri lângă statuia ducelui de York.

— Se agaţă de paie, conchise Troy.

— Nu sunt singurii.

Onions coborî o treaptă şi se întoarse cu faţa spre Troy, aflându-se aproape ochi în ochi.

— Dovezile tale sunt foarte slabe, ştii?

— Ştiu.

— Dacă soliciţi un mandat, îl vei primi, dar Wayne va fi din nou liber la cinci minute după ce-i apare avocatul.

— *Habeas corpus?*

— Caz deschis, caz închis. Îl pui sub acuzaţie sau îl laşi să plece. Nu cred că faptul că Wildeve ţi-a identificat yankeul într-o noapte ceţoasă va avea multă valoare contra cuvântului unui general american. Din câte înţeleg, Wildeve nu ştia cum arată omul. L-ai văzut la 20.10, taman la timp ca să ajungă în buncărul lui Ike la 22.30. Au avut noroc. Se potriveşte şi cu povestea lor, şi cu adevărul. Dacă ţăcănitul de polonez din Hendon potriveşte cartuşul pe care l-ai găsit în Manchester Square cu cel din Stepney, asta nu dovedeşte decât că aceeaşi armă i-a ucis pe Brand şi pe Miller. Cu siguranţă Wayne a scăpat deja de pistol. Nu vom putea să confirmăm o legătură. Dacă-l găsim pe taximetristul care l-a luat pe ticălos în noaptea aceea, ar fi ceva. Dar acum n-avem nici

pe naiba.

Troy nu ştia ce să înţeleagă. Onions respira cu dificultate în timp ce vorbea, ca şi cum şi-ar fi reţinut sentimentele. Sigur nu acceptase ideea că ar trebui să lase baltă cazul? Doar nu se grăbea să-i spună lui Troy să renunţe.

— Nu-mi place să fiu minţit. Detest să mi se bage pe gât o minciună gogonată de către o adunătură de agenţi care folosesc conceptul de siguranţă naţională pentru a-şi servi numai propriul interes. Nu accept să mi se spună să-mi ignor slujba şi datoria pentru că un mahăr cu accent de Gabby Hayes[35] îmi flutură sub nas o fiţuică şi-mi spune că un criminal are un alibi beton, deci să nu-mi forţez norocul. Să fiu al naibii dacă i se poate vorbi aşa unui reprezentant al Poliţiei Metropolitane! Să fiu al naibii dacă un rahat de teapa lui Zelig şi un poponar ca Pym pot să mintă cu un rânjet superior un superintendent de la Yard!

Onions clocotea de furie. Faţa i se înroşise, iar vocea i se ridicase într-atât încât aproape ţipa. Flutură o mână în direcţia parcurilor regale şi-l privi pe Troy în ochi.

— Nimeni nu împuşcă poliţişti pe străzile Londrei şi vine să-mi spună să închid ochii. Nimeni nu împuşcă poliţişti pe străzile Londrei şi-mi spune că nu pot să fac nimic în privinţa asta. Vreau să te duci şi să-l găseşti pe ticălos!

— Vrei să găsesc dovezi?

Troy regretă imediat întrebarea patetică. Ar fi fost mai inteligent să tacă.

35 Actor american de radio, televiziune și film (1885-1969).

— Să găseşti dovezi? În momentul ăsta, sergent, nu mă interesează dacă le inventezi! Dispari şi fă-ţi datoria!

Troy îl urmări cu privirea pe Onions cât timp acesta coborî scările şi intră în maşină, lăsând în urmă dâre de furie aproape palpabile.

Capitolul 43

Troy îşi îndesă telefonul între gât şi umăr şi mâzgăli pe carneţelul de notiţe în timp ce aştepta să îi răspundă cineva. După unsprezece sau douăsprezece ţârâituri, cineva o făcu.

— Brigada Specială.

— Cu inspectorul-şef Walsh, vă rog.

— Cine este la telefon?

— Sergentul Troy.

— Aşteptaţi, vă rog.

Troy auzi voci înăbuşite după ce tânărul acoperi receptorul cu mâna. Îi notase deja în carneţel pe Zelig, Wayne... Brand şi adăugă o nouă linie punctată, apoi numele Edge urmat de un semn al întrebării. Ca să fie sigur, sublinie numele.

— Aici Walsh.

O voce mult mai profundă, mai matură şi mai sigură decât cea de dinainte. Troy simţi importanţa gradului din spatele ei. Când un om se rezumă la un simplu nume, trebuie să fie foarte încrezător în statutul său.

— Sergentul Troy. Fac parte din echipa lui Stanley Onions. Se opri, sperând că Walsh nu avea să-i ceară să îi dicteze pe litere. Walsh nu spuse nimic. Ştiţi, mă aflu la doar două etaje mai jos. Aş

putea urca să vorbesc cu dumneavoastră?

— Am discutat deja cu superiorul tău.

„Da, şi i-ai spus pe dracu’”, gândi Troy.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră personal.

— Poţi s-o faci, însă nu în această clădire.

— Atunci unde?

— Ştii unde este Princess Louise, în Holborn?

— Nu, dar pot să aflu.

— La ora şase în seara asta. Ia băuturile. Eu vreau o halbă de bere slabă.

— Cum vă voi recunoaşte?

— Te recunosc *eu,* sergent Troy.

Închise. Îl accentuase pe *eu.* Troy rupse fila din carneţel şi se gândi de două ori dacă s-o arunce la coş sau nu. Dacă dispăruseră dosare întregi, cu siguranţă se putea scotoci în coşurile de hârtie. După-amiaza târziu, când mergea spre nord de-a lungul cheiului Victoria, împrăştie bucăţelele rupte în voia vântului de martie, care le purtă peste Tamisa.

La ora 18, Princess Louise încă nu era camuflat. Fusese o zi senină, deşi răcoroasă, de primăvară, iar Troy se bucurase să vadă ultimele raze ale soarelui îndreptându-se spre vest peste sticla îngheţată, peste inscripţia „Salon”. Nu părea genul de crâşmă cu clienţi obişnuiţi – se afla prea departe spre vest pentru a fi un local şi prea departe spre est pentru a face parte din viaţa de noapte din Soho. Era aproape anonimă în nuanţele sale victoriene de maro şi de verde. Troy se gândi că Walsh o alesese tocmai pentru această calitate, cât şi pentru cât de goală era; exact opusul

camuflajului pe care l-ar fi căutat Troy – o conversaţie intimă pierdută într-o mulţime zgomotoasă. Mai puţin misterios era poate faptul că Walsh alesese crâşma pentru că lăsa spaţiu de manevră. Locul era pe trei sferturi gol, iar cei şase-şapte ofiţeri ai forţelor aeriene americane care stăteau în picioare lângă şemineu abia dacă îl ţineau pe barman ocupat. Părea, în mod curios, angajat într-o conversaţie cu un portret viu al câinelui lui Bill Sykes – după cum îl privise întotdeauna Troy –, cu un petic negru în jurul ochiului, cocoţat la bar. Îşi adresa toate remarcile câinelui, iar bărbatul sprijinit de bar răspundea. Niciunul nu părea să se uite la celălalt, de parcă animalul ar fi fost prezent în calitate de mediator esenţial, iar câinele nu spunea nimic, dar se uită cu răutate la Troy când acesta comandă băuturile. Chiar când barmanul terminase de pregătit o jumătate de Guinness şi o halbă de bere slabă în faţa lui Troy, un bărbat înalt, masiv – fără îndoială un poliţist – deschise uşa şi se aşeză, fără niciun cuvânt, pe scaunul liber de cealaltă parte. Părea să facă parte din vechea gardă, la fel ca Onions. Purta melon, un palton gros şi uzat, ghete şi o mustaţă încărunţită, care îi ascundea aproape în întregime buza superioară.

— Asta-i a mea? întrebă arătând halba.

Troy se întrebă dacă putea obţine ce dorea fără ca Walsh să recurgă la propoziţii întregi. Walsh chiar suna ca Onions, iar Troy calculă dacă aceeaşi abordare pe şleau ar putea conduce la o prezentare succintă a faptelor cu acelaşi accent direct şi larg de Lancashire.

— Domnule Walsh, îl salută el, cu urma cuvenită de respect. Walsh bău doi centimetri de bere şi începu să scotocească în buzunarele paltonului. O cantitate mică de spumă îi rămăsese pe mustaţă, semănând cu vata de zahăr. Dintr-un buzunar scoase o pipă cu coadă dreaptă, din celălalt un săculeţ cu tutun. Îşi umplu lent pipa, uitându-se la Troy o dată sau de două ori. Troy se gândise întotdeauna la pipe ca la un mod de a face lipsa de atenţie să treacă drept adâncire în gânduri, strategia omului gol pe dinăuntru de *a părea* mai puţin gol.

— Aş dori să fac o comparaţie între datele pe care le avem, domnule Walsh.

— Ai un foc?

— Nu.

Walsh îşi descheie paltonul şi îşi aşează pălăria pe scaunul de lângă el. Pe sub palton purta un sacou gri la două rânduri, iar sub el, un pulover tricotat cu nasturi mici de piele care semănau cu macaroanele şi, după cum îşi dădu seama Troy când Walsh îşi găsi chibriturile, dedesubt mai era şi o vestă. Straturile suprapuse îl făceau să pară mult mai masiv, ajutau la compunerea impresiei de gravitate pe care încerca în mod clar să o creeze. Sau poate era doar friguros. Își aprinse pipa şi vorbi în timp ce pufăia tutunul. O aromă a celei mai proaste mahorci Burton’s pluti peste masă şi ajunse la Troy.

— Nu avem nimic de comparat – tu nu ai nimic.

— Aşadar, sunteţi în legătură cu superiorul meu? Troy încercă să transforme un fapt evident într-o întrebare.

— Bineînţeles. Voi vă ocupaţi de investigaţie. Crezi că nu aş vrea să ştiu cum vă descurcaţi, când unul dintre oamenii mei a fost implicat?

— Însă aveţi propria dumneavoastră investigaţie? Walsh trase adânc din pipă, se opri şi suflă fumul.

— Nu. Nu am aşa ceva.

Surprins, Troy aproape tresări.

— Poftim? A fost împuşcat un ofiţer al Brigăzii Speciale şi nu investigaţi?

— Crima este domeniul vostru. Este sau nu este activitatea exclusivă a biroului superintendentului Onions să investigheze faptele de omor în zona metropolitană şi în alte circumstanţe?

Sorbi alţi doi centimetri de bere şi se lăsă pe spate, privindu-l pe Troy şi făcându-l să simtă că răbdarea lui avea o limită.

— E absurd. Mereu vă urmăriţi propriii oameni.

— Mereu? Poate. Dar nu acum.

Walsh se aplecă înainte, injectând o doză de încredere în gesturi şi în tonul vocii în timp ce împungea masa cu al treilea deget, puternic pătat de nicotină, acelaşi cu care îşi umpluse pipa.

— Mi s-a spus. Din acest motiv, e clasat. Ordine. Înţelegi? Acum, repet, nu ai nimic. Nu l-ai găsit pe taximetristul care l-a dus pe yankeul ăla – în douăzeci şi patru de ore nu a apărut nimeni –, nu ai martori, nu l-ai găsit pe yankeu, care presupun că are alibi. Chiar dacă aş încerca să investighez, nu am o pistă pe care să o urmăresc. Ce alibi are, apropo?

— Superiorul său afirmă că el şi cu Wayne se

aflau într-o şedinţă cu înaltul Comandament american, o şedinţă atât de secretă, încât nu mi-au spus unde a avut loc sau despre ce a fost vorba, ci doar când – convenabil. Printre cei prezenţi au fost Patton şi Eisenhower, aşa că nimeni nu o să-l întrebe pe Ike dacă vrea să confirme un alibi.

— Te-au prins de boaşe, nu-ţi dai seama, fiule?

— Nu. Chiar nu-mi dau seama. Ce pot să văd este că un poliţist a fost împuşcat în faţă pe o stradă din Londra.

Walsh se uită în jur să vadă dacă se întorsese cineva la izbucnirea lui Troy. Se aplecă mai aproape. Vocea sa scăzu şi tonul de împărtăşire a unei confidenţe deveni autoritar şi superior.

— Ascultă-mă, sergent. Lucrez în Poliţie de treizeci şi doi de ani. Nimeni nu-mi suflă oamenii ca pe paie dacă pot face ceva să împiedic asta. Dar sunt ofiţer de poliţie, la fel ca tine, şi am învăţat în ziua în care am fost acceptat că respectarea ordinelor este ceea ce ne ţine pe calea cea dreaptă. Dacă nu respectăm ordinele şi pe superiorii noştri, atunci suntem întocmai ca ăia de colo… Gesticulă spre stradă cu muştiucul pipei. Suntem nişte scursuri!

Se lăsă înapoi pe scaun, roşu la faţă de furie. I se stinsese pipa, aşa că trase şi pufăi cu nădejde din ea ca să o aprindă din nou.

— Mi-am primit ordinele, la fel şi tu. Nu se mai poate face nimic.

— Ordinele mele îmi cer să continui, spuse Troy încet, dar la obiect.

— Atunci îţi doresc succes. Din câte aud, nu prea te-ai priceput să respecţi ordinele în ultima

vreme.

— Aş vrea să văd dosarul lui Miller despre Wayne.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

Walsh dădu peste cap aproape tot ce îi mai rămăsese în halbă. Berea lui Troy rămăsese neatinsă. Nu dorise băutura, nici nu băuse alcool din noaptea petrecută cu Tosca, dar ar fi părut ostil în mod făţiş să nu aibă un pahar în faţa lui.

— Nu înţeleg, spuse el. I-aţi spus superiorului meu că Miller îl urmărea pe Wayne.

— Nu am spus aşa ceva.

— Trebuie să văd dosarul acela. Singurul motiv pentru care nu am insistat asupra lui noaptea trecută a fost fiindcă am crezut că investigaţi cazul.

— Nu am dosarul. Walsh făcu o pauză de efect. Dacă un asemenea dosar a existat vreodată.

— Miller îl urmărea pe Wayne. A luat notiţe. Toţi facem aşa. Notiţele acelea se înregistrează. Trebuie să existe un dosar.

Troy îşi mitraliase argumentele, care fură contracarate cu aceeaşi negaţie scurtă.

— După cum spuneam, nu te pot ajuta.

— Dacă nu investigaţi şi nu predaţi dosarul, ar putea fi considerată drept tăinuirea dovezilor. Dacă mă obligaţi, voi solicita prin canalele oficiale. Nu îmi pasă ce fel de aranjament aţi făcut fără ca eu să ştiu. Dacă mă obligaţi, voi merge pe calea oficială. Îi voi cere lui Onions să facă asta.

Troy se aşteptase ca Walsh să explodeze; cu siguranţă nu era obişnuit să fie ameninţat de cei inferiori ca grad. În schimb, acesta trase zdravăn

din pipă şi o scutură în scrumieră. Scoase din buzunarul vestei un briceag de argint pentru fumători şi începu ritualul de curăţare metodică, privindu-l pe Troy la fiecare câteva secunde.

— Spune-mi, sergent. Ştii ce înseamnă evaluare? întrebă el ridicând o sprânceană stufoasă într-o simulare de nevinovăţie.

— Oarecum.

— Ei bine, a ta nu măsura prea mult ultima dată când a fost făcută. Ştiu pentru că am condus-o eu însumi în timpul panicii din 1940, când cu coloana a cincea. O absurditate, ştim cu toţii, dar dacă sapi în direcţia respectivă, s-ar putea să ajungi la clişeul acela, „chestiune de importanţă naţională" – poate fi orice, de la preţul ouălor la arme secrete –, şi poţi să le dai motiv lorzilor şi stăpânilor noştri să verifice evaluarea şi să îi aprecieze… să spunem… marginalitatea?

— Vă referiţi la familia mea.

— Printre altele. Unchiul acela al tău de la Imperial e niţel dus cu pluta – declamă la Colţul Vorbitorilor –, e un bufon. Iar fratele tău, încarcerat şi eliberat. Totul contează, vezi tu. Şi se transformă în necesitatea bruscă de a ieşi cu faţa curată.

— Fratele meu urmează să primească medalia DFC[36] de la rege luna viitoare, spuse Troy.

— Nu te eroiza. Ştii ce vreau să spun, băiete.

— Aşa că nu trebuie să cer dosare inexistente?

— În sfârşit, cred că ne înţelegem. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult, sergent.

36 Distinguished Flying Cross - decorație militară conferită ofițerilor forțelor aeriene britanice pentru acte de curaj și devotament în timpul serviciului.

La fel de repede precum apăruse, Walsh îşi luă pălăria şi plecă. Lui Troy nu îi veni să creadă timp de câteva zeci de secunde, până când îi pică fisa. Se năpusti afară din Princess Louise şi privi în josul străzii. Walsh mergea cu pas apăsat, cu spatele încovoiat şi cu o mână pe pălărie, înfruntând vântul rece al serii în direcţia viaductului Holborn. Troy alergă după el şi îl prinse de mânecă, strigând:

— Nu îmi puteţi da dosarul pentru că nu îl aveţi! Şi nu îl aveţi pentru că Miller nu vă dădea raportul.

Walsh se eliberă de mâna lui Troy şi se uită în jos spre el. Având peste un metru optzeci şi o constituţie masivă, părea să-l poată strivi ca pe un gândac.

— Despici firul în patru, domnule Troy.

Troy merse grăbit lângă el, până când se opri iar.

— Dacă Miller nu vă dădea raportul, atunci cui i-l dădea? Walsh oftă adânc, parcă deranjat de un copil care insista în prostia lui.

— Eşti un poliţai bun, Troy. Ţi-am admirat eforturile, toţi am făcut-o. Nu sunt mulţi cei care au ajuns atât de departe într-un timp atât de scurt. Însă trebuie să înveţi să respecţi ordinele. Dacă nu putem accepta ordine, atunci legea nu înseamnă nici pe naiba, iar dacă nu îţi dai seama de asta, atunci nu eşti unul dintre noi. Îţi urez noapte bună, Troy. Dacă mă urmăreşti iar, îţi pun cătuşele şi te prind de-o balustradă.

Plecă spre vest, călcând apăsat în mersul lui ţeapăn de poliţist. Vântul izbea şi trăgea de haina lui Troy, care îl privi pe Walsh dispărând în

aglomeraţia serii, către metrou. Rămase nemişcat, gândindu-se, până ce un bărbat se ciocni de el, împungându-l în spate cu geanta măştii de gaze, şi îi spuse să fie atent. Atenţia lui Troy fusese însă captată de o linie punctată care se transformase într-una fermă şi solidă, continuă – aproape palpabilă. Edge.

Capitolul 44

Troy şi Wildeve se întâlniră să ia prânzul în St James's Park. Troy, căruia nu îi era foame, nu aduse nimic. Wildeve avea sandviciuri preparate de proprietara lui. Nimic nu putea fi mai puţin apetisant decât pâinea naţională, cu o dungă vagă de unt şi puţin gem de zmeură vechi de patru ani. Wildeve şi-ar fi dat un braţ şi un picior pentru o bucată de plăcintă cu carne de viţel şi cu şuncă sau pentru o bucată de friptură pe o felie de pâine albă. Îi dăduse însă proprietarei cupoanele pentru mâncare şi regreta amarnic.

— Nu pot mânca mizeria asta, chiar nu pot, îi spuse lui Troy. Presupun că nici tu…

Troy se ridică de pe bancă, luă sandviciurile şi merse către lac.

— Hai să vedem dacă le vor raţele, spuse el.

Wildeve rămase aşezat şi se înfioră.

— Şi pe urmă am putea mânca raţele, deşi presupun că n-am putea găsi portocale nici cu bani, nici în alt fel. Ştii că sunt copii în zilele noastre care nu au văzut niciodată o banană sau un ou pe care nu trebuie să-l scuturi dintr-un pachet, ca pe pudra ieftină de cremă?

— Nu te mai plânge, Jack. Suntem într-un parc regal. Raţele acelea sunt proprietatea regelui. Vorbeşti de trădare.

Troy rupse în bucăţele pâinea nedigerabilă şi o aruncă spre raţele care se strânseseră măcăind în jurul său.

— E al naibii de frig, Freddie. De ce a trebuit să ne întâlnim aici?

Troy aruncă spre mijlocul apei o bucată de pâine vag cenuşie, iar jumătate de duzină de raţe se agitară în direcţia ei. Wildeve stătea cu spatele la The Mall, iar Troy se întoarse spre el, uitându-se repede într-o parte şi în alta. Din poziţia sa, putea să vadă pe oricine, în orice direcţie, la treizeci de metri distanţă.

— Nu vreau urechi lipite de pereţi despărţitori sau găuri de cheie la birou. Nu vreau să ştie nimeni ce pui la cale.

— Eu? întrebă Wildeve.

— Nu te îngrijora, Jack. Sunt ordine.

— Ale cui?

— Ale mele.

— Şi ale lui Onions?

— Nu. De fapt, Onions nu ştie şi nici nu vreau să ştie. Dacă ajungi în rahat, respecţi nişte ordine, iar singurul ţap ispăşitor voi fi eu.

— Oh.

— Vreau să o pui pe Muriel Edge, şefa departamentului F_4 din MI5, sub urmărire.

Wildeve mormăi „La naiba”, îşi înfipse mâinile adânc în buzunare, merse până la alee şi izbi cu piciorul o piatră, care se rostogoli cu zgomot.

— La naiba, spuse el din nou, mai tare decât

prima dată. La naiba, la naiba, la naiba!

Se terminase cu pretinsa nevinovăţie. Wildeve nu mai era şcolarul plângăcios – îşi întoarse chipul luminat către Troy, întâlnindu-i privirea cu ochi strălucitori şi cinici.

— Vreau să fie urmărită de la biroul ei din St James’s Street, vreau să-i fie supravegheată casa, vreau să ştiu când şi cum pot să vorbesc cu ea fără ca vreunul dintre oamenii ei să ştie. Majoritatea timpului, un tip din Brigada Specială se va afla cu siguranţă prin împrejurimi.

— La naiba! mai spuse o dată Wildeve.

— Este posibil ca, în calitate de şefă de departament, să aibă o umbră permanentă. Am nevoie însă de o fereastră din programul ei în care să fiu sigur că nu este supravegheată.

Wildeve privi peste drum, spre Parada Gărzii Călare, către Whitehall, cântărind parcă – imaginar – dimensiunea misiunii sale.

— Freddie, presupun că nu-mi poţi spune de ce.

— Nu văd de ce nu. M-am întâlnit aseară cu Walsh de la Brigada Specială. I s-a spus să renunţe la cazul Miller. Ordinele sale vin direct de la MI5. Mi-a spus, şi îl cred, că nu are notiţele lui Miller despre Wayne.

— Trebuie să le aibă. Miller era omul lui.

— Dacă ar fi fost, Walsh ar fi înşfăcat cazul cu ferocitatea unui aligator. Crede-mă, e genul. La început am crezut că sunt dus de nas, aşa cum am păţit cu Zelig, însă Walsh este cel mai inteligent agent pe care l-am întâlnit. M-a îndreptat în direcţia bună, m-a avertizat să-mi păzesc spatele,

şi tot ce ar fi înţeles oricine trăgea cu urechea era că un inspector-şef muştruluieşte un sergent. Are mâinile legate, dar s-a asigurat că stăruim în găsirea ucigaşului lui Miller. Dar Miller nu era omul lui, ci îi dădea raportul direct lui Edge. Dacă există un dosar, Edge este cea care îl are.

— Cu siguranţă Edge i-a spus lui Walsh s-o lase baltă.

— Nu cred. Cred că ordinul a venit de mai sus.

— Cum ar fi?

Troy tăcu, pentru că un funcţionar civil cu melon se apropie de apă şi îşi deschise geanta pentru masca de gaze. Scoase câteva coji, le aruncă la raţe şi îşi văzu încet de drum.

— Cum ar fi? repetă Wildeve.

— Nu ştiu. Cineva care îşi permite să le spună atât lui Walsh, cât şi lui Edge când să intervină. Şeful ei imediat este directorul de divizie Roger Hollis. El îi răspunde direct lui Sir David Petrie. Oricine i-a făcut să intervină, au intervenit – au făcut presiuni pentru a se renunţa la caz. Tu şi cu mine suntem singurii care cercetează moartea lui Miller.

— Atunci de ce nu suntem şi noi traşi pe sub chilă[37]?

— Pentru că nu primim ordine de la MI5. Doar Onions şi comisarul Poliţiei Metropolitane îmi pot spune să nu mai continui o investigaţie. Pentru a

37 Pedeapsă fizică aplicată în marină, în vechime. Marinarul era legat de o frânghie și aruncat în apă, apoi trecut pe sub chilă fie dintr-o parte în alta, fie de la pupă la proră. Ca expresie, semnifică a fi forțat să adopte o atitudine împotriva propriei voințe.

ajunge la comisar, MI5 trebuie să treacă mai întâi pe la ministrul de Interne, şi nu cred că vor să-i explice lui Herbert Morrison de ce străzile din oraşul lui se acoperă de cadavre. Pym şi americanii ne pot bloca accesul la informaţii invocând securitatea naţională, dar dacă nu merg la ministrul de Interne şi îl conving să discute cu comisarul, nu ne pot face să renunţăm.

— Mai puţin să ne adauge cadavrele la mormanul deja existent.

— Oh, nu. N-o să facă asta. Nu pentru o vreme, oricum. Moartea lui Miller a încurcat planurile cuiva… nu ştiu în ce fel… dar mă îndoiesc că vor risca din nou.

— Credeam că Petrie a fost poliţist, spuse Wildeve. Nu îmi pot imagina cum ar putea muşamaliza uciderea unui alt poliţist.

— O mulţime dintre ei sunt foşti poliţişti. Nu sunt sigur că loialităţile din trecut au vreo importanţă. În plus, Edge nu a făcut niciodată parte din Poliţie, nici Hollis. Afacerea asta e posibil să nu fi ajuns la Petrie. Lanţul ierarhic s-ar putea să se fi oprit chiar sub el.

— Înţeleg. Aşa cum se întâmplă cu Onions?

— Nu pentru că nu vreau să ştie Stan – sincer, Jack, acum Stan *nu vrea* să ştie. Vrea rezultate. Dacă le obţin, o să închidă ochii la felul în care am reuşit. Nu pot să o urmăresc eu, pentru că mă cunoaşte. Oricărui sticlete greu de cap care i-a fost repartizat i s-a spus să fie atent la mine. Tu trebuie să o faci.

Troy împrăştie firimiturile de la sandviciurile lui Wildeve şi aruncă punga de hârtie în apă.

— Ştii cumva unde locuieşte doamna Edge? întrebă Wildeve.

— Edwardes Square, numărul 52.

— Şi presupun că nu trebuie să întreb de unde ştii.

— Chiar aşa, nu trebuie. Dar eu trebuie să aflu repede.

Trei zile mai târziu, Troy deja ştia.

Capitolul 45

Edwardes Square se află în partea de vest a Londrei, la sud de Holland Park – o întindere liniştită, înfrunzită, de o eleganţă georgiană târzie. Liniştită pentru că este protejată de Cromwell Road şi de Kensington High Street şi are case numai pe trei laturi. Înfrunzită, pentru că grupul de case este de fapt un parc mare, înconjurat, spre beneficiul rezidenţilor, numai de balustrade înalte din fier. Înainte de război, scena din faţa ochilor lui Troy ar fi fost luminată de lucirea palidă a lămpilor vechi pe gaz, încă aşezate strâmb pe suporturile lor canelate. Era ideea hollywoodiană de Londra. Pelerine, pălării înalte şi birje – prin bunăvoinţa domnului Chesterton şi a povestirilor sale cu detectivi[38].

Poliţistul în civil postat la uşă începea să se agite. Se tot uita la ceas. De fiecare dată aştepta mai puţin, ajungând să îl privească la mai puţin de un minut. Din partea întunecată a pieţei, unde zidul înalt aflat de-a lungul spatelui caselor de pe

38 G.K. Chesterton, scriitor și jurnalist englez (1874-1936).

High Street îl plasa în umbră, Troy îl putea vedea pe bărbat şi părea să cunoască bine genul. Cam la patruzeci de ani, mirosind a bere, trecut cu vederea când venea vorba de promovare şi clătinându-se alene spre pensionarea rapidă, dacă războiul avea să o permită, cât şi spre un loc călduţ lângă foc. Dacă Wildeve avea dreptate, în orice moment avea s-o şteargă spre crâşma din colţul sud-estic al pieţei şi să lipsească o bună jumătate de oră. Poliţistul stinse ţigara între degete şi o puse cu grijă într-o cutie, pe care o introduse înapoi în buzunarul paltonului. Era un gest cândva îngrijit şi meschin în acelaşi timp, însă în vreme de război devenise firesc să vezi un om rulându-şi o ţigară din rămăşiţele altor douăsprezece. Îşi ridică gulerul, aruncă o privire rapidă spre piaţă şi plecă.

Poarta parcului era deschisă. Avea să fie lumină pentru încă douăzeci de minute. Troy o putea vedea pe doamna Edge, îngenuncheată în faţa unui rond de flori mare, bine îngrijit, protejat de stradă de un gard des de lemn-câinesc multicolor. Ceva îi scârţâi sub picioare. Fu sigur că femeia o să privească în sus, dar ea continuă să dezrădăcineze şi să tragă de buruieni. Un pechinez tresări la zgomot, se apropie cu precauţie, apoi se întoarse şi fugi înapoi, scoţând un singur lătrat de soprană şi anunţând parcă prezenţa lui Troy. Doamna Edge se ridică, ţinând în mână ceva maroniu şi uscat. Fără să se întoarcă, spuse:

— Fucsiile mele nu par să supravieţuiască climatului englez. Le transformă în pulbere între degete. Scoţându-şi mănuşile de grădinărit, se

întoarse spre Troy. Ce te-a reţinut? întrebă ea simplu.

Troy se aşează pe cea mai apropiată bancă şi o privi desfăcându-şi eşarfa şi punând-o în buzunarul costumului cafeniu. Fără ea, arăta mai puţin ca o femeie de la ţară.

— O mică problemă de siguranţă, răspunse Troy, şi bărbatul de la uşă.

Edge se aşează cu delicateţe alături de el, cu spatele foarte drept.

— Da. E o adevărată neplăcere, nu-i aşa? Atât de obositor, dar îmi tot repet că e spre binele meu.

Scoase din jachetă un teanc de hârtii împăturit de multe ori.

— Nu e într-o stare foarte bună, mă tem, dar cred că prietenul nostru ar fi remarcat dacă ieşeam să plimb câinele având la mine un document.

Era prea târziu pentru a citi. Troy doar simţi greutatea teancului de hârtie şi îl strecură în buzunarul interior.

— Fireşte, sergentul Miller a înregistrat doar faptele. Fapte şi observaţii. Nu speculează – sau nu specula –, însă nu cred că fusese antrenat să vină cu teorii. Voi sunteţi aceia, nu?

Troy se întrebă dacă o insultă formulată ca o întrebare chiar necesita un răspuns.

— Cât de mult i-aţi spus lui Miller? întrebă el în schimb.

— Suficient pentru a şti ce să caute, sper.

— Insuficient ca să îi împiedice moartea?

Uşoara ironie dispăru când femeia îşi întoarse privirea dură, de un albastru adânc, spre el. Ridurile din jurul gurii i se accentuară. Se uită la

Troy ca o pasăre de pradă.

— Ştiaţi că Wayne este un criminal, nu-i aşa? insistă Troy.

— Bănuiam. Dar eu bănuiesc multe. Ideea de a-l trimite pe sergentul Miller pe urmele lui era să aflu dacă mi se confirmă sau nu bănuiala.

— A ucis un om în aprilie anul trecut.

— La momentul respectiv, nu ştiam de existenţa lui. Nu, domnule Troy, nu ştiam că este criminal. Am cerut un ofiţer al Brigăzii Speciale de abia în noiembrie anul trecut. Vei vedea că notiţele sergentului Miller încep din ultima săptămână din noiembrie. Primisem prea multe rapoarte cu privire la un american misterios care se implica în activităţile comuniştilor londonezi. Poate că ei sunt suficient de idioţi să-l ia de bun – eu, una, nu. Mi-am dat seama imediat că era un intrus. Era vorba doar de a afla exact ce urmăreşte şi de a-l urmări până la – căută cuvântul potrivit – sursă.

— Sursă?

— Superiorii săi. Persoanele care au autorizat infiltrarea americană.

Troy îi intui furia crescândă. Nu putea să strige la el fără să atragă atenţia pe care amândoi doreau să o evite, însă umerii i se scuturau uşor din cauza efortului de a-şi stăpâni mânia, iar privirea ei, dacă ar fi putut, l-ar fi transformat în piatră.

— Domnule Troy, conduc un departament. Ştii ce înseamnă asta?

Nici această întrebare nu necesita un răspuns.

— Am lucrat pentru ţară întreaga mea viaţă de adult. Îmi iubesc ţara. Mai degrabă aş muri decât să o văd devenind bolşevică. Dar asta nu înseamnă

că aş ceda orice parte din ea unei puteri străine doar pentru că acea putere mă asigură că suntem aliaţi în luptă. Nu mă aştept să înţelegi, pentru că eşti doar poliţist – însă Wayne face parte din BSS. Această organizaţie pernicioasă s-a înfipt bine în ţară şi a reuşit datorită simplei necesităţi a cauzei comune – o relaţie specială.

Cuvintele lui Roosevelt părură scuipate cu o nemulţumire pe care, cu siguranţă, nu dorise să o transmită.

— Războiul se apropie de sfârşit. Deja îl purtăm pe următorul, la fel şi americanii. Ştim toţi cine va fi următorul inamic comun. Dar ducerea acestui război în Anglia, prin uzurparea suveranităţii noastre, a autorităţii care mi s-a acordat... asta nu o vor face. Ar însemna să acceptăm un flagel pentru a extermina un altul. Şi totuşi, dacă BSS reuşeşte să îşi aroge urmărirea comuniştilor... ce îi poate opri să continue astfel în următorii doi sau douăzeci de ani? Înţelegi ce vreau să spun?

Tirada se oprise. Femeia părea mai calmă, mai puţin retorică, pentru prima dată preocupată de un răspuns.

— Ce... Troy se opri. Ce doriţi de la mine, doamnă Edge?

— Ce doresc? Vreau să îl prinzi, bineînţeles!

— Tocmai mi-aţi spus că este prerogativa dumneavoastră.

— Nu prerogativa, domnule Troy, ci datoria mea.

— Atunci, datoria dumneavoastră, doamnă Edge.

Femeia suspină. Spatele i se relaxă din

rigiditatea de guvernantă, iar ea se sprijini de spătarul băncii, parcă epuizată de efortul consumat cu propria sa furie.

— Nu. Am nevoie de tine, domnule Troy.

— Folosiţi canalele oficiale. Aţi putea vorbi cu Hollis, Hollis ar putea vorbi cu Petrie. Petrie ar putea discuta cu ministrul de Interne…

— Nu, nu pot. Afacerea asta nu va ajunge la ministrul de Interne, nu este evident?

— Ba da, însă nu mă pot abţine să nu mă întreb de ce. Petrie a fost cândva ofiţer de poliţie. Nu pare posibil să dorească un criminal în libertate pe străzile Londrei – şi mai ales un ucigaş de poliţişti.

— Iar comisarul tău este un fost soldat. Acest argument nu are rost, nu duce nicăieri. Ascultă-mă. Există canale oficiale, însă acestea sunt blocate de comun acord la un nivel mai înalt decât al oricăruia dintre noi. Crede-mă, domnule Troy, dacă aş putea, aş pune mâna pe telefon şi l-aş suna personal pe superintendentul tău, dar asta ar însemna să îmi pun singură ştreangul de gât. Există proceduri şi există protocol – dacă nu poţi vedea acest lucru, vei rămâne toată viaţa sergent.

— Dacă sunt folosit, aş dori să ştiu în ce scop. Ştiţi, doamnă Edge, am sentimentul că afacerea nu ajunge la ministrul de Interne pentru că nimeni nu ştie care va fi calea aleasă de domnul Morrison.

Femeia se ridică, scuturându-se de pământ şi de bucăţele de scoarţă. Câinele îşi ridică botul de pe labe şi se agită, sperând că se terminase chinul aşteptării.

— Fă-ţi datoria, domnule Troy.

Câinele privi cu speranţă de la unul la celălalt.

— Fără ură sau părtinire? întrebă Troy.

— Adică?

— Jurământul meu de poliţist, doamnă Edge.

Troy se ridică să plece. Câinele ţopăi bucuros.

— Era necesar, spuse Troy, să-mi invocaţi temerile pentru a-mi obţine susţinerea?

— Ah, înţeleg. Nu-ţi place să ţi se amintească despre origini. Ei bine, să spunem că era necesar să-ţi atrag atenţia.

— Era necesar şi să atrageţi suspiciunea celorlalţi?

— Cred că Pym şi Onions ştiu totul despre tine. Unchiul acela este de-a dreptul transparent. În cazul în care consideram că este altceva decât un huligan cu studii superioare, ar fi existat despre el un dosar gros de treizeci de centimetri.

— Şi Zelig?

— Zelig e un idiot, nimic mai mult decât o unealtă a americanilor. Îi permite lui Wayne să opereze după plac, iar secretara lui ia majoritatea deciziilor pentru el. Dacă te bănuieşte sau este suspicios în privinţa motivelor pe care le ai sau a ceea ce ai putea descoperi, ar fi un mic miracol. Ar putea adăuga o notă de animozitate pozitivă, care să te ţină în alertă. Dacă citeşti notiţele lui Miller, vei găsi dovezile de care ai nevoie. Noapte bună, domnule Troy. Nu ne vom mai întâlni.

Capitolul 46

Întors în Goodwins Court, Troy desfăcu cele cincisprezece foi ale lui Miller, bătute prost la

maşină. Muriel Edge avea dreptate: nu fusese în natura omului să speculeze. Înregistra cu meticulozitate ore, date şi locuri, dar nu adăuga nimic cu privire la semnificaţia lor. Troy simţea că poate atinge siguranţa fermă a celui aflat în boxa martorilor – îndreptându-se spre vest la exact 11.37. Tropăitul ghetelor pe dalele de piatră. Sinceritate lipsită de imaginaţie. Un om care nu ştia când i se iroseşte timpul; un om care nu era conştient când viaţa îi era în pericol.

Noiembrie nu dădu la iveală nimic. Era vorba doar despre faptul că Wayne avea şi alte iubite pe lângă Diana Brack şi că uneori agăţa prostituate în Soho, fără îndoială dotat din abundenţă cu prezervativele furnizate de guvern ale Unchiului Sam – doar nu era să rişte să se îmbolnăvească de gonoree în timp ce îşi servea patria.

Troy presupunea că Wayne fusese pe urmele lui Miller din decembrie târziu. Timp de două săptămâni, îl urmărise la întruniri în stabilimentele publice din East London, inclusiv la două care avuseseră loc în Bricklayers Arms din Hannibal Road, la doar câţiva metri distanţă de apartamentul lui Wolinski şi la o scurtă plimbare de locul unde fusese ucis Brand. Wayne dispăruse la întâlniri private în Jubilee Street şi Jamaica Road, iar Miller apelase cu scrupulozitate la registrele electorale şi înregistrase numele proprietarilor: Edelmann, Sidney Lewis şi McGee, Michael Eamonn. La scurtă vreme după Crăciunul din 1943, Miller începuse să îi piardă urma lui Wayne la schimbarea metroului, peste tot în Londra. În repetate rânduri, notase „Pierdut din vedere

suspectul la Moorgate… Holborn… Liverpool Street… Monument”. O dată sau de două ori, Wayne îl dusese cu siguranţă de nas: „Pierdut din vedere suspectul la Earls Court… Hammersmith… Paddington”. De atunci încolo, Miller pierduse două luni fără a raporta altceva decât viaţa socială de lux a unui ofiţer american plătit prea mult. În presupusa noapte a morţii lui Brand, 24 februarie – presupusă fiindcă raportul criminalistic insista asupra unei marje de eroare mari, din cauza temperaturilor sub zero şi a faptului că legistul polonez avusese un singur braţ pentru investigaţii –, Miller se apropiase, în sfârşit. Ţinuse pasul cu Wayne în încercarea acestuia de a-l deruta pe Baker Street, dar îl pierduse pe Liverpool Street. Era, se gândi Troy, apropierea pe care şi-o permisese Wayne. De acolo putea să meargă până în Stepney; la fel şi Miller. Cu o singură scânteie de intuiţie, unica pe care o avusese Miller în tot acel timp, mersese direct pe Jubilee Street şi aşteptase lângă casa lui Edelmann. Wayne, deloc surprinzător, nu apăruse. Troy era sigur că se întâlnise cu Brand şi cu Wolinski fie în apartamentul celui din urmă, fie într-un loc public şi îl ucisese pe primul sau pe amândoi după ce îi ademenise în zona bombardată din Green. Îi ademenise? Lui Troy i se părea că logica sa e uneori demnă de povestiri ieftine, dar îşi aducea aminte cum arăta cadavrul lui Miller. Partea din spate a craniului său se afla acum într-o pungă de celofan; găurile negre din faţa şi din fruntea lui se potriveau cu cele din faţa lui von Ranke şi din craniul lui Brand. Aşa murise oare şi Wolinski?

Notiţele lui Miller deveniră şi mai proaste, abia schiţate.

În martie, Wayne fusese incredibil de inactiv. Zile întregi, Miller nu avusese nimic de raportat. Wayne fusese mai abil decât de obicei. Miller nu raportase nici vizita la Zelig, nici prezenţa lui Troy lângă casa Dianei Brack. Ultimele două săptămâni din martie nu erau prezente – nu scrisese nimic în carneţel. Miller devenise neatent şi stângaci, bătându-şi notiţele la maşină o singură dată pe săptămână înainte de a raporta către Muriel Edge. Propria stângăcie îl ucisese. Oare omul nu avusese suficient bun simţ cât să facă legătura între prezenţa lui Wayne în East End pe 24 februarie şi braţul care fusese găsit la doar trei zile după aceea? Nu ştia că are de-a face cu un om care ucidea din plăcere? Era posibil să nu-l mai fi văzut pe Wayne, până când se strecurase cu neîndemânare între el şi Wildeve, iar Wayne îl observase.

Troy coborî încetişor de ce îl omorâse Wayne pe Miller la momentul respectiv. De ce nu mai devreme? Poate că îl catalogase drept incompetent şi nu fusese îngrijorat până când… ce? Până la apariţia lui Troy? Dar Wayne nu ar fi putut să rişte să îl ucidă pe Miller ştiindu-se urmărit de el sau de Wildeve. Numai un nebun şi-ar fi asumat un asemenea risc. Nu era posibil ca Wayne să fi ştiut cât de aproape se afla Troy sau că Wildeve era chiar în spatele lui. Era probabil, sigur chiar, că nu îl văzuse pe Troy în acea seară în Holborn. Nu – Miller murise din cauza notiţelor sale. Wayne hotărâse să afle exact cât ştia Miller şi venise cu

un alibi impecabil, iar autorităţile existente aleseseră să îl acopere, din motive pe care Troy nu îndrăznea să le ghicească. Eliminându-l pe Miller, Wayne scăpase pentru totdeauna de urmărirea Brigăzii Speciale.

„Toate dovezile de care ai nevoie”, spusese Muriel Edge. În realitate, Miller îi oferise doar două lucruri: confirmarea că Wayne se aflase undeva în apropierea comiterii crimei în ziua respectivă şi pe domnii Edelmann şi McGee. „Zelig e un idiot”, adăugase ea. „O lasă pe secretara lui să ia toate deciziile”.

Troy îşi aminti că încuviinţase tacit să se vadă cu secretara cu pricina cu patru nopţi în urmă, în ziua în care murise Miller. Moartea acestuia eclipsase în totalitate dorinţa respectivă – acum însă existau alte motive să se prezinte la întâlnire.

Capitolul 47

Tosca îi trânti uşa în picior.

— Ai întârziat o săptămână, ticălosule!

Una dintre cele mai prăpădite replici din vocabularul unui bărbat îi veni în minte.

— Pot să-ţi explic. Sincer.

Troy împinse uşa. Tosca se dădu înapoi. Abia îi putea distinge silueta în întuneric, înfăşurată într-o pătură de la piept până la glezne, purtând fusta militară şi o expresie neiertătoare. Se întoarse şi fugi spre trepte. Observă fulgerarea unui picior când ea trecu pe lângă geam la primul etaj, urmată de bufnituri pricinuite de goana pe scări. Închise uşa în tăcere şi bâjbâi după balustradă.

Uşa ei era abia crăpată şi o rază de lumină pătrundea în bezna împăienjenită a palierului. O împinse şi păşi cu precauţie în încăpere. Tosca, se gândi, părea genul care aruncă obiecte. Întocmai cum bănuise, braţul ei se ridică şi o pernă zbură în direcţia lui, suficient de prost ţintită ca să cadă fără niciun zgomot lângă peretele aflat la câţiva metri de el. Stătea în pat, înconjurată de resturile unui ospăţ de consolare. Gogoşi pe jumătate mâncate, învelişuri argintii de batoane Hershey şi exemplare vechi de câteva luni din reviste americane – *Life, Saturday Evening Post.* Radioul mergea, susurând pe programul Light un concert de seară târzie interpretat de un big band. Elsie Carlisle fredona seducător: „M-ai făcut din nou să plâng”.

— Chiar crezi că-ţi poţi face apariţia aici când ai chef? Aşa crezi?

— Eu… păi…

— N-ai putut să suni?

— Nu, nu am putut. S-au întâmplat anumite lucruri de când ne-am întâlnit ultima oară.

— Cu excepţia deschiderii celui de-al doilea front – şi cred că aş afla înaintea ta dacă ar fi cazul nu e suficient, orice-ar fi.

— Maiorul Wayne… Troy nu reuşi să termine propoziţia, pentru că ea ţipă.

— Aaaaaaaaaaaaaaaa!!!!! Nu îmi mai pomeni numele ăla, nenorocitule!!! Dacă îţi închipui că ţi-o poţi trage în timpul orelor de serviciu…

Troy închise uşa cu o lovitură şi se grăbi spre pat, astupându-i gura cu mâna înainte ca zgomotul să îi alerteze dintr-odată pe vecini, ARP-ul şi pompierii. Ea îl muşcă de mână, iar el şi-o retrase.

— Dacă, sâsâi ea, parcă prinzând aluzia, îţi imaginezi că poţi să ucizi două păsări cu o singură piatră, aşa cum spuneţi voi, englezii, cu gândirea voastră aforistică, ia-mă drept ce ştiu că sunt, hai s-o facem rapid şi apoi dispari! Pe urmă, mai gândeşte-te, poliţaiule! Scoate-ţi hainele acum sau dispari din faţa mea!

Troy fu uimit. Ştia cât de directă poate fi, dar tot era surprins.

— Chiar asta vrei să spui? întrebă el.

— Pui pariu? Scoate-ţi daravela, fă-ţi treaba şi ia-ţi valea.

— Dumnezeule, spuse el, aproape involuntar.

— Dumnezeule, îl imită ea, dându-se jos din pat şi îngenunchind, îmbrăcată în fustă şi ciorapi. Începu să tragă de nodul cravatei. Voi ăștia mă terminaţi.

Îşi lipi buzele de ale lui, forţându-le cu blândeţe să se deschidă, cu vârful agil al limbii. Se îndepărtă cu un rânjet imens, zâmbind şi în adâncurile ochilor săi căprui. Aruncă cravata şi trase de nasturii paltonului.

— Dacă îndrăzneşti să pomeneşti de serviciu – al tău sau al meu – înainte de prima geană de lumină, eşti mort. *Capiche?*

Troy încuviinţă.

— Şi acum, puiul meu inhibat din Londra, întinde-te pe spate şi gândeşte-te la Anglia[39].

Îi scoase hainele, dar el nu apucă să îşi dea

39 În original, *lie back and think of England* - expresie folosită cu sensul de a strânge din dinți, avându-și originea în epoca victoriană, ca presupusă indicație dată mireselor britanice cu privire la satisfacerea necesităților sexuale ale soților.

seama că era dezbrăcat şi că lumina era încă aprinsă. Odată ce remarcă, însă, nu mai păru demn de menţionat. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu lumina aprinsă, nici cu radioul deschis, în legănarea muzicii – era o asemenea depravare încât nici nu suporta să se gândească. Însă mottoul Toscăi părea să fie că există un început pentru orice.

Capitolul 48

Troy stătea întins, fără să doarmă. Tosca se mişcă în întuneric şi se întoarse spre el.

— La ce te gândeşti?

— La Anglia.

— Nu trebuie să te gândeşti la Anglia după aceea, ci doar pe parcursul partidei. Este necesar pentru a-ţi lua gândul de la păcătoşenia trupului de femeie. Ce-i cu Anglia? La ce te gândeşti când te gândeşti la Anglia? La Churchill? La rege? La Hyde Park? La mâncători de friptură de vită?

— Nu. La nimic din toate astea. Mă gândesc la galbenul primulelor primăvara; la perişorii şi la luciul frunzelor de fag.

— Perişori?

— Şi la păduceii înfloriţi în mai, vătuind câmpurile din Hertfordshire.

— Hertfordshire. De acolo eşti?

— Da. Şi dacă tot am ajuns acolo, mă gândesc la cremă din ouă şi lapte şi la varză fiartă.

— Ce? Ce naiba au astea de-a face cu primăvara?

— Nimic. Mă gândeam la Anglia, iar mai

devreme sau mai târziu ajung la crema de ouă…

— Şi la varza fiartă?

— Da.

— Ştii ceva? Cred că ţi-e foame.

— Varză fiartă nu îmi trebuie. Nu îmi pasă dacă nu mai văd în viaţa mea o farfurie cu varză fiartă.

— O săptămână de lipsă poate face ca o fată să uite cât de mult îi extenuează pe bărbaţi sămânţa irosită. Se fâţâie treizeci de secunde şi nici nu-ţi dai seama când au adormit buştean, iar când se trezesc sunt mereu flămânzi.

Sări goală din pat şi fugi la frigider. Acesta rezistă un moment, apoi suspină adânc şi, cu un ultim sunet plin de reproş, îşi cedă comoara.

— Am tocmai ce-ţi trebuie. Acum e rece şi cred că ar trebui mâncată caldă, dar nu mi s-a părut niciodată a fi rea la gust direct de la gheaţă.

Se întoarse în pat. Troy făcu un efort să-şi ia ochii de la sânii ei şi să se uite spre farfuria pe care i-o oferea.

— Ce este?

— Încearcă.

Arăta mizerabil: valuri de culoarea sângelui şi a cremei de ouă, amintindu-i de culorile companiilor London Midland şi Scottish Railway.

— Haide, fă ca americanii. Se mănâncă cu degetele.

Troy rupse o bucată din felul de mâncare.

— Nu e rea. Ce-i chestia maro?

— Anşoa.

— Şi umflăturile?

— Capere, cred.

— Şi cârnatul?

— Pepperoni.

— Nu e rea deloc. Cum se cheamă?

— Pizza.

— Pete Sir?

— Nu. Pizza! Tocmai am cumpărat-o de la PX. Au făcut o brutărie la dracu’ în praznic ca să prepare un fel de mâncare tipic newyorkez. Presupun că ridică moralul trupelor.

— Ai crede că au alte priorităţi.

— Asta nu-i nimic. Am făcut în buncăre un punct de îmbuteliere Coca-Cola, în aşteptarea debarcării. Cum ajungem la primul capăt de plajă, cum începem să îmbuteliem Coca-Cola pentru băieţi!

Troy fu aproape să se înece de râs.

— Vorbesc serios. Oricum, nu trebuia să afli asta. E un secret de stat. Eşti gata pentru încă o rundă?

Troy încuviinţă, crezând că întreabă despre pizza.

— Băiete, credeam că nu mai zici. Ce trebuie să faci ca să te culci cu cineva în oraşul ăsta!

Îl prinse de penis cu o mână, iar cu cealaltă stinse lumina, întunericul şi Tosca se contopiră.

Capitolul 49

Fură treziţi de un raid obişnuit.

— La dracu’! Iar nu este gaz.

Tosca merse tiptil prin încăpere, mormăind şi plângându-se.

— Nu tu mic dejun. Nu tu cafea. Cum îşi imaginează Hitler că îmi petrec ziua?

Troy coborî încetişor din pat. Ţinând cont de unghiul soarelui care se ridica deasupra Trafalgar Square, cu razele filtrate de murdăria de pe fereastra din spate, era încă devreme. Avea la dispoziţie ceva timp. Îşi puse cămaşa.

— Ce mănânci de obicei la micul dejun?

— Ouă, pâine prăjită, cafea. Brioşe englezeşti, dacă sunt la PX. Ce e ciudat e că nu poţi să le cumperi nicăieri în Anglia. Adică sunt frigănelele franţuzeşti? Mănâncă mexicanii chilii? Îţi cam pierzi încrederea în ordinea mondială.

Suna absurd. Troy o ignoră şi deschise frigiderul. Înăuntru se aflau o duzină de ouă şi o bucată neîncepută de o jumătate de kilogram de unt alb american. Era cea mai mare bucată neatinsă pe care o văzuse dinainte de război.

— OK. Stai jos.

— Unde?

— Oriunde te simţi confortabil.

Tosca se aşează turceşte pe podea, între frigider şi pat, în continuare şocant de goală. Troy preluă controlul, adunând cuţite, farfurii şi o paletă pentru peşte, şi porni fierul electric. Apoi se aşeză în faţa ei. Întoarse fierul cu susul în jos şi i-l dădu.

— N-am mai făcut asta de ceva vreme, dar la un moment dat, în timpul campaniei Blitz, am gătit în felul ăsta timp de două săptămâni. E foarte important ca fierul să fie stabil. Şi ar fi fost ceva mai bine dacă erai îmbrăcată.

Femeia se foi şi se bosumflă. Sânii i se mişcară, iar ea îi trimise un sărut.

— Treaba ta, spuse el şi desfăcu pachetul de unt.

Unse talpa fierului de călcat şi aşteptă să facă bule.

— Glumeşti!

— Deloc. Şi te rog să stai nemişcată.

Tosca strânse fierul cu fermitate, folosindu-şi ambele mâini. Talpa încinsă plutea la câţiva centimetri deasupra coapselor ei. Troy sparse un ou de o farfurie şi îi dădu drumul pe talpă, unde începu să sfârâie.

— Doamne! exclamă ea. Se face! Chiar se face!

— Durează o vreme. Ai puţină răbdare.

— E OK. Avem multe de vorbit.

Troy nu spuse nimic, aşteptând un semn din partea ei.

— Aşadar, Jimmy nu trăgea oamenii pe sfoară cu nişte cupoane?

Troy clătină din cap şi se uită la ou.

— Chiar e grav. Ai faţa aceea, genul mă-preocupă-soarta-lumii, deci trebuie să fie grav.

— A ucis patru oameni.

— Poftiiiiiiiiiim ???

Slăbi strânsoarea, fierul se înclină, iar oul alunecă într-o parte. Troy îl prinse cu atenţie pe paleta pentru peşte, înainte să aterizeze pe ea. Grăsimea încinsă se scurse pe coapsa ei.

— Au, au, au.

— Cred că mai bine ne oprim. S-ar putea să fie mai uşor să pregătim micul dejun dacă vorbim despre altceva.

— Nu, o să fiu OK. Nu pot să renunţ acum. Sunt făcută dintr-un aluat tare. Doar că nu mă aşteptam să fie atât de grav. Pe cine a ucis?

Troy făcu oul să alunece înapoi pe fier şi tăie o felie de pâine.

— Doi refugiaţi germani. Un polonez care lucra la docuri. Şi un poliţist care îl urmărea.

— Sfinte Dumnezeule! De ce ar face aşa ceva?

— E meseria lui. Treburi murdare, chiar tu ai zis-o.

— Am spus că nu aici.

— Ce face, mai precis, pentru armată?

— Se presupune că nu trebuie să ştiu.

— Dar ştii.

— Jimmy e genul lăudăros. Nu poate să se abţină să nu povestească. Dacă îi reuşeşte ceva deosebit, mai devreme sau mai târziu face aluzii. În ultimul an, a devenit evident cu ce se ocupă. E unul dintre tipii aceia care e trimis cu paraşuta în Franţa ocupată. Face câteva cascadorii eroice şi e scos afară. Vorbeşte bine franceza şi germana, aşa că se potriveşte.

— Scoate oameni de acolo? Francezi, germani, luptători în Rezistenţă care ar putea fi folositori pentru eforturile noastre de război?

— Da. Facem deseori asta, însă nu mă întreba despre situaţii particulare. Cunosc doar ideea generală, dar Zelly nu m-ar lăsa niciodată să am acces la o operaţiune individuală. Urăşte să scrie chestii pe hârtie.

Troy făcu oul să alunece pe o felie de pâine, îi luă femeii fierul din mână şi îl aşeză pe un capăt al covorului, apoi îi pasă farfuria. Tosca muşcă din ou şi gălbenuşul i se revărsă peste buza de jos. Îl privi surprinsă peste farfuria cu micul dejun.

— Ce păcat că nu avem cafea!

— Poţi să afli dacă a adus vreun german în februarie anul acesta?

— Îmi ceri să îl spionez pe Zelly?

— Da.

— Presupun c-aş putea. Nu mă dau în vânt s-o fac, dar dacă nu l-aş spiona oricum jumătate din timp, tot ce-aş şti despre Operaţiunile Aliate ar fi ceea ce aflu bătându-i la maşină scrisorile către ofiţerul de la Aprovizionare, în care se plânge de lipsa la PX a untului de arahide şi a maionezei.

Își termină sandviciul în tăcere, având în mod clar ceva în minte.

— Pe cine a ucis ultima dată?

Troy îi dădu din nou fierul şi începu să îşi pregătească micul dejun.

— Un poliţist. Marţea trecută.

— În noaptea în care nu ai apărut.

— Eram în Manchester Square, aşezând bucăţi de creier omenesc în pungi de celofan.

Tosca tresări şi se strâmbă, dar insistă.

— Miercuri dimineaţa a fost o panică de nedescris la birou. Zelly ajunsese înaintea mea, lucru nemaivăzut, iar dispozitivul de codare ataşat la telefon nu se mai oprea. A trebuit să ascult la uşă! A vorbit cu Jimmy şi cu cineva de sus şi avea o dispoziţie de rahat. A mai vorbit şi cu nişte indivizi de la MI5 al vostru.

— Tocmai se întorsese de la o întâlnire cu mine şi cu MI5.

— Îl vânai, aşa-i?

— Da. Însă ce mă îngrijorează este cine mă vânează pe mine.

— Nu înţeleg.

Troy vorbi în timp ce mânca. Ea îi duse un deget la buze, recuperă o urmă preţioasă de gălbenuş şi o linse.

— Prima dată când te-am văzut îl aşteptai pe Wayne?

— Nu. Apare ocazional, dar cu siguranţă nu trebuia să vină în ziua aceea. De fapt, erai singura persoană cu care urma să se întâlnească Zelly, iar asta i-a crescut tensiunea. Cu siguranţă nu voia să te vadă.

— M-am tot întrebat de ce a făcut-o. Nu mi-a spus nimic.

— Mă depăşeşte.

— Doar dacă nu, fireşte, nu el era cel care trebuia să mă vadă, ci Wayne.

— Poftim?

— Wayne a apărut numai ca să îmi arunce o privire. Ştia că există un poliţist care îl urmăreşte. Era vorba despre sergentul Miller din Brigada Specială. Era alarmat de ideea că omul se afla în contact cu Zelig. A venit să mă vadă şi să se facă văzut. Dacă eram omul pe care îl observase, dacă mă dovedeam a fi Miller, atunci temerile lui se confirmau. Miller era prea aproape şi Wayne ştia că trebuie să îl ucidă. Dar eu nu eram poliţistul pe care îl văzuse; eram eu. Nu aveam nicio legătură cu Miller şi cu ceea ce urmărea el. Nu l-am recunoscut pe Wayne. Dacă aş fi făcut-o, dacă aş fi arătat cel mai mic semn de recunoaştere, şi eu aş zace acum la morgă cu un glonţ în cap. Sergentul Miller a câştigat câteva zile în plus. Wayne l-a ucis când era cel mai convenabil, dar la fel de bine putea să mă ucidă pe mine. Ce nu ştia era că l-am

observat mai târziu în aceeaşi zi ieşind din casa amantei sale şi că am făcut conexiunea la care Miller nici nu se gândise. Dacă ar fi ştiut că mă aflu pe urmele lui, mă îndoiesc că l-ar fi ucis pe Miller.

— Păi, a venit, a vorbit aiurea, apoi a plecat. Însă aproape de ce? Investighezi crimele. Ce altceva mai făcea, ca omul tău să fi fost aproape?

— E doar o bănuială, dar cred că se infiltrase într-o celulă comunistă din East End.

— Imposibil! Nu are instrucţiuni să facă asta. În Londra nu face decât să aştepte – se odihneşte, se recuperează. Se presupune că n-ar trebui să facă nimic în Anglia.

— Dar face: ucide oameni.

— Comunişti? Ucide comunişti? Credeam că ai spus că a ucis doi germani. Nu înţeleg.

— Nici eu.

Troy mâncă în tăcere timp de câteva minute. Apoi Tosca sări în picioare şi începu să scotocească în sertarul de sus al mesei de toaletă. Aruncă o cheie pe covor şi şezu cu o bucată de hârtie albă în mână.

— Ia-o. E cheia mea de rezervă, spuse ea. Până diseară ar trebui să am ceva pentru tine.

— Am nevoie acum de ceva. Ai adresa lui?

— Nu ai adresa lui?

— N-am idee unde locuieşte. Am filat Tite Street, dar…

— Şi ai filat biroul meu. Tipul ăla din St James's Square e foarte nesuferit. Nu, mă îndoiesc că Jimmy are să se arate. Adresa lui oficială este în blocul de apartamente din Curzon Street pe care l-am preluat pentru birouri. Marriott House. Are

câteva camere, dar nu l-am găsit niciodată acolo. Cred c-o foloseşte ca adresă poştală şi atât. A trebuit să intru o dată. Mirosea a stătut. Are acolo un schimb de haine, dar îmi închipui că nu prea stă acasă. Locuieşte cu femeile lui, oriunde s-ar afla. Asta e lucrul de care ai nevoie acum.

Aşează hârtia cu faţa în sus pe covor. Pe ea erau imprimate o mulţime de fotografii mici, şase sau şapte într-un rând, poate treizeci în total. Erau miniaturi ale maiorului Wayne, fiecare uşor diferită, de parcă ar fi fost capturate dintr-un film.

— Se numeşte polifotografie şi este făcută cu o cameră cu mecanism pentru transportul filmului. Erau ultimul răcnet în Washington în vara de dinaintea războiului. Mi-am făcut şi eu una ca să i-o trimit mamei. Cred că scoate la iveală drăgălăşenia oamenilor. Probabil că şi Jimmy se consideră drăguţ, deşi Dumnezeu ştie de ce aş crede eu una ca asta.

Era semnată „Jimmy XXX”. Înfăţişa buza superioară plină, umedă, cu mult mai proeminentă decât cea inferioară, şi privirea limpede, zâmbitoare – într-o multitudine de poziţii conştiente.

— Nu am cerut-o eu. Pur şi simplu mi-a dat-o într-o zi. Nici măcar nu ştiu de ce am păstrat-o.

Întorcându-se în Goodwins Court ca să se spele şi să se schimbe, Troy analiză reacţia Toscăi. Acceptase tot ce îi spusese; fusese şocată, dar acceptase. Nu existase nicio întrebare de genul „Cum de ştii asta?” sau „Eşti sigur?”. Însă rolul lui Wayne era să ucidă. Era cu siguranţă o treabă murdară absolută, la ordinea zilei pentru un soldat

pe timp de război. Bineînţeles, o minţise cu privire la conexiune. Ştia de ce Wayne se ostenise să se infiltreze într-o celulă din East End, chiar dacă era surprins să afle că această sarcină era deasupra altora şi dincolo de ei. Dar, ca de obicei, dorea să pună dovezile înaintea declaraţiilor. Nu se putea abţine să nu se întrebe de ce Tosca îşi descrisese propriul rol la Norfolk House într-o manieră atât de modestă şi de contrastantă cu versiunea lui Muriel Edge. Nu putea să ghicească intenţiile comediei ieftine pe care o juca – poate era, pur şi simplu, felul în care se purta cu bărbaţii. Dar unde anume în umorul de duzină din Manhattan se încadrau cuvinte precum „aforistică”?

Capitolul 50

Kolankiewicz stătea în faţa focului pe gaz din biroul lui Troy, ascuns în spatele unui exemplar din *News Chronicle.* Wildeve muncea din greu la un vraf imens de hârtii, căscând tot timpul. Troy trecu pe lângă ei şi fixă polifotografia pe avizierul de pe perete, lovind-o cu degetul.

— Ăsta e omul nostru, spuse el.

Kolankiewicz lăsă ziarul şi sprintă de-a curmezişul încăperii, ca să-l privească pe Wayne după ce îşi fixase ochelarii pe nas cu o singură mână.

— Un om josnic, comentă el.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Expresie răutăcioasă.

— Care?

— Toate.

— Grozav. Ar trebui să te faci detectiv.

— Nu mai fă pe grozavul. Când văzut ce am, o să fii al naibii de impresionat.

Îşi deschise servieta şi puse pe biroul lui Troy trei pungi de celofan.

— Am veşti bune şi veşti rele. Primul cartuş, al doilea şi al treilea – gloanţele din Manchester Square. Păstrează-le. Ce a dispărut o dată poate dispărea şi a doua oară. Gloanţele sunt.45. Cartuşele, după cum ai bănuit, au fost trase dintr-o armă automată. Pe laturi există semne de încărcare pe arc, pe care nu le-ai avea dacă ar fi vorba despre un revolver. Acum… veştile bune.

Scoase două fotografii mari şi le fixă pe avizier, lângă cele o mie de feţe ale lui Wayne.

— În absenţa oricărui glonte cu care să compar, am făcut tot ce am putut cu cartuşele. Aceste imagini mărite îţi vor arăta ce vreau să zic. Dacă iei ora nouă ca indicată de semnele acelea, atunci, de fiecare dată, percutorul pare să fi lovit la două şi zece – în termenii tragerii cu arcul, un interior. Până acum, nimic. Nu acord atenţie unor asemenea dovezi; oferă prea mult loc unei coincidenţe. Dar…

Scoase alte două fotografii din servietă şi le aşează peste primul set.

— Uită-te la astea. Mărite de cincizeci de ori. Priveşte modelul lăsat de percutor pe tubul cartuşului.

Troy se uită cât de aproape reuşi.

— Sunt identice.

— Întocmai. Presupunând acelaşi loc pe ceas, cele două cartuşe – din Stepney şi din Manchester

Square – poartă semnele detonării prin acelaşi percutor sau în cel mai rău caz sunt două percutoare care s-au uzat în exact acelaşi fel.

— Păi, e... e genial!

— Efectiv, cele două cartuşe au plecat din acelaşi pistol. Ar fi fost mai util să avem glonţul care l-a ucis pe Herr Buton, dar... în mod ştiinţific, este departe de inexactitate. Iar acum, veştile rele...

— Veşti rele?

— Nu are să ţină la tribunal. Cel puţin, n-a trebuit până acum, pentru că nimeni n-a încercat.

— Rahat, exclamă Troy.

— Gândeşte-te câte puncte de similaritate trebuie să existe în cazul amprentelor şi la cât de probabil este ca omul tău să fi scăpat de pistol.

— Gândeşte-te cât de des îi prindem cu arma asupra lor! E aproape un ataşament sentimental al ucigaşilor faţă de armă. Continuă să o ţină strâns multă vreme după ce au tras ultimul glonţ spre tine, chiar dacă îi condamnă mai ceva decât câinele lui Bill Sykes.

Kolankiewicz ridică din umeri.

— Ţi-am oferit asta şi ţi-am spus ce valoare are. Cred că până acum avem doar probe circumstanţiale, rahat în ploaie. Cu asta m-aş duce la tribunal. Dar am fi primii.

Troy se aplecă să se uite mai îndeaproape la fotografii. Simţi pe ceafă ambele mâini ale polonezului, pipăindu-i prin păr.

— Ce naiba faci?

— Am auzit că ai fost implicat în ceva lupte. Ai un ditamai cucuiul. Când s-a întâmplat?

— A fost… a fost…

Troy nu îşi putu aminti când se aflase în staţia Holborn, în momentul detonării bombei. Îşi amintea durerea de cap şi norul sângeriu, iar faptul că se gândise din nou la ele păru să le reînvie. Dar, cu toată sinceritatea, nu era capabil să spună dacă raidul avusese loc săptămâna sau luna trecută. Timp de câteva clipe, îl văzu pe Kolankiewicz printr-o ceaţă roşie şi îl auzi doar în acelaşi timp cu pulsaţia unui vas de sânge undeva deasupra ochiului stâng.

— A fost acum două săptămâni, spuse Wildeve.

Atât de puţin? Kolankiewicz analiză capul lui Troy pe toate părţile, mormăind, apoi îi luă faţa în mâini, o întoarse spre geam şi îl privi adânc în ochi.

— Ai ochii ca o mlaştină poloneză, spuse el. Dar vestea proastă e că ţi-au dat drumul prea devreme.

— Nu i-au dat drumul – a plecat singur, comentă Wildeve.

— Aşa-i că eşti deştept?

— Îmi tot repeţi asta.

— Loviturile la cap pot însemna necazuri. Ai migrene?

Troy nu răspunse.

— Înţeleg, spuse Kolankiewicz. Troy, mergi la doctor. Fă-mi o favoare. Nu te joci când vine vorba de cap. E prea aproape de creier.

— Nu te teme, minţi Troy. O să merg.

Capitolul 51

Razele argintii ale lunii luminau fiecare

crăpătură şi groapă de pe Cable Street. Partea de drum care rămăsese intactă strălucea de parcă macadamul ar fi fost dat cu pomadă de păr, trimiţând strălucirea pătrunzătoare înapoi către luna hoinară pe un cer fără nori.

Troy şi Wildeve lăsară Bullnose Morrisul lângă oficiul poştal din Leman Street şi merseră de-a lungul Cable Street, în paralel cu arcadele liniei London-Tilbury, care ieşeau din Fenchurch Street. Dinspre Shadwell se apropiau de ei doi beţivi clătinându-se. Unul era tăcut şi ameţit, celălalt zgomotos, sărind din groapă în groapă.

— La lumina lunii argintii vom sta îmbrăţişaţi, lună de miere, lună de miere, miere…

Se opri în mijlocul unei băltoace.

— George, am uitat afurisitele de cuvinte.

Pe moment, lui George nu păru să îi pese. Trase un vânt zdravăn, apoi reflectă asupra dilemei.

— Bagă altu’ atunci. Bagă păsărele albastre peste nenorocitele de stânci albe din nenorocitu’ de Dover. N-am mai auzit de dimineaţă, cel puţin. Unde ne duce nenorocitu’ de război – îţi zic, taman când o vrei pe nenorocita de Vera Lynn şi nenorocitele ei de stânci din nenorocitu’ de Dover, nu-i niciuna prin preajmă. Exact ca nenorociţii de curcani.

— Aşa e, George. Ne aşteaptă vremuri grele, aşteaptă numa’ să vezi. Messerschmitt-uri[40] peste tot deasupra nenorocitelor de stânci ale nu ştiu cui, aşteaptă numa’ să vezi…

40 Companie germană producătoare de avioane, renumită pentru aparatele de luptă din al Doilea Război Mondial.

Troy şi Wildeve trecură de o parte şi de alta a cântăreţului care se clătina la capătul unei bălţi de aproape trei metri lăţime. Făcu un pas şi căzu pe spate în apa adâncă de mai bine de treizeci de centimetri.

— Aaahhh! Sunt ud! Mi-e ud tot curul!

Pentru prima dată, păru să-şi remarce spectatorii.

— Dă o mână, prietene, îi zise lui Troy.

Troy îl privi în ochi pe beţivul care cerea ajutor.

— Îmi pare rău, amice, spuse el. Nu-i niciodată un curcan prin preajmă când îţi trebuie unul, aşa-i?

Beţivul scoase un vaiet de autocompătimire, la fel de puternic ca o sirenă. Îşi continuară drumul, depăşindu-l cu agilitate pe George, şi urmară linia arcadelor.

— Freddie, ce căutăm, mai precis?

— Semne de viaţă.

— Doar nu vrei să spui că există oameni care locuiesc în astea?

— Nu chiar, dar Bonham bănuieşte că Edelmann are un adăpost pe aici.

Când începuse campania Blitz, condiţiile din adăposturi erau groaznice. Sydney Edelmann, comunist şi consilier local, făcuse scandal şi îi convinsese pe diverşi membri ai Parlamentului şi reprezentanţi ai presei să vină în East End şi să arunce o privire la felul în care se trăia acolo. Lovind chiar în inima privilegiaţilor, condusese până şi un marş la Savoy, protestând împotriva adăpostului privat construit adânc sub faimosul hotel, pentru uzul exclusiv al oaspeţilor. Duzini întregi de nemulţumiţi din Stepney se

îngrămădiseră în hotel, când sunase alarma, cerând adăpost şi fiind întâmpinaţi de poliţie. A doua zi, Troy citise un articol în presă şi râsese cu hohote la ştirea că Edelmann se ridicase la înălţimea provocării şi o învinsese invocând Legea proprietarilor de hoteluri. În felul său, era cel mai subtil dintre avocaţi. Fără agitaţia creată atunci, Troy se îndoia că adăposturile pentru populaţie ar fi fost vreodată suficiente. Săracii ar fi continuat să îşi petreacă nopţile în beciuri împuţite, fără toalete şi fără apă potabilă. Însă, odată victoria obţinută, la întoarcerea bombardierelor pentru „micul" Blitz, Edelmann nu avea să folosească el însuşi adăposturile, preferând, se spunea, intimitatea arcadei sale de cale ferată fortificată.

Trecuseră pe lângă mai bine de o duzină de arcade şi se uitaseră cu atenţie. Majoritatea fuseseră acoperite cu foi de tablă şi foloseau drept curţi pentru fier vechi. „Ajutaţi la construirea unui Spitfire" era fraza mâzgălită neglijent cu vopsea scorojită de-a curmezişul porţilor uneia dintre ele, relicvă a verii Bătăliei pentru Anglia[41]. Alte arcade serveau ca ateliere şi garaje, cu excepţia uneia înalte, din care ieşea un horn îngust, răsucit, care pufăia în noapte fum alb. Troy se opri şi îl trase uşor pe Wildeve de mâneca paltonului.

— Cred că l-am găsit.

Wildeve se uită lipsit de expresie la porţile de oţel. Fumul se risipea între pufăituri şi nu remarcă niciun semn de viaţă.

41 În original, *Battle of Britain,* campanie aeriană din al Doilea Război Mondial purtată de forțele aeriene germane contra Regatului Unit, în vara și toamna anului 1940.

— N-am putea să-l prindem acasă?

— Nu ştiu ca Edelmann să fi acceptat vreodată ca un poliţist să îi intre în casă fără mandat. Uite, iarăşi se întâmplă.

Hornul respiră, expirând fuiorul de fum către cer.

— Şi crezi că-şi petrec toată noaptea acolo?

Troy ciocăni zdravăn în uşă. Auziră alunecarea înceată a zăvoarelor şi a lanţurilor, iar uşa se crăpă mai puţin de un centimetru.

— Cine-i acolo?

— Bătrânul Bill[42], răspunse Troy.

— Nu cunosc niciun Bill, veni replica.

„Argoul nostru şi-a pierdut valoarea”, se gândi Troy.

— Spune-i lui Sydney că sunt sergentul Troy, de la Scotland Yard.

Uşa se închise. Trecu mai bine de un minut. Un tren şuieră pe deasupra lor, înăbuşind orice sunet ar fi venit din interiorul arcadei. Uşa se deschise din nou – o primire generoasă. Din adâncuri, o voce imaterială îl chemă pe Troy.

— Pe legea mea, e domnul Troy!

Un omuleţ smead îşi târşâi picioarele în lumina lunii, cu spatele încovoiat sub povara permanentă a unei cocoaşe. Coloana îi era într-atât de sucită, încât îi privi pe Troy şi pe Wildeve cu capul întors într-un unghi dureros, cu un ochi deschis şi unul aproape închis.

— Băieţi! E vechiul meu prieten, agentul de poliţie Troy!

---

42 În original, *Old Bill,* poreclă dată polițiștilor londonezi.

Edelmann făcu un gest larg cu mâna, deschizând uşa cu o smucitură. Troy intră, iar Wildeve îl urmă, căscând ochii la o lume străină. Trecură de o uşă interioară şi pătrunseră într-o cutie colosală de metal care se întindea, pătrată, în interiorul cercului format de arcul de cărămidă al căii ferate. Vreo şase oameni stăteau în jurul unui foc aflat în centru, unii jucând cărţi pe o ladă, alţii citind până să fie deranjaţi de palavre. De-a lungul pereţilor se aliniau paturi de campanie. Ochi ca de vulpe îi fixară din adâncurile văgăunilor. Era un spaţiu curat, acoperit de covoare, ordonat şi, cu excepţia intruşilor, prietenos şi primitor. Sunetul se pierdea cu uşurinţă în vastitatea spaţiului, primind valenţa unei şoapte de adoraţie în interiorul unei catedrale de oţel.

— Acum sunt sergentul Troy, Sydney.

— Vai, vai, dar ai făcut ceva paşi în lume, băiete. Am zis întotdeauna că ai să te descurci.

— Am putea să lăsăm deoparte personajele lui Dickens? Nu eşti nici pe departe Bransby Williams[43], iar eu am venit cu treabă.

— Fireşte, fireşte. Horace, adu-le domnului Troy şi prietenului său o ceaşcă de ceai. Ne găseşti în birou.

Îşi târşâi picioarele deschizând drumul, conducându-i într-o nişă creată prin aranjarea câtorva lăzi.

— Afaceri, ziceai.

Troy aşează pe o ladă fotografia lui von Ranke.

— Arată foarte mort, nenorocitul, comentă

43 Actor britanic (1870-1961).

Edelmann.

— Nu îl cunoşti?

— Nu.

Troy aşează pe ladă fotografia lui Brand în tinereţe, mărită din poza de grup a lui Nicolai.

— Nici pe ăsta.

— Eşti sigur?

— Dacă aş şti, ţi-aş zice. N-aş face niciun rău. În funcţie de următoarea întrebare ar fi fost posibil să-ţi zic să-ţi iei valea.

Troy aşează pe ladă a treia fotografie. Era una mărită din duzinile oferite de Tosca. Edelmann nu spuse nimic. Privi întâi fotografia, apoi spre sergent.

— Şi care va fi următoarea întrebare, domnule Troy? Înainte să-ţi spun să dispari, fireşte.

— Următoarea întrebare ar fi dacă ştii că cineva din opoziţie s-a infiltrat aici.

Edelmann inspiră cu un şuierat slab. Îşi îndreptă capul, privirea căznită dispăru din ochiul pe jumătate închis, apoi se lăsă pe spate, parcă analizându-l pe Troy.

— Presupunând că aş accepta asta, ce dovezi ai?

Sergentul împunse cu arătătorul fotografia lui von Ranke.

— El a făcut asta. L-a împuşcat în faţă.

— Urât.

— La fel şi cu el. Troy arătă spre Brand. L-a tăiat în bucăţi. Edelmann clătină din cap. Troy nu ştia dacă înseamnă neîncredere sau disperare.

— Şi cred că l-a ucis şi pe omul ăsta.

Troy trânti o fotografie mărită a tânărului Peter

Wolinski, ca un trişor care juca un atu. Edelmann se ridică şi ieşi. Troy rămase nemişcat şi aşteptă, auzindu-i vocea răsunând dincolo de peretele despărţitor.

— Horace, unde dracu' e ceaiul ăla?

Edelmann îşi târşâi picioarele prin încăpere. Pe cât era posibil în cazul unui om cu diformitatea lui, părea să străbată nervos podeaua. După câteva minute se întoarse, ducând două jumătăţi de halbă de ceai. Se aşeză în faţa lui Troy.

— Te ascult, spuse el. Ai toată atenţia mea.

— Cred că Wayne – îl ştii drept Wayne, nu? Edelmann încuviinţă. Cred că e un ucigaş plătit, un asasin al armatei americane. Ştiu că i-a ucis pe aceştia doi. Sunt vechi colegi ai lui Wolinski de dinainte de război. Cred că l-a ucis pe primul în urmă cu un an, când a încercat să ajungă la Wolinski. Cred că l-a ucis pe al doilea când l-a prins pe Wolinski. Şi mai cred că atunci l-a ucis şi pe el.

— Nu l-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni, spuse Edelmann. A fost mereu un risc – am bănuit, am ştiut chiar. Niciodată nu am ştiut de ce.

— Nici eu nu ştiu. Când i-ai văzut ultima oară?

— Pe 24 februarie.

— Cum poţi fi sigur?

— Întâlnire de studiu. Are loc în aceeaşi zi a fiecărei luni. Îl văzusem pe Peter în după-amiaza aceea şi mi-a spus că avea să vină. Wayne era acolo. De vreo nouă luni tot venea şi pleca.

— De ce i-ai permis accesul?

— *Bona fides.* Le-avea, în fond. Scrisori de la cumnatul surorii mele din Pennsylvania, în care

spunea cum fusese el membru al UWW[44] în anii 1930. Să-ţi spun drept, am fost încântat. Alte braţe în rândul mişcării, şi nu genul la care te-ai aştepta. Ruşi şi polonezi avem cu ghiotura. Mi-a crescut inima să primesc veşti din America. M-a făcut să cred că ne îndreptăm într-o direcţie. Ne-a dat toate veştile, totul despre uniunile de acolo; cât de mare înşelătorie era Noua Învoială. Toate astea.

Pentru un moment, Edelmann tăcu.

— Şi Diana Brack? îl îndemnă Troy.

— A venit cu el. A fost de folos – ajuta la încredere. O cunoşteam. Fusese la aceleaşi conferinţe şi întruniri ca mine. De obicei, mă aştept la un papiţoi sau doi. Unii vin să vadă cum trăiesc sărăntocii, alţii sunt chiar serioşi. Dacă îţi vine să crezi, H.G. Wells ne-a făcut prezentările. Cred că a fost felul lui de a ne testa pe amândoi. Un salut rapid şi o strângere de mână. Wells m-a numit Quasimodo din Stepney. Ea a zâmbit. Aşa că am zâmbit şi eu – nenorocitul.

— Nu l-ai verificat pe Wayne prin relaţiile tale?

— Ce crezi, că am numărul de la Kremlin? Nici măcar numărul lui Harry Pollitt[45] nu îl am. Nu aşa funcţionez, nu, nu.

— Wayne era apropiat de cineva? întrebă Troy.

— Apropiat? Nu e un club de socializare.

Troy ştia mai bine, dar se abţinu de la comentarii.

---

44 *United Workers ofthe World,* Uniune muncitorească internațională.

45 Harry Pollitt (1890-1960), lider al departamentului sindical din Partidul Comunist al Marii Britanii și secretarul general al partidului timp de douăzeci de ani.

— Aveau prieteni apropiaţi, el sau Diana?

— Nu la început. Intervenea în discuţie de fiecare dată când cunoştea subiectul, dar avea tendinţa să rămână pe lângă ea. Eu îl cunoşteam mai bine decât majoritatea, însă asta nu înseamnă mare lucru. Diana e diferită. Ea alege pe cineva ca ţintă. A făcut aşa cu mine a doua oară când ne-am întâlnit. M-a văzut într-o încăpere şi şi-a croit drum prin mulţime de parcă ar fi avut un singur lucru în minte, fără să remarce pe nimeni altcineva. Oamenii o abordează, dar ea zâmbeşte în felul ei de filfizoană, Domnişoara Maniere în plină acţiune, iar ei îşi iau valea de parcă tocmai li s-a pus o plombă. Îi place să aibă un prieten special. În grupul ăsta, era Wolinski. Cred că şi-a dat seama, după o întâlnire, că era singurul de la care putea învăţa ceva.

— Erau amanţi?

— N-aş putea spune. Nu cercetăm minţile oamenilor, orice ar spune presa, şi cu siguranţă nu ne interesează cine şi-o trage cu cine.

— Relaţia aceasta specială s-a extins şi la Wayne?

— Nu. Abia dacă îi vedeam pe el şi pe Peter schimbând o vorbă. Wayne nu e intelectual, l-ar fi plictisit pe Peter mai ceva ca un cântec de leagăn.

Edelmann se opri.

— Douăzeci şi patru, îl încurajă Troy.

— Douăzeci şi patru. Wayne era aici. Am băut o halbă la Merchant, pe Matlock Street, şi ne-am mutat sus să vorbim. Începuserăm de vreo zece minute când Alf – proprietarul de la Merchant – a urcat şi mi-a spus că Peter a sunat să anunţe că nu

poate ajunge. Aşa era Peter mereu, politicos. O aşteptam şi pe Lady Di. Venea destul de frecvent şi cumpăra multe cărţi pentru băieţi. Iar dacă nefericiţii nu puteau fi stimulaţi să le citească, le spunea oricum ce-i în ele. Dar nu a venit şi nu am auzit vreun cuvânt de la ea încă de atunci. La câteva minute după ce-am primit mesajul lui Peter, Wayne s-a ridicat şi s-a scuzat că trebuie să plece. Nu îmi amintesc ce a zis, dar a fost ultima oară când l-am văzut şi pe el. Nu am făcut legătura; cel puţin, nu conştient. Asta până n-ai venit tu. Probabil mă aşteptam să apari tu sau cineva ca tine. Altfel ţi-aş fi arătat uşa şi degetul mijlociu, nu crezi? Iar acum îmi spui că Wayne a plecat şi l-a omorât pe Peter.

— Cred că asta fac, confirmă Troy.

— Doamne, oftă Edelmann şi sorbi adânc din ceai. Iar acum trebuie să mă bazez pe tine pentru dreptate. Doamne, Doamne, Doamne.

— Cu asta mă ocup, remarcă Troy.

Edelmann nu spuse nimic, doar împinse halba peste ladă, spre Troy. Un tren se zgudui deasupra, rostogolindu-se dinspre Tilbury. Rămaseră tăcuţi.

— Urăsc sticleţii, spuse Edelmann într-un târziu. Şi mai mult urăsc să depind de ei.

Un alt tren trecu pe deasupra lor, din direcţia opusă. Troy numără pârâiturile, muzicalitatea matematică a trenurilor care îşi zdrăngăneau ritmul de metronom în pacea vastă a nopţii, şi îl ascultă pe Edelmann sorbind cu zgomot din ceai şi urându-l în tăcere. Simţi că era vremea să plece. Se ridică şi spuse:

— Ţinem legătura.

— Să fiu al naibii dacă nu!

În camera principală a adăpostului, Troy îl căută din priviri pe Wildeve, fără să recunoască imediat spatele cel mai apropiat din grupul care stătea şi vorbea lângă foc ca aparţinându-i. I se păru ciudat. Nu s-ar fi aşteptat ca Wildeve să lege o conversaţie cu oamenii aceia. Era aplecat deasupra lăzii, prins într-o discuţie sinceră, pe jumătate în şoaptă, permiţând tonului mormântal al adăpostului să imprime un respect bisericesc vocii sale. Doar când ochii bărbaţilor se îndreptară spre Troy, se întoarse şi îl văzu aşteptând. Una dintre perechile de ochi care îl priveau pe Troy îi aparţinea lui Michael McGee, nevinovatul care îi arătase prima dată apartamentul lui Wolinski. Odată ieşiţi, Troy îşi încheie paltonul şi îl aşteptă pe Wildeve. McGee apăru primul.

— Ce o să faceţi? întrebă el încet, cu un aer de resemnare dintr-un motiv necunoscut.

— O arestare, răspunse Troy.

Wildeve apăru la timp ca să audă ultima remarcă a lui Troy. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. McGee aşteptă mai mult, iar ei aşteptară ca McGee să accepte că nu avea să afle mai mult şi să se întoarcă în adăpost. Troy se îndreptă spre Cable Street. Wildeve îl ajunse din urmă.

— Freddie… Pe cine vrei să arestezi?

Capitolul 52

Două ore mai târziu, acele ceasornicului se târau către ora 22, iar Troy stătea pe marginea biroului, privind afară, spre fluviu. Onions plecase

deja acasă când ajunseseră ei înapoi din Stepney. Troy era mulţumit: o zi sau chiar numai o noapte pentru ceea ce era pe punctul de a face ar fi fost nepreţuită. Auzi uşa deschizându-se şi se răsuci puţin ca să îl vadă pe Wildeve intrând.

— S-au întors, spuse Wildeve.

Troy s-a gândit de două ori înainte să meargă el însuşi sau să îl trimită pe Wildeve. Sarcina căzuse pe umerii lui Thomson şi Gutteridge.

— Am dus-o în camera de interogatoriu.

Troy se lăsă să alunece de pe birou şi începu să îşi încheie paltonul.

— Nu. Du-o într-o celulă.

— Poftim?

— Nu se află aici ca să ajute ancheta. Este arestată.

— Şi mandatul?

Troy îşi scoase din buzunar mănuşile. Ideea că Troy se pregătea să plece părea să îl uimească şi să îl exaspereze pe Wildeve.

— Nu există. I-am spus lui Thomson să citeze Legea forţei majore. Nu am nevoie de mandat. Ai grijă doar să o avertizezi înainte s-o încui peste noapte. Dacă solicită un avocat, ai surzit. Dacă vrea mâncare, dă-i pâine cu margarină. Dacă îi trebuie o cană de ceai, vezi să fie călduţ. Mă întorc la şapte. Să vedem cum reacţionează la trezirea matinală.

Troy se îndreptă spre coridor. Wildeve se repezi după el.

— Ai înnebunit de-a binelea? Forţă majoră. Fermanagh o să ne coacă boaşele ca pe castane!

— Fermanagh e în Irlanda. S-a retras la

reşedinţa de la ţară după Dunkirk[46]. O să-i ia câteva zile înainte să-şi vâre coada. Legea forţei majore e în regulă. Avem de-a face cu doi străini inamici ucişi. Avem un polonez dispărut şi un american fugar. Acum, legătura ei cu problema este evidentă. Forţa majoră e tocmai ce ne trebuie.

Wildeve reuşi să se strecoare pe scări în faţa lui Troy şi îl opri, punându-i palma direct pe piept.

— Ce speri să obţii punând-o pe Diana Brack într-o celulă peste noapte?

— Gândeşte-te la cum ai fi reacţionat la una ca asta pe vremea când nu ştiai ce se petrece, în calitate de poliţist. Tu şi cu mine am fi fost foarte afectaţi să fim încuiaţi într-o celulă, cu pături înţepătoare şi mâncare oribilă. Priveşte din punctul ei de vedere. Nu e tocmai rutină. Gândeşte-te la povestea prinţesei cu bobul de mazăre. Nu are să poată dormi o secundă. Poate că dimineaţă va dori să răspundă la câteva întrebări. A fost ultima persoană care l-a văzut pe Wayne. E timpul să vorbească.

— Şi dacă nu o face?

— Presupun că avem vreo trei zile înainte să trebuiască fie să îi dăm drumul, fie să obţinem ceva cu Legea. Dacă nu pot să scot de la ea adevărul, sau măcar o parte din el, până atunci, poţi să-mi iei legitimaţia şi să nu-mi mai spui poliţist.

Wildeve oftă şi acceptă fără prea mare încântare raţionamentul lui Troy. Ieşiră unul lângă

46 Locul unei bătălii între trupele anglo-franceze și cele germane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (26 mai - 4 iunie 1940).

altul pe poarta dinspre Whitehall a Scotland Yardului.

— Şi acum? întrebă Wildeve.

— Am alte angajamente.

— La ora asta?

— Asta ce vrea să însemne?

— Oh… Păi… Kolankiewicz a fost de părere că ai nevoie de odihnă.

— Noapte bună, Jack.

Troy merse de-a lungul Whitehall, în direcţia Trafalgar Square – spre Orange Street. Intră folosind cheia pe care i-o dăduse Tosca. Gestul îl făcu să se oprească. Cântări cheia în palmă. Părea să fi acceptat multe responsabilităţi primind cheia. Urcă scările; uşa era deschisă. Din interior nu venea lumină. Tosca era în spate, stând în picioare în faţa ferestrei dinspre sud şi privind peste Pall Mall şi piaţă. Purta bluza militară, dar nu avea pantofi şi nici fustă, ci rămăsese doar în ciorapi sub lumina lunii. Era, înţelese el, modul ei obişnuit de a-şi încheia ziua. Își arunca uniforma şi, odată cu ea, uita de muncă. La fel era şi prima băutură a zilei, pe care o ţinea în mâna dreaptă, în timp ce stânga i se strecură în jurul gâtului pentru a-i apropia faţa de a ei. Un picior îmbrăcat în ciorap se răsuci în jurul piciorului său şi se opri în spatele genunchiului. Își înclină capul înapoi, rânji şi începu să cânte, imitând-o pe Marlene Dietrich.

— Cândva, înainte să încep să zâmbesc, detestam lumina lunii. Umbrele nopţii care – hm – păreau plate precum… hm… altceva. Odată m-am trezit la şapte, urând lumina dimineţii. Acum mă trezesc în rai şi totul e în regulă.

Se opri. Cu ochii strălucind şi mişcând din cap, îl încuraja să preia refrenul. Însă el nu putea nici în ruptul capului să-şi dea seama despre ce cântec era vorba.

— Doamne, nu mai ştie nimeni versurile niciunui cântec?! „Luna albastră”, prostuţule! Ştii, Rodgers şi Hart.

— Îmi pare rău. Ştiu doar părţile care se pot fluiera.

— E adevărat. Detest lumina lunii. Nu-ţi lasă loc să te ascunzi.

— Trebuie să te ascunzi?

— Eram poetică, dar bănuiesc că-mi pierd vremea.

— Transformă fluviul într-o panglică argintie.

— Căcaaat. Asta-i tot ce poţi? Asta e ideea ta despre poezie?

— „Căcat” are doar două silabe.

— Taci.

Îl sărută uşor pe buze şi începu să cânte din nou – delicat şi, ţinând cont de vocea ei, de obicei răguşită, surprinzător de melodic.

— Şi apoi, dintr-odată, apăru în faţa mea, singurul pe care îl voi ţine vreodată în braţe – am auzit o voce şoptind *adoră-mă...* Îşi lipi buzele de urechea lui pentru ultimul vers. Îi simţi respiraţia fierbinte. Asta e o aluzie, să ştii.

Troy rămase tăcut.

— Cântă!

— Ce să cânt?

— Adoră-mă.

— Nu sunt pregătit.

— Pfff, nu eşti deloc amuzant, curcane.

Se desprinse şi îşi începu lupta obişnuită cu uşa frigiderului.

— Trage camuflajul şi hai să facem un pic de lumină.

La explozia luminii electrice, îi aşează pe masă un whisky mare. Lângă pahar se afla un dosar din carton verde. Îl lovi cu degetul.

— Fă ce poţi cu el. Trebuie să îl înapoiez mâine-dimineaţă sau e vai de fundul meu.

Troy îl deschise şi luă o înghiţitură de whisky. Ea dădu radioul mai încet. Un murmur slab al Ambrose's Orchestra se răspândi pe calea undelor.

— De unde l-ai luat?

— Din acelaşi loc de unde am făcut rost şi de ăsta.

Un al doilea dosar, din hârtie galben-închis, ateriză pe masă din spatele lui. Se uită la numele familiar şi se întoarse să o privească.

— Cine e?

— Tata.

— Se pare că vei fi bogat într-o bună zi, chiar dacă moşteneşti doar o parte din acţiunile bătrânului.

— S-a întâmplat deja. A murit în noiembrie.

— Îmi pare rău. Dosarul nu e actualizat. Se afla în seiful lui Zelly. Era acolo şi unul cu numele tău pe el, dar n-avea nimic înăuntru.

— Nimic?

— Nimic. Doar o foaie goală.

Aşadar, Muriel Edge jucase la cacealma. Deschise dosarul verde fără să îl ridice.

— Ce înseamnă OHQ 5?

— Cockfosters. Avem o bază acolo – un conac

vechi de ţară pe care l-au preluat englezii în numele nostru.

— OK, spuse el. Îl citesc dimineaţă. Închise dosarul şi luă paharul de whisky.

— Poftim? Am auzit bine? Nu vrei să-l citeşti pe tot acum? Poţi aştepta? Ai, Doamne fereşte, alte priorităţi?

Troy nu răspunse. Ea puse jos paharul de whisky şi se apropie în vârful picioarelor, încă nu suficient de înaltă pentru a-l privi în ochi. Îi luă paharul, îi înconjură gâtul cu braţele şi privi în sus.

— Mi se pare că începi să înveţi regulile casei.

— Ar fi de folos dacă le-ai bate la maşină şi le-ai prinde pe un perete. Ca într-o pensiune de la malul mării. Ştii tu. Nu scuipaţi pe jos. Fără femei după ora 22.00.

— Fără femei după 22.00! Ce naţie ţeapănă şi crispată! Îl sărută uşor pe lobul urechii.

— Păsările o fac, albinele o fac, chiar şi altceva-altceva…

— Puricii dresaţi, sugeră Troy.

— Chiar şi puricii dresaţi o fac! Vocea ei se umflă, devenind un mârâit înfundat. HAI S-O FACEM!!!

Se rostogoliră într-o parte pe pat. Troy ateriză deasupra. Ea îi sărută ochii, urechile, gâtul, apoi, cu un gest prefăcut, îşi lipi degetul arătător de buzele lui.

— Ştii, spuse ea, e prima oară când nu a trebuit să te târăsc în pat. Totuşi, înainte ca totul să pară o grabă necuviincioasă – ce mai exprimare, grabă necuviincioasă… Oi fi citit Jane Austen sau ce? Am o tratație pentru tine. Uită-te în congelator.

— Poftim?

— Du-te şi uită-te în congelator.

Troy se strecură afară din pat, îşi lăsă jacheta pe podea şi se întrebă ce ar fi putut pune la cale. Frigiderul era aproape gol, însă pe raftul din mijloc se afla un borcan de culoarea smântânii, cu capac înfiletabil. Troy îl luă şi îl privi în lumină. J.P. Davidson’s Own Mayonnaise, preparată şi ambalată în Baton Rouge, Louisiana. Ulei de măsline proaspăt. Ouă adevărate. Nu se acceptă înlocuitori. Nu este original fără semnătura lui J.P.

— Credeam că nu poţi să faci rost de asta.

— Eu nu, dar Zelly poate. Era tot în seiful lui.

— Nu-i va lipsi?

— Nu… Avea cam două duzini. Şi chiar dacă, la naiba cu el. După cum o fi spus Maria Antoaneta, să mănânce dressing pentru salată!

Troy se aşeză pe marginea patului, cu spatele la Tosca, şi desfiletă capacul.

— Superb, spuse inhalând mirosul. Ce păcat că nu avem cu ce s-o mâncăm!

— Ba avem, spuse ea.

— Cum ar fi?

— Cum aş fi eu!

Se întoarse. Tosca îşi scosese bluza şi îşi desfăcea brasiera, eliberându-şi sânii atât de magnifici, încât îl ameţeau pe privitor. Înşfăcă borcanul şi începu să-l golească de conţinut deasupra torsului.

— OK, dragule, sunt a ta! Drege-mă!

Capitolul 53

Tosca dormea încă la prima geană a dimineţii. Troy stătea în pat. Dosarul îi confirmase presupunerile şi îi descoperise câteva lucruri noi. Detalia misiunea lui Wayne, în cea mai mare parte în Franţa ocupată, cu excepţia unei excursii întâmplătoare în Suedia neutră şi a câtorva în Elveţia. Trei călătorii în zona din jurul oraşului Lille. Întâlniri cu forţele de rezistenţă. Asigurările lui Wayne către BSS că oamenii cu care se vedea aveau să aranjeze o întâlnire cu Brand – omul care apăruse, în cele din urmă, la suprafaţă, sub forma unui braţ în colţii unui câine, pe care Kolankiewicz îl numise Herr Buton. În ultima misiune era vorba despre întâlnirea cu Brand şi fuga celor doi în Anglia, în urma unei îndrăzneţe aterizări nocturne în câmpiile franceze a unui mic avion al USAF. Ce nu preciza raportul era motivul pentru care îl doreau pe Brand. Troy bănuia că scopul dosarului era să înregistreze acţiuni, nu motive, păstrând astfel o parte a secretului în cazul în care oameni ca Tosca se dedau la spart de seifuri. Raportul înregistrase comentariile lui Wayne asupra faptului că Brand se dovedise extrem de necooperativ în timpul instructajului de la Cockfosters. Acestea erau urmate de o notă semnată simplu B McK, exprimând neîncrederea. „Oare avem omul potrivit? De două ori la rând. Probabil că-i un spion. De-a ce naiba se joacă francezii?” Dar Troy ştia că Brand nu era spion. Luase pur şi simplu tot ce îi oferiseră americanii, apoi, în dimineaţa de 24 februarie, dispăruse din Cockfosters ca să nu mai fie văzut vreodată. Dosarul nu menţiona vreo urmărire sau capturare. Însă nici nu ar fi avut

logică, se gândi Troy. Pe 27 februarie fusese aplicată ştampila şi o mâzgăliturăă declara cazul închis. Avea iniţialele J.W.

Tosca se mişcă în maldărul încurcat de cearşafuri şi pături şi se împinse în braţe ca o pisică întinzându-se. Căscă şi începu să facă mutre.

— Ah. Ăăă. Iac. Bleah. Băiete… neplăcut de lipicios este puţin spus. Mă simt de parcă mi-ar fi lipit cineva picioarele laolaltă. Mai rău – privi în jos –, cred că mi-au fuzionat ţâţele.

— Când eram copil, confecţionam din lemn de plută modele de aeroplane din Marele Război. Îmi aduc aminte că maioneza era un lipici de primă clasă.

— Ai face bine să glumeşti!

Se clătină afară din pat, înşfăcă un prosop şi deschise uşa. De cealaltă parte a palierului se afla o baie. Troy puse ceainicul pe foc, îşi trase cămaşa şi pantalonii, îi lăsă destul timp să-şi găsească locul şi apoi o urmă, ţinând în mână dosarul verde. Tosca se afla aproape până la gât în spumă, iar razele de primăvară erau înceţoşate de abur.

— O încântare, spuse ea. Urăsc zilele acelea când nu este apă caldă. Să ştii că un adevărat romantic n-ar sta pe closet. Ar scăpa de haine şi-ar intra lângă mine. Ai pus de cafea?

Troy încuviinţă. Ea închise ochii şi suspină de plăcere.

— Nu era nimic despre un om numit von Ranke, din aprilie trecut? întrebă Troy.

— Nu. Doar multă maioneză, multă ciocolată şi o agendă neagră cu numere de telefon şi nume de fete. Am furat nişte ciocolată. Dacă îţi aminteşti,

am mâncat-o pe la miezul nopţii. M-am gândit că ai de-a face cu suficiente prostituate în domeniul tău ca să ai nevoie de agenda neagră a lui Zelly, deci nu m-am obosit.

Ochii i se deschiseră pe moment.

— Tot mai crezi că Jimmy l-a ucis pe tipul ăsta?

— Da.

— Dosarul o confirmă?

— Nu. Sporeşte greutatea dovezilor circumstanţiale, dar asta nu e niciodată suficient. Am nevoie de un martor.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— De ce l-ar trimite BSS pe Jimmy în ţări neutre?

— Dintr-o mulţime de motive. La ce te gândeşti?

— A fost în Suedia anul ăsta. O singură dată. A fost în Elveţia de vreo şase ori, din 1942.

— Avem un om în Elveţia. E o zonă la îndemână pentru supravegherea vărzarilor. E de asemenea o zonă convenabilă să faci afaceri cu ei.

— Afaceri? Cu inamicul?

— Se întâmplă tot timpul. Dacă nu ai o cale de comunicare cu ei, cum te aştepţi să ştii când sunt gata să renunţe? Suedia e o altă poveste. Discretă din punctul nostru de vedere. Ca regulă, e vorba numai de salvarea refugiaţilor. Ca Jimmy să meargă acolo în persoană, trebuie să fi fost cineva special. Nu ajută victimele nazismului din mărinimie. Probabil că aveau ceva ce îşi dorea. A fost mare agitaţie în jurul Suediei acum puţin timp. Nu ştiu despre ce a fost vorba, dar oamenii noştri de acolo au pus mâna pe ceva important.

— Pe *ceva,* nu pe cineva?

— De asta sunt sigură. Totul era codificat, dar există moduri prin care îţi poţi da seama. Zelly s-a tot plâns şi a delirat. „Unde naiba e Jimmy? Chiar când avem şi noi parte de acţiune, nu-l găsesc nicăieri!”

— Parte de acţiune?

— Întocmai cuvintele sale.

— Ce înseamnă?

— E un pic ambiguu şi nu cred că înseamnă ceva bun.

Se scufundă în spumă şi îşi strânse sânii, creând un mic munte de balonaşe albe de săpun pe care le suflă în direcţia lui Troy. Îl umplu de spumă pe faţă şi pe cămaşă. Începu să chicotească, iar el ştiu că audienţa se încheiase. Prepară cafeaua şi plecă. Nu fu întrebat când se întoarce, însă Troy înţelese din lipsa întrebării că ea cunoştea răspunsul. În acea seară, nici caii sălbatici, nici, tematic, criminalii nu aveau să îl ţină departe.

Capitolul 54

Troy o lăsă pe Diana Brack să aştepte, presupunând că ideea de a aştepta îi era foarte puţin familiară. Eliberă una dintre cele mai spaţioase săli de şedinţe ale Scotland Yardului şi o plasă acolo, redusă la infim de locul gol, cu o singură WPC lângă uşă drept companie, care era minimalizată de instrucţiunile lui Troy de a nu discuta cu prizoniera.

— Presupun că ai să-mi spui că toate astea

sunt trucuri psihologice, spuse Wildeve.

— Dacă vrei, răspunse Troy fără să ridice privirea de pe birou.

La prânz, Diana Brack aşteptase mai mult de patru ore, iar Troy era la zi cu hârtiile şi pregătit să o înfrunte.

— Vino şi ia-mă de acolo într-o oră, îi spuse el lui Wildeve.

— Poftim?

— Vino şi ia-mă. Întrerupe. Inventează ceva. Un telefon, orice.

Diana Brack se plimba de colo-colo când intră Troy. Furia îi era temperată de discreţie. Nu avea dorinţa de a se lăsa învinsă de trucurile ieftine ale Poliţiei. Nu se folosise de ocazie ca să se plângă de celulă, de ceai sau de mâncarea îngrozitoare.

— Presupun, începu ea, că îmi vei spune că ai motive serioase pentru toate acestea.

Troy luă loc la masa demontabilă şi arătă spre scaunul liber aflat de cealaltă parte. Ea se opri în spatele scaunului, fără să se aşeze. O noapte petrecută în celulă fusese departe de a-i ciobi aspectul elegant. Troy îşi ascunse dezamăgirea sub lipsa de expresie a poliţistului, îndelung exersată, şi aranjă pe masă, în faţa lui, cu grijă, câteva dosare. Toate erau goale. Trucul adoptat de Muriel Edge merita încercarea.

— Presupun că îmi poţi cita litera de lege care îţi permite să mă ţii aici.

— Legea forţei majore (a apărării) din 1939, cu modificările şi adăugirile ulterioare, răspunse Troy. Cuvântul „apărare” se află între paranteze, apropo. Lady Diana, de ce nu iei loc? Cu cât îmi răspunzi

mai repede la întrebări, cu atât mai repede vei ieşi de aici.

Ea ezită. Privirea de pe chipul său îi spuse lui Troy că nu îl credea. Apoi se aşeză, îşi ridică fusta lungă, neagră, câţiva centimetri, îşi puse picior peste picior şi îşi aranjă pelerina pe spătar.

Troy se aventură în rutina anesteziantă a orelor şi a datelor, a locurilor şi a cadavrelor, ascultându-i explicaţiile şi alibiurile. Nu găsi niciun motiv să nu o creadă. Dacă spunea că în noaptea de 24 februarie se culcase devreme, din cauza unei migrene, fu înclinat să accepte afirmaţia. În fond, putea verifica apelând la fata din casă. Niciun fel de loialitate nu i-ar fi permis acesteia să reziste câtorva minute de insistenţă poliţienească. În seara în care fusese ucis Miller, chiar el mersese, cu ea şi cu surorile lui, de pe Strand până în Trafalgar Square, stătuse o vreme în ceaţă până când ele îşi terminaseră bârfele şi o văzuse apoi făcând semn unui taxi, cam la douăzeci de minute după ce îl pierduse din vedere pe Wayne, după cum îi reaminti ea. Însă nu îl interesau răspunsurile, la fel cum nu era interesat de întrebări. Era posibil ca Wayne să fi avut un martor ocular la crimele comise – şi cu siguranţă nu pe Diana Brack – care, până acum, s-ar fi sfâşiat pe dinăuntru încercând să se elibereze de coşmar. Nu insistă. După o oră, conform instrucţiunilor, Wildeve îi întrerupse. Troy ezită în prag şi aruncă peste umăr singura întrebare care conta.

— Unde este maiorul Wayne?

— Tu să-mi spui, veni răspunsul.

Troy o lăsă din nou să aştepte în tăcere.

După-amiază, Troy puse în repetate rânduri aceleaşi întrebări. O aduse aproape de exasperare. Fu o călătorie lungă. Ea răspunse cu un aer plictisit. Troy aşteptă ca Diana Brack să spună că devenise obositor, însă îi fu răpită şi această satisfacţie măruntă. Uşoarele variaţii ale răspunsurilor îl ajutară pe Troy să se convingă că spune adevărul. Exactitatea ar fi avut iz de repetiţii, de poveste plănuită, inventată. La ora 18.00 o trimise înapoi în celulă, după ce îi adresase o singură întrebare care avea însemnătate şi nu primise niciun răspuns.

— De ce? întrebă Wildeve.

— Ştie.

— Ce ştie?

— Ştie că Wayne este un ucigaş. O ştie, dar o ascunde şi trăieşte cu ideea. Asta o face să fie dură. E una dintre cele mai dure persoane cu care am avut vreodată de-a face. Aş prefera să fie la capătul puterilor când îmi va spune despre Wayne.

— Ce ar avea de spus? Ai zis că nu a fost martoră.

— E martoră a omului, nu a faptelor sale.

Troy plecă acasă – la Tosca.

Capitolul 55

Târziu în dimineaţa celei de-a doua zile, Diana Brack reacţionă la aceleaşi întrebări insipide cu o urmă de resentiment.

— M-am culcat, pentru că aveam o migrenă! De câte ori trebuie să îţi spun? explodă ea.

Lui Troy i se păru în regulă. O primă spărtură în

gheaţă. Bătu darabana în birou cu creionul. Se ridică, se întinse şi îşi trecu degetele prin păr – afişă imaginea unui om care nu-şi găseşte cuvintele.

— Bine, spuse el pe un ton plictisit. Spune-mi despre maior.

— Ce să-ţi spun?

Troy îşi reluă locul, încă întinzându-se şi căscând, dar ascultându-i fiecare variaţie din tonul vocii, precum şi ritmul respiraţiei.

— Orice… Cum v-aţi întâlnit? medită el. Da. Asta e. Spune-mi cum v-aţi întâlnit.

Pentru o clipă, crezu că s-ar putea să nu muşte momeala, dar ea oftă şi privi în tavan, începând cu un aer tolerant, marcat de o nuanţă de uşurare că se schimbase subiectul.

— Nu văd de ce te-ar interesa. Ne-am întâlnit la o discuţie a Clubului de Carte de Stânga, într-o sală din Bloomsbury.

— Înţeleg. Nu l-aş fi considerat pe maior un intelectual.

— Nu l-ai considera nici altceva, pentru că nu îl cunoşti. Iar dacă l-ai cunoaşte, ţi-ai da seama că bănuielile tale sunt absurde. În schimb, cred că ai discutat cu Edelmann şi îi repeţi cuvânt cu cuvânt opiniile. Jimmy nu este intelectual.

Şi ce-i cu asta? Are o inteligenţă pe care Edelmann nu ar putea-o percepe niciodată. O inteligenţă nativă. E curios de atâtea lucruri! Este o inteligenţă… animalică, înţelegi?

Troy înţelegea perfect. Inteligenţa animalică se potrivea întocmai ideii pe care şi-o făcuse despre maiorul Wayne.

— Toţi cei pe care îi cunosc te prezintă drept aristocrată. Nu înţeleg ce ar putea o femeie ca tine să vadă într-un bărbat ca Wayne – un soldat obişnuit.

— E departe de a fi un soldat obişnuit. La fel de departe cum eşti şi tu de un poliţist obişnuit.

— Ce este un…

O voce din mintea lui Troy îl avertiză să nu întrebe. Era prea târziu. Urma să îi spună oricum tot ce gândea.

— Ce este un poliţist obişnuit? Este un bărbat care poartă ghete numărul 45, melon, costume de la un croitor de cincizeci de şilingi şi gulere de celuloid la cămaşă. Pantofii tăi sunt de pe Jermyn Street, iar o singură pereche ar acoperi salariul pe o lună al unui ins din patrulă. Costumul tău e făcut la comandă în Savile Row, la un croitor la care presupun că tatăl tău a deschis un cont imediat ce ai crescut suficient cât să porţi pantaloni lungi. Cămăşile tale sunt croite de mână în St James's Street sau prin împrejurimi, iar dacă ai fi vreodată suficient de conservator încât să porţi pălărie, ar fi de pe Cork Street. E cam departe de ideea generală de poliţist de duzină, după cum bine ştii.

Troy fu surprins să afle că fusese observat cu atâta atenţie. Îşi luă o expresie de plictiseală.

— În felul său, Jimmy e tot atât de diferit de oamenii de duzină, la fel ca tine. Făcu o pauză, nesigură cât de departe să meargă. Pune-te în locul meu. Îmi petrec o mare parte din viaţă înconjurată de persoane care nu gândesc, spunându-mi-se că nu trebuie să gândesc nici eu. Provin dintr-o clasă care consideră acceptarea ca

fiind gândire. Imaginează-ţi cum a fost copilăria mea. Am fost crescută de unul dintre tiranii nepreamăriţi de cântece ai Angliei, un om care, când am împlinit doisprezece ani, îşi transformase viaţa într-un lung geamăt de nemulţumire că nu i se permisese să îşi îndeplinească promisiunea. Se plângea că soarta sau, mai rău, propriul partid conspirase să îl îndepărteze de la conducere. În calitate de primă născută, îl ofensasem adânc nefiind băiat, iar în adolescenţă am agravat păcatul devenind genul acela obositor de copil care pune întrebări. Răspunsul lui a fost violenţa, şi nu doar împotriva mea, ci şi împotriva fraţilor mei. Trebuia să facem ca el sau eram striviţi. Trebuia să gândim la fel ca el sau eram striviţi. Te mai întrebi de ce George şi Johnny au devenit beţivi şi şopârle de salon? Eu am reprezentat o sursă de iritare constantă pentru tata, iar băieţii – o sursă constantă de ruşine. Dintre cele două, i s-a părut mai uşor să aibă de-a face cu ruşinea. Le-a plătit amenzile, le-a plătit pe mamele bastarzilor pe care i-au avut, a plătit ocazional ca să îndepărteze efectele alcoolului. Ce nu a putut suporta au fost întrebările. Tatăl meu nu a vrut să merg la universitate, pentru că femeile pur şi simplu nu fac asta. Dacă ştia cum era Oxfordul interbelic, nu ar fi avut motiv de îngrijorare: era ca şi cum ai fi făcut parte dintr-un club anost, la modă. Dacă l-ar fi citit pe Evelyn Waugh[47], ar fi ştiut, însă lectura nu e punctul său forte. Când am plecat de la universitate în 1931, cred că şi-a imaginat pentru

47 Arthur Evelyn St. John Waugh (1903-1966), romancier britanic, autor de cărți de călătorie și biografii.

ultima oară că aş putea să închei o căsătorie convenabilă şi să scape de mine, însă l-am dezamăgit.

Troy ştia cum îl dezamăgise pe bătrân. Wildeve îl potopise cu bârfe – aventura ei nerecunoscută oficial, însă de notorietate, cu H.G. Wells, un bărbat suficient de vârstnic pentru a-i fi bunic, trebuie să îl fi marcat pe Fermanagh. În comparaţie cu Wells, Al Bowlly ar fi fost o uşurare binevenită.

— Căutam provocări, spuse ea simplu.

— Doar nu vrei să-mi spui că, respingându-ţi familia şi clasa, ai respins şi viaţa socială.

— Nu. Şi nici nu voi reacţiona la bârfe. Nu eram foarte interesată de viaţa socială, oricum, dar e prezentă. Să spunem că mă amuză, uneori, să fac parte din joc. În fond, există atâta presiune să o fac, încât să mă complac din când în când uşurează constrângerea. Nu mi-a fost niciodată dificil să combin seratele cu politica. Sunt surprinsă că le-ar putea considera cineva incompatibile. Dacă preferi politica gătită în sânge, aş putea adopta fraze ca „merită să îţi cunoşti inamicul” sau „ca să vezi cum se trăieşte de cealaltă parte”. Eu ştiu cum se trăieşte de cealaltă parte. Sunt cealaltă parte. Pot să mă întorc în lumea lor şi o fac. Dar ideea nu e asta, ci lumea noastră. Aş încerca să descriu, dar te-ar face să rânjeşti sarcastic. Nu cred că tu şi cu mine ne-am învârtit în aceleaşi cercuri. Cu siguranţă ai înţelege dacă ar fi fost aşa. Clubul de Carte de Stânga, fabienii[48],

48 Adepți ai fabianismului, doctrină de la sfârșitul secolului al XIX-lea din Anglia, al cărei scop era susținerea principiilor socialismului prin mijloace graduale și prin reforme, nu pe cale

comuniştii reprezintă tot atâtea moduri de a întâlni oameni care gândesc. Londra este plină de cei care nu o fac.

Se opri, căutând un argument hotărâtor.

— Spune-mi, l-ai întâlnit vreodată pe Sidney Webb?

Troy întâlnise mulţi oameni la masa tatălui său, inclusiv familia Webb.

— Are o minte strălucită şi energia unui bărbat cu vârsta pe jumătate cât a lui. Însă discuţiile cu Sidney sunt ca acelea pe tema stării sistemului municipal de canalizare cu inginerul de specialitate. Şi sunt atâţia alţii la fel ca el, arhitecţi sociali pentru care există aventură în idei, însă nicio idee despre aventură. Simpla soliditate a conceptului mă apasă. I-am dedicat socialismului zece ani din viaţă. Am fost tentată.

M-am aflat aproape de a renunţa – nu la idei, ci la organizaţie. Apoi l-am întâlnit pe Jimmy. El reprezintă tot ce nu sunt fabienii. Când a intrat în sala aceea la Bloomsbury, a fost... electric. Se mişca altfel decât orice persoană pe care am întâlnit-o. Avea convingeri înfăţişate cu calm. Vorbea şi asculta cu un fel nou de linişte. Problema cu oamenii de stânga este că, de multă vreme, iau revolta şi presiunea drept eficienţă şi convingere. Dacă ai şti la câte certuri fără rost am asistat! Eram sătulă de ei până peste cap... Când a apărut brusc un om cu... La naiba, care avea viaţă! Edelmann are dreptate doar în sensul cel mai limitat. Jimmy este inteligent, are un talent de a

---

revoluționară.

ţinti spre miezul lucrurilor din câteva atingeri simple, din câteva întrebări. A adus cu el o manieră nouă de a privi lucrurile, o manieră nouă de... eu... eu...

Se opri, privindu-l exasperată pe Troy.

— Doamne! N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu?

Troy simţi că ştie foarte bine despre ce vorbise, deşi ar fi fost de folos să pretindă că nu înţelege. În Wayne întâlnise un om care suflase pânzele de păianjen de pe bătrânii socialişti care abia îşi târau picioarele. Era şi timpul. Îl plictisiseră îngrozitor toată copilăria. Nu doar că înţelegea, ci era şi de acord – doar că ea căzuse pradă faţadei prezentate de un om pe care Troy îl percepea drept un şarlatan de primă mână.

— Ce trebuie să facă un om ca să minţi pentru el?

— Cum adică?

— Ai luat fotografia. L-ai ascuns pe Jimmy când am venit să te văd în martie. Ce ţi-a spus?

— Nimic. Voia fotografia. Nu dorea să te vadă. Atât.

— Şi nu ai întrebat de ce?

— Nu. Nu am văzut niciun motiv să o fac.

— Ţi-ai petrecut viaţa punând întrebări şi totuşi nu l-ai întrebat pe Jimmy de ce evită Poliţia?

Sfidătoare, femeia nu răspunse. Încerca să îi susţină privirea, însă nu mai reuşea să fie calmă; avea hotărârea ştirbită.

— A ucis trei oameni, posibil un al patrulea. Lady Diana, numai un idiot ar încerca gradul de autodecepţie pe care îl practici.

Devenise mai roşie la faţă. Troy simţi că femeia se află la un pas de lacrimi.

— Unde e?

— Nu ştiu, spuse ea pentru a nu ştiu câta oară, dar de această dată totul fu clar din mecanica tristă a repetiţiei şi a înşelăciunii.

Vocea îi era slabă, iar cuvintele nu convingeau. Troy ştiu că minte.

Dimineaţa următoare o trezi la 6.30, iar ea păru bucuroasă că îl vede. Probabil petrecuse o noapte albă gândindu-se la lucruri mai rele decât orice conversaţie putea avea cu el. Troy suspecta că simpla idee de a-l menţiona pe tatăl ei eliberase un potop de idei. Vorbi, şi vorbi, şi vorbi – refrenul familiar: înţelege-mă, pune-te în locul meu. Dacă Troy ar face întocmai, l-ar putea vedea pe Wayne cu ochii ei şi ar înceta urmărirea aceasta fără sens.

Troy ascultă biografia concisă, istoricul de diletantă al radicalismului britanic, şi o lăsă să se desfăşoare. Împrăştie din nou dosarele pe masă, în faţa lui – însă de data aceasta nu mai erau goale.

Diana Brack se răzgândi în privinţa bârfei şi începu să îl compare pe maiorul absent cu Wells: calitatea minţii, calitatea prezenţei. Troy strecură că a comite o crimă nu era probabil unul dintre numeroasele moduri în care Wells ofensase societatea. Însă defectele lui Wells nu se puteau compara cu ale tatălui ei; trecea de la unul la altul cu o viteză şi o complexitate dificil de urmărit. Pentru o vreme, lui Troy i se păru că Wayne, Fermanagh şi Wells reprezentau aspecte ale unui singur om, o fiinţă prometeică, creată de imaginaţia ei.

Deschise unul dintre dosare în timp ce ea se afla în plină peroraţie cu privire la tatăl ei. Îi strecură în faţă o fotografie a craniului crăpat al lui Brand. Diana Brack se opri.

— Ce-i asta?

Troy nu spuse nimic, ci scoase fotografia lui von Ranke.

— De ce îmi arăţi astea?

Bărbatul o privi. Ea se uită la fotografii.

— Aceştia sunt oamenii pe care crezi că i-a ucis Jimmy?

Troy încuviinţă.

— Te-ar surprinde să afli, spuse el, că aceştia sunt oameni prezenţi în fotografia pe care ai luat-o?

— Nu, nu – acela era Wolinski.

— Şi Brand, şi von Ranke. Mă aştept ca trupul lui Wolinski să apară într-o bună zi. Sau poate îmi spui tu cum a scăpat maiorul de el.

Se albi la faţă. Se holbă la fotografii fără să creadă, privind de la ele la Troy, căutând o urmă de asigurare.

— Jimmy nu ar fi putut face asta. Jimmy nu ar fi capabil să facă asta nimănui.

Troy scoase fotografia sergentului Miller, făcută la doar câteva minute după moartea sa şi mult mai sângeroasă. Ea icni. Timp de câteva clipe nu îşi putu regăsi vocea sau cuvintele. Faţa îi era îndreptată în jos, iar ochii – fixaţi asupra fotografiei. Când îl privi din nou, îndepărtându-şi o şuviţă de pe frunte, el crezu că vede lacrimi formându-i-se la colţurile ochilor.

— N-a făcut-o, şopti ea. N-a făcut asta!

— I-a împuşcat în faţă pe fiecare dintre aceşti oameni. Cred că este o tehnică bizar de americană, nu-i aşa? Ritualul mafiei. Sergentul Miller a fost împuşcat de trei ori, în linie dreaptă. O dată în gură, o dată în obraz, iar glonţul care l-a ucis i-a smuls ceafa. I-am adunat chiar eu creierii de pe bancheta din spate.

Troy împunse fotografia cu degetul arătător, marcând fiecare glonţ cu o lovitură în masă. Gura ei se deschise într-un strigăt tăcut. Şi-l astupă cu mâna şi se luptă să-şi caute cuvintele.

— Nu a făcut-o! Nu ar fi putut!

Troy se ridică şi începu să îşi adune dosarele, lăsând fotografia lui Miller pe masă, în faţa ei.

— Cred că ştii al naibii de bine că a făcut-o. Şi mai cred că bărbatul pe care mi l-ai descris două zile ca fiind diferit într-un mod admirabil şi atractiv este diferit în ochii tăi tocmai pentru că este capabil de asta.

Ea respiră adânc timp de câteva secunde, recâştigându-şi o urmă de calm şi de voce.

— Ce înseamnă asta? Nu înţeleg.

— Am să vă las pe tine şi pe răposatul sergent Miller să meditaţi.

Când ajunse lângă uşă, ea găsi suficientă putere să strige:

— Ştiu că nu a făcut asta, ştiu! Te rog, crede-mă, Troy! Ştiu! Te rog, Troy!

După prânz, Diana Brack fu condusă iar în sala de şedinţe. Troy lăsase luminile stinse şi se afla în picioare, în partea îndepărtată a încăperii, sprijinit de ferestrele cu obloane dinspre sud. Uşa se închise în urma ei. Rămase tăcută un moment şi

pentru că Troy nu se întoarse spre ea, străbătu instinctiv sala în direcţia lui. Numărându-i paşii, Troy împinse bara de fier care bloca obloanele şi o lăsă să se balanseze, zăngănind ca un pendul când se izbea de cadrul din lemn. Ridică o clapă a oblonului, iar lumina soarelui pătrunse în încăpere. Mişcă o a doua clapă şi, înainte să se poată întoarce să o privească, Diana Brack începuse să ţipe. Nimic pe lume nu îi putu opri strigătele.

Raza de lumină se transformă într-un potop care scoase în evidenţă fiecare detaliu al găurilor înconjurate de sânge închegat din faţa şi din craniul corpului care se găsea pe masa cu roţi dintre Diana Brack şi geam. Ea îşi duse mâinile la obraji şi ţipă printre degete, însă privirea îi era fixată pe chipul lui Miller, iar până când îi cedară picioarele şi se prăbuşi pe podea într-o grămadă demnă de milă, nu încercă să îşi acopere ochii.

Trecură câteva minute. Ţipetele deveniră şoapte. Spuse „Nu” din nou şi din nou, încercând să îşi înăbuşe suspinele. Troy rămase nemişcat, încadrat de fereastră, umbra capului său poposind asupra feţei ei. Uşa se deschise, iar Onions rămase în prag, cu un poliţist în spatele lui. Abia ridicându-şi vocea la volumul firesc, spuse peste umăr:

— Ia chestia asta de aici şi adu o WPC.

Se dădu deoparte cu mâinile în buzunare, cât masa pe roţi fu împinsă pe lângă el. Se uită la Diana Brack fără nicio urmă de expresie pe chip. Traversă încet camera şi rămase lângă Troy, privind pe fereastră, la fel de calm ca un om care îşi contempla grădina de trandafiri de la o fereastră franceză din suburbii.

— Ar face bine să merite, spuse el încet, privind jocul razelor de soare peste Tamisa. Ai obţinut ceva?

Diana Brack suspină, mai tare decât vorbeau cei doi.

— Minciuni, spuse Troy. Doar minciuni.

— Nu mai ai mult timp. Tatăl ei este afară. Şi-a adus şi avocatul. Au venit cu un zbor special din Irlanda, spuse Onions, ca pe un fapt divers.

— M-am aşteptat la asta. Îl poţi amâna?

— L-am amânat deja aproape o oră.

— Întreabă de ea?

— Nu. Întreabă de tine.

— Atunci ar trebui să îl văd.

Se întoarseră şi traversară încăperea. Niciunul nu se uită la grămada prăbuşită de îmbrăcăminte care era Diana Brack, dar se despărţiră automat când trecură pe lângă ea, asemenea unor oameni care evită un cerşetor pe stradă. Când ieşiră, intră o WPC. O privi pe Diana Brack şi îi vorbi lui Troy.

— Ce să fac? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Troy. Şi nici să nu *spui* nimic.

Onions îşi continuă mersul, iar Troy grăbi pasul ca să-l ajungă din urmă. Planul fusese dintotdeauna să o lase pe prizonieră să dea totul în vileag singură. Intervenţia lui Onions nu era regretabilă, ci se putea dovedi chiar oportună.

Marchizul de Fermanagh aştepta într-o cameră de interogatoriu. Stătea în picioare lângă fereastră, uşor gârbovit, cu spatele la ei, în momentul în care intrară Onions şi Troy. Se întoarse încet, înălţându-se la aproape doi metri. Era la fel de înalt ca

Bonham şi cântărea pe jumătate cât el, fiind slab ca un schelet. Avea nasul ascuţit şi o claie de păr alb, strălucitor, pieptănat pe spate. Troy îi dădu şaptezeci şi patru, şaptezeci şi cinci de ani. Avea ochii verde-închis ai fiicei sale, însă buzele erau subţiri, parcă schiţate cu creionul pe chipul cadaveric. Semăna izbitor cu actorul Ernest Thesiger – mai ales, se gândi Troy, în rolul geniului dement pe care acesta îl jucase în *Mireasa lui Frankenstein.* Lui Troy i se păru imediat respingător, emanând o răutate născută mai degrabă din putere politică decât dintr-o asociere cinematografică. I se păru imposibil să nu îl privească prin ochii fiicei sale. Părea că în ultimele trei zile Fermanagh i se alăturase lui Wayne sub formă de stafie care plutea în spaţiul dintre Troy şi Diana Brack.

Avocatul lui Fermanagh încercă să facă prezentările, fiind însă întrerupt de clientul său, care bătu în masă cu mânerul de argint al bastonului.

— Destul! Destul! Taci, Pumphret! Sergentul ştie foarte bine cine sunt! Ce contează este ce are de spus în apărarea sa.

Onions îşi asumă o poziţie de abdicare judicioasă. Se aşeză pe un calorifer şi se prefăcu indiferent. Fermanagh luă loc la masă, iar Troy se aşeză în faţa lui, lăsându-l pe avocat să se ţină nervos de spătarul unui scaun, nesigur dacă să îl tragă şi să se aşeze sau să păstreze distanţa. Marchizul încuviinţă cu o mişcare a capului şi Pumphret luă loc, iar Troy ştiu că nu avea să fie o conversaţie între trei persoane, ci un dialog.

Avocatul fusese adus ca să facă paradă de servieta şi de melonul său şi să dea o spoială de legitimitate procedurilor. Fermanagh avea să se târguiască pe cont propriu, dacă pentru asta venise. Bărbaţii de felul lui nu erau obişnuiţi să negocieze.

Troy începu să expună:

— O reţin pe fiica dumneavoastră în virtutea legislaţiei cazurilor de forţă majoră. Anchetez un caz care implică activităţile anumitor străini inamici şi cred că deţine informaţii care afectează cazul. Dacă nu aveţi o hotărâre judecătorească de *habeas corpus,* intenţionez să o reţin în continuare.

Făcu o pauză suficient de lungă să îi permită avocatului să înceapă sau lui Fermanagh să facă scandal, însă niciunul dintre ei nu vorbi.

— Să înţeleg că nu aveţi o hotărâre judecătorească?

— La naiba cu hotărârile! spuse Fermanagh. Vreau să ştiu ce dovezi ai! Dacă mi-ai târât fiica aici, trebuie să ai dovezi.

Troy simţi că Onions se uită direct la el peste capul marchizului. Găsi tonul lui Fermanagh dificil de citit – pentru o clipă i se păru că aproape îşi dorea ca Troy să aibă un caz. De ce nu dădea glas indignării sau împotrivirii? De când le păsa de fapte celor ca Fermanagh? De obicei, astfel de oameni acţionează într-un mod ce poate ofensa sau provoca teamă.

— Lady Diana a fost văzută părăsind casa unui bărbat strâns legat de caz, un om care a dispărut şi este foarte posibil să fi fost ucis. Fiica dumneavoastră a intrat în apartament după ce el a

fost dat dispărut şi a luat o fotografie înfăţişând doi străini inamici şi pe omul cu pricina.

— Ai un martor?

— Da.

— Mi-a identificat fiica?

— Da.

— Cine este?

Troy nu voia să admită că era vorba despre el însuşi.

— Nu vă pot spune.

— Iar acest om a văzut-o pe fiica mea în apartamentul bărbatului dispărut?

Troy o mirosise pe Diana Brack şi nu era nevoie să o fi văzut, dar acel gen de subtilitate nu trebuia irosit cu Fermanagh.

— Da, minţi el.

— Însă acest om care a dispărut, al treilea, nu este un străin inamic?

Până acum, Fermanagh se descurcase bine. Reuşise, din câteva mişcări simple, să îl aducă pe Troy în punctul slab al argumentaţiei sale. Onions, ştia, avea să susţină refuzul său de a recunoaşte şi de a-şi defini propriul rol de martor, dar nu era probabil să apere o minciună.

— Nu, admise Troy, nu este.

— Este un străin?

— Da.

— Fii mai exact, sergent, dacă este posibil.

— Un polonez.

— Aha… De fapt, un aliat?

Troy nu spuse nimic. Fermanagh încuviinţă şi mormăi, cântărind parcă situaţia. Pumphret avea privirea fixată asupra melonului.

— Subţire, aş zice. Cam subţire. Nu-i aşa, Pumphret?

Pumphret nu spuse însă nimic.

— Străini inamici. Treburi murdare, treburi murdare. Coloana a cincea. Naziţti în mijlocul nostru.

Fermanagh părea să mediteze cu voce tare. Troy îşi aduse aminte că citise în ziarul tatălui său, în anii 1930, că Fermanagh făcuse parte dintr-un grup de membri în vârstă ai Partidului Conservator care pledase pentru discuţii cu Hitler, care susţinuse ideea lui Chamberlain de „pace a timpului nostru" ca pe „un acord just cu aliatul nostru natural", mai degrabă decât ca instrumentul de amânare pe care îl reprezenta în realitate. Nu însemna că i-ar influenţa acum gândirea. Patriotismul era ultimul refugiu, însă un refugiu primitor, pentru ticăloşi de teapa lui Fermanagh. Troy ştia exact unde ducea firul gândirii acestuia.

— Dar nu ai nicio legătură directă între fiica mea şi aceşti oameni, nu-i aşa? Troy îl privi lung, hotărât să nu răspundă decât dacă era forţat să o facă. Iar fără legătura aceea... Nu o poţi acuza... Nu o poţi reţine aducând ca argument punctul 18 b...

Punctul 18b permitea detenţia fără proces – fusese folosit pentru încarcerarea a sute de străini şi a câtorva duzini de britanici suspecţi, printre ei şi familia Mosley. Troy nu avea nici cea mai mică intenţie să invoce 18b, iar Fermanagh ştia acest lucru. Pumphret poate arăta ca un prost, dar îşi instruise bine clientul.

— Va trebui, îşi atinse scopul marchizul, să o

laşi să plece.

Troy aşteptă cât de mult putu, sperând că Fermanagh va umple tăcerea. O făcu, mai degrabă din aroganţă pură decât din pricina disconfortului cauzat de privirea neabătută şi de tăcerea completă a lui Troy – pe un ton aproape banal, zâmbind cu dinţii pătaţi, ascuţiţi, ca de lup, aruncă:

— Mai devreme sau mai târziu.

— Întocmai, spuse Troy, reacţionând cu viteza unui şarpe care atacă. Mai târziu. Când *aveţi* hotărârea.

Castelul din cărţi de joc construit cu atâta grijă de Fermanagh se prăbuşi în timp ce el încă zâmbea.

Era evident pentru Troy că marchizul nu dorea să solicite o hotărâre judecătorească. Acum putea citi şi omul, şi jocul pe care îl juca. Nu se afla aici pentru a-şi salva fiica, ci reputaţia familiei. Nu îi păsa de ea nici cât negru sub unghie, înţelese Troy. Orice tată pe jumătate decent ar fi întrebat de starea fiicei sale, înainte să se lanseze în politica poliţienească, iar acel „mai devreme sau mai târziu” arăta că ticălosul credea, probabil, că o zi sau două petrecute într-o celulă erau benefice pentru o fiică rătăcitoare pe care aproape o dezmoştenise în urmă cu zece ani. Troy ştia că nu are un caz solid în virtutea căruia să o reţină pe Diana Brack, că Fermanagh putea să părăsească Scotland Yard-ul însoţit de fiica sa, că putea obţine o hotărâre de *habeas corpus* doar pocnind din degete, dar mai ştia şi că nu era pregătit să împingă lucrurile până la înfăţişarea la tribunal. Pariase pe faptul că Troy nu avea să recunoască o

cacealma şi pe puterea de intimidare a clasei şi a titlului; pierduse. Troy se ridică.

— Mă scuzaţi, domnule, i se adresă el lui Onions şi ieşi.

Îl auzi pe Fermanagh lătrându-i numele în timp ce străbătu coridorul.

Troy o trimise din sala de şedinţe pe WPC, îşi trase un scaun înalt şi se aşeză la vreo doi metri de Diana Brack. Ea îi admise prezenţa ridicându-şi privirea. Machiajul i se scurgea în râuri întunecate pe obraji. Suspinele ei, deşi potolite, erau încă perceptibile, şi în timp ce Troy aştepta să poată începe din nou, se umflară şi umplură încăperea cu adâncurile fără fund ale durerii ei.

Trecură douăzeci de minute sau mai bine, marcate de acelaşi sunet. Apoi ea privi din nou în sus.

— Nu a făcut asta, şopti. Nu ar fi putut face... asta.

Troy îi întoarse privirea fără să clipească.

— Ba da, a făcut-o, spuse el în şoaptă. Iar tu şi cu mine suntem singurii oameni în viaţă care ştiu asta. Singurii care ştiu de ce este capabil.

Ochii ei verzi fulgerară. Îşi plecă fruntea şi îşi reluă suspinele ritmice. Uşa se deschise. Onions îşi vârî capul înăuntru şi îl chemă pe Troy.

Sergentul trase încet uşa după el.

— Ce spune Fermanagh?

— Vorbe de filfizon despre respectul pentru procedurile legale, unse cu relaţia lui cu primul-ministru…

— Winston nu va ridica un deget pentru Fermanagh.

— … cu jumătate de Cabinet, ca să nu mai vorbim despre comisarul Poliţiei Metropolitane – „şi totuşi, legea e lege”. E plin de „pe de o parte şi pe de altă parte”, genul ăla de fleacuri. Cred că i-ar plăcea să te strângă de gât, dar ar prefera s-o fac eu. Face tot soiul de aluzii şi nu spune nimic.

— Îl va suna pe comisar?

— Nu, nu cred. Dar… Onions se opri. Va trebui să-i dau drumul.

— Nu sunt pregătit să fac asta.

— Nu m-ai auzit bine, sergent. *Eu* o să-i dau drumul.

— Stan, nu e nevoie. Fermanagh blufează. Nu se va grăbi să obţină o hotărâre judecătorească. Nici măcar nu trebuie s-o facă. Tot ce trebuie să facă este să îşi calce pe orgoliu şi să provoace scandal, după care va pleca de aici cu ea, cu sau fără hotărâre, pentru că nu am nimic solid, iar el ştie asta. Dar nu e tot. Nu vrea să plece de aici cu ea. De fapt, nici măcar nu vrea să o vadă. Îi face plăcere să se certe cu mine pe tema legilor şi să-şi bată joc de propriul avocat. Dar nu va solicita hotărârea.

— De ce?

— Pentru că ştie prea bine că e suficient să ridic receptorul şi să-l sun pe editorul oricăruia dintre ziarele tatălui meu ca întreaga poveste să fie peste tot în presă, în fiecare dintre cotidiene: cum fiica bătrânului Fermanagh a fost reţinută în virtutea Legii forţei majore, cu tot ceea ce implică asta, şi nu există niciun lucru pe care el sau echipa sa de avocaţi specializaţi în calomnie îl poate face în această privinţă. A venit aici sperând că vom

ceda la prima adiere de şrapnel – un titlu şi o reputaţie. Probabil i-a mers toată viaţa. Îmi imaginez cum tresar poliţiştii-şefi din mediul rural când latră el. Însă noi nu am făcut-o, aşa că a optat să amestece cacealmaua şi scandalul cu câteva fapte şi o negociere, iar aici e problema. Amestecul ăsta nu funcţionează; e atât de subţire, aproape transparent. Nu are curajul sau, chiar mai important, voinţa de a lupta pentru propria sa fiică. O cunoaşte suficient cât să-şi dea seama că a pus la cale ceva, şi orice ar crede că este nu vrea să îl facă public. A venit aici ca să afle ce ştiu, nu ca să-şi elibereze fiica. Adevărul este că îi pasă mai mult de reputaţia lui decât de ea. În fond, ce înseamnă câteva nopţi petrecute într-o celulă, când ideea lui de a pedepsi o copilă era să o bată cu o curea de piele până cădea lată şi să o închidă peste noapte în pivniţa de cărbuni?

— De unde naiba ştii că a făcut asta?

Troy fu surprins, pentru că nu avea idee. Poate fusese amintirea vagă, înceţoşată, a unei conversaţii dintre surorile lui şi Diana Brack, auzită fără să vrea? Erau acele conversaţii despre care nu putuse spune până atunci că şi le amintea în cel mai mic detaliu.

— Nu are importanţă. Ideea e că o avem aici până când ne obligă să îi dăm drumul. Şi încă nu a făcut asta.

— Ce te aştepţi să obţii de la ea?

Troy ştia că adevărul nu îşi avea rostul, că nu era sigur ce ar fi putut dezvălui şi că tocmai acela era rostul. Onions nu avea să se amestece în concepte impalpabile precum convingerea lui Troy

că Diana Brack ştia că Wayne era vinovat şi putea fi determinată să recunoască.

— Cine ştie ce ar putea urma? oferi el un fapt divers. Mişcările ei şi ale lui Wayne în noaptea în care a murit Brand.

— Ştie unde se afla Wayne?

— Sunt absolut sigur că ştie.

Onions deschise uşa. Diana Brack nu se mişcase. Zăcea chircită în poziţia de lebădă pe moarte, într-o baltă de negru. Dinspre ea veneau suspine slabe – plânsese mai bine de o oră.

— Ei bine, există mai mult de o metodă de a-i bate până îşi pierd simţirea, şi nu cred că vei mai obţine nimic, spuse el încet şi ferm. Asta este părerea mea şi acţionez în virtutea ei. Poate pleca.

Onions o chemă din nou pe WPC, care o ajută pe Diana Brack să se ridice în picioare. Onions şi Troy priviră: lângă WPC, chiar cocârjată de disperare, femeia părea suplă şi puternică. WPC făcu tot posibilul să o susţină pe cealaltă, mai înaltă, şi să o conducă pe coridor, înapoi la biroul de la intrare de unde îşi putea lua lucrurile personale.

Trecu pe lângă Troy cu fruntea plecată, făcu doi paşi dincolo de el, se întoarse şi îl lovi în obraz, chiar sub urechea stângă, cu un croşeu de dreapta bine ţintit care o eliberă de mâna îndatoritoare a WPC şi îl trimise pe Troy la podea. În sfârşit, se îndreptă de spate, respirând adânc şi privindu-l printre lacrimi. Lovitura fusese plasată cu îndemânarea, dar nu şi cu forţa unui bărbat. Troy rămase uimit, fără a resimţi vreo durere, însă o privi dispărând pe coridor. Onions nu spuse nimic,

însă plecă fără să îi întindă o mână pentru a-l ajuta să se ridice. Lui Troy i se păru că gestul avea un înţeles ascuns: „Ţi-am spus eu”. Rămase pe podea şi se întinse, obosit, blestemându-l pe Onions pentru imprevizibilitate şi decenţă, dar şi pentru întâlnirea celor două.

Capitolul 56

Troy se îndreptă spre casă mai târziu decât şi-ar fi dorit. La intrarea în Goodwins Court, Ruby, prostituata, stătea de pază, întoarsă dintr-o misiune de comando şi aşteptând noi ordine. Propti de perete un picior îmbrăcat în ciorap de nailon deşirat şi blocă aleea strâmtă.

— Deci n-o să ai nevoie de mine în seara asta, Fred.

Troy nu avea niciodată nevoie de ea. Urmă un moment de tăcere, în care aşteptă să coboare piciorul şi să-l lase să treacă. Nimic pe lume nu îl putea convinge să-l atingă şi pur şi simplu să-l dea la o parte. Gluma deveni fadă, Ruby îşi recăpătă poza şi pocni din călcâie, apoi îşi ţuguie buzele batjocoritor. Îi trimise un sărut. După un metru, Troy se opri. Ceva din spectacolul de cabaret al derâderii ei obişnuite nu era la locul său – întrebarea. Faptul că afirma, nu întreba.

— Ce vrei să spui? întrebă el întorcându-se să o privească.

— Arată fain, băiete, asta-i clar.

— Cine?

— Habar n-am. Dar tot stă la uşa casei tale de vreo oră şi jumătate.

Nu era lumină, aşa că nu putu să vadă despre ce era vorba. Merse pe cât de încet îi permiseră tălpile de piele. Aerul nu fu tulburat de vreun sunet sau de vreo mişcare. Aleea era cufundată în beznă, tăcută şi pustie. Vârî cheia în uşă şi o mână se închise peste a lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea, la câţiva centimetri de urechea lui.

— Ai avut trei zile la dispoziţie să vorbeşti cu mine. N-a fost suficient?

Mâna ei se crispă pe a lui, forţându-l să întoarcă cheia în broască sau să o îndepărteze cu forţa. Uşa se deschise.

— Trebuie să vorbesc cu tine, repetă ea.

Troy nu răspunse, ci rămase în prag, întorcându-se spre ea pentru a-i vedea silueta şi trăsăturile căpătând formă în beznă. Vocea deveni un contur, conturul – o umbră, iar când umbra vorbi, percepu o sclipire infimă de dinţi albi. Nu îi putea vedea ochii, dar ştia că sunt aţintiţi în ai săi.

— A plecat.

— Fireşte că a plecat. Jumătate din poliţiştii londonezi îl caută de zile întregi.

— Nu. A plecat de-a binelea. Se afla în apartamentul nostru de la Savoy. Dar acum nu mai e acolo. De data aceasta… a dispărut de-a binelea.

Troy mormăi „Hristoase” şi intră. Se aplecă deasupra focului pe gaz din camera de zi şi aprinse un chibrit. O auzi urmându-l în tăcere şi încercă să aprindă lumina. Nu era curent.

— Pană de curent în întregul West End, spuse ea.

Se materializă din întuneric în pocnetul rozaliu

al focului. Îngenunche şi îşi apropie mâinile de el.

— Am îngheţat până în măduva oaselor. Am petrecut o veşnicie afară.

— Puţin îmi pasă. De ce nu mi-ai spus despre Savoy în după-amiaza asta?

— Crezi că nu am pic de loialitate?

— Faţă de un criminal?

— Nu accept asta.

— Şi atunci, de ce îmi spui acum?

— Nu am unde să mă duc.

Femeia îşi dădu pelerina jos de pe umeri şi îşi adună picioarele sub şezut. Troy rămase cu mâinile în buzunare şi cu haina pe el. Să se aşeze sau să îşi dezbrace haina ar fi însemnat să admită fără cuvinte că se afla acolo cu permisiunea lui şi nu împotriva voinţei sale.

— Ai o casă a naibii de scumpă pe Tite Street, o cabană pe moşia din Irlanda a bătrânului şi o alta în Suffolk.

— Vreau să spun că nu am la cine să mă duc.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care Troy evită să-i înţeleagă implicaţia şi se gândi să o ridice şi să o arunce în stradă. Femeia suspină adânc de câteva ori. Dacă se afla la un pas de lacrimi, Troy nu avea să se lase mişcat acasă dacă nu o făcuse la Yard.

— Tatăl meu, începu ea, a luat apartamentul de la Savoy în 1938. Era cumplit de speriat de Blitz – toţi eram. A prevăzut că Londra va sfârşi în ruine. Bineînţeles, Savoy are unul dintre cele mai solide adăposturi din oraş. Când s-a întors în Irlanda, în 1940, mi-a pasat mie chiria. Nu din generozitate, ci pentru că nu putuse să îl vândă. Sinceră să fiu, nu

am folosit niciodată adăposturile. Odată, a început un raid, iar eu am rămas pe loc. De obicei, stingeam luminile şi stăteam la fereastră, privind bombardierele de dincolo de fluviu. Apoi nu l-am mai folosit deloc, până când l-am întâlnit pe Jimmy. Aveam nevoie de un loc unde să fim împreună, departe de oameni, din când în când. Ai apărut tu, cu afirmaţiile tale prosteşti, şi ni s-a părut locul perfect. Nimeni nu mai ştia despre apartament, nici măcar servitorii.

— Nici americanii.

— Cu siguranţă nu americanii. A rămas acolo în timp ce îl căutai. Îl puteam vizita doar când dispăreau oamenii tăi, şi o făceau destul de des.

Se opri şi respiră adânc.

— Fireşte că am plecat de la Scotland Yard direct la el. Am mers de-a lungul fluviului. Nu m-a urmărit nimeni şi am ajuns acolo în câteva minute. Dispăruse.

Troy era furios şi exasperat. Se aruncă în scaunul de lângă foc. Ea se afla aproape la picioarele lui.

— Presupun că mă crezi o ticăloasă, dar este singura minciună pe care ţi-am spus-o. Dacă-ţi spuneam unde se află…

Troy se aplecă, gata parcă să o calce în picioare, cu mâinile întinse şi aproape strigând.

— Dacă îmi spuneai unde se află, l-aş fi arestat pe nenorocit!!! Nu îţi dai seama în ce pericol te afli?

Ea îi prinse ambele mâini într-ale sale. Troy încălcase linia îngustă care îi separa; nu ar fi trebuit să îi permită niciodată fiinţei aceleia să se

apropie atât de mult. Ea îşi sprijini fruntea de dosul palmelor lui. El auzi inspiraţia scurtă care preceda lacrimile şi, în timp ce faţa ei rătăcea de-a curmezişul articulaţiilor şi degetelor lui, simţi pe mâini lacrimile ude şi fierbinţi. Comandă braţelor să se retragă şi acestea nu se mişcară. Comandă degetelor să se desprindă din plasă, dar erau paralizate. Comandă picioarelor să se ridice şi îl înşelară, îmbrâncindu-l pe podea, aproape nas în nas cu adversara lui, precum doi câini care adulmecă. Ea îi dădu drumul la o mână şi îşi trecu degetele prin părul lui, la tâmplă. Troy încălcase linia.

— Când eram copilă, eram fascinată de cât de puţin sociabil erai ca băiat. Aveai părul atât de negru şi des... Încă mai este aşa. Şi cel mai adânc negru al ochilor! Întunecimea, nimicnicia, forţa tăcerii. Era copilul acela real, chiar exista? Ochii sunt oglinda sufletului. Ai tăi îl reflectau doar pe privitor şi nu redau nimic. Mă uit în ochii tăi şi mă văd pe mine, ca într-o oglindă. Într-un copil tulburător. Era de parcă ar fi trebuit să găsesc o cale să obţin un răspuns de la tine, de la ochii tăi tăcuţi.

Sărutul acela asfixiant. Troy se gândi la ochii de un maroniu limpede, fără irizaţii, ai Toscăi, care îi zâmbeau, indiferent de expresia feţei. La ochii inocenţi, cu o privire largă, albastru-spălăcit, ai lui Wildeve – culoarea ouălor de stăncuţă. Şi la ochii verzi precum sticla ai Dianei Brack. Nu se uitase niciodată în oglindă decât atunci când se bărbierea. Nimicnicia despre care vorbea nu îl surprinse, însă îşi petrecuse majoritatea vieţii fără

a fi conştient de efectul ei.

— Sărutul acela asfixiant, spuse el cu voce tare, oferind o invitaţie care nu îi scăpă Dianei.

Îşi apăsă buzele pe ale lui. Schimbară o privire fugară înainte ca ea să închidă ochii şi trecutul să inunde prezentul; parfumul ei ameninţă cu moartea prin înecare, invocând duhoarea carbidului, cumplită, inevitabilă şi apoi o strălfulgerare a prafului clocotitor al carnajului, înainte ca simţurile lui supraîncărcate să o forţeze afară din minte şi ca atingerea Dianei Brack să îl pătrundă.

Îşi făcu palma căuş în jurul sânului ei. Îl cuprinse, pe cât de mic era. Limba ei se plimbă dur peste buzele lui, căutându-i gura. El îi atinse gambele, mototolindu-i rochia, ridicându-i-o de-a lungul picioarelor. Ajunse la mătasea moale a lenjeriei şi mâna lui se opri, caldă şi umedă, între coapsele ei. Prinse un colţ de material şi începu să-i tragă lenjeria spre glezne. Gura ei se retrase. Ochii i se deschiseră iar, privindu-l. Îşi ridică genunchii, răsucindu-și picioarele şi trăgându-şi lenjeria, aruncând-o cu mâna liberă undeva în spatele lui.

— Nu pot să te văd, spuse.

Într-o poziţie care ameninţa cu iminenţa crampelor, Troy se chirci bizar şi îşi dădu jos paltonul, smulse nasturii pantalonilor, îşi eliberă membrul şi se prăbuşi înăuntrul ei. Diana îşi înfipse mâinile în ceafa lui şi îl trase deasupra ei.

— Voi avea orgasm, zise ea încet.

Lui Troy i se păru o promisiune făcută ei înseşi. Însă el fu cel care avu orgasm. Instantaneu,

aproape fără să se mişte. Se goli în ea val după val.

Se relaxă, proptindu-se într-un cot, cu faţa îndreptată spre strălucirea vagă a focului. Diana Brack se întinse pe spate şi îşi desprinse un picior. Din profil, silueta ei se profila în lumina alimentată de gaz. Zâmbea? Nu o mai văzuse zâmbind din acea seară la Adelphi, când îl făcuse praf cu povestea despre un băiat şi bicicleta lui. Nu avusese motiv să zâmbească. Dormea. Respiraţia îi era atât de regulată, încât nu putea face altceva. Păru să ţină o veşnicie. Ochii i se deschiseră, apoi i se închiseră. Pe urmă se deschiseră iar. Se întoarse parţial spre el, îşi trecu un deget peste obrazul său şi îi mângâie părul.

— Există un pat, presupun?

— Sigur că da. La etaj.

— Ajută-mă.

Se ridică în cea mai ridicolă poziţie rezervată unui bărbat, gândi Troy cu pantalonii în vine. Întinse o mână ca să o ajute să se ridice. Trecu pe lângă el şi urcă scările. Îi auzi paşii în camera de deasupra, pocnetele repetate ale pantofilor de care se descălţă. Şi-i dădu jos pe ai săi, de la vârf la călcâi, şi se dezbrăcă de pantaloni. Îşi dădu seama că nu ştia cum sau cât să se dezbrace, dacă să urce scările îmbrăcat, pe jumătate îmbrăcat sau dezbrăcat. Însă ştia că nu avea să urce în fundul gol. Îşi dădu jos jacheta, şosetele şi cravata şi rămase o vreme în cămaşă şi chiloţi. Nu mai putea amâna, dar mai câştigă o secundă închizând cu grijă focul pe gaz. Apoi o urmă la etaj.

Aprinsese o lumânare lângă pat şi se dezbrăca,

întoarsă cu spatele. Flacăra dansa în curenţii casei vechi. Îşi lăsă fusta să cadă şi îşi trase bluza peste cap în acea mişcare a braţelor încrucişate pe care doar femeile păreau capabile să o stăpânească. Îşi duse mâinile la spate pentru a-şi desface brasiera şi fu dintr-odată goală. Silueta ei se contură în lumina lumânării – linia taliei, prelungă şi curbată, umerii laţi, picioarele lungi şi şoldurile băieţeşti. O privelişte irezistibilă pentru Troy. Rămase complet nemişcată. El nu ştia dacă aştepta. Umerii i se ridicau uşor sub greutatea respiraţiei, iar oftatul ei, abia perceptibil, păru să umple încăperea. Se apropie şi îi sărută ceafa. Ea îşi suci capul, se întoarse în întregime către el, îl sărută pe gură şi îi înconjură gâtul cu mâinile. Fără pantofi, era cu vreo opt centimetri mai înaltă decât el, o umbră plutind deasupra lui şi împiedicând lumina care dansa; îşi înclină capul într-o parte şi îl muşcă uşor de buza inferioară. Mâinile lui se aflau la acelaşi nivel cu partea de sus a coapselor ei. Îşi strecură degetele între picioarele ei şi atinse pielea cutată, încreţită, unde sămânţa i se uscase deja. Vârfurile degetelor îi atinseră clitorisul, iar dinţii ei îşi adânciră muşcătura. O mângâie uşor. Ea se mişcă, desfăcându-şi picioarele. Dădu drumul buzei, care îl înţepă dureros. Diana se întinse pe pat, cu picioarele desfăcute, privindu-l. Cât de ridicol! Bărbatul singur în cămaşă şi lenjerie intimă. Băiatul prea ruşinos să împartă duşurile comune până când nu fusese forţat, care avea nevoie de lumânare la capul patului în fiecare seară, dar o făcea pe mama lui să îi întoarcă spatele cât timp se dezbrăca. Îşi descheie cămaşa şi o lăsă să cadă

pe podea. Şi mai ridicol! Bărbat în chiloţi. Îi simţi privirea oprindu-i-se asupra ultimului articol de îmbrăcăminte. Ochii ei îi urmăriră erecţia care se iţea asemenea unui stâlp de cort. Ea nu avea să vorbească, să îi îndepărteze senzaţia de disconfort cu un „scapă de ei” glumeţ, provocator. Scăpă de ei şi urcă în pat – nu se mai simţea ridicol. Ea îşi îndoi un braţ şi îşi scărpină leneş sânul stâng. Troy auzi scrâşnetul unghiilor pe piele. Avansă câţiva centimetri deasupra ei, sprijinindu-se pe palme şi pe genunchi. Ea se ridică şi îşi înfipse dinţii în muşchiul de deasupra unuia dintre sfârcurile lui, în timp ce îi mângâia penisul cu ambele mâini. Simţi că se măreşte, că arde, că pieptul îl înţeapă. O împinse înapoi pe perne, îşi încâlci pumnii în masa densă de păr întunecat şi o avu. Se ridică şi coborî, împingând cu forţă în timp ce ea îşi arcuia spatele, atingându-l, zvârcolindu-se în zadar ca să îi muşte mâinile. Vântul zgâlţâi fereastra şi atinse lumânarea. Flacăra se stinse brusc, iar Diana ţipă în întuneric.

Capitolul 57

Se trezi în sunetul aplauzelor. Ironia nu îi scăpă. Se iveau zorile – era singur. Fereastra dormitorului era deschisă, iar camuflajul „aplauda”, mişcat de briza dimineţii. Coborî pe neauzite. Uşa din faţă era deschisă, mişcată uşor de aceeaşi adiere. Își găsi pantalonii şi îi trase pe el. Desculţ, fără cămaşă, ieşi pe stradă, cumva fiind pregătit să o vadă stând şi aşteptând. Din ce ştia, îi stătea în fire. Lumina nu ajunsese încă în

curte. Privi la stânga, spre ieşirea evidentă în St Martin’s Lane. Pe neaşteptate, un pumn încleştat îl lovi într-o parte a capului, tare şi repede, chiar între sprânceană şi ureche, dezechilibrându-l dintr-o lovitură. Vederea i se înceţoşă, însă rămase conştient câteva clipe, aproape suficient cât să ştie că încasa o bătaie zdravănă. Capul, rinichii, coastele. Ceaţa se transformă într-o explozie de roşu. Ceaţă sângerie, lună sângerie – o senzaţie familiară, aproape primitoare. Depăşise limitele.

Capitolul 58

Se trezi din nou, întins pe canapeaua din camera de zi. Era învelit cu o pătură. Ruby, prostituata, stătea pe fotoliu, bând ceai. Troy constată că putea vorbi. Lovitura la cap îi ratase falca.

— Cât timp…

— Cam zece minute. Am auzit zgomotul din celălalt capăt al aleii. Dar dispăruse când am ajuns la tine.

Troy gemu şi simţi gust de sânge. Când inspiră, cutia toracică i se extinse într-o durere tăioasă. Se aplecă peste marginea canapelei şi vomită.

— Aşa, Freddie, dă tot afară. Are să facă să te simţi mult mai bine. Ţi-ai încasat-o de la un profesionist.

Bărbatul se împinse înapoi pe canapea, simţind cum întregul corp îi revine la viaţă într-un şoc dureros.

— Cât e ceasul?

— Cam şase jumate.

— Sună la Bayswater 6242. Cere cu Jack.

Troy se aplecă peste marginea canapelei şi vomită din nou. Chiar înainte să îşi piardă cunoştinţa, o auzi pe Ruby formând numărul lui Wildeve. Când se trezi din nou, acesta se afla în picioare lângă el. Se ridică într-un cot. Wildeve se încruntă.

— Cum te simţi?

— Însângerat.

— Ai nevoie de doctor.

— Nu. Ajută-mă să mă ridic.

— Freddie, pentru Dumnezeu! Cineva te-a zvântat în bătaie!

— Cineva? Cineva?! Ştiu prea bine cine a fost!

— Ai nevoie de doctor.

— Nu.

— De ce?

— Onions o să mă trimită în concediu medical dacă aude chiar şi o şoaptă despre asta. Suntem aproape, suntem foarte aproape…

— Aproape? Aproape de ce?

— E aici. Ea crede c-a şters-o, dar e aici.

— Cine?

— Diana Brack.

— Freddie, despre ce naiba vorbeşti?

Troy căzu înapoi pe canapea.

— Wayne s-a întors, spuse el.

— Wayne ţi-a făcut asta?

— De ce te îndoieşti?

— Nu… Nu pare credibil. De ce şi-ar asuma riscul? Uite ce, trebuie să chem un doctor. În primul rând, tăietura aceea de la cap sângerează urât.

— Nu, spuse Troy. Adu-l pe Kolankiewicz. Nu-mi permit să fiu trimis în concediu de un şarlatan tipicar. Trebuie să ne întoarcem acolo. E aici... e aici!!!

Expresia feţei lui Wildeve, schimbul tăcut de priviri dintre el şi Ruby îi spuseseră lui Troy că striga, că pentru ei era un idiot isteric, rupt în bătaie şi însângerat. Respiră adânc, încercând să îşi domolească inima şi mintea. Ruby veni lângă el şi îşi făcu de lucru în tăcere. Îi trase pătura până sub bărbie, îi puse o pernuţă sub cap ca să îl poată vedea pe Wildeve fără să se forţeze, îi şterse o dâră de sânge care i se scurgea din ochi. Wildeve se aplecă deasupra lui, făcu o mutră vag dezgustată şi îi întoarse spatele. Clipele trecură, marcate de zbaterea unui vas de sânge. Încăperea se învârti puţin, apoi îşi reveni asemenea unei nave care se îndreaptă pentru canarisire. Troy îl auzi pe Wildeve spunându-i lui Kolankiewicz la telefon că da, ştia ce oră este – din nou şi din nou.

— E pe drum. Eşti în regulă?

Troy încuviinţă.

— Atunci povesteşte-mi. Încet.

— Onions nu va afla nimic despre asta, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles. Te acopăr până te pui pe picioare.

— OK. OK. Wayne se ascundea la Savoy. Acum s-a întors acolo, probabil.

— Să mă ia naiba, spuse Wildeve. La o aruncătură de băţ, tot timpul ăsta! Se opri, apoi adăugă cu o urmă de neîncredere: De unde ştii?

Troy constată, pentru prima dată, că nu îi

putea spune lui Wildeve cum ajunsese în posesia informaţiei. Mai rău, nu îi venea în minte o minciună potrivită.

Capitolul 59

Ruby dormea, lungită în faţa focului. Wildeve bea ceai şi se ţinea deoparte. Kolankiewicz turba de furie.

— Ce ţi-am spus? Ce ţi-am spus!

Își aprinse în ochii lui Troy lanterna-creion Ever Ready şi îl trase de pleoape. Troy tresări atât de durere, cât şi din cauza respiraţiei bărbatului. Ce om întreg la cap mânca la micul dejun lebărvurșt cu usturoi? De unde naiba îl cumpărase? Probabil că nu era raţionalizat.

— Câte degete vezi?

Câteva duzini dansară precum mătura magică a lui Mickey Mouse. Troy ezită.

— Spune adevărul măcar o dată, spuse Kolankiewicz.

— Două, ghici Troy.

— Hristoase. Toate cinci, mincinos nenorocit! Cum te aştepţi să te ajut? Ai încredere în mine, sunt doctor. Ai încredere sau îţi trag una în boaşe chiar acum!

— Prea multe să le pot număra.

— Ah… Ah… Deşteptul lui peşte. Ascultă, Troy. Ai presiune în nervul optic de la vasele de sânge din spatele ochiului. Nu e grav. Ai nevoie de odihnă şi de întuneric. Umflătura de la cap se retrage, iar presiunea pe nerv odată cu ea. Dar dacă te prosteşti, dai de necaz. M-ai înţeles?

— Ce necaz?

— Mare necaz. Riscul e mare.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că ai putea orbi.

Kolankiewicz scotoci în geantă şi scoase un ac curbat, din oţel inoxidabil.

— Ai nevoie de copci la cap şi la piept. Două sau trei de fiecare. Nu am anestezic şi sper să te doară. Poate o să te convingă să încetezi cu tâmpeniile. Altfel, ai şanse mari să te alături listei mele obişnuite de clienţi.

Duru. Troy ţipă. Wildeve se scuză şi plecă în bucătărie. Ruby se trezi tresărind şi îl urmă. Kolankiewicz legă ultimul nod şi căută încă o dată în geanta sa Gladstone. Troy privi acul împroşcând – Kolankiewicz ţinu seringa hipodermică în lumină.

— Cretinule, spuse el, ai avut tot timpul anestezic.

— Nu e anestezic, spuse Kolankiewicz, ci sedativ.

Înfipse acul în braţul lui Troy înainte ca acesta să poată protesta.

— Ai cam cinci minute să te urci în pat. Ţi-am dat suficient cât să adoarmă calul de la căruţa unui berar. Dacă îţi arăţi faţa la Yard în următoarea săptămână, Onions află tot ce s-a întâmplat. Mă înţelegi? Bine. Acum, te rog să mă scuzi – mă aşteaptă morţii.

Plecă. Troy simţi primul val de ameţeală aproape orgasmică a drogului şi îl strigă pe Wildeve. Acesta îi înconjură umerii cu braţul şi îl cără pe scări. Treptele se învârteau, picioarele lui Troy îl abandonară şi o exaltare narcotică i se

scurse cu repeziciune prin vene. Lumea era un loc plăcut, lipsit de durere. Din exteriorul bulei de cristal a euforiei pe care o simţea, îl atinseră insistenţele lui Wildeve.

— Freddie, ce dracu' îi spun lui Onions? Unde să spun că ai plecat săptămâna viitoare?

— Norfolk, mormăi el. Suffolk. Multe… baze aeriene. Plecat să… prind… prind…

Se împotrivi cascadei de lumină caldă, rozalie, care îl atrăgea şi se luptă cu un ultim gând. Era ceva extrem de important pe care Jack trebuia să îl ştie. Ceva teribil de important. Dacă…

— Savoy, i se împletici limba. Verifică apartamentul. Wayne. Brack. Verifică apartamentul.

Se lăsă să cadă pe perne. Ruby îl împinse cu cotul pe Wildeve şi scoase de cine ştie unde o pijama dungată din bumbac. Ultimul lucru pe care îl văzu Troy fu cum îi scotea pantalonii şi încerca să îi vâre picioarele în pijama.

Capitolul 60

Se trezi din vise în care zbura. Fusese un zmeu deasupra Hampstead High, strunit de Wildeve, care trăgea aţa şi îl rotea deasupra norilor. Vederea asupra Londrei era extraordinară. Noaptea se lăsă cu o viteză exagerată, se rostogoli ca în fotografiile trucate. Londra se lumină precum Regent Street de Crăciun. Nu se vedea nici măcar un bombardier. Stătu în pat, întrebându-se cum ai fi putut avea o asemenea privelişte a oraşului, cumva uimit de puterea imaginaţiei, până când îşi

aminti cum privise o noapte din timpul campaniei Blitz, cu ani în urmă, de pe Primrose Hill. Cu greu o acţiune cotidiană, şi totuşi mai puţin produsul simplei imaginaţii nestingherite. Încercă să se dea jos din pat. Simţea o durere surdă, însă nimic din ce ar fi putut numi sincer suferinţă. Îşi scoase bluza de pijama. La vreo cinci centimetri sub sfârc, sângele se coagulase în jurul a trei copci negre. Părea să îl lege laolaltă fără a avea legătură cu el. Îşi trecu degetele prin păr şi simţi sângele închegat de deasupra urechii stângi. Se ridică în picioare. Nu se simţea atât ameţit, cât uşor. Picioarele îi plutiră acolo unde creierul le comandă să meargă, cu jumătate de intenţie.

Din capul scărilor o văzu pe Ruby, cu spatele la el. Conducea un bărbat în stradă, cu mâna aşezată blând pe talia lui. Uşa se închise, prostituata se sprijini de ea şi îndesă o bancnotă de zece şilingi în ciorap. Apoi simţi privirea lui Troy.

— Să nu-mi faci morală. Trebuie să-mi câştig existenţa. Iar dacă aş face-o în locurile obişnuite, nu ar sta nimeni aici să aibă grijă de tine.

Troy nu spuse nimic. Se aşeză pe o treaptă la jumătatea scării. Ea zâmbi.

— Te-aş putea prăda, fireşte. Dar asta ar însemna să trăiesc din câştiguri necinstite.

Întinse o mână în direcţia lui Troy. El se ridică şi lipăi uşor în jos pe scări, arătând neîngrijit.

— Cât e ceasul?

— Un pic trecut de opt. E duminică dimineaţa. Ai dormit bine de vineri încoace. Domnul acela drăguţ, Klankiwitch, a sunat aseară ca să vadă cum te simţi. I-am zis că dormi ca un bebeluş.

Troy îşi spuse că trebuie să îl întrebe pe Kolankiewicz ce pusese în acel Mickey Finn[49] pe care îl numise sedativ. Ruby trase perdelele. Troy nu îşi putea aminti când văzuse ultima dată lumina zilei – părea să fi fost în altă viaţă. Soarele dimineţii pătrundea în curte de la est. Pentru prima dată, arăta a primăvară; ca o încercare de primăvară.

Se spălă, se îmbrăcă şi ieşi. Când trase uşa în urma lui, o surprinse pe Ruby privindu-l peste o revistă. Nu avea habar cât de mult intenţiona să stea, dar nu se putea hotărî ce gândea despre ideea de a-i permite unei prostituate să îşi facă meseria în salonul său. Zâmbi, imaginându-şi reacţia lui Onions. Constată că se afla încă sub influenţa sedativului, altfel nu ar fi văzut niciodată partea amuzantă a poveştii. Se îndreptă spre vest. Dacă putea să ajungă la Green Park, atunci se putea hotărî unde mergea, asta dacă mergea undeva.

La Piccadilly se uită înapoi, în direcţia dinspre care venise. Soarele strălucea glorios peste Leicester Square, pe un cer mai albastru decât albastrul şi practic lipsit de nori, aşa cum nu îşi amintea să mai fi văzut vreodată. Era înfăşurat în paltonul său negru, acceptând că mulţimea de vânătăi era cumva echivalentă cu bolile copilăriei şi că o voce din mintea sa îi spusese să nu iasă fără haină. La piedestalul statuii lui Eros, două femei, îmbrăcate în bluze cu mânecă scurtă şi sfidând orice pentru soarele de primăvară,

49 Termen argotic referitor la o băutură în care s-a amestecat o substanță narcotică.

împărţeau o ţigară.

Merse pe Piccadilly, privindu-şi umbra cum dansează în faţa lui. În strălucirea unei asemenea lumini, oraşul se afla într-un puternic contrast cu vremea. Londra se dezgheţa, Londra înflorea, Londra suferea – la fel ca muşchii întinşi şi presaţi prea multă vreme, tânjea să se relaxeze. Simţind acţiunea şi un final aproape tangibil, Troy se trezi întrebându-se dacă oraşul nu avea să expire, cu prima adiere a primăverii, ca un bătrân care şi-a consumat energia îndurând greutăţile iernii fără să-i mai rămână nimic pentru a se bucura de simpla plăcere de a trăi. Soarele dezvăluia un oraş al vopselei scorojite şi plesnite, al ferestrelor sparte şi acoperite cu scânduri, al pereţilor sfărâmaţi şi al acoperişurilor deschise, în nu mai puţin de patru ani în care se descurcase cu ce avea şi încercase să repare. Era un oraş trecut prin foc şi suferinţă, peticit şi zdrenţuit în lumina primăverii.

Pe Half Moon Street trecu strada în Green Park. Un detaşament al Poliţiei Militare americane, purtând caschete şi ghete de culoare albă, îi atrase atenţia. De undeva din parc auzise imnul lor naţional. Când se apropie de fanfară, încă nevăzută, începu „Little Brown Jug”, iar soldaţii trecură la acţiune, făcând manevre în ritmul aranjamentului muzical compus de Glenn Miller, trecându-şi puştile de pe umăr la pământ, apoi pe celălalt umăr – baletul precis al instrucţiei militare.

Troy se aşeză pe o bancă, minunându-se de frumuseţea exerciţiului şi întrebându-se cinic la ce avea să le fie de folos pe o plajă franceză, în câteva săptămâni. Şi mai cinic, pariase cu Onions

zece şilingi că al doilea front se va deschide în Normandia. Onions acceptase, adept convins al debarcării în Pas-de-Calais. Nimeni, nici măcar puţinii belgieni pe care îi cunoştea Troy, nu paria pe coastele belgiene. Dunkirk era deseori amintit în fraze care începeau cu „în spiritul”..., dar care om întreg la minte ar fi riscat să repete schema?

Soldaţii începură să mărşăluiască în formaţie pe acordurile „Chattanooga Choo Choo”. Se adunase o mulţime de mai bine de o sută de oameni, care se lansară în urale când americanii începură să cânte în cor primele cuvinte: „Pardon me boy...”

În jurul său, parcul înfrunzea – verdele profund al păducelului, verdele mai palid al stejarilor şi al castanilor. Rămaşi în urmă, abia afişând câte un mugur, erau ulmul şi frasinul; frasinul, întotdeauna ultimul căruia îi dădea frunza în mai şi ultimul care se despărţea de ea, forţat, deseori tocmai în decembrie timpuriu. În tot parcul, miresmele amestecate ale primăverii pluteau în direcţia lui Troy. Păducel, cu siguranţă. Liliac? Nu era prea devreme, prea optimist să se gândească la liliac? Parfumurile se separară asemenea unor cursuri de apă. Da, era liliac, chiar era liliac! Parfumurile se amestecară iar, delicateţea liliacului acoperită de pregnanţa păducelului – niciodată prea departe de urina de pisică, totuşi.

Un cuplu trecu, braţ la braţ – o tânără care sporovăia la braţul unui locotenent-major american. Parfumul ei, prins de briză, se adăugă celor florale şi dintr-odată Troy ştiu unde mergea. Fugi pe Piccadilly, se opri brusc pe trotuar, simţind

cum i se învârte capul şi pământul îi fuge de sub picioare, şi opri un taxi.

— Tite Street, spuse.

Pe Tite Street, îi ceru şoferului să conducă mai departe. Trecură pe lângă detectivul Gutteridge în colţ, care fuma pe ascuns în timpul serviciului. În Tedworth Gardens, Troy opri taxiul şi plăti. Se lăsase purtat de o bănuială iraţională, aşa cum era deseori necesar, şi avusese dreptate. Acolo, în mijlocul parcelei, aplecată peste o săpăligă, Diana Brack smulgea cu blândeţe buruienile. Purta haine de casă ieftine: pantaloni de călărie, cizme Wellington şi un pulover din Fair Isle mâncat de molii. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal, cu o bandă de cauciuc.

Troy intră pe parcelă printr-o spărtură din gard, îşi vârî mâinile în buzunare şi se apropie. La câţiva metri de Diana, bărbatul masiv în uniforma Salvării se afla în genunchi în faţa unei căzi mari de alamă, spălând porcul. Scroafa – observă Troy – privi în sus spre el, zâmbi, îi făcu din ochi şi grohăi de plăcere în timp ce peria o curăţa, aducând-o la extaz.

— Salutare, curcane, spuse bărbatul.

Diana Brack era cu spatele la Troy şi se întoarse să vadă cui i se adresase bărbatul. Îşi îndreptă spatele şi îl privi de sus până jos.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă a trecut un tăvălug peste tine.

— Ceva asemănător, spuse Troy.

— Vin în câteva minute. Şi dispăru într-o baracă Nissen de la marginea parcelei.

Troy îl privi pe om spălând scroafa, întrebându-

se dacă îi făcuse într-adevăr cu ochiul şi promiţându-şi în tăcere că avea să îl ucidă pe Kolankiewicz pentru că îi dăduse un sedativ care făcea porcii atât de glumeţi.

— Frumoasă vânătaie ţi-ai tras, comentă bărbatul.

Troy îşi atinse uşor ochiul.

— În ziua în care am venit aici, pe întuneric, de unde ai ştiut că sunt poliţist?

— E logic, curcane. Îl urmăreai pe maior. Iar eu l-am ochit că nu-i în regulă cu luni în urmă. În plus, mi-am petrecut ceva vreme pe lângă cei de teapa ta. Aşa că îi recunosc. Înainte de război am făcut muncă de detectiv – amator, fireşte – pentru un domn. De fapt, aş face-o şi acum dacă nu s-ar fi săturat de armată şi n-ar fi într-un post din ăla secret. Totuşi, are să se întoarcă. Mai mult ca sigur vom avea noi piste de urmărit, noi crime de rezolvat şi noi răufăcători de adus în faţa justiţiei.

Omul împunse scroafa, care se ridică alene din cadă şi se scutură ca un câine. Trecu pe lângă Troy şi se opri un moment ca să se frece de piciorul lui, apoi se îndreptă agale spre celălalt capăt al parcelei, cu râtul în pământ. Bărbatul aruncă apa şi agăţă cada de un perete al barăcii Nissen.

— Ia uite aici, spuse el ducându-l pe Troy pe cărarea îngustă dintre parcela lui şi a Dianei Brack. Ştii ce e asta?

— Conopidă, răspunse Troy.

— Broccoli, îl corectă bărbatul, nespus de mândru de ezoterismul propriilor cunoştinţe. Broccoli de iarnă cu căpăţână albă.

— Conopidă, de fapt, insistă Troy.

— Poate că miroase la fel, dar nu-i nici pe jumate atât de mare. Am plantat-o în mai anul trecut. În mai anul ăsta, să-i mai dăm zece zile şi voi avea cea mai mare şi mai coaptă căpăţână de broccoli care a fost vreodată confundată cu una de conopidă. Cred c-o să cântărească şapte kilograme. Eu voi primi căpăţână şi scroafa frunzele. Ce-ar putea fi mai corect?

Troy aruncă o privire la parcela pustie, plină de buruieni, a Dianei Brack.

— Nu-i tocmai talentată la grădinărit, aşa-i?

— Încearcă şi ea, curcane, încearcă. Maiorul i-a făcut săpăturile de iarnă. Toată gheaţa aia s-a desprins destul de bine. Iar când o să dea deoparte buruienile, are să găsească tot prazul pe care l-a plantat în februarie, cuibărindu-se dedesubt ca nişte ace verzi într-o căpiţă. O fi şi ceva usturoi, deşi nu ştiu de ce îl creşte – mizerie străină, dacă mă întrebi pe mine –, dar a insistat.

— De ce spui că maiorul e soi rău? întrebă Troy.

Dar înainte ca omul să poată răspunde, Diana Brack apăru din baraca Nissen, îmbrăcată din nou în fustă şi jachetă neagră, cu părul pieptănat şi periat, trăgându-şi mănuşile.

— Sunteţi pasionat de grădină, domnule Troy? întrebă ea cu cel mai potrivit ton formal.

— Am fost când eram mai tânăr, răspunse el. Dar acum am o casă în Goodwins Court şi nu există grădină.

— Înţeleg, spuse ea, continuând jocul de dragul bărbatului masiv. Merse încet pe cărare către partea de nord a pieţei, în direcţia pe care o

apucase şi scroafa. Bărbatul nu fu amăgit de distanţă, fizică sau metaforică. Luă o săpăligă şi se întoarse la plivitul parcelei.

— Un motiv pentru care aş spune că-i soi rău, îi spuse el lui Troy, e că îi face curte doamnei. N-ar putea să-i aleagă mai bine. Cu cât sunt mai ciudaţi, cu atât mai interesanţi. N-o lăsa să te prindă în mrejele ei, curcane. Are să te facă harcea-parcea.

Troy o prinse din urmă pe Diana Brack când ea părăsi piaţa la capătul îndepărtat.

— Nu putem merge la mine, spuse ea într-un târziu. Ai un om care îmi supraveghează casa. Se opri. Fireşte, i-ai putea ordona să plece.

Se opri şi îl privi, aşteptând un răspuns.

— Nu, n-aş putea. Se presupune că nu sunt în Londra.

— Atunci presupun că trebuie să vin la tine.

— Da, spuse el.

— Asta vrei, să vin la tine, nu-i aşa?

— Probabil că da, răspunse el.

— Atunci aşa voi face.

Merseră mai departe, în jurul perimetrului pieţei, în sens invers acelor de ceasornic, către colţul cu Tite Street.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Am fost atacat de un bărbat acum două nopţi.

— Un bărbat?

— Acel bărbat.

— Nu, greşeşti. Ţi-am spus că a plecat.

— Cum poţi fi sigură?

— Pentru că, dacă ar fi fost aici, m-ar fi găsit. Chiar şi cu omul tău postat la uşă, ar fi găsit o

soluţie.

Se opriră la colţ. Încă o jumătate de metru şi Troy s-ar fi aflat în raza vizuală a lui Gutteridge.

— La noapte, spuse ea.

— Da, răspunse Troy.

— Imediat ce se lasă întunericul.

Capitolul 61

Era aproape de apusul soarelui. Rătăcise toată ziua, fără niciun scop. Bănuia că plecase de acasă pe la nouă, nouă şi jumătate. Se întâlnise cu Diana Brack cam la o oră după aceea, iar pentru timpul scurs de atunci nu putea da socoteală. Pe la patru după-amiaza se îndreptase către ceainăriile ruseşti din Davies Street, puţin mai la nord de Berkeley Square. Nu mai fusese acolo de ceva vreme, cel puţin dinainte de Crăciun. Ceainăriile fuseseră deschise cu o primăvară înainte de două rusoaice şi serveau ceai direct din samovar. Troy nu mergea acolo pentru ceai – ceaiul pregătit în samovar i se păruse întotdeauna fiert în exces, deşi prăjiturile erau acceptabile –, ci pentru ambianţă, pentru susurul şuierător al vocilor care vorbeau ruseşte. Erau voci care vorbeau ruseşte şi nu cereau nimic din apartenenţa sa, aşa cum o făcea familia lui. Acolo putea asculta fără obligaţii, putea asculta ruseşte fără şantajul moral al surorilor sale sau dispreţul cu care Kolankiewicz îi arunca din când în când câte o remarcă. Constatase tot mai mult amestecul etnic reprezentat de America, atunci când canadienii şi americanii în uniformă apăreau şi comandau ceai, povestind cu femeile din spatele

tejghelei într-o rusă fluentă, în ciuda accentului. Poate că originile nu erau evidente, în fond – doi tineri soldaţi stăteau unul în faţa celuilalt şi vorbeau ruseşte, de parcă nu se aşteptau să înţeleagă. Discutau despre cât de înapoiaţi erau englezii, găsind inexplicabilă lipsa congelatoarelor şi inacceptabilă calitatea berii. Imaginează-ţi lână lichidă, spuse unul dintre ei, şi ai berea englezească. Ce făcuse faimos Milwaukee le-ar fi făcut britanicilor un mare bine.

Ascultă fără să privească, aflând, în limba copilăriei sale, că devenise adult şi deci membru al uneia dintre cele mai rigide rase de pe Pământ. Dar ştia deja asta. Tosca i-o spunea de fiecare dată. Tosca. Numele ei se rostogoli în mintea sa aproape pustie, narcoleptică, tot drumul spre casă, fără niciun rost şi către nicio concluzie. Cât ţinu euforia, se simţi ciudat de eliberat de dorinţă – înceţoşat şi asexuat. Putea să vizualizeze legăturile care îl apropiau de ea, plutindu-i dinaintea ochilor ca nişte fâşii de hârtie, dar nu o putea vedea, nu putea să invoce un chip prin magia cuvintelor.

Acasă, Troy găsi pe şemineu un bileţel de la Ruby. „Înţeleg o aluzie. Am plecat acasă să trag un pui de somn. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti – la capătul străzii, începând cu jumătate de oră înainte de ora stingerii. Nu mă aborda dacă par să am de lucru. Nu-mi pot permite să pierd o afacere doar pentru că întotdeauna arăţi a poliţai. Cu dragoste, R.P.S.: Klankiwitch a fost furios când i-am spus că ai ieşit”.

Era întuneric. Stătu, încă îmbrăcat în palton, uitându-se la uşă. Iar când ajunse la capătul

răbdării, descuie uşa, îşi scoase haina şi pantofii şi se strecură la etaj, întinzându-se pe pat. Auzi zăvorul de la uşă şi un pas uşor, fără pantofi, urcând scările. O văzu pe Diana Brack în cadrul uşii, lăsându-şi haina neagră să alunece de pe umeri şi îndepărtându-şi de pe frunte şuviţa veşnic rebelă. Dorinţa îl izbi în vintre, ascuţită şi dură. Amorţeala dispăru când fu cuprins de poftă trupească, întorcându-se să îl tortureze în ciuda durerii pricinuite de tăieturi şi de vânătăi.

Ea se îndreptă spre fereastră, scăldată de ultimele zbateri ale amurgului, descheindu-şi lent bluza. Troy coborî din pat şi rămase în spatele ei. Ea îşi ridică fusta deasupra şoldurilor, se aplecă peste pervaz şi i se oferi. Troy îşi satisfăcu dorinţa până când fu răpus de sfârşeală şi îşi simţi fiecare muşchi al corpului desprinzându-se de ceilalţi.

Nu era sigur, dar părea că ea îl luase în braţe şi îl aşezase înapoi pe pat. Stătea deasupra lui, sărutându-l pe buze şi înecându-l în parfumul atât de cunoscut.

— Ce este? întrebă el.

— Ce este… ce?

— Parfumul tău.

Se aşeză pe marginea patului, scoţându-şi ultimele haine.

— *Je Reviens,* spuse aproape în şoaptă. Foarte scump. Foarte franţuzesc. Şi, de la căderea Franţei, aproape imposibil de obţinut. Cred că e uşor demodat. Îl port de când eram copilă.

Troy ştia asta. Forma un tot cu bicicleta, genunchiul tăiat şi acel prim sărut stânjenitor. Diana se aplecă peste el, ridicându-l cu o mână

pusă în jurul gâtului şi scoţându-i cămaşa cu cealaltă, dezbrăcându-l, aşa cum era şi ea. Se întinse cât era de lungă, sărutându-l sub urechea stângă. Îi simţi sfârcurile atingându-i pieptul şi vechea flacără izbucni la sud, trezindu-i membrul. Nu ştia de unde are atâta energie ca să îi alimenteze dorinţa.

Capitolul 62

Când se trezi, era lumină, iar el era singur. Își puse pantalonii şi coborî. Uşa de la intrare era încuiată. Găsi un bileţel pe şemineu. Spunea doar „Curând” şi era semnat „D”.

Capitolul 63

La scurt timp după prânz, telefonă Wildeve.

— Te-a căutat la telefon o americancă. N-a vrut să-şi lase numele. E ceva de care mă pot ocupa?

— Nu. Altceva?

— Pe naiba. N-ajung nicăieri. Pentru prima dată cred că pot spune că nici prezenţa ta n-ar face diferenţa. Apartamentul de la Savoy era gol, iar întreg hotelul, fără niciun Wayne şi nicio Brack. Portarul l-a recunoscut din fotografia aceea de care ai făcut rost. A spus că locuia acolo deseori, însă nu l-a văzut de marţea trecută – aceea a fost ziua în care am închis-o pe Diana.

— Onions?

— Pe-aici. N-a întrebat încă de tine, aşa că nu a trebuit să mint.

Troy nu se îndoia că Onions avea să întrebe

sau că Jack urma să mintă.

În seara aceea o aşteptă pe Diana Brack ascultând un concert la radio. Se cufundă într-un amurg infinit, simţind cum durerea din muşchi îl părăseşte treptat şi împingând ocazional norul roşiatic ce îi întuneca viziunea. Lady Di însă nu veni.

Şi nici în noaptea următoare.

A doua zi se simţi mai în formă, dar şi mai iritat. Până după-amiază târziu, stătuse atât cât putuse şi, găsind că nu mai tolerează radioul şi nu se poate concentra asupra cititului, îşi luă haina şi se îndreptă pe lângă Seven Dials în direcţia Bloomsbury, fără o destinaţie anume. Traversă High Holborn, de partea cealaltă a Staple Inn, unde, din pricina unui simţ slab al geometriei, Chancery Lane nu se întâlneşte cu Gray’s Inn Road, şi merse agale către joncţiunea dintre Theobald’s Road şi Clerkenwell Road. Un galion stradal apăru la orizont, iar Troy luă în direcţia est tramvaiul 65, care se hurducăia şi făcea să sară scântei către Limehouse. Doar când trecu de staţia de metrou Aldgate East şi zdrăngăni de-a lungul Commercial Road îşi dădu seama încotro mergea. Se dădu jos la capătul Jamaica Street şi merse spre Union Place, urcă scările şi bătu la uşa lui Bonham. Putea căpăta o ceaşcă de ceai şi apoi avea să prindă tramvaiul înapoi. Erau şanse ca Bonham să fie acasă – însă nu era. Troy se sprijini de uşă, dintr-odată obosit. Începuse să plouă, una dintre furtunile bruşte de primăvară. Troy îşi vârî mâinile în buzunare şi se pregăti să aştepte să treacă. Putea să se oprească la fel de repede cum

începuse. Îşi pipăi cheile, cuibărite în mizerie şi praf, rămăşiţele exploziei bombei care pândeau în cusătura buzunarului, fără a putea fi scuturate. Cheia de la casă era printre ele, la fel şi cheia de la apartamentul lui Wolinski.

Aerul din apartament era uscat şi încărcat de praf – aerul stătut al unor încăperi goale. Troy rămase în prima cameră, întunecată şi gemând sub apăsarea cărţilor. Merse aproape în vârful picioarelor dincolo de rândurile de ediţii colecţionate şi intră în cea de a doua cameră. Se aşează pe un scaun în mijloc, aflat exact acolo unde îl lăsase de când fusese ultima dată aici, să inspecteze biroul lui Wolinski. Îl dureau picioarele. Începu să se întrebe dacă nu cumva Kolankiewicz avea dreptate când îşi făcea atâtea griji şi împinse din nou în afara orizontului norul roşiatic. Ploaia se scurgea pe ochiul de geam, după-amiaza devenea cenuşie – o seară prematură, iar lumina scădea. Stătu multă vreme, uitându-se la adăpostul penumbrei la fotografiile care acopereau peretele, învălmăşeala aceea de Europă Centrală, atât de asemănătoare cu albumele de familie păstrate de mama sa: faza vieneză a familiei, fetele pe când erau bebeluşi, Rod – doar un puşti, o fază care îl precedase pe el şi orice gând referitor la el. Troy era, aşa cum îl alintase mama sa întreaga copilărie, micul ei englez. Se uită la feţele acelea decente, binevoitoare, cu expresiile lor aşijderea, pierdute ulterior în haosul pe care societatea lor decentă şi binevoitoare se lupta să îl ţină la distanţă. Democraţie de patiserie; un deget de cremă de ciocolată în barajul european. Exista un

singur loc liber pe peretele de feţe, unde atârnase imaginea lui Nicolai împreună cu Brand şi von Ranke. Ochii lui Troy rătăciră în josul peretelui, de la spaţiul gol la podea. Pe covor se afla ceva strălucitor şi alb, aproape de plintă. Îl ridică şi trebui să se aşeze imediat, cu capul învârtindu-i-se după ce se aplecase atât de mult. Era un cercel cu perlă montat pe o închizătoare de argint cu şurub, de felul celor purtaţi de femeile care nu aveau urechile găurite. Îl luă în palmă şi se uită lung la el. Cu siguranţă nu se aflase acolo ultima dată. Căutase cu meticulozitate şi nu l-ar fi ratat, aşa mic cum era. Își închise palma în jurul lui şi se uită la şuvoaiele de apă murdară care îşi croiau drum în josul geamului, iar norul roşiatic reveni. Roşul deveni purpuriu, iar purpuriul deveni negru, şi tot ce putu vedea fură şirurile nesfârşite, repetitive, de cetăţeni ai Europei Centrale. Feţele lor i se întipăriră pe retină.

Rămase o eternitate astfel, în tăcere, fără să ştie cum trecuse timpul. Uşa de la intrare se deschise şi auzi zgomot de paşi în cealaltă încăpere. Picioarele se îndreptară spre el şi auzi o voce care îi spunea pe nume.

— Cine e? răspunse.

— Nu mă cunoşti? Sunt eu – Sydney Edelmann.

— Cât e ceasul?

— Cam opt, cred. De când stai aici, în întuneric?

Troy ştia că trecuse o veşnicie. Timpul se scursese într-o linişte monotonă – o stare bizară de calm în bezna înspăimântătoare.

— Cam de cinci ore. Nu am îndrăznit să mă

mişc.

— Nu ai îndrăznit! Simţi pe umăr mâna lui Edelmann. Nu ai îndrăznit? De *ce,* omule, ce s-a întâmplat?

Edelmann îl conduse pe Troy pe scări în jos, la apartamentul lui Bonham. Se agăţă de balustradă, găsind aproape imposibilă ghicirea spaţiilor dintre trepte, a numărului acestora din urmă sau a momentului în care trebuia să ocolească un colţ. Îl auzi pe Edelmann bătând cu putere în uşă şi pe Bonham urlând „Stai domol”, se lăsă împins în salonul acestuia, într-un amalgam de mâini şi de întrebări.

— Nu poate să vadă, spuse Edelmann. L-am găsit sus, stând pur şi simplu – orb ca un liliac!

Capitolul 64

Edelmann vârî o ceaşcă de panaceu universal în mâinile lui Troy: mirosul greu, aproape stătut, de ceai fierbinte cu lapte, aproape că îl făcu pe Troy să vomite.

— Eşti un prost, ştiai asta? spunea Bonham, fără rost. Pur şi simplu nu asculţi ce ţi se spune.

Numai o bătaie în uşă îl opri dintr-un monolog *in loco parentis.* Bonham se repezise la cabina telefonică, cu pumnul plin de monede de un penny, ca să cheme un doctor. Acesta ajunsese cu o viteză surprinzătoare.

Troy îl auzi intrând şi bombardându-i cu întrebări pe Edelmann şi pe Bonham de parcă el însuşi nu ar fi fost doar orb, ci şi surd. Bău din mizeria de ceai până când simţi mâinile bărbatului

prinzându-i obrajii pentru a-i înclina faţa înainte şi mirosi fum de tutun de pipă venind dinspre hainele lui. Raza cât un vârf de creion a unei lanterne chirurgicale făcu în beznă o gaură cât o gămălie de ac.

— Poţi vedea o lumină?

— Da, un punct.

— Am înţeles c-ai fost prins la mijloc, sergent Troy. Explozie de bombă?

— Da. M-am lovit destul de tare la cap.

— Contuzii?

— Am fost inconştient timp de câteva zile.

— Poftim? Şi te-au lăsat să pleci?

Bonham trebui să intervină.

— Deşteptul s-a externat singur.

Raza de lumină se îndreptă spre celălalt ochi, un tren microscopic la capătul unui tunel lung. Apoi mâinile îi pipăiră craniul, atingând cucuiele şi cicatricele, copcile cusute de Kolankiewicz.

— Acestea sunt recente, de doar câteva zile. Nu le ai de la explozie.

— Nu. Am fost atacat vinerea trecută. Am încasat o mamă de bătaie, spuse Troy aproape scuzându-se.

Îl auzi pe bărbat inspirând, nu doar uşor şocat.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi asigurări, sergent? Domeniul în care lucrezi acum te va ucide, mai ales dacă rămâi aşa cum eşti. Ar trebui să stai în spital, dar presupun că vei refuza. Ai noroc că e doar orbire; eşti şi mai norocos fiindcă e vorba de ceva temporar. Multă odihnă şi te vei recupera complet. Îţi voi bandaja ochii. În următoarele zile nu vei vedea nimic, iar ochii îţi vor

fi forţaţi să se odihnească. Mă înţelegi? Mai întâi, copcile acelea trebuie scoase.

Simţi o împunsătură de durere când doctorul trase copcile afară, apoi mâini eficiente şi blânde îi bandajară capul. Oţet şi hârtie maronie, se gândi Troy.

— Acum, spuse doctorul, care este numele superiorului tău?

— Poftim? întrebă Troy.

— Comandantul sau superintendentul.

Troy avu cea mai sumbră bănuială; planurile construite cu atenţie erau pe cale să se năruie.

— Cine eşti? întrebă.

— Cine sunt? Sunt chirurgul de divizie al Poliţiei, domnule Troy.

Bonham merse împreună cu Troy în taxi, înapoi în St Martin’s Lane.

— Nu m-am gândit. Era la îndemână. Nu am crezut că are vreo importanţă.

— E în regulă, George. Nu aveai de unde să ştii.

— Vreau să spun că a venit şi s-a uitat la tine foarte repede. Se afla chiar peste drum, în Leman Street. Mi s-a părut firesc să trimit după unul dintre ai noştri. Poate... poate nu va înainta un raport la Yard.

— George, te rog! spuse Troy.

Depuse un efort suficient până să îl convingă pe Bonham că nu era nevoie să rămână. Troy insistă pe ideea că se va simţi bine să fie pur şi simplu lăsat acasă. Ce i s-ar fi putut întâmpla în propria casă? O cunoştea ca pe propriile buzunare. Aşadar, Bonham plecă, iar Troy se ciocni de fiecare

obiect din camera de zi şi din bucătărie şi aproape că se opări în timp ce îşi prepara ceaiul.

Din a cincea încercare aprinse focul pe gaz şi ajunse la canapea pe bâjbâite.

Capitolul 65

Apăru în întuneric.

Poliţistul.

— Freddie, sunt eu, Jack. Te simţi bine? A durat o veşnicie până să răspunzi la telefon.

— Am bâjbâit după el pe întuneric. M-am ciocnit de pian şi aproape am căzut lat.

— Fireşte. Scuză-mă că nu m-am gândit la asta. Freddie…

Se opri. Troy îl auzi inspirând adânc. Se pregătea să îndruge ceva.

— Onions era în biroul tău când am ajuns azi-dimineaţă. Îţi poţi imagina. Stătea lângă foc şi fuma o Woodbine. Mi-a cerut un raport complet – totul, din ziua de după ce Miller a fost împuşcat. Mă tem că nu prea am avut de ales. Odată ce doctorul şi-a trimis raportul…

— Ai făcut ce trebuia, Jack. Nu-ţi face griji.

— Nu a fost furios. Poate ar fi fost de preferat. Sunt dificil de suportat tăcerile dintre întrebările lui. Cred că va veni să te vadă imediat ce va avea timp. Ah, şi a telefonat sora ta. Una sau cealaltă, niciodată nu spun – i-am zis că eşti în Norfolk. Norfolk devine un soi de Bunbury[50] pentru tine, nu-i aşa?

50 Ținut fictiv din universul Oz, creat de L. Frank Baum.

Troy avea nevoie de un Bunbury. Dacă îi lipsea un lucru, atunci acela era un Bunbury zdravăn, de necontestat.

Aşteptă. Auzi pasul greu al ghetelor lui Onions în curte şi scârţâitul prelung al balamalelor uşii.

— Nu-i foarte inteligent din partea ta să laşi uşa descuiată.

Troy îşi îndreptă capul în direcţia dinspre care se auzea vocea lui Onions.

— Mă scuteşte de o grijă. E surprinzător cât de puţin îşi cunoaşte un om propria casă.

— La ce te aşteptai?

Troy auzi foşnetul făcut de Onions când acesta îşi scoase haina.

— Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai. Rămâi unde eşti. Mă ocup eu.

Onions zdrăngăni prin bucătărie. Troy auzi pocnetul uşor al unui ochi al maşinii de gătit şi mersul greoi al superiorului său, care se întoarse în camera de zi, scârţâitul canapelei când se aşeză, hârşâitul unui chibrit când îşi aprinse o altă Woodbine, apoi fumul ţigării îi atinse nările.

— Am avut o discuţie cu băiatul acela al tău. E foarte deştept. Suficient de deştept ca să ştie până unde se poate întinde cu minciuna.

— Dacă ţi-aş fi spus, m-ai fi suspendat. Mi-ar fi fost luat cazul.

— Exact. Timp de patru sau cinci zile, poate. Acum nu te mai ocupi de el pe termen nelimitat.

— Până când mi se vindecă ochii, se repezi Troy.

— Iar perioada asta… e nedefinită, nu-i aşa?

Troy nu răspunse.

— Chirurgul din Stepney nu a putut estima cât timp va trebui să mă descurc fără tine. Problema e că mi-ai fi fost de folos acum.

Troy fu tentat să spună că îi pare rău, dar instinctul îl avertiză că Onions se îndrepta deja în altă direcţie. Nu venise ca să îşi arate simpatia sau ca să accepte scuze.

— Eşti valoros pentru mine, continuă Onions. De fapt, eşti cel mai bun detectiv intuitiv pe care l-am întâlnit.

— De data aceasta, intuiţia nu prea mi-a fost de ajutor.

— Ah, ai jucat cartea idiotului – dar nu asta e ideea. Ai preluat un caz cu o brumă de dovezi şi l-ai tot împins mai departe. Nu aveai nici pe naiba ca să te susţină, dar ai identificat victima şi criminalul. Nu îţi subestima reuşita.

— Sunt aproape.

Urmă o pauză lungă. Onions trase adânc din ţigara lui ieftină.

— Nu. Nu eşti. Nu la asta mă refeream. Spune-mi adevărul, Freddie. Ai ajuns mai departe decât în ziua în care am mers la MI5? Ai altceva decât dovezi circumstanţiale? A văzut cineva vreo urmă de Wayne de când l-a ucis pe Miller?

Troy nu răspunse.

— Eşti cel mai bun detectiv intuitiv pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Onions din nou. Am nevoie de tine acum, dar nu mă pot baza pe tine. Îi am pe Gutteridge şi pe Thomson.

Făcu o nouă pauză. Troy simţi nemulţumirea uşoară cu care vorbea despre cei doi.

— Am două cazuri de crimă. Una s-a petrecut

ieri, una în această dimineaţă, spuse Onions. Mi-ai prinde bine acum.

Troy se străduí din nou să nu se scuze.

— În schimb, îi am pe Gutteridge şi pe Thomson.

— Îi retragi de la cazul meu?

— N-am de ales. Chiar şi aşa sunt nefolositori. Singurul motiv pentru care mai sunt în Poliţie este că nu am pe altcineva. Singurul motiv pe care nu sunt în armată este că sunt prea în vârstă. Ăsta mi-e norocul – doi amărâţi pe care nici măcar armata nu i-a vrut. Prea bătrâni şi prea molatici. Nu pot spune că nu am prevăzut asta. De aceea te-am ferit de înrolare.

— Poftim?

— Te-au vrut în 1940. I-am oprit.

— Mi-ai refuzat înrolarea şi nu mi-ai spus?

— Ai fi vrut să te înrolezi?

— Nu asta e ideea.

— Ba da, este! N-ai făcut niciodată un secret din faptul că nu îţi este pe plac armata. Te-am ţinut pentru că aveam nevoie de tine, la fel cum l-ai păstrat tu pe băiat. Dacă nu ţi-ai fi spus părerea, ar fi fost chemat cu luni în urmă. Am nevoie de tine – am nevoie de amândoi. Dar nu te am pe tine, îi am pe Gutteridge şi pe Thomson.

— Tot repeţi asta!

Ceainicul fluieră pe plită. Onions se ridică. Troy şezu în tăcere până când simţi o bătaie pe braţ şi îl auzi pe Onions spunând „Nu îl răsturna”. Apoi, zăngănitul produs când acesta amestecă trei linguriţe de zahăr. Troy nu se atinse de ceaşcă. Onions făcea un ceai groaznic. Era foarte tare, abia

atins de lapte, bun de tăbăcit pielea de ţap.

— Repet asta pentru că mă roade. Sunt la ananghie. O adolescentă din Golders Green – ce poate fi mai respectabil? – pune șoricioaică în ceainic şi rade întreaga familie. Cel puţin, aşa pare.

— Ce vrei să spui?

— A fugit. Nu e acolo ca să o întrebi. Şi apoi, un caz tipic pentru Troy: doi marinari se ceartă de la o curvuliţă, iar unul dintre ei este găsit cu faţa-n jos în Serpentine. Celălalt neagă totul. Înţelegi? Ai rezolva cazurile astea în câteva zile. Dar se întâmplă să nu fii prezent.

— Îi ai în schimb pe Gutteridge şi pe Thomson, spuse Troy anticipând urmarea.

— Mai mult, spuse Onions. Voi avea nevoie şi de băiat.

Troy ştiu că trebuie să îşi păstreze calmul. Onions nu cerea respect pentru gradul său sub altă formă decât cea a calmului. Îi putea pune întrebări scandaloase, i se putea opune cu încăpăţânare, dar nu cu furie.

— Stan, dacă faci asta, îl pierdem pe Wayne.

— L-ai pierdut deja.

— Dacă îi iei cazul lui Wildeve, o să-mi fie aproape imposibil să reiau lucrurile de unde au rămas.

— L-am retras deja. I-am alocat ambele cazuri în urmă cu o oră. Am fost nevoit. Va lucra drept secund al lui Tom Henrey. Tom e deja până la gât în probleme.

Henrey era inspector. Cu excepţia unei mici diferenţe de grad şi a uneia mai mari în privinţa imaginaţiei, era egalul lui Troy în rândurile ofiţerilor

lui Onions. Era un poliţist decent şi cinstit, un om care îi dădea lui Onions puţină bătaie de cap. Exista o întrebare evidentă.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Vom vedea. Nu mi-eşti de niciun folos orb. Iar dacă ai putea vedea, ţi-aş da cazuri noi. Dacă vei crede că se mai poate face ceva în cazul Stepney când te întorci, vom vedea. Poate că Tom va rezolva Golders Green sau Hyde Park. Pe de altă parte, s-ar putea să nu reuşească. Nu mă înţelege greşit, Freddie. Lăsând deoparte faptul că ai ales să îmi tragi un văl peste ochi şi că ai fost prins cu mâţa în sac, ai făcut o treabă suficient de bună. Dar trebuie să ştii când să te opreşti.

— Parcă abia ieri îmi spuneai…

— Ştiu ce ţi-am spus. Nu îmi arunca propriile cuvinte în faţă! După cum spuneam, vom vedea.

Erau vorbele unui tată, o amânare tactică lipsită de sens. Nu altceva, ci vom vedea – opusul lui „Dacă vrei”, pe care îl folosea de obicei tatăl lui Troy.

— Vom vedea, spuse Troy ironic. Dacă aş vedea. Stan, nu mi-am făcut singur asta!

— Atunci avem o nouă infracţiune nerezolvată, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine cine este autorul!

— Nu îmi spune că a fost Wayne. Nu a fost văzut de la uciderea lui Miller. Nu se afla la Savoy. Wildeve spune că nu a fost acolo din ziua în care ai arestat-o pe Diana Brack. E improbabil că s-a materializat dintr-o ascunzătoare pe care i-au pus-o la dispoziţie yankeii doar ca să-şi satisfacă plăcerea de a te bate.

Troy ascultă pauza ciudată. Urma Onions să îl întrebe de ce nu menţionase Hotelul Savoy în rapoartele cu privire la interogarea Dianei Brack? Onions începu să bată cu linguriţa în ceaşcă. Zgomotul repetitiv îi spuse lui Troy că întâlnirea se încheiase. Stan spusese ce avea de spus şi nu avea să îi permită lui Troy să se certe. Auzi arcurile canapelei când fură eliberate de greutatea lui Onions şi tweedul foşnind când acesta se îmbrăcă.

— Ar fi mai bine să plec. Se ocupă un doctor de tine?

— Da. Kolankiewicz o să-mi scoată bandajele peste cinci sau şase zile.

— Cum vrei tu. Aş prefera un măcelar decât pe scrântitul ăla. Las uşa nezăvorâtă, da?

Onions bocăni pe acelaşi drum pe care venise, lăsând să plutească în aer mirosul de Wills' Woodbines.

În întunericul său apăru.

Prostituata.

Venea în fiecare seară, de la şapte la opt. Flecărea fără rost şi pregătea masa pentru două persoane. Troy spunea tot ce se aştepta de la el – *da* şi *hm* şi interjecţii de încuviinţare care se apropiau de tradiţionalul *să fiu al naibii.* Nu menţionă şi nu făcu vreo aluzie la problema lui de vedere. Doar simpla ei prezenţă, în rolul asumat, făcea o referire fără cuvinte la neajutorarea lui. Ieşea cu o oră înainte de stingere, spunându-i că o chema datoria şi variind replica prin referiri ocazionale la contribuţia pe care o avea la efortul de război.

În întunericul său apăru.

Doctorul înlocuitor.

— Troy?

Se trezi dintr-un somn uşor. Radioul mormăia încet pe fundal. Îi vorbise o voce pe care nu o recunoştea.

— Troy, sunt eu.

Tot nu avea nicio idee cine era.

— Anna Pakenham.

— Zău?

— M-a trimis Kolankiewicz. A spus că e vremea să-ţi dau jos bandajele.

Încercă să se ridice şi îi simţi mâna proptindu-i-se în piept şi oprindu-l.

— Nici să nu te gândeşti. Stai liniştit şi lasă-mă să îmi fac treaba.

— Unde e Kolankiewicz?

— Taie cu ferăstrăul un os. Literalmente. Ultima dată când l-am văzut era ocupat să desprindă vârful capului unui individ. Îţi transmite salutări colegiale şi o mie de *ţi-am spus eu.*

Troy auzi sunetul alunecos al oţelului pe oţel când femeia îi tăie bandajele.

— Nu am mai făcut asta de când eram studentă la Medicină, aşa că nu te mişca sau s-ar putea să pierzi o ureche.

— Nu ştiam că eşti doctor.

— Nu sunt. Eram în penultimul an în 1940. Tipul meu pilota avioane Hurricane. Ne-am gândit că oricum totul avea să se termine pentru noi, aşa că de ce să nu ne căsătorim şi să aruncăm pe fereastră precauţia şi orice altceva. Ca rezultat, mi-am petrecut primele şase luni ale lui 1941 crezând că sunt văduvă. Uneori durează o veşnicie până să

te anunţe germanii că au pe cineva într-un lagăr pentru prizonieri de război. Nu mă mai puteam concentra la nimic, aşa că mi-am luat un an sabatic. Acum nu mă pot întoarce până când nu se termină războiul. Lucrez pentru bestia poloneză, iar Angus e închis la Colditz.

Se mişcă în jurul lui în timp ce vorbea şi îi eliberă capul de masa de bandaje. Nu o mai văzuse pe Anna de multă vreme. Era intrigat de faptul că urma să fie prima persoană de care dădea cu ochii.

— Nu pot vedea, spuse Troy. Tot nu pot vedea!

Ea îl prinse de bărbie şi îi vorbi direct.

— Poţi să mă vezi, Troy? Forme, lumini, orice?

— Nimic!

— Vei avea nevoie de răbdare, Troy. Multă răbdare.

În întunericul său apăru.

Iubita.

Fusese un pianist acceptabil când era copil, neglijent ca orice băiat, iar în prezent cânta, în cel mai bun caz, o dată la două săptămâni, din datorie sau din plictiseală. În după-amiaza celei de-a şaptea zile a orbirii sale, uită de picioarele care îl dureau de la atâtea ciocniri de scaunul înalt, victorian, pe care mama sa i-l dăruise de casă nouă şi hotărî să vadă câte dintre *Preludiile* lui Debussy putea cânta din memorie. Fu îndemnat nu atât de amintirile antebelice ale recitalurilor de Debussy – mama îl luase să îl vadă pe Walter Gieseking în Hanovra –, cât de spectacolele recente ale pianistului orb George Shearing din cluburile londoneze. În spiritul lui „Şi eu pot”,

bâjbâi până la claviatură şi începu să masacreze *Dansatoarele din Delphi*. Începu să prindă gustul în jurul celui de-al cincilea preludiu, iar la al zecelea cânta perfect *Catedrala scufundată.* Se opri la ora 19.30 ca să o lase pe Ruby să flecărească, mâncă recunoscător cina pregătită de ea, simţindu-se mai bine decât în ultimele zile, şi îi îndeplini dorinţa de a cânta ceva pe care şi ea îl cunoştea – „Ştii tu, ceva pe care-l pot fredona”. Munci din greu la „The Lambeth Walk”, la „Any Old Iron”, în timp ce ea se sufoca de râs, şi, cuprins de inspiraţie, încercă „Someone to Watch Over Me” a lui Gershwin. Păru să fi atins un punct sensibil. Auzi suspine evidente, iar când se opri, Ruby se declară încântată şi îl anunţă că trebuie să o şteargă. Mulţumit de rezultate, Troy începu din nou aceeaşi melodie. Încă o cânta când uşa se deschise, câteva minute mai târziu. Se gândi că trebuie să fie Ruby, care găsise o scuză pentru a se întoarce, dar când adierea serii pătrunse pe uşă aduse mirosul de *Je Reviens,* iar el ştiu că era Diana Brack.

Degetele ei începură cu vârful urechii şi îi alunecară în jos pe obraz. Vârful degetului ei mic îi despărţi buzele, iar limba ei îi dansă peste ureche. Se opri, paralizat de valul de dorinţă care îi străbătu întregul corp, cu degetele îngheţate pe claviatură, apăsând ultima coardă. Se răsuci pe scaunul pianului ca să-şi îngroape faţa în hainele ei şi să înoate în parfumul ei.

— Hei, copile, nu te opri. Chiar îmi place Gershwin.

Ţipă, sări în sus pe scaun şi căzu cu spatele la perete. Se lovi puternic la cap şi se prăbuşi pe

podea. Pala de *Je Reviens* se apropie.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-am speriat?

Se simţi tras de o mână, dar posesoarea ei nu avea suficientă forţă pentru a-l ridica.

— Uşurel. Hai la mama.

Se ridică, tremurând de frică. Tosca îl îmbrăţişă. Îl sărută uşor pe buze, înecându-l în parfumul unei confuzii şi mai adânci.

— Ţi-ai schimbat parfumul, spuse el într-un târziu.

— Şi eu care mă gândeam că nu ai să observi! Tocmai ne-am retras un tip din Paris. Abwehr[51] era prea aproape. Mi-a adus parfumul drept cadou. Şi-a imaginat că în ziua de azi nu se găseşte aşa ceva pe aici nici de dragul banilor.

— Are dreptate, tresări Troy. Uite ce e, trebuie să pleci.

— Să plec? Abia am ajuns. Nu te-am văzut de mai bine de două săptămâni. Începusem să cred că ţi s-a întâmplat ceva. Eşti un om dificil de găsit. Cum de nu mi-ai spus niciodată unde locuieşti? Dacă ştiam că suntem atât de aproape…

— Nu, nu – aproape ţipa. Trebuie să pleci! Nu e… nu e… Nu e sigur!

— Nu e sigur? Din pricina cui? Ah. Înţeleg. Vrei să spui Scotland Yard?

Troy profită de ocazia oferită.

— Da. Asta e. Superintendentul meu vine în fiecare seară.

— Vrei să spui că ţi-ar face zile fripte pentru că sunt eu prin preajmă? N-aş putea fi verişoara Katie

51 Serviciu de informații și contrainformații al armatei, care funcționa pe lângă Marele Stat Major german.

din Kalamazoo?

— Nu. Nu, te rog. Trebuie să pleci înainte să…

Simţi curentul de aer în faţa genelor. Tosca îşi agita mâna aproape de faţa lui.

— La naiba. Nu poţi să mă vezi, nu-i aşa?

Troy nu răspunse. Simţi două mâini cuprinzându-i capul şi trăgându-i-l în jos. În mod firesc, ar fi trebuit să o privească în ochi, iar ea se uita cu siguranţă într-ai lui.

— Am avut dreptate, s-a întâmplat ceva cu tine. Doamne!

— E doar temporar, sincer. Mi-au dat jos bandajele ieri. Vederea îmi revine. Va dura o vreme, atât.

Dacă ar fi fost sigur în ce direcţie se afla uşa, ar fi îndreptat-o într-acolo.

— Te rog, spuse el rugându-se ca ea să nu-i ceară detalii, mai ales să nu întrebe cum ajunsese să orbească.

Ea îl sărută iar.

— OK. OK… Dar vino să mă vezi imediat ce… poţi.

Îl mai sărută o dată. O auzi suspinând ca şi când era gata să plece şi ştiu că crezuse minciuna pe care i-o oferise. Auzi uşa scârţâind când se deschise. Ea se opri.

— Troy? Încă mă iubeşti, nu-i aşa? Adică e doar problema cu ochii. Nu există altceva despre care ar trebui să ştiu?

— Nimic, minţi el. Absolut nimic.

În acel moment, i se păru că viaţa sa devenise o pânză de minciuni, toate ţesute chiar de el. Ştia de ce parfumul *Je Reviens* purtat de ea îi pricinuise

o asemenea spaimă. Ştia că se panicase la ideea că Tosca ar fi putut fi acolo când apărea Diana Brack, însă existau în acea privinţă aspecte care se întorceau până în adâncurile copilăriei. În plus, nu o mai văzuse pe Diana de dinaintea călătoriei cu tramvaiul în Stepney.

Într-o oră, uşa se deschise cu un scârţâit prelung şi un alt val de *Je Reviens* pătrunse înăuntru. Pulsul i-o luă razna, îşi ţinu respiraţia pentru o veşnicie. Zăvorul Yale fu blocat cu un clinchet.

— Începusem să-mi imaginez ce e mai rău, spuse în sfârşit Diana Brack.

Capitolul 66

Femeia se desprinse încet de Troy şi îl sărută uşor pe fiecare pleoapă, ca o binecuvântare, apoi se întinse să doarmă cu capul pe braţul lui. El îi auzi respiraţia căpătând ritmul de somn şi în câteva minute îi urmă exemplul.

Era lumină când se trezi, iar ea era încă acolo. Pentru prima dată. Troy se luptă timp de câteva secunde cu vederea dublă şi triplă, înainte să îşi dea seama că putea vedea din nou.

Putea focaliza aproape clar, timp de aproximativ zece secunde, dacă făcea un efort de concentrare. Fixă fereastra cu privirea şi o lăsă să alunece de la patru la trei la una singură, apoi le permise ochilor să se relaxeze şi imaginea dispăru. Încercă să o focalizeze pe Diana, pe cât de aproape se afla – lent, o şuviţă de păr, trecută pe deasupra unei urechi, apăru pentru el. Îi atinse urechea. Ea

murmură în somn, dar nu se trezi. El îşi trecu vârfurile degetelor în jos, către lob, şi se concentră mai bine. Ce simţiseră degetele sale fusese un cercel circular, simplu, de aur, împins prin lobul urechii. Cercelul cu perlă şi montură de argint se afla încă în buzunarul de la piept al paltonului, unde îl pusese cu zile în urmă. Oricine îl scăpase în apartamentul lui Wolinski nu era Diana Brack. Aproape că sperase să fie, pentru că ar fi simplificat lucrurile enorm, însă simplitatea nu era totul.

Ea pregăti micul dejun pentru amândoi, înfăşurată în vechiul lui halat de mătase, făcându-şi de lucru la maşina de gătit în gâlgâielile baritonale ale radioului. Flecăreala ar fi redus din stânjeneala situaţiei, însă ea nu flecărea – nu era ceva caracteristic. Îi puse în faţă un ou fiert, aşezat precar într-un suport cu model cu pui. Imaginea ei se fragmentă asemenea bucăţelelor de sticlă dintr-un caleidoscop. O focaliză, iar ea se aplecă să îi taie cu grijă vârful oului. Când reveni, o putu vedea clar şi observă că zâmbea, cu gura aceea frumoasă şi largă, cu dinţii ei drepţi şi albi, şi îşi împingea în spatele urechii şuviţa de păr rătăcitoare. Cu excepţia momentelor de vulnerabilitate ale somnului, nu o mai văzuse zâmbind din seara în care se întâlniseră la recitalul susţinut de Tippett. Pentru prima dată i se păru că distinge trăsături familiare pe chipul ei. Semăna extraordinar de bine cu actriţa Judy Campbell, care putea fi văzută atât de frecvent în piesele lui Noël Coward, iar doamna Campbell însăşi era Greta Garbo schiţată de Modigliani.

— La ce te uiţi?

— Mă uit, pur şi simplu. Sunt fericit că o pot face.

O privi mâncând, fără să se atingă de oul lui, emoţionat cum era de fiecare mişcare graţioasă făcută de ea. De fapt, pur şi simplu mânca un ou cu linguriţa, dar pentru Troy, care privea totul focalizând vag, ar fi putut la fel de bine să facă mişcările largi ale unui ritual japonez – precise, pozitive, de neînţeles.

— Mănâncă-ţi oul, spuse Diana.

Troy se aplecă deasupra farfuriei cu micul dejun, întrebându-se ce vedea la ea şi negăsindu-şi cuvintele pentru a exprima răspunsul. Un chip pentru care ai ucide sau ai muri – aceasta fusese prima lui reacţie când o întâlnise pe Tite Street. Însă acel moment era foarte îndepărtat. Nu îşi amintea la ce se referise atunci.

— Te-ai uitat azi în oglindă? întrebă ea când el termină de mâncat. Ai o barbă de-o săptămână.

Troy îşi duse o mână la faţă. Nu încercase să se bărbierească, dar nu se gândise cum arăta.

— Mâine, spuse el. Încă nu sunt pregătit.

Femeia intră în baie şi reveni cu briciul, cureaua de ascuţit şi pămătuful din păr de bursuc. Făcu spumă în chiuvetă şi îi puse dinainte un castron cu apă fierbinte. Prosopul se afla deja în jurul gâtului său, înainte ca ea să înceapă să-l bărbierească.

— Te bărbieresc eu.

— Ai mai făcut asta?

— Da.

Îi clăbuci faţa. Troy închise ochii şi căută ultima

brumă de scorţişoară arsă care dăinuia încă în preajma ei. Simţi pe gât atingerea mătăsoasă, dar fermă, a lamei, alunecându-i pe obraji, modelându-se uşor deasupra buzei superioare. Diana nu scoase o vorbă. Troy deveni extrem de conştient de respiraţia ei – într-un ritm profund, lent, care îi dădea siguranţă şi îl seducea fără drept de apel. Îl şterse. Degetele ei se opriră pentru moment pe obrazul său stâng, la câţiva centimetri sub ochi; degetul mare se roti ferm în acelaşi punct. Oţelul îi atinse din nou faţa şi, cu o mişcare rapidă şi dură, muşcă din obraz. Troy deschise ochii, simţi şuviţa de sânge care i se scurgea pe faţă şi o văzu aplecându-se să îi sărute rana.

Diana se dădu înapoi. Îşi linse buzele – o urmă de sânge, al lui, îi rămăsese încă pe cea inferioară. Zâmbi, dar bărbatul ştiu că fusese intenţionat.

Capitolul 67

Trei zile mai târziu, când ochii săi funcţionară din nou la capacitate normală, iar tăietura de pe faţa lui se transformase într-o panglică de cojiţe şi norul roşiatic nu era decât o amintire deranjantă, Troy se întoarse la lucru.

Era prea devreme pentru Wildeve. Biroul lui era ordonat şi acoperit de maldăre de hârţoage. Biroul lui Troy era şi mai ordonat: era gol, cu excepţia carneţelului de notiţe şi a calendarului. Se întinse peste birou şi luă calendarul, cu paginile neîntoarse săptămâni la rând, cu aceeaşi dată din ziua ultimului interogatoriu al Dianei Brack, asemenea unui ceas care se oprise. Mătură teancul

gros dintr-o mişcare, iar când paginile zburară în coşul de hârtii auzi o bătaie în cadrul uşii deschise.

— Era şi timpul. Începeam să cred că nu exişti decât în imaginaţia mea.

Onions se sprijini de tocul uşii. Zâmbi, pe cât era capabil să o facă.

— Dacă am avut vreodată nevoie de tine cu adevărat, atunci astăzi e ziua aceea.

— Necazuri? întrebă Troy, plin de speranţă, simţind o şoaptă întunecată răspândindu-i-se în sânge.

— Cunoşti Black Swan din East India Dock Road?

Troy clătină din cap.

— Un individ a fost găsit mort în camera lui. Sânge peste tot. Uşa încuiată pe dinăuntru. Un caz demn de Sherlock Holmes. Du-te acolo înainte ca localnicii să-şi lase amprentele peste tot – am primit vestea la ora 7.44. Poliţistul de patrulă din zonă crede c-a fost găsit pe la şase şi jumătate. Te întâlneşti acolo cu chirurgul Poliţiei.

Troy dorea cu disperare să întrebe unde era Wildeve, când putea reveni asupra lui Wayne, dacă Tom Henrey rezolvase cazurile – numai ultima întrebare părea rezonabilă, însă Onions i-o luă înainte.

— Ia-l pe Wildeve sau lasă-i un mesaj. N-are nimic de făcut momentan.

Troy privi din nou maldărele de hârtii.

— Tom şi-a dat seama ce s-a întâmplat în Golders Green şi Hyde Park?

— Nu tocmai, spuse Onions. Băiatul tău a făcut-o. Tom e recunoscător, dar stânjenit, dacă

înţelegi ce vreau să spun.

Troy înţelegea perfect.

Bateria maşinii Bullnose Morris era descărcată. Troy aşteptă până ce fu pornită cu manivela. Wildeve apăru în grabă la garaj când motorul se trezi la viaţă şi se aruncă pe locul pasagerului.

— Îmi pare rău. Am dormit prea mult.

— Somnul celor drepţi, ai? spuse Troy scoţând maşina pe chei.

— Ai auzit despre asta? Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că mi-am stricat reputaţia.

— Rezolvarea cazurilor de crimă este meseria ta. Niciodată să nu te scuzi pentru asta. Este problema lui Tom, nu a ta. În ziua în care mă vei depăşi pe mine trebuie să îţi faci griji.

— Sper că e o glumă, Freddie.

Capitolul 68

Troy recunoscu imediat vocea chirurgului care îi bandajase ochii şi îi scosese copcile, într-o altă viaţă, într-un alt loc.

— Sper că eşti odihnit, sergent, spuse el.

— Mă simt bine.

— Arăţi mult mai bine decât ultima oară când ne-am întâlnit.

Troy ridică cearşaful alb şi soios care acoperea cadavrul. Un bărbat de vreo douăzeci de ani zăcea într-o baltă lipicioasă de sânge, care se coagula. Era cu faţa în jos, cu mâinile prinse dedesubt şi coatele ieşind în afară. Desculţ, purta o cămaşă fără guler ale cărei mâneci erau suflecate.

Sergentul privi în jur, iar atenţia îi fu reţinută

de sunetul apei care se scurgea încet în chiuveta aflată vizavi de uşă. Privirea lui reveni asupra doctorului.

— Poţi continua, îi spuse.

Troy se aşează pe un scaun de lângă uşă şi îl privi pe doctor întorcând cadavrul, înţepenit de *rigor mortis*. Încăperea zumzăia din pricina diverselor zgomote: simţul, mai degrabă decât sunetul apei, scârţâielile nesfârşite ale unui han de lemn care se legănase de secole în bătaia vântului, şoaptele teatrale care veneau dinspre scări şi un tunet care părea să se rostogolească dinăuntrul lui Troy.

— N-a murit de mult, n-ai spune, sergent?

— Poţi să estimezi ora?

— Cel mai devreme, la miezul nopţii. Cel mai târziu, în jur de ora patru dimineaţa.

Troy îşi privi ceasul. Era 8.30.

Wildeve apăru în cadrul uşii, iar în spatele său, o mulţime cuprinsă de o curiozitate morbidă se înghesui să vadă cadavrul. Troy îi spuse să îi ducă jos şi să înceapă ancheta – orice, numai să îi ţină deoparte. Privi trupul lipsit de viaţă, întors pe spate ca un cărăbuş cu membrele înţepenite. Doctorul îi tăia cămaşa.

— A fost înjunghiat, spuse el. Direct în inimă. Aş spune că moartea a survenit instantaneu.

— Alte răni?

— Greu de zis. Nu prea poţi să îi consulţi în starea asta. Nici nu m-ar ajuta să-i ciocănesc genunchiul acum, nu-i aşa?

Doctorul se ridică şi îşi şterse mâinile. Lăsă să-i cadă prosopul în geanta deschisă.

— Va trebui să-l trimit la laborator, deşi, să fiu sincer, l-aş lăsa să se destindă. Aşa cum e acum, nu va încăpea pe o targă. Poţi să te uiţi cât vrei, dar n-o să vezi mai multe decât am văzut eu.

Troy ştia însă prea bine că putea. Dacă moartea survenise instantaneu, de ce îi erau picioarele răsucite în felul acela? Omul făcuse doi sau trei paşi şi căzuse în timp ce traversa camera. Ce era chestia aceea albă din urechea lui dreaptă? De ce era deschis robinetul? Troy se apropie de chiuvetă şi îl închise. Dintr-odată, încăperea se eliberă de zgomotul subliminal dominant şi îl putu auzi pe doctor mormăind în timp ce forţa închiderea încuietorii genţii sale Gladstone, iar dedesubtul acelui sunet de suprafaţă, zbaterea lentă a propriului sânge, care îi păru ca o silabă gata să fie rostită. Îşi trecu mâna peste marginea chiuvetei şi se uită la cercul maroniu de scame care i se adunase pe vârful degetelor.

Jos, Wildeve ţipa ca să se facă auzit, dar părea să ştie unde se îndreaptă.

— Tipul ăsta, chelnerul, a dat alarma când a văzut că se scurge sângele prin tavan. El şi cu proprietarul – tipul acela mic şi gras care dă peste cap coniac după coniac în colţ – au forţat uşa. Amândoi jură că uşa era încuiată pe dinăuntru cu cheia încă în ea. Problema e că în locurile de genul ăsta nu se pun întrebări şi nu se semnează registre, aşa că nimeni n-are nici cea mai mică idee cine este individul. Crezi că a fost sinucidere?

Troy îl conduse pe Wildeve departe de salon, într-un loc retras. Odată uşa închisă, zgomotul încetă. Plin de adrenalină, Wildeve era entuziasmat

de mister; îi străluceau ochii şi respira cu dificultate.

— Îţi zic eu, Freddie, aici nu-i lucru curat.

— Nu, nu e.

— Uşa încuiată. Mort în mijlocul încăperii. Dumnezeule! Demn de Sherlock Holmes!

— Asta a zis şi Onions, dar vă înşelaţi amândoi.

Wildeve rămase cu gura căscată şi se pregăti să vorbească din nou, când Troy ridică o mână în semn de tăcere.

— Doctorul presupune că a murit între miezul nopţii şi patru dimineaţa. Să zicem că ar fi fost cea mai târzie oră posibilă. A murit în jur de ora cinci şi a fost ucis. E destul de dificil să te înjunghii singur în inimă. Şi arma crimei a fost o sabie.

— Poftim? Wildeve era zăpăcit de-a dreptul.

— O sabie. Când se bărbierea. La chiuveta din camera sa. Prin scândurile care separă camera de următoarea. Are spumă de bărbierit în urechi, robinetul era deschis, iar el se pregătea să clătească chiuveta, când cineva a introdus o sabie – sau ceva la fel de lung – prin spaţiul dintre scânduri. Pe marginea scândurilor, chiar sub oglindă, sunt urme de sânge. A făcut doi paşi înapoi, şi-a dus mâna la piept, ceea ce a împiedicat sângele să ţâşnească, s-a întors spre uşă şi a căzut mort, cu picioarele încă încrucişate. Era comerciant naval. Se pregătea să ridice ancora odată cu fluxul de la ora şase. Verifică diagramele: dacă fluxul nu e undeva între ora şase şi ora şapte în perioada asta, îmi mănânc pălăria. Dacă te uiţi printre lucrurile lui, ai să găseşti hârtii sau o condică, ceva. Află cine stătea în camera alăturată. A plecat

demult, dar vom avea o descriere. Trimite descrierea sau un nume, dacă suntem norocoşi, la Poliţia Fluvială. Fă-i să oprească orice navă care a plecat odată cu fluxul. Cine l-a ucis îl cunoştea. Eu voi fi la Yard.

Troy se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Freddie... nu poţi face asta. Nu poţi să arunci toate vorbele astea şi apoi să te cari. Nu poate fi atât de simplu.

— Crede-mă, Jack, aşa s-a întâmplat. Nu am spus niciodată că ar fi simplu.

Ieşi.

— Freddie, nu ştiu ce încerci să dovedeşti, dar nu trebuie să mi-o dovedeşti mie! strigă Wildeve după el.

Singurul cuvânt pe care îl auzea Troy era „Wayne” – zbătându-i-se în sânge şi umplându-i urechile cu ritmul său sufocant.

Capitolul 69

Troy rămase toată ziua la birou. Se uită la maldărele de hârtii de pe biroul lui Wildeve, dar nu făcu nimic în privinţa lor. Privi soarele dansând pasul de diamant al verii peste Tamisa. Venea vara? Se uită la coşul de hârtii plin cu file desprinse din calendar. Venea? Era 1 iunie. Vara era deja acolo. Dumnezeule – cât de mult timp petrecuse în beci?

La ora 17 se îndreptă spre Savoy, îşi prezentă legitimaţia şi fu lăsat să intre în apartamentul ocupat de Lady Diana Brack, care avea vedere la fluviu, era curat, nelocuit şi mirosea vag *a Je*

Reviens. Se aşeză pe marginea patului şi inspiră adânc, nesigur dacă era realitatea prezenţei ei sau puterea imaginaţiei lui. Rămase acolo până la lăsarea serii, apoi începu să scotocească în sertare şi în dulapuri. Mătăsurile şi satinurile se revărsară pe covor, formând un lac sclipitor de rochii, ciorapi şi lenjerie intimă. Îşi trecu printre degete un ciorap aproape fluid. Îşi îngropă faţa într-un chilot, simţi atingerea mătăsii foşnind pe barba crescută peste zi, căută parfumul familiar, însă mirosi doar fulgi de săpun.

Nicăieri nu se afla îmbrăcăminte bărbătească. Wayne nu lăsase nicio urmă.

Întors acasă, aşteptă să vadă dacă Diana avea să vină în acea noapte. Nu veni.

Wildeve îl ajunse din urmă la birou în dimineaţa următoare şi selectară hârtii în timp ce îşi beau ceaiul de la ora opt. Troy avu impresia că îşi vindecă durerea într-o tăcere mohorâtă; apoi vorbi.

— Fireşte. Ai avut completă dreptate, dar nu asta e ideea, nu-i aşa?

— Nu e?

— Nu, nici pe naiba.

— Ce ai?

— Fochistul Alan Bone, care trebuia să navigheze spre Lagos pe *SS Good Hope.* Furios cu spume, negând totul şi vinovat cum mă văd şi cum te vezi. Dar nu asta e ideea!

— Unde e reţinut?

— La Wapping Old Stairs, cu cei de la Fluvială. Freddie, vrei să nu mai faci pe şeful, ci să fii poliţist timp de cinci minute?

— Fireşte, Jack. Dacă vrei…

— Adică…

— Da.

— Adică… ce ar spune Onions?

— M-ar felicita pentru arta delegării, iar pe tine pentru o soluţionare rapidă.

— Dar nu am rezolvat nimic! Tu ai făcut-o. Dar…

— Dar?

— Dar… Nu aşa cum se cuvine.

— Jack, mă tem că mă depăşeşte. Nu există căi cuvenite şi necuvenite. Există numai soluţii. N-ar trebui să te duci la Wapping şi să-i frigi un pic călcâiele domnului Bone?

Wildeve plecă. Lui Troy i se păru că aproape se năpustise afară. Privi maldărele de hârtii de pe biroul lui Jack şi ştiu că urmau să fie ignorate încă o zi.

Părăsi clădirea prin ieşirea dinspre Whitehall şi luă un autobuz spre Kensington Gore, coborând în Albert Hall, aproape de biroul de la Imperial al unchiului său.

Capitolul 70

La jumătatea serii, se afla în casă, tânjind după întunericul pe care nu i-l permiteau nopţile de iunie. Nici măcar nu se obosise să îşi scoată jacheta sau să pornească radioul. Cântărea masa de fapte şi presupuneri care îi marcase ziua petrecută cu Nicolai. În jur de ora 21, încă amăgit şi mulţumindu-se doar cu amurgul, văzu uşa de la intrare deschizându-se încet şi pe Diana Brack

apărând în cadrul ei.

— Unde eşti? E întuneric-beznă aici, spuse ea.

— Aici, lângă foc.

O putea vedea foarte clar. Era îmbrăcată la patru ace. Purta o rochie neagră, care îi lăsa umerii goi, croită din crep-satin sau ceva asemănător, ce îi sublinia gâtul lung, talia îngustă, umerii laţi. Adăugase o urmă de frivolitate care abia se încadra în tipologie: un şal din pene de struţ. Îşi aşeză pelerina pe scaunul de lângă uşă şi se învârti zâmbind, căutând aprobare.

— Ai putea ucide îmbrăcată aşa.

— Ca să ucid nu mă îmbrac festiv. Asta o fac pentru Berkeley!

— Mergem la Berkeley?

— Cu siguranţă.

— Eu… nu am ţoalele potrivite. Am rămas fără îmbrăcăminte de seară. Au ros-o moliile.

— Troy, când ai fost ultima dată la Berkeley sau într-un loc asemănător? Bărbaţii nu mai poartă haine de seară din 1940! Hainele obişnuite sunt perfect acceptabile. Ia-ţi o cămaşă curată şi putem găsi un taxi.

— Nu am nimic să se ridice la înălţimea rochiei tale. Arată extraordinar de scumpă.

— Fireşte că este! De ce crezi că ieşim? Am aşteptat şase luni rochia asta. Am comandat-o de la Victor Stiebel înainte de Crăciun. Să mă ia naiba dacă nu merg undeva unde să fiu văzută!

— Tocmai asta mă deranjează, comentă el şi se târî pe scări să-şi găsească o cămaşă curată.

Trântind uşa în urma lui, se gândi că nu fuseseră văzuţi niciodată. Îşi dădu seama că, pe de

o parte, era perfect conştient de risc, iar pe de alta, nu avea să facă nimic în această privinţă. Diana fugi până la capătul aleii ca să facă semn unui taxi. El o urmă în tăcere. La cotul aleii, i se păru că aude un sunet în spatele său. Se întoarse şi două mâini îl împinseră cu forţă în zid. Un bărbat înalt se aplecă deasupra lui.

— Freddie, tâmpitule! Eşti un idiot în toată regula!

— Dă-mi drumul, Jack, şopti Troy.

— De-a ce naiba crezi că te joci? Wildeve nu aşteptă un răspuns. Ştiam eu. Ştiam eu. La naiba, de ce nu mi-am dat seama mai devreme? Ţi-ai ieşit din minţi?

Troy îl privi în ochi, lipsit de expresie. Wildeve îi dădu drumul. Troy auzi scârţâitul familiar al frânelor unui taxi dinspre St Martin’s Lane.

— Troy, strigă Diana Brack din stradă, haide!

Se întoarse cu spatele la Wildeve şi plecă.

— Freddie, nu se poate. Nu poţi face asta!

Troy nu se întoarse, iar Wildeve nu îl urmări. O putea vedea pe Diana Brack stând lângă portiera deschisă a unui taxi. Era agitată – părea aproape gata să se mute de pe un picior pe altul. Dinspre umbrele cele mai adânci auzi vocea lui Ruby: „Cine-i norocos?”

Se aşează pe bancheta din spate. Ea îi luă mâna într-a ei şi îşi sprijini capul de umărul lui. Când taxiul înconjură Piccadilly Circus, îşi putu auzi bătăile inimii. Circus era aproape pustiu. Erau doar câţiva cei care ieşiseră şi, cu excepţia adunării obişnuite din faţa Rainbow Corner, foarte puţini erau în uniformă. Un gând nu îi dădea pace, exista

un sentiment care îi accelera pulsul: cu ochii minţii, îl văzuse pe Wayne şi nu pe Wildeve în fracţiunea de secundă în care Jack îl opri brusc din drum. Îşi repetase săptămâni întregi că avea să fie întotdeauna pregătit pentru maiorul Wayne, şi totuşi fusese luat prin surprindere complet. Mai rea decât acest gând era îndoiala cu privire la femeie, care apăruse la suprafaţă şi se scufundase în acea fracţiune de secundă.

— Când ai fost aici ultima dată? întrebă ea.

— La Berkeley? Nu am fost niciodată.

— Chiar aşa puţin sociabil ai fost?

— Presupun că da, răspunse el pentru a evita o replică mai potrivită.

Găsise în Poliţie un refugiu convenabil de la exigenţele sociale ale clasei şi castei. Fratele său acceptase ceea ce i se oferise şi plecase la Cambridge. Surorile lui fuseseră prezentate la Curte şi se întorseseră amuzate de confuzia pe care o creaseră, pretinzând că una dintre gemene era cealaltă şi căzând de acord că regina Maria era „cam băbătie”. Într-o dimineaţă din 1931, tatăl său privise în sus de la pupitrul pe care îşi sprijinea ziarul de dimineaţă – „al lui”, se gândi Troy, „al lui” era întotdeauna al altcuiva, al Opoziţiei – şi îl întrebase pe tânărul Troy: „Ei, micul meu englez, ai să le faci jocul compatrioţilor tăi?” Fusese de parcă ar fi ştiut că Troy nu avea să o facă, de parcă ar fi acceptat că mezinul era diferit de ceilalţi copii ai săi. Nu îi stătea în fire să îşi forţeze copiii să facă alegeri, însă în acea împrejurare părea să anticipeze răspunsul.

— Nu ştiu, răspunsese Troy şi o lăsase baltă

timp de câţiva ani, până în ziua în care anunţase că fusese acceptat în Poliţia Metropolitană.

— Eşti sigur? îl întrebase tatăl său. Fusese singurul lucru pe care i-l spusese. Iar Troy se întreba ce soi de durere trebuie să-i fi pricinuit bătrânului. Ce vrusese Driberg să spună cu remarca lui?

Nu juca jocul englezilor, ci îşi permitea să se ţină departe de societate. Putea face întocmai ce îi plăcea, şi la naiba cu hoinăreala plicticoasă din circuitul Londrei sofisticate. Nu mai fusese de câţiva ani într-un club de noapte. În ansamblu, a fi poliţist reprezenta scuza perfectă pentru egoism.

Maşina trase la colţul dintre Piccadilly şi Berkeley Street, vizavi de Hotelul Ritz. Chelnerul-şef de la Berkeley o cunoştea pe Lady Diana Brack după înfăţişare şi după nume. O salută de parcă era un client important, care apărea mult prea rar, şi îi spuse că urma să aibă grijă să îşi primească masa obişnuită. Fură conduşi la o banchetă tapisată cu verde.

— Mulţumesc, Ferraro, spuse ea. Oare ai putea găsi o sticlă de şampanie?

Chelnerul dispăru cu pelerina ei pe braţ, spunând că va face tot ce îi stă în puteri. Diana îi zâmbi lui Troy peste meniu.

— Este o ocazie? întrebă el.

— Este şi nu este. Voiam să ies în oraş. Eram disperată să ies în oraş. Parcă am fi stat în casă toată viaţa.

— Toată viaţa? se îndoi Troy.

Diana citi repede meniul, apoi zise:

— Fireşte, nu prea avem de ales. Un meniu de

cinci lire e atât şi nimic mai mult. Am venit pentru muzică. Înainte de război aveau o muzică minunată... minunată.

Troy privi în partea opusă, către scena pustie. Panourile afişau numele Romero, scris cu litere înclinate. Numele nu îi spunea nimic. Ar fi recunoscut formaţia lui Lew Stone sau a lui Harry Roy, însă puţine altele. Clubul era plin: după cum spusese Diana, numai câţiva bărbaţi purtau haine de seară, iar cei mai mulţi erau în uniforme, un număr egal de ofiţeri din marină şi din aviaţie, cu o brumă de reprezentanţi ai armatei.

Cinci lire însemnau supă şi peşte. Supa era atât de apoasă, că ar fi putut trece drept fiertura lui Oliver Twist. Peştele era păstrăv de râu, căruia îi lipsea însă o garnitură de cartofi proaspeţi de Jersey. Şampania reuşi să facă totul uitat. Când Diana privi lucirea aurie şi bulele din sticla canelată, Troy îşi dădu seama că şi ea strălucea într-un fel pe care îl remarcase doar rareori.

Îi povesti despre săptămâna pe care o avusese. Era aproape bârfă, aproape flecăreală. Fusese să îl viziteze pe H.G. Wells la Hanover Gate. Obligat să dea o replică, Troy întrebă cum se simţea acesta.

— Bătrân, răspunse ea.

— Fireşte, spuse Troy. Cred că are optzeci de ani.

— De fapt, şaptezeci şi şapte. Dar am vrut să spun... foarte bătrân. A fost tânăr atâta vreme! Începusem să cred că vârsta nu-l va prinde niciodată în mrejele ei. Acum cred că s-ar putea să nu apuce finalul războiului.

— E pe sfârşite.

— Chiar crezi asta? M-am gândit atât de mult la război în ultima vreme.

— Cred că e o schimbare… De cele mai multe ori, propoziţiile care încep cu „Înainte de război…” sunt deprimante.

Diana rânji şi ridică mâna, de parcă ar fi depus un jurământ.

— Buzele mele nu vor mai rosti niciodată propoziţia asta!

Apoi râse. Troy privi ca din altă lume. Nu o mai văzuse niciodată râzând. Fu un moment la fel de extraordinar ca primul râset al Gretei Garbo în *Ninotchka.* Fu năpădit de emoţii. Zâmbetele, rânjetele şi râsul ei îl captivară; în acelaşi timp, implicarea cu care vorbea, revelaţia discursului, totul îi aducea aminte de cele trei zile pe care le petrecuse, după cum afirmase Onions, purtându-se necugetat cu ea.

Femeia îşi afişă zâmbetul perfect şi îşi dădu deoparte şuviţa din ochi, ţinând-o acolo pentru o clipă, în echilibru.

— Voiam să te întreb despre ce se va întâmpla după război, spuse ea dând drumul şuviţei. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nici eu, spuse Troy.

— Ce vom face?

Întrebarea îl surprinse. Cu siguranţă nu o auzise bine.

— După război… ce vom face? repetă ea, iar el căută în tonul ei toate posibilităţile.

Un val de aplauze anunţă întoarcerea formaţiei. Romero era un individ robust, cu sânge

latin, trecut binişor de vârsta mijlocie, cu o mustaţă de plută arsă şi păr des, geluit cu Brylcreem şi lipit de scalp. Se înclină uşor, se întoarse către formaţie şi dădu tonul la „Night and Day” a lui Cole Porter. Ringul începu să se umple de cupluri care dansau amestecându-se într-o îmbrăţişare lentă, publică.

— Ador cântecul ăsta! N-am putea dansa?

— Poftim? Nici măcar nu ştiu ce fel de dans este!

— Foxtrot, încuiatule!

Diana se ridică şi îi întinse o mână. Zâmbetul real, părul negru intens şi ochii ei verzi, profunzi îl ridicaseră de pe scaun. Troy luă mâna oferită şi se lăsă purtat spre ringul de dans.

— Nu sunt foarte bun la asta, murmură el.

Pe tocuri nu măsura mai puţin de un metru optzeci, iar el se găsi la nivel cu bărbia ei, trebuind să privească mereu în sus. Se poticni mai departe, în lumina stelelor şi sub soare, considerându-se norocos că nu o călca pe picioare. Apoi avu revelaţia. Diana Brack dansa cu spatele, dar îl conducea cu siguranţă şi în siguranţă. Era în braţele lui, însă el se afla în mâinile ei.

După ultima notă, mulţimea aplaudă. Diana îi luă capul în mâini şi îl sărută pe gură. Fu un sărut atât de pasional, încât se simţi învineţit. Ea se retrase şi îi atinse obrazul acolo unde tăietura de lamă apărea ca o cicatrice mică, roşiatică.

— Ce vom face? întrebă din nou, iar înainte ca Troy să-i răspundă, zise, fără să stea pe gânduri, că trebuie, e absolut necesar să discute cu Romero şi se năpusti în direcţia scenei.

Troy îşi reluă locul şi îşi bău ultimele picături de şampanie. „Ce vom face?” Se gândi că nu era posibil ca Diana să se refere la lucrul pe care acele vorbe păreau să îl implice, însă tonul ei şi privirea din ochii aceia verzi precum sticla îi spuseră că tocmai la *acel lucru* se referea.

O văzu traversând ringul de dans şi întorcându-se la el. Graţia fiecărei mişcări pe care o făcea era nepământeană – o femeie lipsită de orice gest stângaci. Troy se ridică iar. Formaţia începu „Smoke Gets in Your Eyes”. Îi întinse o mână, sperând să o poată ademeni să se aşeze înainte de a-l chema înapoi la dans, însă ea se opri la câţiva metri şi păru să se uite dincolo de el. Se întoarse să privească spre intrare. Wayne stătea pe treapta de jos, ţinându-i pelerina. Privea drept prin Troy, către Diana, de parcă nici măcar nu remarcase că el se afla acolo. Desfăcu pelerina ca pe nişte aripi de liliac, deschizând spaţiul în care o invita să păşească. Troy privi înapoi. Diana îngheţase. Zâmbetul din acea seară dispăruse. Apoi picioarele i se mişcară, alunecând, nu mergând, iar când ajunse lângă Troy, bărbatul îi luă mâna şi o reţinu cu blândeţe. Ea alunecă dincolo de el. Îşi întoarse capul pentru a-l privi în ochi. Pluti mai departe până când braţele lor fură întinse şi unul dintre ei fu nevoit să rupă legătura. Troy simţi cum mâna ei alunecă dintr-a lui, cum degetele îi mângâie chinuitor palma, până când numai degetele li se atinseră. Se opri, îl privi încă o dată, degetele i se desprinseră şi fugi.

Îşi croi drum prin mulţimea de cupluri care dansau şi ieşi în stradă. Erau oameni peste tot.

Hotelul Ritz tocmai revărsa o mare de soldaţi americani, majoritatea în stare de ebrietate. Aceştia se răspândiră pe stradă şi pe trotuar, mergând în sus către Berkeley Square şi în jos către Piccadilly Circus, cântând şi scandând. Îl văzu pe Wayne oprind un taxi pe partea cu hotelul. Troy trecu strada, când un vârtej de soldaţi veni înapoi către Berkeley Street şi îl învălui ca pe un om neajutorat, înecându-se în reflux. Ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea fugitivă aruncată peste umăr de Diana, înainte ca Wayne să se arunce în taxi şi să o tragă după el. Valul uman îl împinse lângă una dintre coloanele hotelului, iar Troy se aşează pe trotuar şi o mie de picioare trecură peste el.

Vuietul scăzu în intensitate. Strada se eliberă precum ceaţa risipită de briză. Troy stătea pe trotuar. Nu se mişca; simţea că nu se poate mişca. Picioarele îi erau amorţite şi tot ce simţea era gâdilătura iluzorie de pe mână de la atingerea trecătoare a unghiilor ei. Auzi zgomot de paşi apropiindu-se.

— Ridică-te!

Se uită la o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi urmări cu privirea o pereche de ciorapi de mătase. Stătea acolo, din nou cu pieptul ca un porumbel, umflat de propria mânie.

— Ridică-te, spuse Tosca, iar când Troy nu reuşi să se mişte, îi întinse o mână.

El o prinse, iar Tosca îl săltă în picioare, îi dădu drumul la mână, apoi îl lovi cu pumnul, puternic, în obraz. Troy simţi gust de sânge.

— Ticălosule!

Se îndreptă spre Piccadilly. Un tânăr soldat se apropie de ea şi spuse „Bună, drăguţo”. Femeia îl pocni cu mult mai tare decât îl lovise pe Troy. Tânărul se aşează în mijlocul drumului, complet dezorientat. Troy trecu pe lângă el, mormăi „Îmi pare teribil de rău” şi se grăbi să o prindă din urmă pe Tosca. Deşi tot drumul până pe Orange Street ea nu scoase un cuvânt, lui Troy i se păru de la sine înţeles că ar trebui să o urmeze. Nu îndrăzni să o depăşească.

Capitolul 71

Tosca îşi umplu un pahar de whisky, dar nu îi oferi şi lui Troy, care rămase în picioare uitându-se la ea peste masă. Femeia îşi aruncă pantofii şi îşi dezbrăcă jacheta militară. De data aceasta, tăcerea făcea fiecare acţiune să pară nouă şi îndepărta patina obişnuinţei.

— Ştii, spuse ea într-un târziu, privind în pahar, am venit să te caut ca să-ţi spun că se întorsese Jimmy. Mă gândeam că ai vrea să ştii. Am mers acasă la tine, dar târfa aceea care stă pe alee mi-a spus să nu mă deranjez, pentru că ai urcat într-un taxi cu „o bucăţică elegantă” şi i-ai spus taximetristului să vă ducă la Berkeley. Aşa că am mers până la Berkeley şi, ştii, până când nu am văzut-o cu Jimmy nici nu m-am obosit să mă întreb cine ar fi putut să fie bucăţica elegantă. Adică (vocea i se intensifică)… adică (timbrul îi crescu şi mai mult)… cât de proastă poate fi o femeie? Ticălosule. Eşti un ticălos nenorocit absolut!

Se aşează la masă, îşi turnă un alt pahar, îl dădu

peste cap şi îşi turnă încă unul.

— Nu am o explicaţie, spuse el.

— Mulţumesc Cerului. Nu mi-ar plăcea să stau aici şi să-ţi ascult minciunile.

— Trebuie să plec, spuse el prosteşte.

— De când te culci cu Diana Brack? Pentru că era Diana Brack, nu-i aşa?

— Da, oftă el.

— Şi te-ai culcat cu ea, aşa-i?

— Da.

— Deci de când e valabilă treaba asta?

— Nu sunt sigur.

— Nenorocitule, spuse ea, însă ferocitatea îi părăsea vocea. Fu înlocuită de o tristeţe gâtuită. Eşti un nenorocit, un mare nenorocit.

— Trebuie să plec, spuse el din nou şi se îndreptă spre uşă.

Tosca ţâşni de-a curmezişul încăperii, închise uşa, trântind-o cu întreaga forţă a corpului său, şi îl înfruntă, fără pantofi, abia măsurând un metru cincizeci, cu umerii lipiţi de uşă şi ochii la acelaşi nivel cu bărbia lui, uitându-se drept la el şi sfidându-l.

— Troy, dacă pleci acum, nu te mai întorci. Mă auzi? Niciodată!

— Nu pot să rămân. Wayne e la Savoy.

— Ba da, poţi. Nu pleacă nicăieri.

— Poftim?

— Întâlnire cu Zelly la şase. Duminică dimineaţă. Iar luni e ocupat toată ziua.

— Toată ziua?

— Ziua-Z.

— Poftim?

— Luni are loc debarcarea. Şi nu îmi cere să repet. Nu am de gând să comit un act de trădare de trei ori, nici măcar pentru tine. Jimmy nu va fugi pentru că nu poate fugi. O să-l vadă duminică pe Zelly. E probabil cea mai importantă şedinţă din viaţa lui. Ce mă îngrijorează este ce face sâmbătă.

— Nu înţeleg.

— Ia loc, Troy. Avem de vorbit.

Purtă aceeaşi bătălie cu uşa frigiderului şi scoase afară o pizza cât roata carului.

— Asta e tot ce am. PX nu e foarte bine aprovizionat în ultima vreme. Cred că încă n-ai mâncat caldă.

Troy negă din cap. Ea aprinse maşina de gătit cu un chibrit şi strecură pizza înăuntru, în folia sa de aluminiu.

— Să nu mă laşi să uit de ea.

Luă un al doilea pahar de pe uscător, se uită dezaprobator la urmele de grăsime de pe el şi îl trânti, împreună cu sticla, în faţa lui Troy.

— O să fiu încântată când o să plec din locul ăsta. Încep să mă simt ca într-o vizuină.

Troy privi în jur.

— Ai putea încerca să faci curăţenie, se aventură el.

— Nu-ţi forţa norocul, Troy. Nu iert nimic. Aici vorbim numai despre afaceri.

— Afaceri? Ale tale sau ale mele?

— Nu ştiu. Ştiu doar că Jimmy plănuieşte ceva, ceva important.

— Ziua-Z ar putea fi destul de însemnată.

— Ceva… ceva legat de el. Ceva foarte caracteristic lui Jimmy. Era în vervă azi. Parcă îi

curgea prin vene. E implicat într-un soi de misiune. Se purta aşa cum se poartă de obicei când are în minte ceva special. Avea un mers legănat ca un cocoş, iar el şi cu Zelly tot aveau discuţii secrete. Zelly a tot făcut mutra aia îngrijorată de tâmpit de parcă ar fi crezut că Jimmy urma să îi facă pierduţi pe amândoi. Orice ar fi, e sâmbătă. „Mă ocup de asta sâmbătă”, i-a spus lui Zelly. Iar Zelly i-a răspuns „Desigur” şi a continuat să transpire.

Se uită din nou direct în pahar, fără să îl privească, iar vocea i se pierdu.

— Troy, sunt speriată!

Troy îşi scoase haina şi pantofii, lipăi uşor în jurul mesei şi căzu în genunchi. Îi ridică bărbia cu mâna. Împotriva aşteptărilor, ochii femeii nu lăcrimaseră. I se observa îngrijorarea intensă, dar, cel puţin pentru moment, părea să îşi ţină emoţiile sub control. Troy nu avea habar de ce era capabilă.

— O să ucidă pe cineva, presimt.

— Ştii pe cine?

— Hristoase, Troy… Dacă ştiam, ţi-aş fi spus acum cinci minute! Bineînţeles că nu ştiu!

— Ştii unde?

— Nu. Tot ce ştiu e că va fi mâine-seară.

Troy se gândi un moment. Simţi nevoia să o asigure, dar nu avea idee ce cuvânt sau gest s-ar fi putut dovedi acceptabil.

— Mă ocup de asta, nu îţi face griji, spuse el şi aşează o mână pe genunchiul ei.

— Pentru Dumnezeu, ţi-ai petrecut ultimele două luni spunându-mi că tipul e un criminal. Mi-ai spus că îi face plăcere. Asta e un tip care ucide de plăcere!

— Aşa face, spuse el, ca fapt divers.

— Şi atunci ce naiba ai de gând să faci???

— Să-l arestez. Cu asta mă ocup.

Ea oftă exasperată, iar bărbatul o sărută uşor pe urechea stângă şi o mângâie pe coapsă.

— Vrei să te opreşti?

Tosca scutură viguros din cap, de parcă Troy era o insectă mică, încurcată în părul ei.

— Meseria ta implică să înfrunţi un maniac?

— N-ar fi prima dată.

Se apropie precaut de lenjeria ei, gândindu-se că nu era momentul pentru precauţie.

— Ce dracu' încerci să faci?

— Nimic. Chiar nimic.

Îi luă lobul urechii între dinţi. Ea se zbătu şi lovi cu picioarele în podea.

— La naiba, Troy! Când ai venit prima dată aici, nu deosebeai elasticul de chiloţi de lemnul-dulce! Acum crezi că poţi repara orice lucru dacă mă duci în pat. La naiba, nu te cunosc deloc, aşa-i?

Troy nu răspunse, ci începu călătoria periculoasă în care încerca să îi tragă lenjeria în jos, spre genunchi.

— Nici măcar nu ştiam că poţi cânta la pian.

— Nu ai întrebat.

— Ce trebuia să fac, să iau la rând instrumentele din orchestră? Iubitule, cum stai cu instrumentele de suflat? Eşti gata să baţi la tobe? Pentru numele lui Dumnezeu, Troy, termină!

El o ignoră. Camera se umplu de mirosul brânzei care se topeşte. Era un miros atât de antebelic, atât de tipic bătrânei Anglii, încât era seducător în sine. Se amestecă vag cu parfumul de

busuioc şi cu izul exotic, aroma continentală, numai usturoi şi ciorapi negri – plăceri interzise.

— Pizza e aproape gata, spuse Tosca.

Troy nu răspunse. Ea îşi săltă fundul de pe scaun, iar elasticul sări înapoi în mâna sa, ca un yo-yo. Chiloţii de mătase i se agăţară de degete când îi trase spre el.

— O vrei înainte sau după? întrebă Tosca.

Capitolul 72

Tosca îşi citi cele zece pagini din *Huck Finn* în timp ce Troy pregăti omletă şi pâine prăjită. Era a treia oară când ea citea cartea de la capăt de când se cunoşteau, remarcă femeia. Se uitară unul la celălalt peste cafeaua de dimineaţă, şezând pe jos, aproape dezbrăcaţi.

— Unde ai ajuns?

— Ducele de Bridgewater tocmai a fost uns cu catran şi dat din nou prin fulgi. Asta spune multe despre simţul pericolului.

Ea luă cana în ambele mâini şi bău zdravăn.

— Mmm, mmm!

— Lucrezi astăzi? întrebă el.

— Dacă în două zile vine Armaghedonul, cum aş putea să nu lucrez? Fireşte că lucrez! Concediile au fost anulate pentru aproape toată lumea. Nenorociţii aceia care colcăiau ieri-noapte în Piccadilly se aflau probabil sub ordine să iasă şi să se îmbete, făcând să pară că Londra este încă plină de yankei. Nu ai remarcat cât de pustie a fost Londra în ultima săptămână? Toată lumea se află pe coasta sudică. Pariez că nu poţi bea un ceai cu

frişcă în Dorset pentru nimic în lume!

— Aşadar, Normandia?

— Te-ai îndoit vreodată?

— Nu tocmai.

— Utah, Omaha, Juno, Gold, Sword.

— Poftim?

— Plajele. Aşa le vom numi. Eu am ales Juno pentru că m-am gândit că războiul are nevoie de o mână de femeie. Ike a spus că nu vrea ca băieţii lui să debarce pe o plajă numită Fanny, care fusese prima mea alegere, aşa că am ales un nume de zeiţă. Bucata mea de istorie – nu-i rău, aşa-i?

Îşi ţinu cana ridicată ca să mai primească nişte cafea. Troy i-o umplu.

— Trebuie să îmi promiţi ceva, spuse ea.

— OK.

— Nu o să mergi să-l înfrunţi pe Jimmy singur, aşa cum voiai s-o faci aseară. O să mergi la Savoy şi o să înconjori hotelul cu o mulţime de poliţai. Îmi promiţi?

Troy se gândi pentru o clipă. Se aşteptase ca ea să îi ceară asta.

— Nu pot să fac aşa ceva.

Ea trânti cana, stropindu-i piciorul gol cu cafea fierbinte.

— La naiba, Troy!

— Nu pot face asta pentru că nu am niciun motiv pentru care să îl arestez.

— Prostii! Ţi-ai petrecut ultimele două luni încercând să îl arestezi pe ticălos!

— Nu, spuse el. Mi-am petrecut ultimele două luni încercând să obţin suficiente dovezi pentru a-l aresta. Am încercat să-i anihilez alibiul. Încă îl are.

Declaraţia lui Ike e valabilă în continuare. De ce crezi că nu a cooperat nimeni? Pentru că, dacă reuşesc, înseamnă să îl numesc mincinos pe comandantul suprem al Trupelor Aliate!

— Toţi facem greşeli. Serios, dacă ajungi să-l cunoşti, Ike e OK. Nu e morocănos şi nici prea deştept. E OK pentru un general, nu ţi-ai dori să fie preşedinte sau ceva asemănător. Cred că i-a spus cineva că este în interesul naţional, aşa cum ziceţi voi, şi probabil că acel cineva a fost Jimmy.

— Orice ar avea Jimmy în minte în seara asta, trebuie să îl prind i*n flagrante delicto.*

— Poftim?

— Trebuie să-l prind asupra faptului. Am nevoie de o dovadă.

Tosca fu şocată. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun cuvânt. Inspiră adânc şi făcu zgomote nedeterminate, care sfârşiră prin a forma:

— Troy, Troy, Troy, nu îl înfrunta pe Jimmy!

— Nu am de ales.

— Te rog… Troy, nu ştii. Nu-ţi poţi imagina. Pur şi simplu fă rost de o încălcare a drepturilor, orice, doar ia-l de pe străzi la căderea nopţii. Nu încerca să-l înfrunţi.

Troy o privi în tăcere.

— Atunci măcar ia-ţi un pistol. Ştiu că voi, poliţiştii, nu purtaţi aşa ceva, dar fă-ţi rost de unul. Poţi face asta, nu? Cred că nu înseamnă să ceri mare lucru, nu?

Se îmbrăcară. La fiecare al doilea cuvânt, ea îl numi prost. Troy renunţă să mai încerce să explice, apoi ea se uită la ceas şi înjură.

— Iubitule, trebuie să fug. Nu mai e timp. Vino

să mă vezi în seara asta. Vino să-mi arăţi că eşti întreg.

Rămase lângă măsuţa de toaletă, complet îmbrăcată în verde-măsliniu, jucându-se cu o ureche. Se uită în caseta de bijuterii, trânti ceva şi spuse:

— De ce se întâmplă mereu aşa?

Se întoarse spre Troy. Îl sărută pe buze, se retrase, zâmbi, îl sărută din nou şi, spunând „Vino înapoi în viaţă!”, fugi.

Troy se uită în jur după un telefon şi, după câteva minute de căutare, îl găsi sub pat, alături de o grămadă de ciorapi aruncaţi şi de reviste americane. Suflă praful de pe el şi îl sună pe Wildeve. Acesta explodă uşor, într-un amestec de anxietate şi de furie.

— Freddie, unde naiba eşti?

— Sunt acasă. Acum ascultă-mă…

— De cât timp eşti acolo?

— Contează?

— Am aşteptat lângă casa ta toată noaptea!

Numai Ruby, se pare, îl împiedicase pe Jack să o cunoască pe Tosca.

— Am ajuns acum o oră.

— Pentru Hristos, nu vrei să te opreşti din minţit?! Am fost acolo până acum douăzeci de minute. Unde eşti?

— Nu-ţi pot spune.

— Eşti pe Tite Street?

— Nu.

— Eşti un idiot, Freddie.

— Foarte posibil. Dar idiotul ăsta l-a găsit pe Wayne.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea. Troy aproape că îl putea auzi pe Wildeve gândind.

— Nu trebuie să întreb cum, nu?

— Nu. Nu trebuie.

— Dar dacă încerci să îmi spui că asta justifică…

— Jack, nu încerc să justific nimic. Am fost un idiot, ai perfectă dreptate! Dar chiar acum maiorul Wayne doarme tun după o noapte grea la Savoy!

— Îi trimit pe Thomson şi pe Gutteridge.

— În faţă şi în spate?

— Fireşte. Când să te aştept?

— În câteva ore. Trebuie să mă bărbieresc şi să mă schimb.

— Şi dacă Wayne face o mişcare?

— N-o va face. Aşteaptă ceva special.

— Aşteaptă? Ce naiba vrea să însemne asta? Ah, las-o baltă. Cum de ştii? A spus ea…

— Nu trebuie să îmi spună nimeni, Jack. E modul în care operează: noaptea.

— Vrei să spui că s-a întors doar ca să ucidă pe altcineva?

— S-a întors ca să… Troy îşi căută cuvintele şi le găsi doar pe ale Toscăi. E într-o misiune.

— Misiune? Misiune? Ce fel de jargon e ăsta? Freddie, de unde ştii?

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu vrei să te opreşti să mai repeţi asta?

— Jack, ne întâlnim în poligonul de tragere la două şi jumătate.

Troy închise. La picioarele lui se afla o grămadă de ciorapi prăfuiţi. Singura suprafaţă liberă era cea a măsuţei de toaletă. Smulse cablul

şi puse telefonul lângă cutia de bijuterii. Era deschisă. În capac se afla un singur cercel cu perlă cu montură de argint care se înşuruba.

Capitolul 73

Fostul sergent-major de regiment Peacock semăna vag cu regretatul lord Kitchener – vag pentru că o mustaţă de morsă tindea să facă pe oricine să semene cu regretatul lord Kitchener. Îşi duse ambele mâini la reverele vestonului maro, pătat, şi îşi trecu uşor degetele mari în sus şi în jos, în timp ce îl cântărea din priviri pe Wildeve.

— Nu cred că l-am întâlnit pe băiatul tău, spuse el.

— Detectiv Wildeve, spuse Troy. Adjunctul meu.

— Puţin cam tinerel, aşa-i, băiete?

— Am… începu Wildeve pe un ton de şcolar nemulţumit, dar Troy îi dădu un ghiont şi îl reduse la tăcere.

— Domnule Peacock!

— Domnule Troy?

— Aş dori un pistol.

Peacock îşi îndreptă privirea asupra lui. Troy nu avea nimic personal cu Peacock, într-un fel sau altul, dar dezaprobarea afişată pe chip îl enerva, fiind un simptom al unei întregi generaţii. Aerul grav şi lipsa de sinceritate în situaţii care necesitau numai un răspuns sau o acţiune marcau maniera în care bătrânii îşi ascundeau goliciunea sufletească. Vorbind despre bătrâni, Peacock abia dacă avea cincizeci de ani, însă doisprezece ani petrecuţi ca

sergent-major de regiment îl marcaseră permanent cu importanţa propriei sale banalităţi. Era, se gândi Troy, făcut din acelaşi aluat ca bătrânul grădinar şi ca majordomul care lucraseră în gospodăria tatălui său. Orice întrebare, oricât de trivială, pusă de Troy când era copil fusese întâmpinată cu disimulare, cu implicaţia că existau lucruri cunoscute de bărbaţi nerecomandate băieţilor. Nici adolescenţa şi nici măcar maturitatea nu îl iniţiaseră pe Troy în misterul respectiv. Tatăl său, odată întrebat, îl asociase nu cu vârsta, ci cu temperamentul englezilor. Oricare ar fi fost rezultatul pauzei prelungite şi inutile, dacă în următoarele zece minute Peacock avea să menţioneze că trebuie să plece ca să vadă un om cu privire la un câine, Troy era sigur că avea să îl lovească.

Peacock trase de un capăt al mustăţii impresionante.

— Cât timp a trecut, domnule Troy?

— De când ce?

— De când nu ai mai tras.

— Nu merg la bâlci să trag în porumbei de lut. Simt doar că situaţia cere să fiu înarmat. Credem că…

— Fireşte, fireşte. E o treabă de autoapărare. N-ai fi aici dacă n-ar fi vorba de ceva rău. Nu-i nevoie să spui. Mă întreb dacă te descurci. (Rahat, gândi Troy.) Ce-ar fi să intrăm în poligon? Doar ca să vedem cum merge. Poate încerca şi băiatul. Doar dacă-şi dă seama că nu primeşte un ursuleţ de pluş dacă nimereşte.

Peacock îşi găsi propria glumă foarte

amuzantă. Clămpăni în ghetele sale mari, maronii în direcţia poligonului de tragere, chicotind. Troy şi Wildeve îl urmară.

— Îl ucid pe ticălos, îi şopti Wildeve lui Troy.

— Nu dacă-mi intră mai întâi mie în bătaia armei, răspunse acesta.

Peacock se apropie de instalaţia de fier şi sârmă care mişca ţintele înainte şi înapoi între bancă şi sacii de nisip. Strecură înăuntru două ţinte cu cercuri concentrice şi le manevră până în capăt.

— Credeam că tragem în siluete umane, spuse Wildeve.

— Te-ai uitat prea mult la George Raft. Crezi că suntem la FBI? răspunse Peacock.

Făcând o mişcare cu gesturi largi, scoase de sub haină o grămadă uriaşă de chei şi deschise uşile duble ale unui dulap mare de mahon. Douăzeci sau treizeci de pistoale se aflau într-un rastel din lemn, ordonate ca sticlele de vin, cu mânerele îndreptate în afară. Peacock scoase un pistol automat negru, strălucitor. Trase de clema din sertarul aflat la baza dulapului, cu mişcări rapide, îndelung exersate, asemenea unui scamator dintr-un spectacol muzical care-şi amăgeşte publicul, şi îi dădu pistolul lui Troy. Era greu – nu i se păru cum trebuie.

— Nu pare în regulă, spuse el încet.

— E diferit, comentă Peacock. Trebuie să se simtă altfel. Mai uşor, cu un raport superior putere-greutate.

Raport superior putere-greutate: fu cea mai autoritară şi realistă exprimare pe care o folosise Peacock până atunci.

— Pur şi simplu nu mă simt bine, protestă Troy.

— E ultimul răcnet. American. E prima dată când facem rost de ele. De la firma Colt. Calibrul.45, automat. Poate opri un elefant.

Troy privi pistolul şi constată de ce nu i se părea în regulă. Era acelaşi model ca arma crimei. Îl puse pe bancul de probă, surprins de forţa superstiţiei, dar fără să fie dornic să o provoace.

— Ce-au vechile Webley?

— Păi, tocmai. *Vechile* Webley. Tu ai zis-o, nu eu.

— Aş fi mai fericit să folosesc ceva cunoscut.

— Cum doreşti. Dacă ai şti prin ce am trecut ca să obţin Colturile, ai…

— Încerc eu pistolul Colt, dacă se poate, interveni Wildeve. Peacock se opri şi îl cântări din ochi pe Wildeve timp de zece secunde – versiunea prescurtată a evaluării.

— Fie, băiete. Aş spune că ai câştigat.

Îi dădu pistolul lui Wildeve, scoase din raft un Webley calibrul.38, îl ţinu în mâna stângă şi îşi folosi dreapta pentru a-l umple cu cartuşe. Învârti camera cu degetul mare şi îi înmână pistolul lui Troy, cu mânerul înainte.

— Domnul Wildeve, la dreapta. Domnul Troy, la stânga. Fără tertipuri sau acrobaţii. Foc de voie.

Braţul lui Wildeve se îndoi la primul recul şi nimeri în afara ţintei. A doua încercare dovedi mai mult control şi nimeri în interior, apoi ţinti de patru ori la rând în mijlocul ţintei, cu o viteză ameţitoare.

Rânji către Troy. Troy simţi greutatea pistolului Webley. Bătrânul ticălos avea dreptate: uitase că Webley-urile cântăreau o tonă. Parcă avea un

calapod de cizmărie legat de încheietură. Întinse braţul, tremurând ca o creangă în furtună, şi încercă să ţintească. Nu reuşi altceva decât o rundă în direcţia aproximativ corectă, simţi cum braţul i se smulge din umăr şi auzi un plescăit dezaprobator din partea lui Peacock.

— Bravo, domnule Troy. Direct în sacii de nisip. Ai nimerit la mai bine de treizeci de centimetri în afara ţintei.

Troy trase celelalte cinci gloanţe rămase şi ratăde fiecare dată.

Peacock reîncărcă şi îl privi pe Wildeve cu o expresie mai blândă. În mod evident, era impresionat de priceperea acestuia. Peacock manevră ţinta lui Wildeve şi spuse că nu avea rost să o schimbe pe a lui Troy, deoarece era „neatinsă de mână omenească”. Troy reflectă la ideea de a-l împuşca pe Peacock şi nu ţinta.

— Domnul Wildeve, la dreapta. Domnul Troy, la stânga. Fără tertipuri sau acrobaţii. Foc de voie, rosti Peacock frazele-standard.

Telefonul de pe birou sună, iar fostul sergent-major dispăru ca să răspundă. Wildeve şi Troy schimbară o privire, iar Troy ridică braţul şi încercă să echilibreze pistolul. Lăsă braţul în jos şi Wildeve făcu la fel.

— Freddie, începu el, pe un ton care implica un iminent asalt violent de întrebări, presupun că nu-mi poţi spune ce se petrece. Pentru că mă gândesc c-am fost tare deştept de n-am întrebat. M-ai tras pe sfoară când erai în spital, după explozia din Holborn. Poate că ai avut dreptate, dar tu ştii ce se petrece, pe când eu m-aş simţi mult mai uşurat

dacă mi-ai spune ce facem.

— Nu e tocmai simplu.

— Nu m-am gândit că ar fi.

Troy aruncă o privire peste umăr. Peacock era încă ocupat cu telefonul. Deşertă o rundă de gloanţe, care se înfipseră toate în sacii cu nisip.

— Cred că e vorba despre o competiţie. Vor să ajungă la cercetătorii germani înaintea ruşilor sau înainte ca RAF să-i arunce pe toţi în aer. Cred că americanii se folosesc de reţeaua de peste hotare şi de Rezistenţa din Franţa şi din Germania ca să îi aducă pe cei mai buni, pe cei mai străluciţi. S-a întâmplat însă ceva îngrozitor.

Îi făcu un semn cu capul lui Wildeve, care trimise câteva runde direct în centrul ţintei. Troy trase o a doua rundă, la fel de prost ţintită ca prima.

— Primul ucis a fost von Ranke, dar s-au dovedit suficient de neîndemânatici încât să permită găsirea cadavrului. Apoi şi-au acoperit urmele cât de bine au putut şi au luat-o de la capăt. La mai puţin de un an după aceea, l-au ucis pe cercetătorul numărul doi – Brand – şi s-a întâmplat acelaşi lucru. De data aceasta şi-au luat măsuri de precauţie în privinţa cadavrului. Dacă nu era câinele acela din Stepney, nu am fi ştiut niciodată despre existenţa lui.

Wildeve trase din nou.

— Cred că Wayne urmăreşte în special programul german de construire a rachetelor. Ştiu că a fost în Suedia în martie. Coincidenţă sau nu, acela a fost momentul în care un prototip german a luat-o razna şi a aterizat în Suedia. Rezistenţa

norvegiană a trecut graniţa şi s-a ales cu mai tot. Cred că Wayne a fost trimis să recupereze bucăţi şi să le aducă în Anglia. Şi cred că de aceea jurnalul lui Miller avea atâtea goluri.

— De unde naiba ştii toate astea?

— Nu pot să-ţi spun. Însă e purul adevăr. Nicolai mi-a confirmat sursa. Am petrecut cam toată ziua de ieri cu el. Are o bucată din racheta asta nemţească în sertarul de jos al biroului.

— Parcă am fi în *Lumile ce vor veni.*

— Nicolai crede că arată ca un trabuc zburător. Are o focoasă imensă şi, mai rău, e silenţioasă.

— Silenţioasă? Cum ar putea fi silenţioasă?

— Zboară mai repede decât viteza sunetului. N-o să ştim că vin până nu ne lovesc. Nicolai i-a spus pe nume drăciei: nemţii o numesc *Vergeltungswaffen* – înseamnă răzbunare.

— Dumnezeule, spuse Wildeve. Detest poveştile astea înfricoşătoare. Mie să-mi dai o crimă simplă, de modă veche.

— E tot crimă, Jack, în ciuda detaliilor ultramoderne.

— Ştii, există ceva care nu se potriveşte. Wayne e teribil de important, nu-i aşa? Iar noi ne băgăm nasul şi încurcăm pe toată lumea, nu?

— După cum spuneam, tot crimă se numeşte.

— Corect. Tot pentru poliţai. Fără discuţie. Dar… Freddie, ce naiba, nu ţine, nu-i aşa?

— Nu înţeleg.

— E atât de important, încât înaltele noastre feţe sunt gata să-i acopere urmele. Asta pot înţelege. Ce nu înţeleg e de ce a lăsat urme.

— Au fugit. Au încercat să scape. Mai întâi von

Ranke, apoi Brand. Amândoi erau comunişti. Au fost recunoscători să fie salvaţi, însă au refuzat să fie prizonierii Unchiului Sam şi ai capitalismului. Au fugit la singurul om pe care îl cunoşteau: Peter Wolinski. Dar după ce s-a întâmplat cu von Ranke, americanii erau pregătiţi pentru Brand şi pentru Wolinski, aşa că i-au ucis pe amândoi.

— Ştiu, mi-am dat seama şi singur de asta. De aceea nu se potriveşte. De ce să îi ucidă? A fost un gest exagerat, pentru că nu era necesar. Iar dacă Wayne este atât de important precum spui, de ce să rişte să atragă atenţia Poliţiei Metropolitane? Nu se potriveşte. Riscurile nu sunt motivate. Ceva lipseşte, ceva despre care nu ştim încă.

— Exagerare. Troy învârti cuvântul între analiză meditativă şi întrebare.

— Trei oameni împuşcaţi mortal, dintre care unul ciopârţit. Nu crezi că *este* o exagerare?

Wildeve trase în ţintă cartuşele rămase, uitându-se la Troy. Felul în care ţintea nu fu afectat. Ecoul rămase o clipă, apoi se stinse. Se lăsă o tăcere bruscă odată cu încetarea zumzăitului vocii lui Peacock, care închise telefonul cu un clinchet de bachelită. Troy trase lent ultimele patru gloanţe, încercând să amelioreze situaţia. Wildeve trimisese toate cele şase gloanţe în centrul ţintei, atât de aproape unul de altul, încât păreau să formeze o singură gaură. Troy ratase cu primele patru, nimerise în afara cercului din a cincea încercare şi în interior cu ultima. Tentaţia de a zâmbi, cu o mică satisfacţie, fu retezată din rădăcină de ţâţâitul familiar şi de scârţâitul sârmelor pe rolele lor metalice. Peacock luă

ambele ţinte, privind fără rost de la una la alta, de parcă ar fi fost necesară sau neconcludentă o comparaţie.

— Te rog să îmi scuzi limbajul, domnule Troy, dar nu prea poţi nimeri o nenorocită de uşă de hambar, aşa-i?

Troy nu răspunse.

— Nu cred că Dumnezeu a vrut să-i facă pe oameni atât de neîndemânatici. Ţintiţi toţi extrem de prost. Mi-ar plăcea să petreci ceva timp încercând să rezolvi situaţia, dar cred că dacă aş cere asta mi-ai spune că răufăcătorii nu aşteaptă. Aşa că am să spun doar că individul ăsta pe care-l crezi acolo, undeva, ar fi mai bine să nu fie înarmat. Sau dacă e, mă rog la Dumnezeu să ţintească mai prost decât tine.

— Mulţam, zise Troy, impersonal. Iau Webley-ul dacă se poate. Jack?

— Sunt mulţumit de Colt.

— Perfect. Acum am nevoie de permis.

Troy scoase din buzunar permisul, împăturit în două. Peacock se îndreptă spre birou şi îl despături în lumina lămpii.

— Cam mâzgălit, comentă el după ce studie semnătura. Aşa grăbit a fost?

Troy nu spuse nimic.

— Ţin pistoalele afară, pregătite, dar te rog să îl rogi pe domnul Onions să semneze iar.

Îi înapoie permisul lui Troy, care nu răspunse. Wildeve îi trase permisul din mână.

— Nicio problemă, spuse el. Într-o secundă. E doar ora trei. Pun pariu că-i încă în birou.

Wildeve făcu un pas spre scări. Troy îi smulse

permisul.

— Nu, spuse el, e-n regulă. Mă duc eu.

Troy şi Peacock se uitară unul la altul. Peacock cedă primul şi îşi coborî privirea. Troy începu să urce scările. Wildeve îl urmă.

— Serios, Freddie, spuse el, nu e nicio problemă. De ce nu rămâi aici şi nu mai faci…

Încercă să ia permisul. Troy îl mototoli şi îl băgă în buzunarul hainei. Ajunseră la parter.

— Of, Doamne, spuse Wildeve. Uneori sunt un tâmpit.

— Chiar că eşti, Jack. Ştiu că-i falsificat. Peacock ştie că-i falsificat. Peacock ştie că eu ştiu că el ştie. Şi o lăsăm aşa.

— Obişnuieşti să falsifici semnătura şefului? întrebă Wildeve.

— Da. Când ştiu că va refuza să semneze. Doar că de data asta am făcut-o varză.

Capitolul 74

Patru ore mai târziu, Troy se întâlni cu un tânăr cu faţă acneică, pe care îl numi Herbert, ascunzându-i pseudonimul obişnuit – Danny Dezertorul –, într-o cafenea din Old Compton Street. Cu promisiunea a douăzeci de lire la o dată ulterioară şi consimţământul tacit la „îmi eşti dator”, cumpără un revolver calibrul.22, micuţ, de fabricaţie italiană, de pe care seria de identificare fusese îndepărtată cu o unealtă de oţel.

Troy vârî pistolul în buzunarul din stânga al paltonului, ieşi în stradă şi îşi ridică gulerul pentru a se proteja de burniţa care începea să umple cerul

serii, promisiunea de vară a unei ploi calde.

Încă nu se lăsase amurgul; era o seară nesfârşită de iunie. El şi Wildeve îl trimiseră pe Thomson de la postul de pe chei. Expresia de bucurie de pe chipul acestuia dispăru când Troy îi spuse să i se alăture lui Gutteridge la intrarea dinspre Strand. Îl priviră dispărând din raza vizuală, apoi Wildeve vorbi:

— Ni se spune filfizonii nemiloşi, ştiai?

— Îi arăt eu lipsă de milă dacă îl lasă pe Wayne să se strecoare afară fără să ne spună.

— Ştii, m-am tot gândit.

Troy se uita în sus, la fereastra apartamentului Dianei Brack. O lumină rozalie, imaginea fugitivă a cuiva care trecuse între lumină şi fereastră – valul de adrenalină, prăpastia dintre dorinţa de a o vedea apărând la fereastră şi nevoia de a-l vedea pe Wayne, de a şti că se află acolo, unde putea fi găsit.

— Ai numit-o misiune…

— Nu eu am ales cuvântul, spuse Troy şi aproape îşi muşcă limba, dar Wildeve nu păru să remarce înţelesul celor spuse.

— Freddie, eşti sigur că vrei să îl laşi pe Wayne să fugă? La etajul al treilea nu se înregistră nicio mişcare. Troy îl privi pe Wildeve.

— Nu văd ce altă opţiune aş avea.

— E al naibii de riscant.

Troy nu răspunse.

— Va fi înarmat, iar noi nu vom fi.

Troy strânse în palmă revolverul de argint şi se gândi dacă ar trebui sau nu să îi spună lui Wildeve despre el.

Capitolul 75

O oră mai târziu era aproape întuneric. De sub copacii din grădinile Victoria Embankment, care îi ascundeau în umbră, Troy privi cerul, întrebându-se dacă frântura de lună avea să fie suficientă ca să-l urmărească pe Wayne. Apărea şi dispărea din masa de nori cenuşii care îi stropeau cu o ploaie uşoară. Privi de la nor la clădire şi în josul faţadei, trecând de la etajul al treilea la terasa acoperită. Wayne ieşi pe uşa hotelului şi ezită în prag. Ţinea strâns o haină de ploaie şi o pălărie trilby şi privea cerul. Îşi puse pălăria pe cap, îşi trase marginea peste ochi şi dădu un întreg spectacol din desfacerea hainei, vorbind pe un ton amical cu portarul. Îşi puse haina de ploaie, răsucindu-şi cordonul în jurul taliei, fără a se obosi cu nasturii. Îşi vârî mâinile în buzunare, scoase un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri, îşi acoperi gura şi aprinse o ţigară. În strălucirea flăcării, Troy îi văzu chipul suficient de clar. Era, îşi dădu seama, numai a treia oară când avea o imagine atât de limpede asupra prăzii sale, dar, cu toate acestea, trăsăturile lui i se întipăriseră în memorie cu săptămâni în urmă: moliciunea buzei superioare, prea plină, albastrul spălăcit al ochilor, care păreau să zâmbească şi acum, aşa cum zâmbiseră cu multă vreme în urmă, în biroul Toscăi. Era un surâs satisfăcut. Troy se simţi provocat de el; putea însemna atât de multe! Wayne stinse chibritul cu o mişcare viguroasă a mâinii, apoi privi din nou cerul.

— Încotro crezi că o va lua? şopti Wildeve.

— Spre metrou. Face parte din *modus operandi.*

— Nu se mişcă.

— Ba da!

Wayne părăsi terasa şi se întoarse spre stânga, îndreptându-se spre est pe chei.

— Merge spre Temple. Treci în faţă, Jack!

— Sigur ar trebui să rămânem împreună?

— Jack, n-avem nicio clipă de pierdut! Pentru numele lui Dumnezeu, pur şi simplu fă ce ţi se spune! Asigură-te că vin şi leneşii ăia.

— Freddie, cum putem să te urmăm dacă…

Dar Troy dispăruse. Coborâse din nou în vizuina iepurelui.

Wayne plăti la un automat de bilete şi se îndreptă spre peronul în direcţia est pentru District şi Circle. Troy rămase pe scară până când trase metroul – o linie District cu destinaţia Plaistow. Când fu sigur că Wayne se aşezase, fugi spre uşă în ultima secundă şi se strecură în vagonul din spate. Îl putea vedea pe Wayne prin uşile de legătură, stând lângă o doamnă în vârstă şi citind *Daily Mail.* Nu ridică privirea, iar Troy nu îl văzuse întorcându-se să se asigure că nu era urmărit. Acest lucru trăda o anumită aroganţă, dar mai dovedea ceva. Diana Brack nu îi spusese lui Wayne că Troy ştia despre ascunzătoarea lor. Troy se bucura tainic, fiindcă era singura urmă de loialitate pe care ea i-o arătase. Nu fusese deloc sigur că avea să păstreze secretul sau că era capabilă să păstreze vreun secret.

Wayne ignoră staţiile şi nu ridică privirea până

când metroul nu trase în Mark Lane, unde se despărţeau liniile District şi Circle. Era un loc probabil pentru o schimbare. Dacă ar fi făcut-o, lui Troy i-ar fi fost foarte dificil să se ascundă. Wayne se uită la peron, de parcă s-ar fi asigurat care era staţia, şi reveni asupra ziarului. Când metroul se mişcă, Troy începu să suspecteze că Wayne se îndrepta spre Stepney. Părea absurd ca un criminal să revină la locul crimei. Era un clişeu desprins din povestirile de prost gust. La Whitechapel, Wayne coborî. Poate că nu se îndrepta totuşi spre Stepney. Apoi însă făcu la stânga de-a lungul Mile End Road, traversă în faţa crâşmei Blind Beggar şi se întoarse chiar la capătul Jubilee Street.

Troy se ţinu cât de mult în urmă putu, iar când Wayne făcu la stânga pe Adelina Grove, fugi spre colţ. Maiorul se afla la cincisprezece metri în faţă, mergând cu hotărâre în direcţia Stepney Green. Încă nu se întorsese. Aţinându-se pe lângă uşi, temător că paşii i-ar putea suna ca nişte copite potcovite în liniştea străzii pustii, Troy se mişcă foarte lent, iar când ajunse la colţul dintre Hannibal Road şi Jamaica Street – sau ce mai rămăsese din Jamaica Street – constată că Wayne dispăruse din vedere. Se afla la doar câţiva metri de Cressy Houses, la câteva scări distanţă de apartamentul lui Wolinski, însă Miller nu înregistrase niciodată vreo vizită a lui Wayne la apartament – ce menţionase fuseseră întâlnirile lui de la Bricklayers Arms, lângă care se găsea acum Troy. Împinse precaut uşa pe care scria Jug and Bottle şi se găsi în locul unde se vindeau băuturi pentru acasă, o cămăruţă amărâtă în care abia dacă era loc de

balansat o halbă sau o sticlă. Proprietarul era ocupat până peste cap cu mulţimea de sâmbătă seara, care mai avea la dispoziţie mai puţin de o oră pentru băut, până la stingere. Alterna între cuvintele grele adresate unei tinere chelneriţe, care se făcea vinovată de încetineală, şi strigătele de „Haideţi, domnilor, aşteptaţi!” adresate clienţilor. Troy se dădu înapoi de lângă tejghea, ieşi din lumină şi începu să analizeze mulţimea. Probabil că Wayne e mai înalt decât londonezul de rând, se gândi el, aşa că nu putea fi dificil de identificat. Şi totuşi, nu îl putu repera în aglomeraţie. Chelneriţa plecă de la bar şi se îndreptă spre şirul de oglinzi de pe peretele din spate, în acelaşi timp cu proprietarul, şi pentru prima dată Troy avu o vedere clară de partea cealaltă a barului, spre partea îndepărtată, unde se curba pentru a se uni cu peretele şi forma o aripă rabatabilă. Wayne era aplecat deasupra unei halbe de bere neagră, cu înălţimea redusă de faptul că se sprijinea în coate. Era adâncit într-o conversaţie cu un bărbat mic, care stătea pe un scaun înalt, în colţ, cu spatele la Troy. Curbura spatelui aceluia avea ceva familiar – aproape că forma o cocoaşă – sau era felul în care bărbatul se apleca să audă ce îi spunea Wayne. Apoi bărbatul se întoarse, iar Troy ştiu că era Edelmann. Acesta vorbi cu barmanul, împinse peste tejghea o jumătate de coroană, iar cât i se luă comanda se uită aiurea prin încăpere, atât de aiurea încât întâlni privirea lui Troy, atât de aiurea încât îşi permise să i-o susţină – nici el, nici Troy nu priviră în altă parte, iar maiorul Wayne nu putu să nu observe. Avea

halba la buze, iar când ochii i se îndreptară spre Troy, pentru a vedea la ce se uita Edelmann, se blocă, puse paharul jos, neatins, şi fugi.

— Rahat! spuse Troy cu voce tare.

Se întoarse şi se ciocni de un bătrân care ducea o halbă pentru berea sa şi drumul îi fu blocat, iar el se trezi lipit de tejghea, fără să poată trece. Îl împinse pe bătrân înapoi în stradă. Acesta căzu cu un geamăt şi o înjurătură când halba se izbi de trotuar, iar Troy fugi. Wayne avea un avans şi se afla la jumătatea Union Place – aruncă o privire rapidă către Troy, peste umăr, şi dispăru în Stepney Green, fugind către un petic acoperit de dărâmături din care se iţea un horn asemenea unui far.

Troy îşi blestemă ghinionul. De ce trebuise Edelmann să se afle acolo? De ce trebuise să-l observe pe Troy? De ce, ţinând cont de ce ştia despre Wayne, discuta cu el la o halbă, de parcă ar fi fost vechi camarazi? De ce fugise Wayne? De ce îl urmărea Troy? Wayne nu putea face nimic decât să-i alerge pe amândoi până nu mai puteau. Întâlnirea era distrusă. Oricine ar fi fost persoana pe care venise maiorul să o întâlnească, oricine ar fi fost viitoarea victimă a lui Wayne – oricine, oricine, oricine: cuvântul răsună în mintea lui Troy –, avea să afle vreodată?

Sări peste rămăşiţele unui perete de casă şi se găsi din nou pe podelele bucătăriilor care existaseră cândva pe Cardigan Street, printre urzicile şi murii care alcătuiau „ferma” unde băieţii îşi desenaseră cu cretă jocul de şotron. Wayne nu se vedea nicăieri. Troy se îndreptă spre horn.

Wayne apăru brusc dindărătul unui zid suficient de înalt să-l fi ascuns până atunci – dar nu fugea, ci mergea către el. Troy trebui să se oprească, altfel ar fi dat nas în nas. Era o poziţie ridicolă – se simţea ridicol –, aşa că îşi strecură mâinile în buzunare, dar găsi prea puţin sprijin în revolverul de argint care se afla acolo. Se găsea în umbra hornului aceluia înalt, în timp ce luna trăgea cu ochiul de după nori şi o ploaie blândă îi cădea pe faţă, amestecându-se cu propria sudoare. La cincisprezece metri distanţă, Wayne se opri. Avea mâinile înfipte adânc în buzunarele hainei de ploaie; apa i se scurgea pe borul pălăriei. De undeva din depărtare se făcu auzit ecoul unei deja obişnuite alarme false, pentru că nu mai avuseseră loc raiduri de câteva săptămâni. Lui Troy i se păru că auzea zgomotul ploii mai tare decât pe cel al sirenei, că îl putea auzi pe Wayne respirând mai tare decât îşi auzea propriile bătăi ale inimii. Apoi sunetul se domoli în tăcere, iar torsul îndepărtat al unui motor pluti pe cerul nopţii, ca o iluzie.

— M-am gândit că era timpul să ne întâlnim, spuse Wayne.

Troy nu răspunse; nu se putea gândi la nimic. Privea mâinile lui Wayne, întrebându-se în care buzunar se afla pistolul Colt şi încercând să îşi amintească dacă omul era stângaci sau dreptaci.

— Am auzit că te-ai distrat pe cinste cât am fost plecat.

Se opri ca să-l lase pe Troy să vorbească, dar acesta nu o făcu.

— A fost bună?

Troy înşfăcă patul revolverului şi căută

trăgaciul cu degetul arătător.

— A fost bună? repetă Wayne. Vreau să spun că poate fi atât de bună, atâât de bună... Dar când e rea, Doamne! E şi mai bună.

Îşi scoase ambele mâini din buzunare şi îşi atinse degetele mari de arătătoare pentru a forma două zerouri înaripate emfatice, semne ale aprecierii obscene. Apoi îşi relaxă mâinile şi îşi propti degetele în jurul taliei.

Privind înapoi, având la dispoziţie un timp nesfârşit pentru recuperare, suferind o durere nesfârşită care îl ajuta să exerseze înţelegerea ulterioară, Troy examină mişcarea de o mie de ori. Ce îl făcuse să dea drumul pistolului şi să-şi scoată mâinile din buzunar, copiind mişcarea lui Wayne? Ce fusese? Ce însemnase? Un fel de gest de fairplay? Un soi de manieră englezească îngrozitoare, latentă, care îi spusese că nu era corect să aibă un pistol aţintit spre un om care nu se afla în aceeaşi postură?

Ultimul lucru – putea să jure că auzise zumzetul unui motor de avion când răsună împuşcătura şi îl aruncă la pământ. Simţi o durere cumplită, sfâşietoare, în partea stângă, şi avu senzaţia că îi curgea ceai cald pe sub cămaşă. Era cu faţa în noroi, avea noroi în ochi când îl privi pe Wayne, care stătea mai departe în picioare, cu degetele adunate, uitându-se în jos spre el pe sub borul fleşcăit al pălăriei.

Îşi desprinse mâinile şi privi spre stânga.

— Termină cu el, spuse Wayne încet.

Troy nu putea vedea. Zăcea pe partea unde îl străpunsese glonţul. Îşi forţă ochii şi îşi suci gâtul,

căutând în buzunarul stâng după pistol. Deasupra lui se afla o siluetă înaltă, îmbrăcată în negru: pantofi negri, pantaloni negri cu dunguliţe, o haină neagră care strălucea de ploaie şi o pălărie neagră cu boruri largi. Avea un pistol automat mare care îi atârna neglijent în mâna dreaptă. Troy nu putu focaliza faţa sau vreo trăsătură. Trase de revolver când silueta ieşi încet din umbră şi se îndreptă spre el. Trase cât de tare putu şi alunecă în noroi şi în sânge, însă greutatea corpului său apăsa pe armă, iar percutorul se blocase în cusătura hainei. Privi din nou în jur, răsucindu-se ca să vadă peste umăr. Silueta se oprise şi ridica încet pistolul, ţintind capul lui Troy. Acesta trase de revolver, care se desprinse cu o asemenea forţă încât întregul său corp se răsuci către asasin şi, într-o singură mişcare, echilibră arma şi trase. Rată. Doamne, ratase!

Silueta rămase nemişcată, cu pistolul aţintit încă spre Troy. De ce nu trăgea? se întrebă Troy. Apoi braţul căzu, iar omul se clătină uşor, parcă împins de o mână nevăzută, căzu în spate şi lovi pământul cât era de lung, împrăştiind noroi şi ţinând încă strâns pistolul.

Troy se ridică, nesigur pe picioare. I se păru că durase o veşnicie până să îşi scoată fiecare membru din noroiul lipicios, împotriva durerii care îl trăgea în jos. Însă Wayne se blocase. Troy încercă să ridice din nou revolverul, însă durerea era mai mult decât putea îndura. Wayne nu îşi asuma niciun risc şi nu se mişca. Deasupra capului, zumzetul avionului se apropie. Troy se luptă cu propriii muşchi şi reuşi să echilibreze arma. Wayne

întinse braţele şi ridică mâinile, fie într-o rugăminte tăcută, fie ca gest inconştient de a se apăra de gloanţe. Zumzetul se afla chiar deasupra lor, arzător, copleşitor, făcând contururile neclare, amăgitor – amăgitor, puterea sugestiei. În spatele lui Wayne, forme păru că încep să capete contur în întuneric, pietrele se despicară, cărămizile vorbiră, un murmur se ridică, întâlnind zumzetul de deasupra. Formele deveniră siluete, murmurele se transformară în voci, zumzetul deveni un bubuit, un huruit adânc ca de bas, care îi răscolea sângele, fragmentând lumea dinaintea ochilor săi în timp ce se chinuia să rămână focalizat pe Wayne şi să-şi menţină degetul pe trăgaci. Ţinti, însă degetul nu vru să i se mişte. Nu putea să tragă. Apoi tunetul explodă peste tot în jurul lui şi i se păru că pământul se deschide şi îl înghite.

Capitolul 76

— Eşti un băiat tare norocos, îi spuse infirmiera când se trezi prima dată, însă prima lui trezire dură doar câteva minute. Apoi căzu din nou într-un somn lipsit de durere, în care Diana Brack îl săruta ca să se simtă mai bine, după cum spunea ea, îl săruta din nou şi zâmbea cum nu mai zâmbise niciodată.

Următoarea dată când se trezi, o altă infirmieră îi spuse că se afla la London Hospital şi că avea să fie bine, însă şi ea afirmă că era un băiat tare norocos. Troy întrebă în ce zi se aflau şi i se spuse că era miercuri, însă nu însemna nimic pentru el, pentru că nu îşi amintea care fusese

ultima zi când noţiunea timpului avusese relevanţă. Se afla în spital, avea o rezervă doar pentru el şi era miercuri. Era 1944 – sau cel puţin aşa îşi amintea. Nu putea fi sigur asupra lunii. Dormi şi visă pivniţa în care el şi Bonham găsiseră bucăţi din Brand, doar că bucăţile erau el şi zăcea ca o păpuşă de cârpă deasupra grămezii aceleia puturoase, mucegăite, de şipci şi ghips, unde mirosul morţii se contopea cu cel de carbid. Puterea visului schimbă mirosul de carbid cu cel de *Je Reviens,* iar el nu o putu vedea; totuşi, trebuia să fie acolo. Se uită în jur, cu gâtul dureros – o siluetă înaltă şi întunecată se profila lângă uşa cuptorului, iar când se întoarse, era Bonham, iar Bonham mirosea *a Je Reviens.*

În ziua următoare, durerea reveni şi, odată cu ea, amintirile. Omorâse un om. Aproape cu siguranţă omorâse un om. Revolverul fusese îndreptat spre capul acestuia şi nu ratase – printr-o întâmplare fericită, nu ratase. Zăcu timp de o oră după micul dejun. Traficul huruia pe stradă. O infirmieră intră şi deschise ferestrele, spunându-i că era o dimineaţă frumoasă şi însorită şi că aerul proaspăt avea să îi facă bine. În cadrul uşii apăru Wildeve.

— Jack, cine era? Pe cine am…

Onions trecu repede pe lângă el, apăsându-şi pălăria Homburg în vintre. Onions detesta pălăriile. Nu putea fi de bine dacă i se păruse potrivit să poarte o pălărie. Infirmiera trecu în viteză pe lângă el şi le spuse să nu îl obosească pe Troy, care avea o rană urâtă şi era un băiat tare norocos.

Onions îşi aşeză pălăria pe cărucior şi se uită

un moment pe fereastră, apoi făcu gestul caracteristic de a-şi trece mâinile prin păr şi se ridică, adunându-şi gândurile.

— Nu ştiu exact de unde să încep.

Se întoarse cu faţa la Troy şi îl fixă cu privirea.

— Nu asculţi ordinele, pleci de la locul unui caz, îmi falsifici numele pe un permis de eliberare a unei arme, cumperi ilegal un pistol, înscenezi o răfuială ca la OK Corral[52]... Nici nu ştiu cu ce să încep!

Onions se aplecă peste piciorul patului, strângând cu putere balustrada.

— Nu eşti mort datorită acestui băiat. Îţi dai seama? Dacă nu l-ar fi dus capul să încerce să ţi-o ia înainte, ai fi acum la morgă. De ce, Freddie, de ce-ai făcut-o? N-ai simţit pericolul în care te aflai?

Ridică o mână. Nu aştepta un răspuns din partea lui Troy. Nu că acesta ar fi avut unul potrivit.

— Băiatul îmi spune că i-ai zis despre misiunea lui Wayne. Corect? O misiune. Revenise pentru a se ocupa de o ultimă treabă. Exista cineva pe care trebuia să îl omoare. Nu ţi-ai putut da seama cine era?

Pentru prima dată, păru să dorească un răspuns, dar Troy îl privi în tăcere.

— Singura misiune a lui Wayne era să te ucidă pe tine: o răzbunare personală. Ţi-a întins o capcană, împreună cu femeia aceea a lui, iar tu ai

52 Răfuiala de la OK Corral a avut loc la 26 octombrie 1881, în Tombstone, Arizona, și este considerată cea mai faimoasă înfruntare cu pistoale dintre bandiți și oamenii legii în întreaga istorie a Vestului Sălbatic.

intrat drept în ea. Wildeve şi-a dat seama – cum de ai fost atât de orb?

Troy îl privi pe Wildeve. Expresia acestuia, chiar şi poziţia corpului, spuneau „Îmi pare rău”, însă Jack nu avea de ce să regrete. Troy ştia acum că îi salvase viaţa. Printre formele şi murmurele trezite la viaţă dintre cărămizi recunoscuse o formă şi un murmur care îi aparţineau lui Jack. Wildeve clătină din cap. Nu îi spusese lui Onions despre Diana Brack. Troy îl privi pe Onions; dacă acesta ar fi ştiut despre relaţia lui cu „femeia aceea”, s-ar fi aflat cu siguranţă în capul listei.

— Nu doar atât. Wayne nu era omul tău. Ai petrecut douăsprezece săptămâni lucrând la caz, mi-ai spus că avea firea unui ucigaş, că îi plăcea să omoare, iar acum se dovedeşte că a făcut-o un alt nenorocit. Wayne era prea mândru ca să-şi murdărească mâinile. Nu l-a ucis pe Brand, nici pe von Ranke, nici pe Wolinski. A avut un asasin plătit care îi făcea treaba, un tip a cărui existenţă nu ai bănuit-o niciodată.

Troy îl împuşcase pe nenorocitul respectiv. Cel mai pregnant gând într-o învălmăşeală de idei şi de sentimente conflictuale se referea la identitatea acelui om – oare îl identificaseră?

— Cine era? întrebă, abia auzit.

— Spune-i! lătră Onions la Wildeve.

— Păi… Nu ştim. Nu avem corpul. Wayne a plecat cu el. Avea o maşină parcată lângă Green, gata pentru fugă. A înşfăcat cadavrul şi a reuşit să scape. Tot ce am e pistolul.

— Mulţumit? Onions se întoarse furios către Troy. Mulţumit de rezultat? Pentru că asta e tot ce

avem!

— Nu, şopti Troy.

— Nu? urlă Onions.

— Îl avem pe Wayne drept complice la o tentativă de crimă – asupra mea.

— Eşti depăşit, Freddie. E crimă, toată treaba, din toate punctele de vedere. Edelmann e mort.

Troy fu şocat. Ce avea Edelmann de-a face cu asta? Îl lăsase la Bricklayers Arms.

— Edelmann?

— Mort. Împuşcat cu acelaşi pistol care te-a costat jumătate de rinichi.

Troy se opri. Nu era sigur cum avea să reacţioneze Onions.

— Atunci… e al nostru, şopti.

— Al nostru! Eşti depăşit, băiete. Nu ştii ce zi e azi?

— Joi, spuse Troy. Joi…

— Joi, la două zile după Ziua-Z, mai precis. Ziua debarcării a fost marţi. Normandia e atât de plină de fier vechi, că arată precum curtea unuia care strânge lucruri inutile. L-au trimis pe Wayne în Franţa în prima zi. Nu-l putem atinge!

— Poftim?

— Singura şansă era să îl prindem în jurisdicţia noastră, în Franţa ar trebui să convingem Poliţia Militară – şi au alibiuri câte cupoane pentru carne! S-a dus, Freddie, pentru totdeauna!

Troy se întinse pe spate şi închise ochii.

— Ar trebui să te suspend, spuse Onions coborându-şi vocea şi îmblânzind-o vag. Dar doctorii îmi spun că o să fii inapt vreo trei luni, poate mai mult, aşa c-o să lăsăm lucrurile cum

sunt, o să lăsăm leul să doarmă, şi asta e ce-ţi sugerez să faci şi tu.

Îşi luă detestata pălărie Homburg.

— Vin să te văd în weekend, spuse pe un ton aproape neutru, apoi plecă.

Wildeve se apropie şi se aşează pe marginea patului. Trecură câteva minute în care se auzi doar murmurul traficului de afară.

— E în regulă, spuse el. Toţi spun că vei fi OK.

— OK? întrebă Troy.

— Ai pierdut o bucată de rinichi, dar poţi să pierzi unul întreg şi să-ţi funcţioneze mecanismul.

— Mecanism, răspunse Troy maşinal.

Wildeve se pregăti pentru inevitabil.

— Nu prea ştiu cum să-ţi spun. Am ghicit că Wayne se îndrepta spre Stepney. Părea să aibă treburi neterminate. Să-ţi spun adevărul, mă pregăteam de câteva săptămâni. Am ţinut legătura cu Edelmann încă de când m-ai luat în adăpostul lui. Cred că te plăcea – doar că nu era OK ca să se ştie asta despre un bătrân bolşevic.

Era de neconceput – viteza cu care se petrecea totul. Despre ce vorbea? Cum de ştiuse Jack să meargă la Stepney? Troy nu ştiuse nici el până când…

— Cum ţi-ai dat seama? Intuiţie de copoi?

— Poţi să-i spui şi aşa dacă vrei.

Spusele lui Wildeve rezonau întocmai cu ce ar fi spus el însuşi: atât formularea, cât şi tonul.

— Deşi ar fi mai corect dacă aş spune că Wayne întrebase prea multe despre toţi eroii aceia induşi în eroare – m-am gândit că trebuie să fie vorba despre altceva. Am greşit. Acel ceva nu

putea însemna să te ucidă pe tine, aşadar, rămâne altceva – dacă mă înţelegi.

Lui Troy îi suna tot mai mult a raţionament tipic Troy.

— Sâmbătă nu am făcut ce îmi spuseseşi să fac. Am fost la Savoy şi l-am sunat pe Edelmann. Apoi am luat un taxi direct până la Stepney. Dacă traficul ar fi fost mai liber, aş fi putut ajunge acolo înaintea ta. Edelmann avea mulţimea pregătită. Ne înţeleseserăm. A încercat să îl reţină pe Wayne cât a putut, dar nu a reuşit mare lucru. Wayne m-a dat peste cap când a ieşit din crâşmă. Mi-am pierdut cunoştinţa cam un minut; Edelmann m-a cules de pe jos. A fost o greşeală – nu ne permiteam să pierdem şi ne-a costat scump. Când te-ai luat după el, te-am urmat, dar eram prea mult în urmă. Am auzit când celălalt individ te-a împuşcat, dar a apărut de nicăieri şi m-a luat complet prin surprindere. Am văzut când l-ai împuşcat şi fugeam spre tine când a explodat bomba şi…

— Bombă? Am fost lovit de o bombă?

— Nu. Nu lovit. A aterizat la vreo sută de metri, dar stăteai pe acoperişul pivniţei ăleia nenorocite, iar unda de şoc l-a aruncat în aer. Pentru toată lumea a fost ca şi cum s-ar fi căscat pământul şi te-ar fi înghiţit.

Pământul îl înghiţise. Își amintea senzaţia – şi visul, asta explica visul. Fusese în pivniţa aceea nenorocită, nu era doar un vis.

— Wayne a luat pistolul şi l-a aruncat pe mort peste umăr ca pe un sac de cartofi. Nu mi-a venit să cred. Ştiu că Wayne e o namilă, dar a fost ca şi cum celălalt nu cântărea mare lucru. Apoi ne-a

văzut şi a început să tragă.

Wildeve îi arătă mâneca jachetei, vârându-şi un deget printr-o gaură.

— Ai avut noroc, spuse Troy încet.

— Nu şi Edelmann. Glonţul care m-a ratat pe mine l-a ucis pe el, săracul. Am aruncat o jumătate de cărămidă în Wayne şi a scăpat pistolul, dar a fugit, chiar şi cu cadavrul pe umăr. Încă nu îmi vine să cred. De ce nu a lăsat cadavrul?

Troy se gândi că ştie răspunsul.

— Dar aveţi pistolul, nu-i aşa?

— Da, şi destule amprente. Dacă le-am putea potrivi cu ale lui Wayne, ar merge direct la spânzurătoare. Se opri. Spune-mi, Freddie, chiar nu ai ştiut că tu erai cel pe care voia să îl ucidă?

— Nu. Tu ai ştiut?

— Nu… N-am avut habar. Dar… Ridică din umeri.

— L-a ucis pe Edelmann, spuse Troy.

Wildeve încuviinţă, cu lacrimi în colţul ochilor.

— Unde-mi sunt hainele, Jack?

— Poftim?

Troy îşi făcu vânt din pat, simţi un val de durere în abdomen, dar deschise dulapul de lângă.

— Freddie, ce crezi că faci?

Hainele sale se aflau în dulap într-un teanc ordonat. Scoase pantalonii.

— Avem treabă.

— Freddie!

— L-ai auzit. Nu sunt suspendat. Am un mandat semnat de rege. Ai o maşină?

— Da… vechiul tău Morris e afară, dar nu putem…

— Ba da, putem. Ajută-mă la cămaşă!

Wildeve înmărmurise.

— Jack! Pentru Dumnezeu!

Capitolul 77

Coborâră în trombă pe chei, către Chelsea, în direcţia Tite Street.

— Îţi spun, am căutat aici. Nu am găsit-o. Fata în casă n-a mai văzut-o pe Diana Brack de vineri seara. Acceptă, Freddie, a şters-o. Săracul Gutteridge a stat aici zi şi noapte!

Troy avea dificultăţi de respiraţie. Mersese prea repede, iar şocul de a fi văzut o tăietură de aproximativ cincisprezece centimetri şi un şir de mai bine de douăsprezece copci îi cam tăiase elanul. Se imaginase, cumva, intact, în cel mai rău caz cu o gaură de glonţ.

— Nu în casă, şopti el, ci în piaţă.

— Poftim?

— În piaţă. Acolo unde bătrânul acela ţinea porcul.

Trecură pe lângă Gutteridge, care îşi perfecţionase arta de a dormi cu ochii deschişi, şi opriră lângă gardurile peticite ale pieţei. Când încercă să coboare din maşină, Troy rămase fără aer şi Wildeve trebui să îl extragă de pe scaun. Troy deschise drumul printre cartofi şi conopide către baraca Nissen, unde Diana Brack îşi ţinea uneltele. Scroafa era în ţarc, vârându-şi râtul printre barele de fier ruginit şi adulmecând cu plăcere dimineaţa însorită.

Uşa colibei era zăvorâtă. Wildeve o izbi cu

piciorul, îşi aprinse lanterna şi intră.

— Dumnezeule, spuse, Dumnezeule!

Troy luă lanterna scăpată din mână de Wildeve, care, cu picioarele tremurânde, se împletici înapoi la lumina zilei, vomitând violent într-un strat ordonat, verde-smarald, de cartofi.

Troy aprinse din nou lanterna. Ştia ce văzuse, dar, spre deosebire de Wildeve, trebuia să privească din nou.

Era dezbrăcată şi ţinută la fundul căzii de cositor cu o bucată de marmură de şemineu aşezată deasupra taliei. Avea ochii deschişi şi un punct mic, înnegrit, întocmai celui imaginat de el în propriul corp, îi marca mijlocul frunţii. Cada era plină, însă apa nu era suficient de adâncă, astfel încât nasul şi vârfurile degetelor îi ieşeau la suprafaţă şi pluteau precum buruienile într-un pârâu. Mintea umană e atât de ciudată, încât Troy se gândi la Ofelia pictată de Millais, plutind cu buchetele ei de flori, mai frumoasă în moarte decât în viaţă.

Chiar şi înăbuşit de apă, mirosul morţii plutea în aer. Îl remarcase imediat ce intraseră în colibă. Ieşi, sprijinindu-se de peretele de oţel. Wildeve se oprise din vomitat şi părea să fie cocârjat de lacrimi tăcute.

— De ce ar face aşa ceva? întrebă el. De ce... Adică... A împuşcat-o, a înecat-o, ce i-a făcut?

— Nu a înecat-o. E doar o încercare de a ţine departe mirosul. Şi nici nu a împuşcat-o. Eu am făcut-o.

Wildeve ridică privirea şi îşi şterse de pe buze, cu mâneca jachetei, un firicel de salivă. Bărbatul

masiv se grăbea spre ei, coborând cărarea, cu lumina reflectându-se pe capul său chel. Scroafa grohăi, anticipând.

— Ia uite! Taman omul care-mi trebuie. Ştii că o pacoste mi-a ciordit cada de alamă, aia în care spăl porcul?

— Am găsit-o, spuse Troy simplu.

— Mulţumesc Cerului. E în colibă?

Troy se clătină şi simţi că i se scurge sângele din cap. Bărbatul îl prinse şi îl luă în braţe, aşa cum îşi ia un tată copilul mic.

— Hei, curcane, eşti în regulă? Arăţi cam palid.

Bărbatul îl duse până la Bullnose Morris şi îl aşează uşor pe locul pasagerului.

— Păzeşte coliba, spuse Troy. Şi dacă aş fi în locul tău, n-aş intra.

— Bine, curcane. Ca-n vremurile bune. Te întorci, aşa-i?

— Da, spuse Troy cu voce scăzută, mă întorc.

Wildeve îşi sprijini capul de volan, încă respirând din greu, accelerat.

— Nu înţeleg, Freddie. Nu înţeleg.

— Du-mă pe Orange Street, spuse încet Troy.

— Ar trebui să te duc înapoi la spital.

— Orange Street, repetă Troy.

Wildeve călcă ambreiajul şi băgă maşina în viteză.

— Unde au să se sfârşească toate astea? întrebă el.

— Orange Street, spuse Troy. Se sfârşesc cu Orange Street.

Capitolul 78

Troy îl lăsă pe Wildeve să aştepte în maşină. Când ajunse pe primul palier, crezu că se va sfâşia în bucăţi. Nu mai cunoscuse o asemenea durere. Merse mai departe, ştiind că, dacă dura prea mult, Jack avea să vină să îl caute. Urcă având palma strâns presată peste copci, simţind senzaţia familiară de ceai cald care i se răspândea pe sub cămaşă. La ultimul etaj, uşa Toscăi era încuiată. Scotoci în buzunarul jachetei după inelul de chei şi o găsi pe cea dată de ea. Deschise încet uşa, lăsând-o să se bălăngăne în balamale. Făcu un pas înăuntru şi îşi sprijini greutatea de perete, respirând cu dificultate şi privind mizeria din jur. Cafetiera stătea, pe jumătate plină, pe masă, de parcă ar fi pregătit cafea pentru doi, fără ca subconştientul ei să realizeze că el nu se întorsese. Alături se afla o pizza pe jumătate mâncată. *Huck Finn* era întors cu faţa în jos pe masa de călcat. Ciorapii erau întinşi la uscat pe o sfoară deasupra chiuvetei, haine desperecheate atârnau pe spătarele scaunelor şi erau aruncate peste tot în stilul ei şleampăt – şi era sânge peste tot. Sânge pe cearşafuri, sânge pe pereţi, sânge pe podea. Închegat, uscat, maroniu. Un abator la mansardă. Sânge, atât de mult sânge încât aproape îi simţea gustul – pe limbă şi pe buze –, însă era sângele lui, nu al ei, sângele lui şi sângele care i se scurgea printre degete, îi şiroia pe picior şi băltea pe podea, adăugând mai mult efect la aspectul general de măcel.

Capitolul 79

Troy dormi. Trecu o veşnicie.

În timpul somnului, apoi în cel al stării de veghe, apăru… un şir de vizitatori.

Mama lui – suferind de artrită, între două bastoane şi două fiice, vizitând pentru prima dată oraşul de la moartea soţului ei. Nu îi vorbi în engleză, însă rusa are o mie de cuvinte diferite pentru *prost.*

Fratele Rod, cu pieptul acoperit de medalii; eroul întors acasă, capul familiei, venise să îi spună că totul era OK şi că se plătise pentru cameră şi că nu avea să îi lipsească nimic. Lui Troy ar fi trebuit să-i pese. Firește că îi păsa. Nu era nimic pe lume ce şi-ar fi dorit mai mult decât să fie singur.

Bonham – ţinându-şi cascheta între genunchi şi cojind în ea o portocală, o tratație rară. Aroma umplu aerul. Amândoi inspirară în tăcere amintiri din trecut. Bonham îşi vârî capul în caschetă şi nasul în coji, refuzând să mănânce chiar şi o singură felie din ce adusese pentru Troy; dar inhală adânc şi numi momentul „Crăciun”.

Într-o zi se trezi dintr-un somn de după-amiază şi îi găsi pe Kolankiewicz, pe Anna şi un puşti. Anna stătea cu spatele la el, privind pe fereastră jocul luminilor arzătoare de iunie pe clădirea de peste drum. Kolankiewicz juca un joc de cărţi. Troy îşi dădu seama că băiatul era Crevete Robertson. Îl învăţa pe Kolankiewicz un joc de noroc. Polonezul pretindea că nu auzise despre el. Troy privi cum i se permise să câştige de două ori şi se desfătă cu surpriza copilului, când Kolankiewicz îi spuse că e

rândul său şi îl privi jumulindu-l pe băiat de mai mult de o jumătate de coroană. Anna se întoarse şi văzu că Troy se trezise.

— Bună, străine, spuse ea.

Kolankiewicz şi băiatul ridicară ochii de la joc.

— Domnul Robertson are ceva să-ţi zică, nu-i aşa, domnule Robertson?

Anna îl privi direct pe băiat când îşi termină propoziţia. El păru stânjenit, dar nu roşi. Se apropie de marginea patului şi i se adresă lui Troy.

— Am crezut că eşti un labagiu, îi spuse, ca fapt divers.

— Daaa, comentă Troy, neştiind unde avea să ducă discuţia.

— Doar că apoi tata a citit în ziar cum ai urmărit pe cineva care l-a omorât pe tipul de l-am găsit bucăţi. Doar că nu era un tip până la urmă, era o păsărică filfizoană pe care ai găsit-o în baraca din Chelsea. Aşa-i că păsărică aia l-a terminat pe tip?

— Da, spuse Troy, a fost păsărică filfizoană.

— L-a omorât şi pe omul-barbă, atunci.

— Pe cine?

— Omul-barbă. Aşa-i ziceam lui Wolinski. Aşa îi spune tata, de fapt. E frizerul de pe Mile End Road. Nu contează la ce oră vine, spune tata, că are barbă crescută de dimineaţă.

— Am înţeles, spuse Troy.

— Şi apoi ne-am dat seama că nu eşti un labagiu, ci un erou.

— Când aţi decis asta?

— Păi… ai fost împuşcat, nu?

— Asta mă face erou?

— Nu. Oricum, am făcut chetă pentru tine şi am strâns juma de dolar, doar că l-am pierdut acum la cărţi.

Ce ar crede oare acest copil despre eroismul său dacă ar şti că primise o bătaie soră cu moartea, în propriul prag, din partea unei femei pe care o numea atât de eufemistic „păsărică filfizoană”?

— Ţi-ar linişti vanitatea rănită să ştii că ai fost învins de un maestru? Nu cunosc pe nimeni din întreaga Poliţie Metropolitană sau dintre toţi poliţiştii din Home Counties care s-ar aşeza la joc cu tipul ăsta.

Băiatul păru şocat.

— Dă-mi voie, spuse Kolankiewicz şi îi dădu lui Troy o jumătate de coroană în penny şi jumătăţi de penny, revărsând monedele pe pat.

Infirmiera intră şi le spuse că Troy trebuie să se odihnească. Anna îl sărută şi îşi trecu degetele prin părul lui, apoi îi spuse că a ştiut mereu că e un prost. Iar Troy putu doar să îşi imagineze cât de multe ştia.

La uşă, când infirmiera o ţinea deschisă, ca aluzie, băiatul se opri. Avea ceva în minte.

— Aşa-i că tot păsărica filfizoană te-a împuşcat şi pe tine?

— Aşa-i, spuse Troy.

Troy dormi. Trecu o veşnicie.

Infirmiera aduse o carte de vizită. Cineva dorea să îl vadă. Troy o ridică şi citi: „Frederick, marchiz de Fermanagh”. Era trecută şi adresa din Irlanda. Pe spate scria „Trebuie să te văd, te rog”.

— Spune-i că nu doresc să îl văd, spuse Troy.

În fond, purtau acelaşi nume. Dar nu îşi putu aminti dacă ea îl folosise vreodată pe al lui.

Capitolul 80

Cam la o săptămână după întoarcerea în spital, o maşină care pârâia şi dădea rateuri păru să navigheze pe cer. Zgomotul era atât de puternic, încât o putea vedea cu ochii minţii: o rablă ordinară, mai rea, mult mai rea decât vechiul său Morris, lăsând în urmă o dâră de fum de eşapament negru. Dar nu se afla pe stradă, ci pe cer. Apoi se opri, iar el auzi un foşnet, ca o creangă aruncată la pământ de furtună, apoi un pocnet precum porţile iadului închizându-se, iar fiecare geam al camerei sale se transformă în fragmente de cristal, care îi acoperiră patul cu cioburile lor sclipitoare. Nu avea tăieturi, era doar prăfuit. Infirmiera năvăli înăuntru. Spuse „Of, scumpule”, lovi frâna de la baza patului şi îl scoase pe coridor.

O auzise, o auzise! Întreaga idee, spusese Nicolai, era că nu avea să o audă nimeni când venea!

— Dacă o poţi auzi, eşti mort!

Decembrie 1948

Capitolul 81

Nu fusese un război bun. Îl detestase. Însă o dată ce se sfârşi, îi simţi acut lipsa.

Se întoarse la lucru în octombrie. Mânia lui Onions se transformase în tăcere. Era de la sine

înţeles că nu avea să fie promovat. Wildeve ajunse însă sergent. Meritase, în lipsa lui Troy se descurcase de minune şi reuşise să iasă din mizeria iscată de „Cazul târfei din cadă”, cum îl supranumise cu cruzime Scotland Yardul, fără vreo pată la dosar. Din câte ştia Troy, Jack nu spusese nimănui despre relaţia sa cu Diana Brack, iar când raportase uciderea sergentului Larissa Tosca din armata SUA şi o descrisese ca „informator”, Jack nu pusese întrebări şi nu făcuse presupuneri. Pentru o vreme, el şi Troy împărţiră şi gradul, şi biroul; apoi, în vara lui 1945, la două zile după victoria împotriva Japoniei, cu trei zile înainte de a împlini treizeci de ani, Troy fu promovat. Onions cedase: Troy era inspector.

Cu toate acestea, gândul la demisie îi trecea prin minte lui Troy în fiecare săptămână de lucru. Nici măcar o explozie postbelică de infracţiuni nu îl împăcase cu profesia. Detesta pacea chiar mai mult decât detestase războiul.

Fratele său Rod nu îi împărtăşea opinia. Sfârşise războiul ca erou, acoperit de medalii, şi reuşise să scape cel mai devreme posibil. Îşi anunţase intenţia de a candida pentru Parlament imediat după ce Churchill dizolvase coaliţia. În acea vară, candidă pentru South Herts, iar când numărătoarea lungă şi lentă luă sfârşit, spre surpriza tuturor, mai puţin a sa, află că obţinuse locul pentru laburişti. În 1948 se afla în primul rând, în calitate de locotenent-colonel de aviaţie Sir Rodyon Troy, baronet, RAF (în rezervă),

membru al Parlamentului, ordinul DSO[53] cu baretă, medalia DFC, numărul doi în Ministerul Aviaţiei. Rod era un iubitor al păcii. Pacea, la fel ca războiul, îi fusese prielnică. Dacă existau cu adevărat, puţine lucruri îl supărau.

— De ce îmi cere Tom Driberg numărul tău personal? întrebă, evident supărat.

— Nu ştiu, spuse Troy. Dacă i-l dai, vom afla.

Troy auzi câteva cuvinte înfundate când Rob i se adresă secretarei acoperind receptorul cu o mână.

— Freddie, nu ştiu ce pui la cale, dar nu cred că vrei să te apropii prea mult de Driberg. Are o anumită reputaţie. E suficient că mă ţine de vorbă la ora ceaiului.

— Nu sunt implicat în nimic care să te îngrijoreze. Dacă Whitehall 1212 nu este suficient de bun pentru el, atunci chiar te rog să îi dai numărul meu de acasă.

— Nici măcar nu ştiam că îl cunoşti.

— Era un client fidel al întâlnirilor de taclale şi haleală ale bătrânului, cum le numeai tu – îţi aminteşti?

— Nu, nu îmi amintesc. Dar mi-ar fi greu să îl uit, nu? Mă întreb unde eram.

Închise. Troy se întrebă ce se întâmplă. Nu mai văzuse nici urmă de Driberg din acea zi din 1944 când fusese pe coastă ca să îl găsească pe inspectorul Malnick. Judecând după articolele sale, Driberg îşi petrecea majoritatea timpului în

53 Distinguished Service Order, decorație militară britanică acordată ofițerilor armatei pe timp de război. Bareta semnifică acordarea decorației a doua oară.

străinătate. Ştia de la Rod cât de bine le pica asta celor care se ocupau cu supravegherea desfăşurării alegerilor.

Acasă, în Goodwins Court, Troy se aşeză la pian. Descoperise de curând compoziţiile lui Thelonious Monk[54] şi experimenta un gen muzical curios de atractiv şi totuşi complet străin. Oare ce declanşase Debussy când folosise prima dată o linie melodică sincopată în *Colţul copiilor*? Apoi sună telefonul. Era Driberg.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Ai putea veni până la mine?

— Nu poţi să vii aici?

— Nu tocmai. E o chestiune personală. Nu aş vrea să fiu văzut vizitând casa unui poliţist.

— Dar ar fi în regulă ca un poliţist să îţi viziteze casa?

Driberg nu mușcă momeala şi îi dădu o adresă în Knightsbridge. Troy îi spuse că avea să ajungă într-o oră. Spera că Driberg nu avusese din nou o confruntare cu Poliţia, caz în care nu putea face nimic pentru a-l ajuta.

Era un decembrie friguros. Zile şi nopţi de îngheţ crunt, înrăutăţit de insuficienţa raţiilor. Chiar şi pâinea, terciul acela cenuşiu, era raţionalizată. Conduse spre Knightsbridge dorindu-şi să fi avut o maşină cu sistem de încălzire, încotoşmănat cum era în două haine şi purtând o cagulă. Un val primitor de căldură îl întâmpină când Driberg deschise uşa şi îl conduse înăuntru. Pierduse şi mai mult păr de la tâmple, dar ce se

54 Thelonious Sphere Monk (1917-1982), pianist și compozitor de jazz american.

mai afla acolo se ridica în creste, precum cartonul gofrat, dându-i încă aspectul unui câine speriat.

— Foarte drăguţ din partea ta, Troy, spuse el. Chiar foarte drăguţ.

Îi scoase cele două rânduri de haine, iar Troy se simţi cu câteva kilograme mai uşor.

— Dacă această chestiune este personală, înţeleg că nu are nimic de-a face cu faptul că sunt poliţist, se aventură Troy.

Driberg deschise uşa care dădea din hol în camera de zi.

— Am spus personală? Am vrut să zic delicată.

Troy ştia deja asta.

Un om stătea cu spatele la el într-un fotoliu înalt. Tot ce putea vedea Troy era vârful capului său. Când intrară, nu se ridică, dar se aplecă şi mai mult în faţă. Driberg continuă, îndreptându-se spre bar şi oferindu-i lui Troy un pahar mare de scotch. Troy merse încet spre şemineu, pentru a se afla faţă în faţă cu celălalt musafir. Era curios cum de se puteau spune atât de multe pornind de la un creştet al capului pe care părul se rărea.

— Neville? întrebă el cu precauţie şi o urmă de surpriză.

Pym îşi ridică privirea din pahar, ţinându-l încă în ambele mâini. Era palid şi arăta de parcă nu ar fi dormit de câteva zile. Anii nu fuseseră blânzi cu el de la ultima întâlnire dintre ei, în urmă cu mai bine de patru ani, la MI5.

— Bună, Troy. Drăguţ din partea ta să vii atât de repede.

Driberg apăru lângă el, încălzindu-şi spatele la focul care trosnea.

— Nu ai fi putut să mă suni chiar tu? întrebă Troy.

— Nu eram sigur că ai fi acceptat să vorbeşti cu mine, spuse Pym. Nu ne-am întâlnit în condiţii foarte favorabile ultima dată, nu crezi?

— Am impresia că întâlnirea aceasta nu va fi diferită.

— E o chestiune delicată, interveni Driberg.

— Aşa e întotdeauna.

— De ce nu stai jos, Troy? Cred că e cel mai bine dacă Pym îţi povesteşte el însuşi.

Troy se aşează pe apărătoarea capitonată a şemineului şi sorbi din băutură, hotărând să îi permită lui Pym să deschidă subiectul. Despre orice ar fi fost vorba, nu era ceva personal, ci cu siguranţă se afla acolo în scop profesional.

Pym se lăsă pe spate. Îi luă o vreme să se adune. Driberg privea în gol. Troy gusta un whisky din malţ de orz provenit dintr-o singură distilerie.

— Am petrecut noaptea trecută în închisoare, izbucni Pym.

Troy dădu din cap şi privi în pahar, încercând să nu îl privească în ochi.

— Am fost arestat pe Holloway Road şi dus la secţia de poliţie... tot în Holloway Road... şi... eu... ştii...

— Neville, interveni Troy tăios. Te rog. Scuipă tot.

— Doamne, gemu Pym. Înghiţi din whisky şi începu din nou, iar formalitatea chinuită fu înlocuită de o stare mult mai disperată. Eram într-o toaletă de pe Holloway Road. Presupun că era cam la jumătate de oră după stingere. De obicei, e

momentul propice. Beţivii termină de uşurat şi se clatină spre casă – ştii prea bine că oricine mai rămâne în jurul unei toalete pentru bărbaţi caută acelaşi lucru ca tine. Se petrec lucruri interesante în locul acela, găseşti şi suficienţi tineri, aşa că merg acolo destul de des. Iau metroul spre Piccadilly din West End şi taxiul înapoi dacă întâlnesc pe cineva în care am încredere să-l iau acasă. Noaptea trecută a fost în regulă: eram vreo şase, nimeni cunoscut, ne-am tot frecat-o unul altuia – treabă de grup, în care fiecare ştie ce are de făcut. Apoi s-a întâmplat. A apărut un poliţai în uniformă, mare cât casă, şi a strigat „V-am prins, nenorociţilor!”. Toată lumea a fugit.

Pym se opri. Tremura şi vocea i se accelerase.

— De ce nu ai fugit şi tu? întrebă Troy.

— Nu am putut. Şi nici băiatul cu care eram.

Se opri iar şi îşi bău ultima picătură de scotch. Driberg îi luă paharul imediat şi se întoarse cu el aproape plin.

— Eram… eram în genunchi, îl luam în gură pe băiatul ăla.

— Băiat?

— Zic eu băiat. Părea să aibă şaişpe ani – pe puţin.

— Aşa c-ai fost săltat?

— Da, croncăni Pym.

— Ofiţer?

— Sergent. Contează?

— Un simplu ofiţer ar fi făcut lucrurile mai simple. Cam câţi ani avea?

— În jur de patruzeci, presupun.

Troy nu credea să aibă şanse încercând să aibă

o discuţie cu un poliţist de carieră care era încă în uniformă la patruzeci de ani, avea un grad suficient ca să ştie ce înseamnă asta şi, fără îndoială, nu avea să reacţioneze plăcut la intervenţia unui inspector cu zece ani mai tânăr decât el.

— Ne-a luat pe amândoi la secţia locală. N-am idee ce s-a întâmplat cu băiatul. M-au scos la ora şase în dimineaţa asta şi m-au acuzat de atentat la pudoare. Am minţit în privinţa numelui meu, aşa că mi-au întors pe dos buzunarele şi mi-au găsit permisul de conducere şi câteva scrisori. Le-am spus că sunt ziarist. Nu m-au contrazis.

— Cu ce te ocupi acum, Neville? întrebă Troy.

— Dumnezeule, încă nu ţi-ai dat seama care-i toată ideea? Lucrez încă pentru MI5!

Urmă o tăcere bruscă, timp în care Troy auzi bătăile ceasului şi respiraţia răguşită a lui Pym.

— Vezi de ce te-am rugat să vii aici? spuse Driberg. Neville a venit la mine. Te-am sunat. M-am gândit că s-ar putea să… simpatizezi.

— Asta pot să văd foarte clar, dar ce naiba crezi că pot face în privinţa asta?

— Aş fi recunoscător pentru orice, spuse Driberg pe un ton prietenos.

— Nu se poate să transpire afacerea, spuse Pym. Sunt terminat dacă se află. Mi-aş pierde autorizaţia; mi s-ar spune că sunt expus la şantaj. Chiar dacă îmi dovedesc nevinovăţia şi plec de la tribunal cu scuze din partea Poliţiei, tot îmi pierd autorizaţia şi sunt dat afară cât ai clipi.

— MI5 ar putea să şteargă afacerea asta într-o secundă, mult mai uşor decât aş putea eu s-o fac,

spuse Troy. Nu poţi avea încredere în nimeni?

— Nu asta e ideea, Troy. În cine pot avea încredere nu e relevant – nimeni n-ar avea încredere într-un poponar!

— La ce mă gândeam eu, interveni Driberg cu blândeţe, este că ai putea să preiei afacerea, poate să-l faci scăpat pe Pym cu un avertisment; s-ar putea să nu se afle niciodată că nu este ziarist şi nu ar trebui să ajungă în presă.

Troy privi de la unul la celălalt. Nu îi venea în minte niciun motiv pentru care îl aleseseră pe el, cu excepţia faptului că îl cunoşteau amândoi. De ce s-ar fi gândit că ar fi *simpatizat,* după cum se exprimase Driberg? Şi totuşi, aşa era.

Scoase dintr-un buzunar agenda neagră şi o deschise la o pagină goală.

— Care este numele sergentului?

Capitolul 82

— Dacă îţi spun, sublinie el în mod grotesc, că avea scula băiatului în gură şi i-o sugea!

— Nu mă îndoiesc, spuse Troy.

— L-am văzut cu ochii mei! L-am luat pe nenorocit de pe el cu propriile mele mâini!

— Îl cunoşti pe băiat?

— Nu. Nu ştim nimic despre el.

— L-ai reţinut peste noapte?

— Nu, l-am scos prin spate şi l-am bătut de i-au sărit capacele.

Troy se întrebă la ce fel de înţelegere ajunseseră cu băiatul: să îi dea drumul în schimbul unei declaraţii contra lui Pym?

— Câţi ani avea?

— Şaisprezece. Dacă ar fi fost mai tânăr, l-aş fi luat pe amicul tău şi l-aş fi altoit şi pe el.

Pym avusese noroc, suficient cât să nu o încaseze, deşi, dacă ar fi fost aşa, Troy s-ar fi aflat într-o poziţie mai favorabilă din care să negocieze. Fusese norocos să aleagă un băiat de vârsta potrivită, deşi se îndoia că aspectul contase pentru Pym la momentul respectiv.

— Nu e amicul meu.

— Nu e? Le faci servicii poponarilor fără măcar să-i cunoşti?

Dacă Troy îşi făcuse vreo iluzie cum că gradul ar avea vreo importanţă pentru omul acela, acea iluzie dispăru. Nu se putea discuta raţional cu el şi nu putea fi linguşit, iar Troy se îndoia că ar fi putut fi ameninţat.

— Ştiu de ce eşti aici, continuă poliţistul. Se cunoaşte în vocea ta. Aveţi acelaşi accent. E unul de-ai tăi, aşa e? Ce e, un fost coleg de şcoală? Eton, cumva?

— Harrow, spuse Troy fără rost.

— Iar asta vă pune mai presus de lege, aşa-i? Primiţi o educaţie spilcuită şi credeţi că este o lege pentru bogaţi şi alta pentru restul. Aşa e? Poţi să ţi-o bagi undeva, domnule Troy, pentru că nu aşa vor sta lucrurile. Te cunosc, domnule Troy. Nu cred că e vreun poliţai la Metropolitană care să nu te cunoască. Se ştie că eşti printre cei mai buni şi-a fost o vreme când se vorbea doar despre tine, iar către sfârşitul războiului erai aproape o legendă. Circulau mai multe poveşti despre tine şi despre „cazul târfei din cadă” decât despre doctorul

Crippen şi jefuitorii de cadavre din Edinburgh la un loc. Eşti cunoscut, domnule Troy, eşti un personaj, dar asta e dincolo de tine, şi ţi-o zic în faţă, ar trebui să faci lucruri mai bune cu timpul tău decât să faci comisioane pentru poponari. Se duce la fund, domnule Troy, şi asta e tot!

Capitolul 83

— Neville, sunt Troy. Mă tem că nu am veşti bune. Omul nu se clinteşte. Dacă era doar un simplu poliţist, n-aş fi luat în seamă hotărârea lui, dar niciun inspector local nu va risca să treacă peste decizia unuia dintre sergenţii săi. Fisura pe care ar crea-o la secţie ar fi devastatoare.

— Înţeleg, spuse Pym extenuat. Aşadar, eu sunt cel care va fi devastat?

— Am putea încerca să găsim cel mai bun avocat.

— Cei mai buni avocaţi nu se ating de cazuri de felul ăsta, nu-i aşa? Îţi mulţumesc, Troy, continuă el, cu un ton arţăgos, dar nu cred că *putem* face mare lucru.

Pym închise. Troy fu lăsat să asculte tonul. Acel *putem* fusese emfatic, tăios chiar. Troy nu considera că îl meritase.

Zilele trecură. Troy se gândi la problemă, dar găsi că îl înfurie, aşa că o împinse într-un colţ al minţii. Cu mai puţin de o săptămână înainte de Crăciun, Pym îl sună acasă.

— Nu cred că ai dori să vii până la Albany, aşa-i? spuse el.

— Nu, Neville, nu cred c-aş dori.

— Te rog, Troy. Este important. Se opri. Să zicem la ora nouă? Este ultimul lucru pe care ţi-l voi cere vreodată.

Troy ar fi trebuit să înţeleagă avertismentul.

Uşa nu era zăvorâtă. Pym se afla în şemineu, cu creierii împrăştiaţi pe perete. Îşi proptise revolverul de serviciu de cerul gurii şi trăsese. Un plic pătat de sânge, cu numele lui Troy pe el, stătea sprijinit de ceasul de pe raft. Troy şterse o bucăţică de materie cenuşie de pe plic şi se aşeză să citească scrisoarea. Era datată 19 decembrie 1948, iar Pym trecuse şi ora, ca să fie sigur: 20.35.

Dragă Troy,

Am ales calea cea mai uşoară. Sper să nu o consideri o laşitate. Am trimis scrisori către Driberg şi către tatăl meu. Dacă ai putea avea grijă ca vestea morţii mele să nu ajungă la ei înaintea scrisorilor, ţi-aş fi recunoscător.

Pot face foarte puţine pentru tine, în schimb. Numele real al lui Wayne este John Baumgarner. Este colonel în Central Intelligence Agency – aşa se numeşte acum BSS. Au fost foarte supăraţi pe el pentru c-a lăsat-o pe nebuna aceea să se foiască de colo-colo, ucigând după plac, dar era prea important pentru ei ca să te lase să-l prinzi. Acum are ordine stricte să nu mai calce în Regat. În prezent, este şeful transportului aerian din Berlin.

Al tău,

Pym

Capitolul 84

— Trebuie să-mi găseşti un zbor spre Berlin.

— Ce?

— Rod, trebuie să plec la Berlin.

— Eşti nebun? Stalin a blocat oraşul!

— De ce crezi că te-am sunat pe tine?

— Freddie, transportăm pe calea aerului orice în afară de apă de la robinet, altfel ar muri de foame. La naiba, omule, le trimitem până şi cărbune!

— De aceea trebuie să faci asta pentru mine. Nu pot să mă urc într-un avion civil. Trebuie să îmi găseşti loc într-un zbor al RAF.

— E oficial? întrebă Rod.

— Aş cere-o dacă nu ar fi? contracară Troy.

— OK. OK. Lasă pe mine. Nu îţi fac promisiuni, dar am să văd ce pot face.

Troy puse receptorul înapoi în furcă. Wildeve se holba la el. Își lovea dinţii cu un creion şi se holba.

— M-am gândit.

— Văd asta.

— Ce jurisdicţie crezi că avem în Germania?

— Am un mandat semnat de un judecător de pace britanic. O parte din Germania este britanică, la fel cum o parte din Berlin este încă britanică.

— Da, însă e vorba despre legea militară, nu despre cea civilă. În plus, care sunt şansele să-l prinzi pe Wayne în sectorul britanic?

— Egale cu zero, cred, izbucni Troy.

— Tocmai, spuse Wildeve. De fapt, în timp ce tu erai ocupat cu legistul şi vânai zboruri, eu am obţinut consultanţă legală pentru afacere. Freddie, nu poţi să îl atingi pe Wayne...

— Baumgarner!

— Baumgarner, continuă Wildeve. Cel puţin nu atâta vreme cât e în Germania.

— Trebuie să încerc, Jack. Nu-ţi dai seama?

— Ba da. Cred c-ai fost norocos să-i iei din nou urma. Şi mai norocos pentru că Onions s-a hotărât să petreacă Crăciunul în Warrington, bucurându-se de plăcerile sângeretelui şi ale musacalei de cartofi.

— Dacă eşuez, nu trebuie să afle. Dacă reuşesc, atunci nimic nu e mai presus de succes.

— Tocmai, spuse din nou Wildeve. Cred doar că avem nevoie de puţin ajutor şi de foarte mult noroc.

— Cum ar fi?

— Am un tip care tocmai ce-a fost desemnat să asigure legătura cu Interpolul. Lasă-mă să văd dacă pot găsi un nume. Avem nevoie de cineva din Poliţia berlineză. Cineva care să aibă scânteia aceea de imaginaţie cu care ne mândrim noi doi, dar care ştim prea bine că le lipseşte, în general, oamenilor noştri. Wildeve rânji larg. Lasă pe mine.

Capitolul 85

Rod reuşi să îi găsească lui Troy un loc într-un aparat RAF Douglas Dakota care pleca din Brize Norton cu destinaţia aerodromul Gatow din Berlin, via Hanovra, târziu în după-amiaza zilei de 22

decembrie.

Rod îl conduse pe Troy la avion, traversând asfaltul negru. Luminat doar de becurile îngropate în piste şi bătut de un vânt îngheţat, noaptea coborâtă asupra aerodromului îi dădu lui Troy senzaţia de Crăciun, de parcă sutele de luminiţe ar fi fost lumânări care, în mod miraculos, refuzau să pâlpâie în bătaia vântului. Se simţi gras şi greu, îmbrăcat cu o jachetă de zbor RAF din blană de oaie, pe deasupra hainei şi a jachetei – un Moş Crăciun ciudat de negru care se clătina către sania aflată în aşteptare. Motoarele avionului Dakota erau deja pornite când Rod îl ajută să urce în compartimentul de marfă şi îl aşeză pe una dintre băncile tari de lemn care se aliniau de-a lungul fuzelajului. Era aproape imposibil să îl audă vorbind, însă păru determinat să încerce.

— O dată ce eşti în aer, se va face al naibii de frig.

— E deja al naibii de frig! Şi suntem încă pe pământ!

— Nu fi tâmpit, Freddie. Nici nu-ţi poţi imagina ce frig o să fie. Mi-am dat seama că lucrul cel mai important e să-ţi protejezi mâinile şi urechile. Pilotul o să-ţi ceară să-ţi pui cascheta pe cap chiar înaintea decolării. Îi permite să îţi vorbească şi mai adaugă un strat de protecţie.

— De ce ar vrea să îmi vorbească?

— Nu e un zbor de pasageri, Freddie. Vorbeşte cu echipajul. Practic, asta te include şi pe tine. Tot ce spun este să faci cum ţi se zice. Apropo, strigă Rod, a sosit asta pentru tine. A fost telegrafiată la birou acum zece minute.

Îi îndesă în mână un plic mic, maroniu. Troy îl deschise. Scria: „Dieter Franck. Inspector la secţia de poliţie de pe Uhlandstrasse. Sectorul britanic. Vorbeşte bine engleza. Sincer ca bună ziua. Te aşteaptă azi după-amiază. Cele bune. Jack”.

Un sergent de zbor îşi vârî capul pe uşă şi salută.

— Va fi o mică întârziere, domnule. Încă şase sau şapte minute.

— Mulţumesc, spuse Rod. Ştii, Freddie, încă mi se pare atât de firesc să mă aştept să fiu salutat. Presupun că obiceiurile din timpul războiului nu vor dispărea prea uşor.

— Ştiu. Mi-ai spus. Ai avut parte de un război prielnic. Istoria a fost generoasă cu tine, spuse Troy pe un ton sec.

— Cu tine nu.

— În activitatea mea nu prea mai contează, nu-i aşa?

Rod cântări afirmaţia. Motoarele îşi încetiniră turaţia. Troy se putea auzi gândind pentru prima dată.

— Credeam, spuse Rod, că ai avut parte de un război urât.

Troy nu spuse nimic. Ar fi fost în zadar să ridice din umeri – un gest pierdut dedesubtul multitudinii de straturi care îl sufocau. Încercă din greu să îşi asume o expresie de platitudine lipsită de reacţie.

— Imediat după acţiune, prin 1945, presupun, m-am gândit c-ai luat-o razna complet. Dar am început să meditez şi, pentru prima dată, m-am uitat la felul în care merseseră lucrurile pentru mine şi… da, ai dreptate, cred că am avut parte de

un război favorabil…

— Încarcerat de britanici, doborât de vărzari şi cu o grămadă de medalii ca premiu de consolare!

— Nu tocmai. Nu am simţit furie pentru că am fost încarcerat. Cât despre faptul c-am fost doborât, am petrecut câteva ore prin Sheerness şi m-au ridicat. N-aveam nicio zgârietură. Per ansamblu, am scăpat ieftin. Războiul mi-a fost, cum zici tu, prielnic. Cred că mi-a plăcut. Dar ţie nu. Ai fost împuşcat…

— De două ori.

— Înjunghiat.

— De patru ori.

— Lovit de bombe.

— Din nou, de două ori.

— Bătut.

— De mai multe ori decât pot număra. Uite, Rod, ce încerci să demonstrezi? Nu-mi poţi debita toate balivernele astea doar ca să-mi bagi în cap ce am pierdut pentru că nu m-am oferit voluntar.

— Chiar cred că ai avut parte de tot felul de grozăvii…

— Evident că războiul e doar un nenorocit de picnic! Sunt măcelăriţi oameni cu milioanele pentru bucuria nostalgiei supravieţuitorilor…

— Nu asta am vrut să spun. Am crezut c-ai fost lovit de soartă din toate părţile. Apoi, privind în urmă, mi-am amintit de prima mea misiune în calitate de comandant. Prima mea escadrilă, în 1941. Tipii pe care îi aveam sub comandă mă surprindeau: felul în care alergau către avioane, nerăbdarea sinceră de a ajunge în miezul acţiunii – mă întrebam dacă fusesem vreodată aşa. Ştiam că

nu. Mi-am dat seama ce aveau ei, iar eu nu. Ce erau ei, iar eu nu. Aveau instinct de ucigaş, şi ştiam asta pentru că-l observasem la tine. L-am văzut la tine chiar şi când eram copii. M-ai urât ani de zile după ce te-am împins de pe bicicletă, dar şi pentru o mulţime de alte lucruri care ar fi trebuit să nu aibă consecinţe. Nimic josnic, dispreţuitor sau trecător, ci o ură continuă, o preocupare neiertătoare, implacabilă.

— E meseria pe care o practic. Unii îi spun justiţie.

— Corect. Nu mi-ar plăcea să cred că te afli în drum spre Berlin doar ca să reglezi nişte conturi.

— Rod, sunt poliţist. Cele mai dulci şi mai frumoase cuvinte ale limbii engleze sunt „Te arestez în numele legii”. Nu trebuie să îl ucid. Nu trebuie să ucid pe nimeni. Legea e lege şi ar trebui să fie suficient.

Rod îl bătu într-o parte a pieptului, deasupra buzunarului hainei, exact unde îşi ţinea revolverul.

— N-am făcut niciun rău că am întrebat, nu?

Motoarele îşi reluară turaţia. Sunetul propulsoarelor îl copleşi. Nu mai era loc pentru alte cuvinte. Rod zâmbi şi coborî scara de oţel. Troy îşi puse mâna în jurul pistolului şi se întrebă de ce Dumnezeu concepuse lumea în aşa fel încât îi făcuse atotştiutori pe fraţii mai mari.

Capitolul 86

Un caporal îndesat şi trist, îngropat sub un palton milităresc, îl întâmpină pe Troy pe aerodromul Gatow.

— Am un jeep, iar şefu’ spune să te duc oriunde vrei să mergi, spuse el pe cel mai autentic accent din Birmingham.

— Mulţumesc, ăăă... Troy se uită la dungile de pe braţul lui. Caporal... ăăă...

— Clark, domnule. Subcaporal Clark, de fapt, domnule. Artilerie.

— Cunoscut drept Nobby? se aventură Troy.

— Swifty, răspunse bărbatul. Pentru că măsor un metru şaptezeci şi cântăresc nouăzeci şi cinci de kilograme. Sunt traducător. Orice doriţi să spuneţi, îmi comunicaţi mie. Vorbesc germana fluent.

Lui Troy îi veni greu să creadă. Omul abia dacă părea să vorbească fluent engleza.

— Cunoşti secţia de poliţie de pe Uhlandstrasse? întrebă el.

— Da, domnule.

— Trebuie să mă întâlnesc cu inspectorul Franck.

— Ştiu. A telefonat să anunţe că a plecat acasă.

Troy oftă.

— Aţi întârziat două ore, domnule. A spus că vă aşteaptă mâine pe la prânz.

Troy oftă din nou. Deja pierduse o jumătate de zi.

— Ar fi bine să găsesc un loc unde să stau.

— S-a rezolvat deja, domnule. Veţi sta la Clubul Ofiţerilor de pe Kurfürstendamm.

Capitolul 87

Pe la prânz, Troy şi Clark îl aşteptau pe inspectorul Franck în biroul acestuia. Nu era cu mult mai cald înăuntru decât afară. Troy întinse o mână spre calorifer – era rece ca gheaţa. Clark deschise capacul unei vechi sobe de fier.

— Este o scânteie de viaţă aici, domnule. Îmi închipui că nu mai este combustibil în boilerul principal. Arată a treabă prost făcută.

— Chiar o să auzim cuvintele astea tot restul vieţii?

— Dacă am avea nişte lemne…

Troy privi pe fereastră. O armată zdrenţăroasă de muncitori curăţa ce mai rămăsese din clădirea de pe partea cealaltă a străzii. Un bărbat masiv, îmbrăcat într-o haină maronie de ploaie, adună un braţ de lemne, apoi se îndepărtă în grabă printre dărâmături şi dispăru. Un poliţist în uniformă le aduse două căni de cafea. Îi spuse ceva lui Troy, care îl privi pe Clark.

— Spune că asta vă va încălzi, domnule.

Troy sorbi din cafea. Era fierbinte, într-adevăr, dar avea un gust de parcă ar fi fost folosită şi refolosită zile întregi, de parcă ultimul strop de viaţă ar fi fost stors din boabe. Făcu o mutră acră.

— Ştiu, spuse Clark. Bine aţi venit la Berlin.

Uşa se deschise cu putere şi omul masiv pe care Troy îl remarcase printre ruinele de peste drum intră, ţinându-şi strâns prada. Se grăbi spre sobă, deschise capacul folosindu-şi cotul şi băgă cât de multe lemne încăpură.

— E un proces lent, spuse el, însă bucată cu

bucată ne hrănim sobele cu mare parte din vechiul Berlin. E a treia clădire de pe strada asta pe care am curăţat-o de tot ce avea, de când a început blocada.

Îşi scutură haina cu palmele.

— Franck, spuse el întinzând o mână şi zâmbind larg. Dieter Franck. Te rog să-mi spui Dieter.

Troy se prezentă, fără a-şi menţiona numele de botez, şi îl prezentă pe Clark drept şoferul său.

Inspectorul Franck îşi întinse mâinile şi se încălzi în timp ce soba începu să trosnească. Era, bănui Troy, cam de aceeaşi vârstă cu el, deşi anii nu îl tratau cu aceeaşi clemenţă. Se îngrăşa în talie şi părul i se rărea, însă zâmbetul îi lumina faţa largă, durdulie, cu o impresie de sinceritate dezarmantă. Aşa ceva era rar la un poliţist.

— Să trecem la afaceri. Colegul tău, sergentul…

— Wildeve, completă Troy.

— Aşa. Sergentul Wildeve m-a sunat ieri-dimineaţă. Îl urmăriţi pe colonelul Baumgarner?

— Am un mandat de arestare pe numele lui.

— Ah, cât te invidiez!

Inspectorul Franck îi cedă soba lui Clark, deschise un sertar aflat lângă birou şi scoase un dosar gros, legat cu aţă. Dezlegă aţa şi lăsă dosarul să cadă cu zgomot pe birou. Câteva fotografii alb-negru se împrăştiară. Baumgarner era mai gras decât Wayne şi avea o bărbie dublă şi pungi în jurul ochilor. Troy presupuse că avea aproape patruzeci de ani, însă nu exista îndoială că era acelaşi bărbat.

— Baumgarner a ajuns aici în urmă cu mai puţin de doi ani, în ianuarie anul trecut. Am început să aud zvonuri referitoare la el undeva prin iunie, bârfe ale informatorilor neoficiali, apoi am început să am dovezi care confirmau, într-un fel, cele auzite. Colonelul este un om care trebuie să desfăşoare o activitate secundară, orice ar face. În Berlin e vorba despre arme şi droguri.

— Droguri?!

— Morfină. Furată sau, pentru că Baumgarner se află în poziţia în care se află, deviată din transporturi legale către lumea interlopă şi vândută pe piaţa neagră la preţuri exorbitante. Mi s-a părut îngrijorător, însă nici nu se compara cu ce aveam să aud mai departe. Germania, după cum era de aşteptat, gemea de arme la sfârşitul războiului. Fiecare mardeiaş care vrea o armă poate avea una, însă cele mai preţuite sunt cele americane – suveniruri ale victoriei, mult mai valoroase decât armele germane. Un adolescent certat cu legea care flutură un Colt sau un Smith and Wesson pe sub nasul oponentului are mai mult de câştigat decât cu un Luger vechi. Wayne aprovizionează această piaţă. Furnizează arme şi mai bune unei mici armate ilegale deja bine echipate. De fapt, sponsorizează un război interlop.

— Ce dovezi ai?

— Tineri delincvenţi pe care i-am săltat cu arme asupra lor. Majoritatea vorbesc despre un furnizor misterios. Din toamna trecută s-au petrecut jumătate de duzină de răfuieli în stil mafiot, iar toate par să aibă ca sursă comerţul cu arme şi droguri. Nimic care să arate clar în direcţia

lui Baumgarner, dar suficient să adauge greutate zvonurilor. Informatorii afirmă că sursa este un străin. Unii vorbesc clar despre un american. Unul sau doi chiar îi spun pe nume, însă nu avem niciun martor care să-l fi văzut comiţând vreo infracţiune. Majoritatea cred că e german, însă germana lui e la fel de bună ca a mea. Este Baumgarner, sunt sigur. Am petrecut multă vreme urmărindu-l. I-am construit un profil şi cred că îl înţeleg foarte bine; nu că l-aş fi întâlnit vreodată, fireşte.

Troy se lăsă pe spate, ascultând. Ideea că i se putea alcătui un „profil” lui Baumgarner era fascinantă: era noul vocabular al muncii poliţieneşti. Se cam aşteptase să fie birocratizat.

— Imaginează-ţi un bărbat, determinat de Dumnezeu ştie ce – hormoni, reacţii chimice, orice – să-şi satisfacă anumite necesităţi doar prin acţiune. Un bărbat care trebuie să trăiască la limita periculoasă a vieţii, pentru care viaţa fără riscuri nu înseamnă nimic. Pe timp de război, toate ţările au nevoie de asemenea oameni; îi caută şi îi folosesc. Englezii, în fond, i-au transformat în acele sute de oameni, bărbaţi şi femei în egală măsură, pe care i-au paraşutat în Franţa ocupată pentru a-şi încerca şansele contra unui inamic nemilos. Însă masca legalităţii deformează. Pericolul nu e la fel de periculos dacă este permis. Dacă eşti colonelul Baumgarner, BSS şi CIA sunt domeniile tale naturale, şi totuşi acestea folosesc canale de legitimizare a acţiunilor în scopuri proprii. Atunci, astfel de oameni găsesc o altă cale. Cei ca Baumgarner au nevoie de o linie secundară de activitate, care, în mod esenţial, trebuie să fie

ilegală. Pentru o vreme, cred că pătrunderea în lumea interlopă berlineză, transformând-o în propria lor piaţă neagră, le satisface pornirile. Este vorba însă despre senzaţii banale, după războiul prin care au trecut. Aşadar, încălcarea absolută a legii este necesară: mai devreme sau mai târziu, vor ucide. Aşa că vine un moment în care un delincvent adolescent îl supără pe bunul nostru colonel, sau încearcă să îl ameninţe, şi devine prima victimă, iar victimele se succed ca un şir de piese de domino, iar cadavrele încep să umple oraşul. (Dieter făcu o pauză.) Nu spui nimic, inspectore Troy. Nu seamănă cu omul pe care l-ai cunoscut? Recunosc, am avut la dispoziţie mai puţin de doi ani să îl studiez, comparativ cu…

— Am avut doar mai puţin de paisprezece săptămâni. Nu aveam nicio idee despre un profil al lui Baumgarner până nu ai început să vorbeşti. L-am întâlnit faţă în faţă numai de trei ori. Prima dată mi-a cerut un foc, a doua oară nu a spus nimic, iar a treia oară a încercat să mă ucidă.

Dieter râse ironic. Timp de câteva secunde, Troy se întrebă care era gluma.

— Păi, teoria mea tocmai s-a dus naibii. Să mă învăţ minte să mai filosofez. Tocmai voiam să emit ipoteza că, de fapt, cheia care duce la Baumgarner este că nu ucide în persoană. Ar fi prea uşor pentru el. Se spune că are un acolit, un asasin îmblânzit, un tânăr psihopat care apasă pe trăgaci pentru el. Am dedus că plăcerea de a ucide, pentru Baumgarner, este reprezentată de control, de manipularea unei alte fiinţe umane – o armă umană pe care o poate îndrepta unde doreşte,

cerându-i să omoare. Dar poate m-am bazat prea mult pe zvonuri şi este irelevant.

Troy ezita. Redase pentru Yard detaliile exacte ale tentativei de asasinare, însă după aceea se gândise sub formă stenografică la lucrurile petrecute. Când spusese că Baumgarner încercase să îl ucidă, evitase adevărul şi amintirile, însă se potrivea cu felul în care se gândea la cele întâmplate. Baumgarner încercase să îl ucidă. Felul mecanic, inflexibil în care spusese, pur şi simplu, „Termină cu el” era încă perceptibil.

— Nu. Ai absolută dreptate. În Londra, în 1944, a pus să fie ucişi patru oameni întocmai în modul descris de tine. Aveam să fiu al cincilea, însă nu a tras în persoană.

— Un asasin plătit? Un psihopat?

— O… femeie, spuse Troy, care ştiu că nu putea să continue subiectul fără să mintă.

— Bizar, comentă Dieter. Însă modelul se potriveşte, nu?

— Da, spuse Troy. Mă gândesc că ţi-ar plăcea să dispară din curtea ta, nu?

— Fireşte. Dar mai întâi am nevoie de dovezi solide.

— Am asta.

Dieter ridică o sprânceană.

— Am un pistol cu amprentele lui pe el. Raportul criminalistic potriveşte pistolul cu gloanţele recuperate de la locurile crimelor pe care le-a comis şi jumătate de duzină de martori care au asistat la împuşcarea unui om în Londra.

— L-a împuşcat personal?

— Cu spatele la zid. Era încolţit. Nu îţi dezminte

teoria, nu-i aşa, faptul că un om încolţit, oricât de lipsit de scrupule ar fi, va ucide fără intermediar?

— Nu, chiar deloc. De fapt, mă încântă să aflu că poate să-şi piardă cumpătul şi că avem o şansă să punem mâna pe el.

— Trebuie să-l duc înapoi în Anglia.

— Ştiu. Asta i-am zis şi sergentului tău. Dacă mandatul tău avea jurisdicţie aici, l-aş târî bucuros pe nenorocit de pe străzi şi ţi l-aş oferi în cătuşe, dar… Dieter nu termină ce avea de spus. Se ridică şi se întinse. Spune-mi, ţi-ar plăcea să ne vezi ţinta?

— Sigur. Ştii unde se află?

Dieter scutură dosarul gros şi împrăştie pe birou o duzină de pagini.

— Nu vorbeşti germană, aşa-i?

Troy clătină din cap.

— Ce-mi amintesc din şcoală. Tot mai rău cu fiecare an care trece.

— Ăsta e în engleză.

Împinse spre Troy mai multe documente fotografiate.

— E jurnalul lui. Cum naiba l-ai obţinut?

— Nu există secrete în Berlin. Cel puţin, nu secrete păstrate prea multă vreme. Am pus să i se… „jefuiască” biroul. Foarte discret. Am jurnalul lui pe toată luna decembrie. Din păcate, dacă înregistrează întâlnirile cu delincvenţii, e într-un fel de cod, dar ce am aici e în engleză, iar astăzi la prânz împarte cadouri de Crăciun la Fredericksplein, în sectorul francez, totul făcând parte din bunăvoinţa nelimitată a nou descoperitului Unchi Sam.

— Ai grijă cu acest Unchi, spuse Troy. E ca omul care a venit la cină[55] – nu mai pleacă niciodată.

Dieter se aplecă şi împunse cu degetul arătător data de 23 decembrie.

— Putem ajunge acolo în douăzeci de minute dacă luăm jeepul tău.

Capitolul 88

Lui Troy, orice loc bombardat i se părea la fel. RAF nu prea lăsase o cărămidă peste alta, iar dacă era cazul, îşi imagina el, era nevoie de doar un singur soldat rus care să apară şi să dea jos cu cizma ultima cărămidă de deasupra penultimei ca să facă Berlinul una cu pământul. Pentru Dieter, erau locaţii familiare. Troy stătu în spatele jeepului, cu pânza agitându-se frenetic deasupra lui, în timp ce Dieter se apleca mai aproape de Clark şi îi striga indicaţii în germană. Cu toate acestea, când se opriră cu o smucitură, se aflau în mijlocul unei alte porţiuni de nicăieri. Dieter se întoarse spre Troy.

— Vom atrage mai puţină atenţie dacă străbatem pe jos ultimele câteva străzi. Asta dacă Herr Clark nu se supără să rămână aici.

Clark plesni uşor buzunarul pentru hartă aflat pe coapsa stângă a pantalonilor săi militari şi scoase un volum *Penguin New Writing* cu colţurile îndoite.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse el. O să fiu în regulă.

55 Aluzie la filmul de comedie *The Man Who Came to Dinner,* din 1942, printre ai cărui protagoniști se află și actrița Bette Davis.

Câteva minute mai târziu, se apropiară de o mulţime suficient de mare, adunată într-un loc ce fusese cândva o piaţă, dacă nu elegantă – ar fi părut lipsit de spirit prusac –, atunci măcar grandioasă.

Punctul central al învălmăşelii, al murmurelor adulţilor străpunse de strigătele copiilor încântaţi părea să fie un camion militar.

Din spatele camionului, o siluetă fără pălărie, purtând o haină de ploaie din gabardină cenuşie, se afla în centrul atenţiei la capătul razei vizuale. Troy îşi făcu loc cu coatele, apropiindu-se. Dieter îl urmă, mormăind scuze în germană, îl prinse pe Troy de mânecă.

— Ai grijă! Nu vrei să-i superi pe oamenii ăştia. Dacă se iscă necazuri, faptul că fluturi o legitimaţie nu are să ne scoată de aici. E oportunitatea lor şi nu o să lase nimic să intervină între ei şi conţinutul acelui camion. Sunt oameni care din anii 1930 nu au avut ce să le dea copiilor. Nu îi călca pe bătături, la propriu sau la figurat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îl văd, spuse Troy. Este Baumgarner, aşa-i?

— Da, el este. Şi dacă aş încerca să îl arestez acum, ăştia ne-ar sfâşia în bucăţi.

Troy privi din nou în direcţia camionului. Era Baumgarner, care împărţea ciocolată, fructe şi cadouri în ambalaje ţipătoare unei armate de copii care chiţăiau şi de adulţi aflaţi în adorare. Se distra cu publicul asemenea unui prezentator la circ sau unei actriţe de pantomimă, mizând pe speranţele lor şi jucându-se cu recompensele într-o germană rapidă care nu însemna nimic pentru Troy, dar

dacă nu era mai elevată decât flecăreala unui vânzător ambulant, nu s-ar fi mirat. Baumgarner era mai gras: fotografiile erau acum completate de apariţia sa în carne şi oase. Se îngrăşa rapid în zona mediană. Forma zveltă, vulpină, se distorsiona, se maturiza, devenind ceva diferit, ceva mai brutal, mai bestial. Însă privirea era neschimbată. Ochii săi se rostogoleau deasupra publicului, la un moment dat privind direct spre Troy fără a lăsa să se înţeleagă că îl recunoaşte, ochi de un albastru limpede şi fără griji, de parcă lumea, în ansamblul său, nu însemna nimic pentru el, de parcă nu exista o conexiune între gândurile şi cuvintele lui. Cât timp speculantul distra mulţimea, mintea de lup stătea la pândă în spatele ochilor acelora zâmbitori, subţire şi înfometată, şi îi privea ca pe nişte oi. Troy privi de o parte şi de alta. Aceşti germani erau slabi şi amărâţi – hainele soioase şi zdrenţuite văzuseră prea multe ierni –, obrajii lor supţi, cenuşii, ochii bulbucaţi, holbaţi trăiseră prea multă vreme sub pumnul de fier. Troy descoperi o comparaţie pe care nu o căutase luptându-se să ajungă la suprafaţa minţii sale conştiente: îi aduseră aminte de fotografiile din ultimele săptămâni de război. Când Belsen fusese cucerit, porţile sale se deschiseseră şi primii soldaţi britanici îi întâlniseră pe morţii vii. Odată recunoscută, comparaţia părea absurdă: germanii aceştia erau vii şi relativ bine, privaţiunile fuseseră puţine, burţile le chiorăiau, nu le fuseseră permanent goale, iar dacă ar fi fost aşa, atunci nu asta meritau?

Ochii li se aprinseră, râsul şi uralele li se

umflară în gâtlejuri la ceea ce Troy consideră a fi glume din partea lui Baumgarner – urlate astfel încât să poată fi auzite până la capătul mulţimii. De fiecare dată când arunca un obiect din spatele camionului se isca un val prin mulţime, când oamenii se luptau pentru a şi-l însuşi. Un baton Hershey se învârti către Troy şi ateriză la două rânduri în faţa lui; o duzină de copii se aruncară asupra lui ca nişte piranha. Troy nu văzuse niciodată aşa ceva în Anglia pe toată durata războiului.

— Am văzut suficient, spuse Troy.

Dieter deschise drumul înapoi spre marginea mulţimii.

— Idioţii ăştia îi mănâncă din palmă, spuse Troy.

— Trebuie să înţelegi că omul ăsta e un erou.

— Poftim?

— Oamenii aceia îl privesc ca pe un erou pentru că sunt disperaţi să aibă eroi.

Se opriră în faţa unei grămezi de cărămidă roşie înalte de aproape doi metri.

— În 1945 eram o naţiune înfrântă, un popor îndoctrinat de credinţa că nu puteam pierde – dar am pierdut. Era esenţial, din punct de vedere psihologic, să găsim o modalitate de a ne asocia victoriei. Abia mă întorsesem în oraş când Churchill a ales să facă o vizită. Am auzit povestea de la vreo şase oameni care au văzut ce s-a întâmplat. Mergea cu maşina printre ruine, într-un peisaj asemănător cu acesta, când maşina şi escorta au fost, practic, înconjurate de germani. Berlinezii s-au apropiat de maşină cât au putut, iar unul sau

doi au reuşit chiar să îşi lipească feţele de geamuri. Apoi, garda lui Churchill şi-a dat seama că nu erau ostili. Bătrânul a insistat să iasă. Se opriseră lângă un morman de dărâmături, exact ca ăsta.

Dieter urcă în vârful mormanului.

— Churchill s-a dat jos şi s-a urcat, sprijinindu-se în baston, pe grămăjoara de rămăşiţe berlineze. Şi-a aprins o havană, a făcut semnul victoriei şi a salutat mulţimea, şi-a pus pălăria în baston şi a ţinut-o în aer. A trimis un inel de fum către cer, iar mulţimea a izbucnit în urale şi nu s-a mai oprit.

Dieter făcu semnul lui Churchill pentru victorie şi completă peisajul cu câteva mormăieli gratuite despre nazişti, apoi se înclină în faţa audienţei inexistente.

— La final, garda lui de corp a trebuit să îl implore să coboare. Iar când a făcut-o, mulţimea s-a călcat în picioare ca să îl poată bate pe bătrân pe spate, doar ca să îl atingă. Îţi zic eu, Troy, nici Papa nu are parte de o asemenea primire. Churchill a fost ca un sfânt pentru ei.

— Un sfânt neonorat în propria ţară. L-am dat afară din funcţie, spuse Troy.

Dieter sări pe pământ.

— Irelevant, dacă îmi permiţi. Churchill este un cetăţean al lumii. În ziua aceea, a fost german. A fost mai preţuit pentru ei, în calitate de cuceritor, decât amintirile lui Carol cel Mare, Bismarck şi Hitler la un loc. Astăzi, Baumgarner este german. El reprezintă simbolul victoriei. Mulţimea asta e doar un fragment – Baumgarner este intangibil.

— Acum nicio oră ai spus că dacă ai putea l-ai târî de pe străzi în cătuşe.

— Dacă aş putea, dar nu pot. Dacă tu şi cu mine îl putem scoate din Berlin, atunci, cum se spune în SUA, e cu totul alt joc. Să nu îţi imaginezi că putem să-l atingem în acest oraş. Îi aparţine. L-a cumpărat cu căţel, cu purcel şi cu *Bierstein*; cu tipii buni – cetăţenii aceia inofensivi pe care tocmai i-ai văzut – şi cu tipii răi. Nu ştiu ce putem face, dar ştiu că trebuie făcut în afara oraşului.

Clark îi duse înapoi la secţia de poliţie. Mintea lui Troy se învârtea într-un tumult de idei. Berlinul trecu pe lângă el neobservat.

Capitolul 89

— Ce vrei să spui prin „cod”? întrebă Troy.

Dieter se aplecă peste birou şi urmări cu degetul o coloană din fotografia întunecată şi neclară a jurnalului lui Baumgarner.

— Uită-te şi tu. Miercurea trecută: JBP la 2200, KG.

— N-aş numi asta cod, spuse Troy. Sunt doar prescurtări.

— Dar sunt la fel de obscure. Nu ştim cine este JBP, iar KG ar putea fi o locaţie din douăzeci. Uite – Dieter dădu o pagină şi ajunse la ultima săptămână din decembrie. Home Run. 55K. Acum, cine este Home Run? Iar 55K este o greutate, o sumă de bani sau ce?

Atenţia lui Troy fu captată de 27 decembrie. Prima zi după cea actuală, 23, căreia îi corespundea o însemnare. Se opri sub dată, iar Dieter o privi şi el.

— Vezi? Din nou! Cine este LH133? Unde se va

afla la ora 10.00? Ce este Id 2200? Numărul de telefon al lui Freud? Şi acolo, următoarea zi, ce reprezintă DC la 0145? Şi în sfârşit avem un nume întreg, dar dacă George Town nu e un nume inventat, atunci nu ştiu ce e.

— Dieter. Spui că ai învăţat engleză în Anglia?

— Am fost acolo între 1938 şi 1941.

— Înainte să ajungă americanii. Deci nu ai fost în America?

— Zi ce ai de zis, Troy. Dacă am fost tâmpit, mai bine spune-mi odată.

— LH133 seamănă foarte mult cu felul în care liniile aeriene au început să abrevieze numerele zborurilor. Id poate fi Idlewild – aeroportul internaţional din New York. DC este cu siguranţă Washington. Şi mergi prea departe cu George Town, chiar imaginându-ţi un spaţiu care nu există. Georgetown nu este o persoană, ci o suburbie din Washington. Ticălosul pleacă acasă!

— De ce ar zbura cu o linie civilă, date fiind resursele sale?

— Nu mi-ar plăcea să traversez Atlanticul cu un aparat al USAF decât dacă aş fi nevoit. Am zburat cu RAF ca să ajung aici – n-a fost tocmai confortabil. Zboară acasă în cele mai bune condiţii.

Dieter smulse jurnalul din mâna lui Troy şi înjură tare. Ridică receptorul şi vorbi cu operatorul. Troy privi peste umăr la Clark, întrebându-se cât de atent fusese acesta, dar el avea nasul îngropat în carte, stând cu paltonul descheiat şi cu picioarele răsfirate în jurul sobei. Dacă auzise cele discutate, indiferenţa lui evidentă şi discreţia traducătorului contribuiau la crearea unui front

solid, de nepătruns.

Câteva minute mai târziu, Dieter puse jos receptorul, îl privi direct pe Troy şi fluieră apreciativ.

— Un vechi prieten lucrează la biroul de transporturi aeriene. Există un zbor de la Berlin la New York, la ora zece dimineaţa, pe douăzeci şi şapte. Baumgarner are biletul rezervat.

— Unde face escală? întrebă Troy.

— La Hanovra şi la Shannon.

— Rahat, spuse Troy.

— Shannon este în Irlanda, nu? Mandatul tău nu are jurisdicţie în Irlanda?

Troy se opri pe moment, oftă adânc şi spuse inevitabilul:

— Nu putem lăsa avionul să aterizeze la Shannon.

— Troy, astea-s visuri! Cum crezi că ai să deviezi cursul unui avion?

Dieter îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Rămase lângă sobă şi îşi încălzi mâinile. Clark ridică privirea când umbra trecu pe lângă el, dar se întoarse la cartea sa fără o a doua privire.

— Troy… poate că te-am indus în eroare în privinţa felului în care poţi obţine lucruri aici. Am pus mâna pe o copie a jurnalului lui Baumgarner printr-un subterfugiu. A fost propria mea acţiune şi mi-am asumat răspunderea pentru ea. E contestabilă. Dacă te gândeşti că-l putem face să aterizeze în Londra fără permisiune, uită! Acum Berlinul este un oraş în care poţi cumpăra o armă la colţul străzii, dar nu poţi să-i ceri unui birocrat să îndoaie un colţ de hârtie. Înţelegi?

— Prietenul tău poate să afle numele pilotului?

— Troy, te rog!

— Poate?

— Da.

— Bine. Nu propun să cerem favoruri. Nu propun să-i spunem ceva unui birocrat de neînduplecat. Fă-mi numai rost de cineva care poate fi mituit.

Capitolul 90

Clark şi Troy se întoarseră la jeep.

— Avem timp de pierdut, aşa-i, domnule? întrebă Clark. Aţi vrea să vedeţi oraşul?

— Cred c-am văzut dărâmături cât să-mi ajungă pentru o viaţă.

— Oh, dar există mai mult decât atât. Avem Poarta Brandenburg, Reichstagul – dacă ar fi Consiliul Londrei, ar exista o placă albastră pe care ar scrie „Marinus van der Lubbe a fost aici”, aşa, însă, e scris doar cu creta.

Stăteau unul lângă celălalt în jeep. Clark nici măcar nu pornise motorul fără vreo indicaţie din partea lui Troy.

— Nu vreau turul turistic. Du-mă la o cafenea, oriunde ai chef, spuse Troy.

— Ar trebui să fie ceva mobil la Tiergarten, cred.

— E un pic cam pişcător frigul ca să stăm afară, n-ai zice?

— Ba da, însă Tiergarten v-ar putea interesa ca poliţist. Vatmanii nu mai strigă „Tiergarten”; pur şi simplu urlă „piaţa neagră”.

Cafeaua de la bufetul mobil contrasta plăcut cu cea din Uhlandstrasse: era proaspătă şi adevărată. Era, probabil, şi furată. Troy privi peste marginea căniii la amestecul de sperietori umane – oameni scheletici cu pachete învelite în hârtie maronie, femei scheletice împingând cărucioare fără copii. Totul părea familiar; imagini din jurnale de ştiri antebelice despre o naţiune în retragere. Refugiaţii universali. Doar că oamenii aceia nu plecau nicăieri, ci mergeau în cerc, se ciocneau şi se desprindeau învârtindu-se ca nişte bile de biliard.

Clark se lansă într-o volubilitate surprinzătoare.

— Inspectorul e un pic filosof, n-aţi spune?

— Am ajuns la disperare încercând să obţin un răspuns la obiect – dar cred că ştie despre ce vorbeşte.

— Ah, da. Revenirea la respectabilitatea Germaniei. N-ar fi o teză rea de doctorat sau poate un titlu de lucrare pentru Societatea Fabiană.

Troy se uită cu coada ochiului la Clark, întrebându-se ce se ascundea în spatele suferinţei sale.

— Doar că n-are dreptate, adăugă Clark.

— Cum aşa?

— Ei bine, domnule, totul se limitează la o singură întrebare. Există o mulţime de moduri în care o poţi încadra, însă rămâne una singură. Al cui suflet vrei să îl cumperi? Pe a cui bunică ţi-ar plăcea să o ai? Ai cui copii îi vrei copţi într-o plăcintă proaspătă, pe care s-o înghiţi cu sânge de virgină? În oraşul acesta, dacă nu-i bătut în cuie, atunci e de vânzare. Nu pot să-l acuz pe inspector fiindcă îl prezintă în cea mai bună lumină posibilă –

este ţara lui, în fond, dar cred că se înşală. Dacă nu vă supăraţi că întreb, domnule, câţi bani aţi adus?

— Două sute cincizeci. Lire sterline.

— Păi, domnule, cred că ar fi suficient ca să cumpăraţi un arhiepiscop şi să mai rămână o liră sau două pentru o mână de virgine. Un singur pilot n-ar trebui să reprezinte o problemă. În Berlinul modelat de Stalin, toată lumea fură. Toată lumea.

— Toată lumea? întrebă Troy.

Clark îşi coborî vocea şi îi adăugă un strop de secretoşenie prefăcută:

— Spuneţi-mi, domnule, sunteţi căsătorit?

— De ce întrebi?

Clark îşi descheie paltonul şi îi prezentă interiorul: ciorapi de nailon, lenjerie de mătase şi jartiere cu volănaşe atârnau de o reţea formată din aţă şi agrafe.

— Pentru că, dacă sunteţi, cu siguranţă am ceva pe măsura soţiei.

Odată încheiată demonstraţia, îşi încheie haina.

— Eu i-am vândut tipului cafeaua. Cele mai bune boabe negre prăjite ale NAAFI[56]. Nu-i rea deloc.

Capitolul 91

Troy făcu totuşi o afacere cu Clark. Schimbă ediţia sa veche de o zi din *Manchester Guardian* cu

56 Navy, Army and Air Force Institutes, organizație creată de Guvernul britanic, în 1921, pentru administrarea unităților recreaționale destinate militarilor și pentru a vinde bunuri acestora și familiilor lor.

Penguin New Writing a lui Clark şi se retrase în căldura insuficientă a camerei sale din Kurfürstendamm. Îi venea greu să se concentreze. Descrierea făcută de Jack – „cinstit ca bună ziua” – fusese menită ca recomandare, însă Troy se întreba dacă nu avea să se dovedească o obligaţie. Nu credea în totalitate teoria lui Clark despre Berlin; părea să fie vorba despre o berlinizare universală. Pe de altă parte, Clark subliniase că aproape toate secţiile de poliţie din oraş serveau o cafea decentă.

Se întunecase deja când îl sună Dieter.

— Troy, am numele pilotului de pe LH133. Este Marius von Asche şi se află chiar aici, în Berlin. A primit două zile libere înainte de zborul spre New York.

— Îl putem vedea?

— Am vorbit cu el. Vrea să se vadă cu mine, dar nu şi cu tine. Încă nu.

— Poftim?

— Totul a fost în regulă până când şi-a dat seama că eşti englez. Există printre noi unii care nu au iertat – iar ăsta e un semn foarte rău.

— Ce vrei să spui?

— Doar că am nişte presimţiri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dieter, zi odată!

— Nu pot, chiar nu pot.

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— Troy, asta chiar nu e posibil.

— Atunci va trebui să faci tu târgul.

Tăcere – întocmai cum se aşteptase Troy.

— Eu… nu pot să fac asta.

— Dieter, am banii. Nu am de gând să las ocazia să-mi scape printre degete!

— Troy, te rog. Las-o în seama mea. Poate că, dacă mă vede şi dacă vede că sunt sincer, se va învoi să se vadă cu tine.

Închise. Dieter, se gândi Troy, era atât de cinstit, că se afla deja în rai cu drepţii.

Capitolul 92

Troy îl aştepta când Dieter ajunse la birou în dimineaţa următoare. Privea pe fereastră. Zumzetul permanent al avioanelor ce zburau pe deasupra făcea geamurile să vibreze. În Berlin se întâmpla rareori să nu treacă un avion pe deasupra capului. Sunetul caracteristic Londrei, timp de mulţi ani, fusese vaietul jalnic al sirenei. Odată cu pacea, lui Troy i se părea că devenise flecăreala oamenilor, care acoperea zgomotele traficului. Sunetul caracteristic Berlinului era pulsaţia narcotică a motoarelor cu piston şi a elicelor. Mergeai la culcare ascultându-l, te trezeai ascultându-l, trăiai ascultându-l. Clark era imun la el şi îşi luase poziţia specifică, înfăşurându-se în jurul sobei, cu nasul adâncit în *Expresul de Stambul*[57] a lui Graham Greene. Fusese suficient de precaut să îşi aducă lemne şi cafea. Când intră Dieter, soba dădea suficientă căldură cât să facă să se clatine capacul cafetierei.

— Cât de bine miroase!

Clark ridică privirea din carte.

57 Editura Polirom, 2005.

— Serviţi-vă, domnule. Un cadou din partea NAAFI.

Dieter nu puse la îndoială folosirea cuvântului „cadou”, ci îşi turnă o cană şi se aşeză la birou, savurând aroma cafelei ca un om căruia îi lipsise multă vreme. Când duse cana la buze, privirea sa o întâlni pe a lui Troy, care nu avea niciun chef de mici galanterii matinale.

— Ei bine? spuse el.

Dieter puse jos cana.

— Spune-mi, ce ai făcut pe timp de război?

— Ce-are a face cu von Asche?

Dieter sorbi din nou din cafea.

— Are. Ascultă-mă un moment.

— Am fost poliţist.

— De ce?

— Cum de ce? Pentru că asta am făcut, asta fac şi cred în asta.

Dieter încuviinţă, dând din cap într-un mod de-a dreptul enervant.

— Tocmai, tocmai. Eu am petrecut războiul în Anglia şi în Norvegia, ca membru al Operaţiunilor Speciale. M-am întors la Berlin cu americanii, în 1945.

Troy bănuise asta.

— A fost, aşa cum ai zis, ce am făcut. În ce am crezut. Von Asche a fost în Luftwaffe.

— Şi?

— A luat parte la unul dintre ultimele atacuri asupra Londrei. Se laudă că a bombardat Londra până în ziua debarcării. Asta a făcut el. În ce a…

— În ce a crezut? Ce naiba are asta de-a face? Nimeni nu mai crede în asta acum!

— Întocmai, spuse Dieter cu un ton care îl făcu până şi pe Clark să ridice privirea şi să trădeze faptul că trăgea cu urechea.

— Deci omul e nazist! Şi cum acest lucru e imposibil ca ideologie, în ce crede? În bani?

— Presupun că da. Bani, mai mulţi bani, şi mai mulţi bani. Are de gând să ne facă zile negre. Cuvintele sale exacte au fost: „Sper că prietenul tău are suficienţi”. Cât ai, apropo?

Troy îi spuse. Dieter fluieră uşor.

— E venitul pe trei luni sau mai mult, Dieter.

— Ştiu. Sper că ajunge ca să-i satisfacă pe cei lipsiţi de speranţă. A fost de acord să te întâlnească. La ora două, în holul Hotelului Wilhelm I.

Clark ridică din nou privirea din carte.

— Ştii unde e? întrebă Troy.

— Hotel de lux, domnule. Asta dacă Berlinul mai are vreo urmă de lux. Un strop de patină şi catifea printre ruine, s-ar putea spune. Din punctul de vedere al unui poliţist, aş spune că e important că are mai multe ieşiri decât vizuina unui iepure şi că are peste o sută cincizeci de locuri. Tot ce se întâmplă este public. Aş spune că tipul ăsta îşi păzeşte spatele. Cafeaua e bună, dacă înţelegeţi ideea.

Ridică din nou cartea şi îi făcu cu ochiul lui Troy. Părea să-i facă o plăcere bizară să-şi menţioneze sursa alternativă de venit în prezenţa a doi poliţişti. Troy se întrebă dacă avea să bea vreodată în Berlin o ceaşcă de cafea care să nu fi făcut parte dintr-o afacere dubioasă de-a lui Clark.

Capitolul 93

Chelneri tineri, îmbrăcaţi în jachete scurte, maronii, mâncate de molii, se grăbeau încolo şi încoace, servind porţii de ştrudel de numai doi centimetri şi jumătate şi tartă cu fructe tăiată în felii subţiri, ca de jambon. Foarte frecvent, unul dintre ei apărea cu un făraş cu mâner lung şi o mătură şi se încăpăţâna să continue lupta inutilă cu pulberea de ghips care cădea asemenea unei furtuni leneşe de zăpadă deasupra clienţilor care se aflau acolo pentru ceaiul de după-amiază. Lux şi patină – nu fusese o descriere rea. Foiţa de aur se cojea, tavanul şi pereţii erau crăpaţi şi covorul se rărise, dar emblema imperială se vedea, la înălţimea cornişelor, oriunde rămăseseră intacte câteva zeci de centimetri de zidărie, iar vulturii prusaci priveau dintr-un model care se ţesea în jurul găurilor din covor. Aceeaşi eleganţă zdrenţuită caracteriza majoritatea clientelei. Era prea frig pentru a renunţa la haine, aşa că mai toţi erau complet îmbrăcaţi, o pădure de lână şi astrahan umede, cu miros greu, care aveau o plăcere zgomotoasă în a pretinde că se aflau într-o lume în care nu interveniseră anii 1920 şi 1930. Bârfeau şi agitau tacâmurile ca să se încălzească şi se delectau cu o seară de Ajun convivială, şi mai plăcută datorită dificultăţilor comune. Odată moralitatea restabilită, se gândi Troy, germanii îi aminteau de acei englezi pentru care asediul Londrei de către Luftwaffe îşi asumase nuanţele unei epoci de aur a bonomiei şi camaraderiei în faţa unui inamic letal. Pentru o clipă, se simţi ca

acasă.

Von Asche nu era omul la care se aşteptase. Era palid, ascetic, uşor afectat şi parfumat delicat. Avea o faţă ascuţită, un nas acvilin şi mâini fragile, cu degete lungi şi unghii îngrijite. Dosurile mâinilor, pomeţii şi fruntea îi străluceau în nuanţele lustruite ale chirurgiei plastice pentru arsuri. Părea neafectat de lipsa căldurii în hotel. Îşi atârnă haina lungă, neagră, cu guler de blană ros, pe spătarul scaunului şi înfruntă frigul care făcea pielea de găină îmbrăcat în costumul negru, la două rânduri. Troy hotărî că se dădea în spectacol. Dacă ar fi purtat haina, talia sa îngustă, băieţească, ar fi fost ascunsă, şi, apăsat de greutatea mânecilor groase, nu ar fi putut gesticula atât de liber cu degetele sale lungi, cu unghii *prea* lungi, ovale.

Se ridicase şi îi întinsese mâna lui Troy. Troy i-o strânsese. Dieter ignorase mâna şi se aşezase. Un băiat în jachetă scurtă apăru de nicăieri, ţinând o tavă mare, plasă în faţa lor o cafetieră şi trei ceşcuţe şi dispăru. Von Asche scoase din buzunarul interior o tabacheră de argint. Încuietoarea era un buton alb, o piatră semipreţioasă montată în argint şi gravată cu o svastică mică, neagră. Troy şi Dieter îi refuzară oferta, aşa că îşi aprinse o ţigară şi trase adânc. Luă o scrumieră din mijlocul mesei şi scutură scrumul, cu degetul arătător îndoit pentru a lovi ţigara lungă americană. Şezură cu cafeaua obligatoriu provenită de pe piaţa neagră, fără s-o atingă, aşteptând o pauză obligatorie.

— Doi poliţişti, spuse el. Nu ştiu dacă să fiu flatat sau intimidat.

Plăcerea evidentă pe care i-o făcea situaţia era

plăcere doar dacă o dovedea. Avea de gând să le-o arunce în ochi.

— Totuşi. Mă gândesc că trebuie să fie foarte important pentru voi. Cine e omul ăsta, pasagerul pe care-l vreţi redirecţionat spre Anglia?

— Nu pot să-ţi spun, zise Troy.

— Ah, haide, haide, Herr Troy. Fă bine şi intră în joc.

Troy nu răspunse. În ceea ce-l privea, ticălosul n-avea decât să recite întreg „Drake's Drum"[58] ca să se dovedească suficient de la curent cu englezii ca să-i umilească; tot ce-şi dorea el era ca omul să-şi spună preţul.

— Omul ăsta cu siguranţă nu e german, altfel colegul tău, aici de faţă, l-ar aresta pe stradă. Vorbim despre un cetăţean britanic sau despre unul american? Nu te poţi aştepta să nu fiu curios.

— E un american, se învoi Troy.

— Aha!

Von Asche suflă un inel de fum şi se bucură de moment. Troy îl simţi pe Dieter zbârlindu-se şi speră să se ţină de cuvânt şi să nu intervină.

— Aşadar, aţi ajuns să vă mâncaţi între voi. Nici nu-ţi poţi imagina cât de plăcut este să aflu că învingătorii au ajuns în situaţia asta. Nu că ţi-aş oferi mai ieftin ceea ce vrei.

În sfârşit, adusese vorba de bani.

— Deci o vei face?

Von Asche prelungi pauza. Troy nu voia ca Dieter să intervină, preferând ca tăcerile să îşi urmeze cursul. De obicei, cuvintele care umpleau

58 Poem scris de Sir Henry Newbolt (1862-1938).

tăcerea altuia duceau la indiscreţie.

— Dacă voi ateriza în Anglia?

— Da.

— O defecţiune, o urgenţă la aparat?

— Orice.

— Şi unde aş ateriza?

— West London. În partea îndepărtată de Hounslow se construieşte un nou aerodrom. I se spune Heath Row.

— Aha. Se opri, inhală şi exhală pe îndelete şi adăugă: Întotdeauna mi-am dorit să văd Anglia.

— O s-o faci?

— Aveam speranţe să fie mai devreme – să zicem, prin 1940 –, dar n-a fost să fie. Cu toate astea, ar fi frumos să văd Anglia.

Zâmbi. Omul îl tortura pe Troy. Îl sfida să distrugă totul cu o declaraţie brutală de patriotism.

— Ai s-o faci? repetă Troy.

— Câţi bani ai?

— Plătesc o sută de lire. Cash, spuse Troy.

Von Asche îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Nu, nu, nu, Herr Troy. Ai mult mai mult decât atât. Cât ai adus? Două sute cincizeci?

— Două sute.

— Mai încearcă.

— Două sute cincizeci. Ultimul meu cuvânt.

Von Asche strivi capătul ţigării şi aprinse alta imediat. Suflă fumul către Troy şi zâmbi.

— Ultimul tău cuvânt. Înţeleg. Cred totuşi că ultimul cuvânt îmi aparţine, nu?

Se aplecă peste masă şi îşi coborî vocea într-o şoaptă teatrală.

— Und das Wort ist „Tausend”![59]

Troy îl simţi pe Dieter ridicându-se de pe scaun şi întinse cu blândeţe o mână ca să îl oprească.

— Nu pot plăti atât, spuse el încet, aproape impersonal.

— Atunci poate că acest american nu este atât de important pe cât crezi.

Dieter nu mai putu fi reţinut.

— Troy, asta e nebunie! Omul e un escroc!

— Tocmai, spuse von Asche, fără să fie deranjat de Dieter. Cererea ta este o escrocherie. De aceea ai venit la mine, nu-i aşa? Dacă doreşti ca această escrocherie să fie făcută de acest escroc, atunci preţul este de o mie de lire. Bani gheaţă!

— Două sute cincizeci cash. Îţi scriu un cec pentru diferenţă.

Von Asche clătină uşor din cap.

— Nu, nu, nu, Herr Troy. Bani gheaţă. Nu mi-ar plăcea să aflu că nu e valabil cecul sau că mă arestează colegul tău când încerc să îl încasez.

Îşi întoarse privirea spre Dieter, zâmbind, râzând de el în tăcere, delectându-se cu disconfortul lui. Pielea lucitoare din jurul ochilor săi se încreţise precum celofanul.

— Troy, spuse Dieter, turbând de mânie, nu poţi să faci asta!

Troy îl ignoră.

— Cash să fie, zise el.

Dieter se ridică în picioare, scoase ostentativ o bancnotă din buzunar şi o aruncă lângă ceaşcă.

---

59 Iar cuvântul este „o mie"! (lb. germană în original).

— Mă găseşti în jeep.

Von Asche se uită în sus spre el. Urmă o tăcere în care zumzetul din încăpere deveni sonor, cât aşteptară ca Dieter să plece.

— Nu pare să-ţi împărtăşească pasiunea, spuse în sfârşit von Asche. Ce a făcut tipul ăsta ca să-l vrei cu atâta ardoare?

Troy se ridică şi puse o bancnotă deasupra bancnotei lui Dieter.

— Preţul este o mie. Nu primeşti decât banii, spuse el.

— Cum doreşti. Voi lua prânzul de Crăciun aici, mâine. De la douăsprezece la două. Vă sugerez să veniţi şi voi. Fireşte, dacă Poliţia berlineză găseşte indigestă o asemenea tranzacţie, poţi să vii singur.

Scoase un nor colosal de fum şi îi zâmbi lui Troy.

— Voi fi aici, zise acesta.

Capitolul 94

Afară, în stradă, Dieter îşi încălzea picioarele. Troy găsi dificil să conchidă dacă era mânie sau o simplă măsură împotriva frigului cumplit. Clark aştepta în jeep, citind, cu nasturii încheiaţi până sub sprâncene. Dieter se întoarse când îl auzi pe Troy apropiindu-se.

— Dumnezeule, Troy, ce-ai făcut? Ce-ai făcut? O mie de lire? E nebunie, nebunie curată! Nu ai o mie de lire!

— Du-mă la un telefon şi o să am.

Dieter păru să cântărească afirmaţia timp de o secundă sau două, apoi oftă adânc.

— OK. OK. Trebuie să ne întoarcem la secţie şi să cerem convorbirea.

Era trecut de ora 18 şi din nou nu era curent când operatorul sună înapoi, pentru legătura internaţională cu reşedinţa familială a lui Troy din Hertfordshire. Cu excepţia câte unui pârâit ocazional, se auzea suficient de clar, iar Rod îşi ascultă fratele în tăcere.

— Aşa, Freddie, permite-mi să mă lămuresc, fură primele sale cuvinte, iar Troy ştiu imediat că are de gând să se certe. Vrei să merg la bancă la ora şase şi jumătate, în bezna serii de Ajun, să îl scot pe bătrânul McCrimmon de la club sau din ce altă văgăună or frecventa văduvii în Ajun. Apoi vrei să-i cer să scrie un ordin pentru şapte sute cincizeci de lire, să-l trimită prin cablu unei bănci din Berlin, care va trebui apoi să se deschidă special pentru ca tu să poţi ridica banii, cu care ai să mituieşti apoi un pilot german ca să însceneze o aterizare de urgenţă în Anglia, moment în care o să apari cu mandatul tău din Bow Street şi o să-l arestezi pe nenorocitul de care ai fost obsedat încă din timpul războiului. Spune-mi, Freddie, asta e ceea ce-mi ceri în această seară de Ajun?

— Da – păru aproape nepotrivit ca răspuns.

— Ai înnebunit complet? explodă Rod. Pentru Dumnezeu, Freddie, e seara de Ajun! Copiii mei îşi agită cadourile sub pom, să vadă dacă zăngăne, surorile tale sunt sus, făcând schimb de rochii şi de poveşti indecente, soţia mea toarnă sherry pentru toată lumea, mama ta pune întrebări stânjenitoare despre ora la care ajungi anul ăsta şi de ce eşti singurul care nu are simţul punctualităţii. Ce să-i

spun, că ai luat-o complet razna?

— Ştiu ce fac.

— Hristoase, omule! Eşti poliţist! Nu poţi să faci asemenea lucruri!

— Rod, te rog, fă asta! E important. Poţi face asta. Nu e mult.

— Fireşte că pot. Ideea e că nu vreau. Nu-l voi scoate pe McCrimmon la ora asta din noapte…

— Rod, avem milioane în banca aceea nenorocită!

— Nu asta e ideea. E bătrân. Are dreptul să fie lăsat în pace. N-am să-i fac asta şi nu am să te las să-ţi faci singur asta. E o obsesie, nu-ţi dai seama? Pentru Hristos, Freddie, las-o baltă! S-a terminat. S-a terminat cu ani în urmă. Nu poţi să-ţi continui viaţa pe baza unei supărări atât de vechi!

Se auzi un pocnet zgomotos când Clark deschise capacul sobei şi aruncă înăuntru o altă bucată din vechiul Berlin. În lumina roşiatică a flăcărilor, Troy îl putea vedea pe Dieter privindu-l din întuneric, cu bărbia în mâini şi coatele pe birou, ochi în ochi. În mod evident, predica moralizatoare a lui Rod se auzise în încăpere. Urmă un schimb de replici şoptit la capătul celălalt al firului, apoi bachelita zăngăni şi se auzi o altă voce, mai profundă, cu accent, obosită.

— Freddie, e Nicolai. Vino acasă, băiatule, s-a terminat. Omul înţelept ştie când să renunţe.

— Nu pot face asta.

— Ba da, poţi, sau asta are să te omoare.

Troy puse receptorul în furcă. Dieter încă îl privea. Se lăsă pe spate şi îşi ridică bărbia din palme.

— E seara de Ajun, spuse el.

— Ştiu. Mi se tot repetă.

— Soţia mea va pregăti cina în curând. Ar trebui să fiu acasă, să-mi duc fetele la culcare. De ce nu vii şi tu? Avem puţină carne, dar suficient vin. Cine ştie, s-ar putea să mă transform într-un prusac adevărat şi să deschid un şnaps.

Troy se uită la Clark. Era invizibil de la talie în sus, dar îl putea auzi întorcând paginile pe măsură ce înainta cu lectura.

— Poţi să-mi faci rost de un zbor înapoi?

— În seara asta, nu.

— E OK. Mâine e în regulă.

Clark se aplecă să îşi privească agenda la lumina focului.

— Dimineaţa poate fi complicat. Tot soiul de aparate RAF se îndreaptă către vest. După-amiaza târziu e în regulă. Există o cursă charter directă spre Anglia, la ora şase. Nu ai face escală la Hanovra.

— E bine, spuse încet Troy, simţind primul val de resemnare. Şase e în regulă. Cine ştie, poate fac un tur al oraşului.

— Pot să vă duc undeva, domnilor? întrebă Clark.

Troy se întoarse spre Dieter.

— Putem merge pe jos până la tine acasă?

— Da. Sunt doar câţiva kilometri.

— În cazul acesta, nu. Ia-ţi liber noaptea asta. E Ajunul Crăciunului.

Clark se ridică şi îşi vârî cartea în buzunarul de la coapsă.

— Lumea tot repetă asta, spuse el.

Scotoci în adâncurile paltonului şi trânti un pacheţel pe birou, în faţa lui Dieter.

— Un fleac pentru doamna. Cum ar fi cina de Crăciun fără un pahar de coniac şi o ceaşcă de cafea bună după aceea? Din păcate, nu pot să vă ofer coniacul. Domnilor, vă urez noapte bună. Ne vedem mâine la Gatow, domnule Troy.

Plecă. Luminile se aprinseră şi se stinseră câteva secunde, apoi curentul căzu din nou, becurile pocniră şi se aflară iar în întuneric. Lui Troy i se păru un simbol potrivit al vieţii sale din ultima săptămână.

Capitolul 95

Dieter îl avertiză pe Troy cu blândeţe că ar prefera să nu discute despre muncă odată ajunşi acasă. Îi plăcea să aibă o viaţă separată de serviciu. Troy nu îşi putea imagina cum ar putea fi o asemenea viaţă – trăise prea multă vreme într-o singură lume.

Dieter luă în braţe două fetiţe, care îl înconjuraseră încă din prag. Le spuse să îl salute pe domnul Troy şi să îi ureze noapte bună şi le duse sus să le culce.

Doamna Franck – Cosima – era mică, blondă, guralivă şi vorbea limba engleză la fel de fluent ca soţul ei. Luă haina lui Troy, îi oferi un pahar de Hock şi îi spuse să ia loc într-o cameră de zi îngustă şi înaltă, împodobită cu decoraţiuni făcute de mână şi cu un brad făcut în casă care se afla lângă fereastră. Dieter îl improvizase din bucăţi ale vechiului Berlin, aşezase crengile în unghi drept

faţă de trunchi şi îl vopsise verde. Arăta ca un Crăciun cu Marcel Duchamp. Sub crengile sale, adunate în jurul găleţii de zinc în care era înfipt, se aflau cadouri în ambalaje strălucitoare. Troy îşi aminti priceperea cu care folosise Rod ideea de Crăciun pentru a-l face să vină acasă.

După ce fetiţelor li se citi şi fură convinse că trebuiau să doarmă, Dieter coborî, iar cei trei împărţiră două sute de grame de carne de porc, care ar fi hrănit mai bine doar două persoane. Vinul era destul. Dieter nu găsi şnaps, ci cinci centimetri de Armagnac antebelic, care scăpase cumva de bombele britanice şi de infanteria rusă.

Dieter era altfel în această lume diferită. Vorbea într-o manieră discretă. Tendinţa de a lansa o teză din absolut orice fusese lăsată la uşă. Avea talent pentru conversaţia măruntă. Îşi manifesta constant afecţiunea faţă de soţia sa – îi acoperea frecvent mâna cu a lui, apăsând-o şi nu ţinând-o. Era un gest obişnuit, o asigurare matrimonială. Cosima petrecuse întreg războiul în Berlin. Văzuse cum lumea se întorsese pe dos, fusese făcută praf şi aproape distrusă. Troy privi nuanţele din gesturile lor, cât ascultă povestea infernală. Nu mai văzuse nimic asemănător, se gândi, de la moartea lui Ethel Bonham. Chiar dacă atingerile permanente şi felul în care Cosima îi împungea blând umărul cu capul, ca o pisicuţă, erau departe de intimitatea vagă a soţilor Bonham, imaginea – metafora – era prezentă. Se potriveau perfect; era surprinzător de firesc. Aveau parte de frumuseţe, siguranţă, armonie şi plăcere. Constată că era un stil de viaţă pe care îl respinsese, sau care trecuse

cumva pe lângă el, iar la treizeci şi trei de ani nu părea posibil să i se mai ofere. Nu îi simţea lipsa nici cât negru sub unghie.

Se făcu miezul nopţii. Clopotele care mai rămăseseră în clopotniţe sunară. Troy simţi că era timpul să plece, să îi lase să se bucure de intimitatea fascinantă pentru privitor, dar în care nu-şi avea locul.

— Îţi chem un taxi, spuse Dieter.

— Prefer să merg pe jos, răspunse Troy.

— Dar sunt trei kilometri!

— Cu atât mai bine, contracară Troy. Am nevoie de aer. Îi mulţumi lui Dieter pentru tot ce făcuse şi porni pe străzile pustii înapoi spre Kurfürstendamm. Se întrebă dacă sentimentul deloc neplăcut care se răspândea în interiorul său era uşurare şi eliberare de urmărirea imposibilă, sau pur şi simplu Hock şi Armagnac. S-a terminat, îşi spuse. S-a terminat.

Era remarcabil, se gândi Troy, cât de departe se întinsese. Frustrarea pe care o simţise faţă de Dieter lăsase loc unui sentiment asemănător cu recunoştinţa, pentru că rămăsese ferm şi cinstit într-un moment în care Troy era gata să încalce orice regulă, să treacă peste orice lege. Ningea domol, iar fulgii cât jumătăţile de coroană se răspândeau în jurul lui într-o feerie albă a zorilor de Crăciun. Întreaga lume era albă. Undeva, în zăpada care se aduna în spatele lui, auzi un lipăit – un pas umed – şi se întoarse să privească. Lumea deveni verde. Era un verde mai degrabă plăcut, vechea nuanţă de verde victorian a unei mese bune de biliard. Tatăl său avusese una tapisată cu nuanţa

aceea.

Capitolul 96

Troy zăcea într-un somn agitat pe veranda lungă şi albă, ai cărei pereţi se cojeau, a casei din Hertfordshire a tatălui său. Nu avea idee de ce se afla acolo. Păreau să fi trecut mulţi ani de când zăcuse astfel, şi totuşi era conştient că se găsea într-o etapă de convalescenţă îndelungată după una dintre multele boli ale copilăriei care îl chinuiseră de-a lungul anilor. Era învelit bine, aproape până la gât, şi sprijinit pe pernuţe de capătul unui cărucior de hamal făcut din stejar şi fier, ca un bagaj care aştepta să fie ridicat. Soarele strălucea către vest. În grădină, spre capătul unei peluze care acoperea mai mult de o jumătate de hectar, putea vedea silueta masivă, aplecată, a bunicului său din partea tatălui, Rodion Rodionovici. Apropiindu-se de optzeci de ani, încă slavofil, un adept al vieţii simple şi prieten al regretatului conte Tolstoi, era îmbrăcat ca un ţăran rus şi balansa o coasă grea în iarba peluzei neîngrijite, amăgindu-se că era grâu rusesc.

Tatăl lui Troy cumpărase casa aceea în vara anului 1910, pentru singurul motiv că veranda lungă, îndreptată spre sud, îi amintea vag de casă. Râzând, numise mormanul sfărâmicios de arhitectură georgiană *dacha*[60] sa. Când unul dintre nativi remarcase răutăcios că nu exista o diferenţă mai mare decât cea dintre acel sătuc englezesc din

60 Casă de vară tradiţională rusească.

Home Counties şi Munţii Urali, ataşamentul tatălui său faţă de casă devenise complet. „Nu există nimic pe lume”, spunea el, oferind o replică aproape isterică, „nu există nimic pe lume care să stea între mine şi Moscova”.

În luna noiembrie a aceluiaşi an, Tolstoi murise ca un ţăran, într-o colibă din Astapovo, înconjurat doar de familie, de discipoli, de episcopul de Tula şi de presa internaţională. Rodion Rodionovici ştiuse că era vremea să plece. Numai statutul mondial al bătrânului ţinuse la distanţă poliţia secretă. Fără el, în Rusia nu exista viitor pentru un susţinător al lui Tolstoi. Înainte de Crăciun se afla în Hartfordshire, unde avea să îşi petreacă restul vieţii, îmbrăcându-se în haine ţărăneşti din pânză groasă, refuzând să înveţe limba engleză, scriind scrisori lungi către *The Times* (pe care nora trebuia să le traducă), împuind minţile nepoţilor cu poveşti despre vechea patrie şi revoluţia paşnică şi bând cu nesaţ cantităţi mari de vin roşu.

Bătrânul lăsase coasa şi se apropia încet. Mâinile sale uriaşe se sprijiniră pe balustrada verandei – Troy putea număra firele de păr de pe degetele lui – şi îşi aplecă faţa de urs către nepot.

— Eşti treaz? întrebă el în rusă. Privi peste umărul drept al lui Troy. Nu cred că s-a trezit încă.

Troy se strădui să privească şi constată că era legat la ochi. Auzea sunetul îndepărtat al unei ape care picură şi simţea miros de mucegai şi de putreziciune.

— Dă-i-o jos, spuse o voce de femeie, tot în rusă.

Troy clipi în lumina unui bec fără abajur. O

femeie micuţă era flancată de doi bărbaţi. Se aflau într-o pivniţă.

— Ce-ai păţit, iubitule? Lumina-i prea puternică? Te-au lovit băieţii mei prea tare?

Troy îi privi pe cei doi bărbaţi. Îmbrăcaţi amândoi în pardesie negre, erau masivi şi misterioşi. Aveau feţe late şi brutale de slavi. Semănau bine între ei.

— Avem nevoie de ei? întrebă el.

Femeia le făcu semn spre uşă celor doi. Aceasta se trânti în urma lor şi dintr-o mişcare rapidă Troy o prinse pe Tosca de gât.

— Am crezut că ai murit!

— Uşurel, dragule, icni ea.

Strânsoarea lui se intensifică.

— Am crezut că ai murit!

O pironise de un perete de cărămidă. Furia îi dădea o forţă pe care nu o simţea.

— Am crezut că ai murit! Era sânge peste tot!

— Dă-mi drumul şi-ţi spun!

Troy îşi slăbi strânsoarea. Simţi că aveau să-i cedeze picioarele, dar rămase să privească în ochii căprui şi limpezi.

— Am crezut că te-ai prins.

— Că m-am prins?

— Ştii tu. E un truc vechi. Am fost sigură că prinzi ideea. Ah. Haide, dragule. Am vorbit despre nenorocita de carte de prima dată când ne-am întâlnit. Îţi aminteşti? Huck Finn?

— Grupa de sânge se potrivea cu a ta. Am verificat informaţiile din dosarul tău militar. Chiar am crezut că ai murit. Huck Finn a folosit sânge de porc!

— Haide, unde crezi c-aş fi găsit un porc viu la trei străzi de Trafalgar Square? În plus, a fost nevoie de mai puţin de o halbă. Stropeşti prin jur şi chiar arată ca un măcel.

— O înscenare?

— Desigur. Ce altceva?

— O înscenare NKVD?

— Acum avem un nume nou. Şi iniţiale noi.

— Şi presupun că acum ne aflăm în Est?

— Păi, nu cred că mai suntem în Kansas, Toto.

Capitolul 97

Sămânţa pierdută nu îl aruncă pe Troy într-un somn lin, revitalizant. Tosca dormea, însă Troy simţea că nu avea să se mai odihnească niciodată. Nu înţelegea mare lucru şi era ţinut într-o stare de alertă chinuitoare. Ceafa îi pulsa. Își strânse cămaşa în jurul corpului şi se împletici până la geana de lumină care venea dinspre crăpătura dintre storuri. Lumina se revărsa pe podeaua acoperită cu linoleum crăpat, asemenea unui ciob aflat sub picioarele sale. De câte ori rătăcise în jurul dormitorului ei, când în lumină, când în umbră, gândindu-se la piesele pe care i le aşezase dinainte, momindu-l ca pe un copil cu amalgamul unui mozaic?

Tosca deschise ochii. Nu fu nevoie de vreo zbatere a pleoapelor ca să îşi revină din somn. Se trezi instantaneu, total, privind ţintă.

— Doamne, Troy. Nu dormi niciodată?

— Aşteptam.

— Ce Doamne iartă-mă aşteptai?

— Să-mi spui cât de prost am fost.

— OK. Ai fost un prost. Un idiot de primă clasă. Acum vino înapoi în pat.

— Cât timp m-ai tras pe sfoară şi m-ai hrănit cu firimituri? De la început?

— Nu vrei să începi discuţia asta. Chiar nu vrei.

— M-ai luat de fraier. Chiar cred că merit o explicaţie.

— Of, Doamne, ai devenit un soi de ticălos infatuat, sau ce?

Troy se apropiase prea mult de pat. O mână îl trase cu putere înapoi. Piciorul ei stâng ţâşni, îl atinse uşor în stomac şi îl prinse într-o poziţie şezândă. Strânsoarea mâinii sale era puternică. Ea se ridică în capul oaselor şi îl privi în ochi.

— Asta vrei? Asta primeşti. S-ar putea să mă lungesc. Trebuie să mă întorc în urmă cu nişte ani.

— Am răbdarea lui Iov, spuse încet Troy.

— Nu, nu cred asta. La fel ca unul dintre sfinţii aceia creştini plictisitori, şi tu tinzi să te martirizezi.

Era cea mai complexă noţiune pe care o auzise Troy de la ea.

— OK. Imaginează-ţi asta, pacoste ce eşti. În anul 1905, tatăl meu, la fel ca al tău, renunţă la revoluţie. Pleacă din Rusia. Crede că nu va avea loc niciodată. Soseşte la New York. Se stabileşte în Lower East Side, unde locuiesc broscării şi evreii, cam o duzină într-o cameră. Acolo o întâlneşte pe dulcea mea mamă italiancă – avea doar şaptesprezece ani când s-a căsătorit cu el în 1910, iar în 1911 apar eu. Născută şi crescută în America. Apoi se întâmplă. Revoluţia chiar vine, iar bătrânul de-abia aşteaptă să se întoarcă. Îl roade,

dar nu poate pleca. În Europa, toată lumea se luptă cu toată lumea, în 1919 reuşeşte să primească permis de plecare spre Sankt-Petersburg. Traversăm toţi trei Atlanticul. Eu am vomitat în fiecare zi, timp de două săptămâni, însă tata era fericit. Ne lasă într-un apartament ieftin din Moscova, îşi semnează cu pompă carnetul de partid şi dispare brusc – nu îl mai vedem pe ticălos vreo doi ani. Luptă pentru Mama Rusie, cel mai roşu soldat al Armatei Roşii, iar până la sfârşitul războiului îl umplu de medalii atât de repede că au nevoie de un capsator. Aşa că vine acasă fără un ochi, cu trei degete lipsă şi pieptul plin de medalii. Arată ca un costum de Halloween. Eu aveam unsprezece sau doisprezece ani. Vorbeam fluent în rusă, ceea ce era bine, pentru că mama nu putea decât să se chinuiască cu amestecul ei de italiană şi de engleză şi să urle că vrea acasă. Nu mergem acasă, rămânem aici pentru totdeauna, îi spune el. Şi numai ca să-i facă o demonstraţie, se foloseşte de privilegii şi îi ia un apartament de mare clasă; apoi mă înrolează în aripa tânără a partidului. În fiecare seară, mama plângea până adormea.

Troy deschise gura ca să spună ceva, dar mâna Toscăi fulgeră când el inspiră, iar vârfurile degetelor i se opresc pe buze.

— Orice ar fi, ţine pentru tine. Taci. Ai vrut toată povestea, aşa că ascultă şi nu mă întrerupe. Aşa. Suntem în 1924. Lenin a murit de vreo trei luni. Troţki pierde teren. S-a terminat parada de 1 Mai. Caraghioşii coboară de pe podium, iar un lunatic strigă „Trăiască sfânta Mamă Rusie!” şi aţinteşte un pistol spre Troţki. Ce face tatăl meu?

Idiotul se aruncă din mulţime în faţa lui Troţki şi încasează o magazie de gloanţe drept în piept. Fireşte, i se face o înmormântare de erou. Asta însă nu contează prea mult pentru mama, care se gândeşte numai că-l îngroapă în trei locuri diferite: un ochi e undeva prin Siberia, iar cele trei degete, în Ucraina. A doua zi după înmormântare cere să plece – ca un copil forţat să meargă la o şcoală care nu-i place – şi întreabă: „Acum pot să plec acasă?” Pentru că avusese parte de Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Te aştepţi ca răspunsul să fie negativ. Şi i se refuză plecarea până în 1931, când mi se spune să mă prezint la sediul partidului. Copseseră o schemă de stătea pisica în coadă. Sunt o membră loială a partidului? Fireşte că sunt, zic eu. În fond, să spun „Nu” ar însemna un bilet dus spre ocnele de sare. La numai douăzeci de ani ştiu asta. Cum văd eu viitorul Europei? Aici mă cam încurc, pentru că-i o întrebare importantă. Par să-mi amintesc ceva despre colapsul inevitabil al maleficilor imperialişti britanici, pentru că mişcarea muncitorească nu poate fi oprită şi se intensifică în insuliţele ploioase. Lasă rahaturile, spune şeful suprem, şi l-am citat fidel. Britanicii n-au ce căuta în asta – lasă-i să bea ceai. Ce zici de nemţi? După cum spuneam, n-aveam decât douăzeci de ani. Păi, Hitler, am spus. El e problema. Într-un an sau doi, poate cinci, micul caporal ar putea deveni cancelar al republicii de hârtie. Acela a fost răspunsul corect. Un jackpot. Marea lovitură. Nu mi-ar plăcea să mă întorc în State? m-au întrebat. Pentru o secundă, două, mă ameţeşte; vorbeam despre

Germania. Acum ce-i cu America? Dar înţeleg mesajul. Mama poate pleca acasă, dar eu trebuie să plec cu ea ca agent al Uniunii Sovietice.

Ţi-am zis că era o schemă, nu-i aşa? Ne-au aranjat un trecut fals ca să explice doisprezece ani petrecuţi în Rusia – culeseserăm lămâi pe nu ştiu ce dealuri din Napoli sau un loc asemănător. Şi cum avem amândouă cetăţenie americană, nu avem probleme la întoarcere. Eu mă înrolez. Îmi fac pregătirea de bază în Virginia şi mă duc să-l slujesc pe Unchiul Sam, dar în realitate sunt omul Unchiului Joe, pentru că ruşii sunt îngrijoraţi că, atunci când vine războiul – şi nu există îndoieli că va veni –, America va rămâne neutră şi va lăsa Europa să se ducă la fund cu Rusia de gât. Aşa că au nevoie de oameni în interior. Cred c-am fost una dintr-o duzină, poate mai mulţi, care şi-au croit drum mai aproape, mai sus. Nu aveam nicio idee despre ce urma să se întâmple, nici despre lucrurile în care credeam.

Apoi, la câteva luni după instrucţie, am fost trimisă la o slujbă de birou în Washington. Era aprilie sau mai 1932. În primăvara aceea, mii şi mii de oameni săraci, majoritatea veterani din Primul Război, au mărşăluit spre Washington şi şi-au făcut tabără la periferie, într-un oraş imens de bordeie. Tot ceea ce voiau era o bonificaţie, ceva ce li se datora oricum, pentru că-şi făcuseră treaba în război. Ştii ce le-a făcut săracilor săi căminul vitejilor şi ţinutul libertăţii? A trecut cu buldozerele peste colibele lor, iar MacArthur, Ike şi lunaticul ăla de George Patton au asmuţit cavaleria asupra sacilor ălora de oase. Am fost acolo şi am văzut.

Troy, dacă nu crezusem în ceea ce făceam până atunci, după aceea am ştiut cu siguranţă. Viaţă, libertate şi urmărirea lăturilor.

— Iar acum în ce crezi?

— Poftim? Poftim? Ce naiba îţi dă dreptul să mă întrebi în ce cred?

Tosca sări din pat, aterizând greu pe podea. Pumnii ei loviră pe rând fiecare stor, izbindu-le de fereastră. Se întoarse către el, roşie de furie, cu braţele în aer şi sânii tremurând sub apăsarea furiei.

— Troy, Troy, Troy! Tu ce crezi? Nu-mi răspunde! Pot *eu* să-ţi spun. Troy, tu nu crezi în nimic.

Îngenunche la picioarele lui, îi luă mâinile într-ale ei şi îl trase în jos către ea. Îi prinse capul în mâini, faţă în faţă, cu nasurile aproape atingându-li-se. Una dintre mâinile ei cuprindea spaţiul dintre cucuiul de la ceafă şi tăietura de la tâmplă, cealaltă îi mângâia obrazul.

— Troy, şopti ea răguşit, dacă ai fi crezut în ceva, ar fi fost în dreptate, sau cum vrei să-i spui, sau poate în cuvântul legii. Eu prefer s-o numesc dreptate. La început, am crezut că asta te mâna – dreptatea. Însă nu e aşa. Nu-ţi pasă dacă cei pe care-i prinzi atârnă în ştreang sau pleacă liberi; ţie îţi place un singur lucru: urmărirea. Ai un simţ al mijloacelor fără a avea un simţ al scopului. Nu poţi vedea dincolo de urmărire. Eşti ca un fel de al cincilea cavaler al Apocalipsei. După Război şi Foamete soseşte Îngerul Răzbunării. Nu întreabă niciodată unde duc toate astea, dar nici nu renunţă niciodată. De parcă n-ai face parte din sistemul

care urmează, sistemul în care se potriveşte totul. Eu fac parte din el. Ştiu ce fac, ştiu ce şi de ce se leagă. Tu nu ştii. N-ai ştiut niciodată. Aşa că nu mă poţi întreba în ce cred.

De la sfânt şi martir la demon posedat în o mie de mişcări simple, medită Troy. Gura ei se închise deasupra gurii lui. Când ea se retrase din sărut pentru a-l privi, rememoră, pentru o clipă, patru ani de furie şi de durere. Tosca linse lacrimile, îl sărută pe Troy pe ambele pleoape, pe frunte, pe întreaga faţă. Apăsat în carnea obrazului ei, intoxicat de mirosul Toscăi, el spuse cât de limpede putu:

— Chiar am crezut că ai murit.

— Atunci e timpul să posedăm stafia, replică femeia şi îi smulse cămaşa.

Capitolul 98

Caloriferul pârâia într-un colţ, izbucnind ocazional cu un pocnet care răsuna în întreaga clădire, într-un diminuendo lent. Troy stătea la fereastră şi privea în stradă. Era cea mai cenuşie zi. Străzile erau pustii. Era o dimineaţă de Crăciun lipsită de bucurie, întreruptă numai de zumzetul aproape subliminal al avioanelor. Tosca se afla de un secol în baie. Troy era complet îmbrăcat şi stătea cu mâinile în buzunarele hainei, aşteptând din nou. Auzi o bătaie uşoară în uşă. Troy deschise. Un bărbat mic şi smead, îngropat într-un palton uriaş, cenuşiu, cu chipul pe jumătate ascuns de un fular înfăşurat peste bărbie şi de o pălărie trilby îndesată pe frunte.

— Mă scuzaţi, spuse el într-o engleză aproape perfectă şi îşi balansă servieta înainte, făcându-şi cunoscută dorinţa de a intra.

Troy se dădu la o parte. Omul aşeză servieta pe pat şi se întoarse spre Troy. Acesta se întrebă dacă Tosca avea un pistol şi ce ar trebui să facă dacă bărbatul scotea o armă. El desfăşură însă un strat de fular, dezvăluind tipul de faţă care avea urme de barbă întreaga zi, şi îşi împinse pălăria pe creştet. Lui Troy i se păru că avea vreo patruzeci şi cinci de ani.

— În sfârşit, spuse el.

— În sfârşit? În sfârşit ce? întrebă Troy.

— În sfârşit ne întâlnim. Cam târziu, însă nu cred că e prea târziu să îmi exprim recunoştinţa.

Troy îl privi lung. Nu putea să localizeze chipul şi nici accentul. Un ceh, un polonez – unul dintre acei ofiţeri de aviaţie care fuseseră în Anglia cu doar câţiva ani în urmă?

— Nu trebuia să ştii că o făceai pentru mine. Dar crede-mă, să ştiu că moartea mea n-a fost ignorată m-a ajutat să am mai multă încredere în umanitate. Poate părea bizar, dar mi-a dat un respect înciudat faţă de Poliţia Metropolitană, pe care nu prea l-am simţit în anii petrecuţi în Londra.

O fotografie sepia, un petic mai deschis pe un tapet cu model, unde aceasta se aflase cândva – totul reveni în mintea lui Troy, chiar şi trivialitatea modelului floral.

— Eşti Peter Wolinski, spuse el.

Omul privi nerăbdător spre uşa băii.

— Da, spuse el, şi mă vei ierta dacă va fi o întâlnire scurtă. Te rog să fii bun şi să-i spui

maiorului Toşkevici că am trecut pe aici.

— Toşkevici?

— Dacă trebuie să adopţi un pseudonim, inspectore, îţi va fi mai uşor să te adaptezi cu cât este mai apropiat de numele tău real. Dar presupun că este întocmai logica adoptată de regretatul tău tată. Nu a încetat niciodată să fie unul dintre noi, să ştii, dar nu cred că a existat vreun fel în care să ţi-o spună. Ei bine, la revedere.

Deschise uşa, dar Troy îl prinse de mânecă.

— Şi unchiul meu?

— Doamne, nu! El lucrează pe cont propriu. Care naţiune întreagă la minte vrea un agent secret care spune adevărul în Colţul Vorbitorilor? Doar paranoicii cei mai săriţi de pe fix din Serviciul Secret ar putea crede că este unul dintre noi.

Plecă. Troy se întoarse la servietă. Ascultă sunetul apei care curgea în baie. Deschise încuietorile servietei şi apoi capacul. Înăuntru se afla un teanc de bancnote noi, de cinci lire. Se mai uită o dată la uşa băii. Se deschisese fără zgomot, iar Tosca stătea în cadrul ei. Era complet îmbrăcată şi machiată. Se aplecă să-şi pună pantofii, spunând:

— Poţi să mergi liniştit.

Troy ridică pachetul de bani şi răsfiră câteva bancnote.

— Sunt adevărate?

— Bineînţeles că nu. Crezi c-aş risipi o mie de biştari pe-un nenorocit de nazist? Îi foloseam cu căruţa pe timp de război. Ăştia n-au fost folosiţi. Am luat o parte şi eu.

— Dieter spunea că sunt puţine secrete în

Berlin, suspină Troy.

— Von Asche n-o să vadă diferenţa. Sunt cele mai bune. Plăteşte-l şi acceptă şansa. E o schemă bună. M-aş fi putut gândi la ea chiar eu.

— Mesagerul a fost tot ideea ta?

— Nu. Cred că Peter a fost efectiv curios. Cred c-a simţit că trebuia să-ţi dovedească ceva. După patru ani, probabil c-a vrut să ştii că e încă în viaţă. Ceva de genul. Ştii cum sunt polonezii ăştia, nu-s ca tine şi ca mine – cred că-s pe jumătate nebuni din naştere.

— Tu şi cu mine suntem la fel?

Troy împărţi grămada în două şi îşi îndesă câte un teanc în fiecare buzunar al paltonului. Tosca îşi puse haina de blană şi îi spuse că era vremea să plece. Pe stradă, Troy o întrebă cum avea să se întoarcă.

— Fără probleme. Suntem pe Schadowstrasse. La capătul străzii eşti deja înapoi pe Unter den Linden. Practic, poţi să scuipi prin Poarta Brandenburg.

— Şi ce fac? întrebă el nelămurit. Trec prin ea?

Tosca îşi strecură braţul pe sub al lui Troy şi îşi lăsă uşor capul pe umărul lui. Merseră alături în frigul muşcător, ca doi tineri îndrăgostiţi.

— Fireşte, spuse ea. Cu mine alături, crezi că o să te întrebe cineva ceva? Mergi doar direct spre sectorul britanic. Sunt cunoscută prin părţile astea. Crede-mă, dragule, sunt cunoscută.

Îi dădu brusc drumul şi făcu câţiva paşi milităreşte.

— Nu cred c-o să i se pară cuiva amuzant, spuse Troy.

La Poarta Brandenburg se aflau patru soldaţi, plictisiţi şi îngheţaţi. Troy se întrebă dacă aveau să o salute pe Tosca sau să îi blocheze lui drumul. Priviră, dar nu păru să apară nicio urmă de recunoaştere sau de îngrijorare pe chipurile lor, iar când Tosca păşi pe sub arc, doi dintre ei îşi luară puştile pe umăr, dând impresia că îşi fac datoria, şi se îndepărtară. Arcul era scrijelit de gloanţe, iar bucăţi din el aproape se fărâmiţau sub ochii lui – praful unui Reich vechi de o mie de ani.

— Ne vedem diseară la Gatow, spuse ea şi îl sărută pe obraz, ca o soţie perfectă care îşi conduce soţul navetist la trenul de 8.10 din Weybridge.

— Poftim?

— Credeam că zbori cu RAF la noapte.

— Da, aşa e. Dar cum naiba te aştepţi să intri într-o bază britanică?

— Of, iubitule, elementar. Doi şi cu doi fac patru. Gatow e un aerodrom. Asta înseamnă că acolo aterizează avioane, nu? Acum, cum aterizează avioanele? Ştiu, au piloţi, dar, îngerul meu prostuţ, au nevoie şi de controlori aerieni, nu-i aşa? Altfel, ar zbura unul în curul altuia precum curcanii din New England pe furtună! Cine crezi că poate controla traficul aerian? Noi. Niciun avion nu ar putea să ajungă la sol prin coridorul de aer ca să aterizeze dacă le-am fi zis vărzarilor de pe partea asta să conducă traficul aerian.

— Lumea ta, spuse el, este alcătuită din atâtea nuanţe de gri… nici nu merită să-mi mai bat capul.

— Cum vrei tu. Dar Unchiul Joe şi negustorul de mărunţişuri din Missouri au câteva afaceri în curs

pe ici, pe colo. N-aş fi surprinsă dacă Stalin a primit de Crăciun o cravată lipsită de gust. Crede-mă. O să fiu acolo. Plăteşte-l pe vărzar şi du-te la Gatow. Şi nu te prosti. N-am toată ziua la dispoziţie. În seara asta, Bob Hope joacă la Tempelhof şi nu am de gând să-l ratez.

— Sunt curios… spuse Troy.

— Face parte din joc.

— … tot mai curios. Cred că nu l-ai cunoscut pe tata.

Ea clătină din cap, rânjind.

— Sau pe Tom Driberg?

— Acum te prosteşti.

Îl sărută din nou pe obraz, se întoarse şi, cu ceea ce Troy ar fi numit un pas săltat, se îndreptă în grabă înapoi spre Unter den Linden. Troy privi spre gărzi. Unul dintre soldaţi făcu o mişcare ca un îndemn, arătă spre vest şi îşi reluă locul, cu spatele la el. Troy trecu pe sub arc, ascultându-şi propriii pantofi răsunând pe dale în tăcerea imensă, de parcă era singura persoană din întregul Berlin. Peste tot, grămezile de moloz fuseseră transformate în munţi albi, strălucitori, de ninsoarea de peste noapte, însă nimic pe lume nu putea face să pară naturale ruinele pricinuite de mâna omului. Un peisaj alb, traversat de linii zimţate. Îi amintea lui Troy de o zi din urmă cu aproape cinci ani, când el şi cu Bonham merseseră împreună cu şcolarii zdrenţăroşi din Stepney pe străzile ruinate din Green – un alt peisaj alb, orbitor, al dărâmăturilor cauzate de război. Tăcerea se risipi. Se auziră avioane deasupra capului. Nu mai erau Heinkel, nici Dornier. Erau

Douglas Dakota care zumzăiau şi torceau, ridicându-se peste Tempelhof.

Capitolul 99

Clark îl conduse pe Troy la un separeu de la popota din Gatow. Sala era pe trei sferturi goală, dar cei doisprezece oameni, sau poate mai mulţi, de la bar păreau hotărâţi să compenseze sărbătorind Crăciunul pe cât de zgomotos şi de chercheliţi posibil. Părea un soi de bucurie glacială.

— Bărbaţii necăsătoriţi care nu au primit permisii întregi, domnule. Bărbaţii căsătoriţi nu se află în bază şi oricine a primit o permisie are un loc mai bun în care să meargă. Nu e nicio problemă dacă staţi aici.

Privi pe fereastra de la etajul întâi la viscolul care se rotea afară şi către pământ, unde plugurile de zăpadă se străduiau să ţină pistele curate.

— N-aş paria că veţi avea parte de ordine.

— E în regulă, spuse Troy. Mergi liniştit. O să fie bine.

— Îmi pare rău c-a fost o pierdere de vreme, domnule. Troy îl privi. Nu era numai politeţe – omul era sincer.

— N-a fost. L-am plătit pe von Asche la prânz.

Clark păru surprins, apoi un zâmbet risipi aspectul de nefericire prefăcută.

— I-aţi spus inspectorului Franck? Nu vă supăraţi că întreb.

— Nu. Cred c-ar fi mai bine să nu ştie, nu?

Clark îi strânse mâna lui Troy, uşor stânjenit.

— A fost o plăcere, domnule.

— Nu, domnule Clark, a fost instructiv.

Clark plecă. Abia ce ajunsese la uşă când intră Tosca, purtând uniforma de sergent-major şi scuturându-şi zăpada de pe haină. Aproape că se ciocni cu Clark, îi aruncă un rânjet prietenos, spuse repede „Bună, Swifty” şi se grăbi spre Troy, cu răsuflarea tăiată şi zâmbind larg.

— Mi s-a acrit de vremea asta.

Se trânti în separeu, vizavi de Troy. Era aceeaşi uniformă, aceeaşi figură, numai tunsoarea era diferită. Nu-i venea să creadă.

— Credeam că nu mai ajung!

— *Bună, Swifty?* întrebă Troy. *Bună, Swifty!* Îl cunoşti pe Clark?

— Fireşte. Şi el pe mine. De unde crezi c-am luat cafeaua pe care ai băut-o la micul dejun? Ţi-am zis că-s cunoscută prin părţile astea. Vin pe-aici destul de des. Deşi de fiecare dată când trebuie să-mi pun nenorocita asta de uniformă se face mai strâmtă. Mă miră că se mai potriveşte, după toţi anii ăştia.

Inspiră şi îşi mângâie stomacul.

— Există cineva pe care să nu-l cunoşti?

— Ce vrei să spui cu asta? De parcă n-aş putea ghici!

— De când îl cunoşti pe Wolinski?

— Nicidecum de atâta vreme cum crezi tu.

— Dar era agent al Rusiei la Londra, nu?

— Nu se afla acolo să vândă ficăţei.

— Dar nu îl cunoşteai?

— Las-o baltă! Hristoase! I-am zis eu că-i o idee proastă să apară acum. Avea să te pună pe gânduri. Nu. Nu îl cunoşteam. Acum putem vorbi

despre altceva?

— Când ai plecat din Londra şi ţi-ai înscenat moartea. Ce trebuia să cred?

— Că am murit. A trebuit să fac asta – chiar a trebuit.

— Ai lăsat totul în urmă?

— Evident. Trebuia să şterg orice urmă. Ştiam că o să vii să faci cercetări, dacă trăiai, fireşte, şi ştiam că, dacă tu credeai că trăiesc, nu aveai să renunţi. Exista pericolul să-mi spulberi acoperirea. Misiunea mea se terminase. Nu mă aflam acolo ca să-l supraveghez pe Jimmy; n-am avut idee despre ce făcea până nu ai apărut tu. Nu eram acolo nici ca să-l controlez pe Wolinski – nici măcar nu l-am întâlnit până în 1946. Trebuia doar să mă asigur că nimic nu va împiedica deschiderea celui de-al doilea front. Odată cu ziua debarcării, misiunea mea s-a încheiat. Probabil că nu s-ar fi întâmplat atât de repede, însă după răfuiala cu Jimmy s-a dezlănţuit iadul. Zelly s-a făcut purpuriu, poate definitiv, iar Jimmy a fost expediat în Franţa a doua zi.

— Au spus la Yard că s-a întâmplat în prima zi.

— Păi, e şi normal, nu crezi? Şi a doua zi era suficient de rea. N-aveau în niciun caz de gând să-l lase pe Jimmy să-şi rişte gâtul în prima zi. Nici măcar lui Churchill nu i s-a permis să meargă în prima zi!

— Aşa că ai renunţat la tot?

— Sigur. Ar fi fost o crimă tare convingătoare dacă mi-aş fi făcut mai întâi bagajele! Am pierdut câteva chestii drăguţe. Aveam o rochiţă de mătase… şi mi-ar fi fost de folos bijuteriile.

Troy nu avea nevoie să i se amintească de bijuteriile ei.

— Am ceva de-al tău, spuse el blând.

— Ai păstrat o amintire?

— Da. Am exemplarul tău din *Huckleberry Finn.*

— E OK, poţi să-l păstrezi.

— Şi am o pereche de cercei cu perlă în montură de argint.

Îl privi întrebător, zâmbind dulce, parcă nedumerită de alegerea pe care o făcuse, dintre toate lucrurile pe care le lăsase în urmă; în câteva secunde însă, avu revelaţia. Îşi îngropă faţa în mâini, îşi aplecă fruntea şi vorbi printre degete.

— Doamne. Unde l-ai găsit?

— În apartamentul lui Wolinski. Nu prima dată când am fost acolo, nici a doua. A treia. L-ai scăpat în camera din mijloc. Presupun că era prin mai. Ai fost acolo după ce ne-am întâlnit, după ce am discutat cazul, despre care îmi spui acum că nu ştiai nimic.

— Chiar nu ştiam nimic! Crezi că te-aş fi lăsat să te pui cu Jimmy fără să-ţi spun totul?

— Nu ştiu ce să cred. Sunt înclinat să cred că mi-ai dat firimituri, că m-ai tras pe sfoară, că m-ai folosit.

— Nu, nu a fost aşa! Nu l-am cunoscut pe Wolinski. N-am avut niciun amestec în ceea ce făcea în East End. Faptul că el şi Jimmy şi-au încrucişat drumurile a fost o coincidenţă nefericită. Fiecare dintre noi avea un număr de urgenţă la care putea suna – după ce Brand a fost ucis – şi crede-mă că nu ştiam că asta a declanşat totul.

Wolinski m-a sunat pe mine. Trebuia să plece imediat. L-am introdus în reţea, i-am făcut rost de banii de care avea nevoie ca să dispară. Nu ne-am întâlnit. I-am lăsat banii într-o cutie poştală oarbă. Apoi ai apărut. Nu aveam niciun motiv să cred că aş putea să mai am ceva de-a face cu asta. Apoi m-a sunat din Scoţia. Îşi lăsase în apartament lista cu coduri, un nenorocit de caiet de matematică. I-am zis s-o lase baltă, pentru că nimeni nu avea să-l observe şi oricum nu aveam să mai folosim codurile acelea. Nici n-a vrut să audă. Idiotul spunea că avea să se întoarcă el însuşi să o ia. Aşa că m-am dus. Mi-a luat o veşnicie să caut. Cred că am stat acolo mai bine de zece minute. Cred că mi-am pierdut cercelul când mă uitam prin rafturile acelea nenorocite. Singurul lucru pe care nu ţi l-am spus a fost că Wolinski era încă în viaţă. Dar nu îţi puteam spune asta. La naiba, Troy, dacă tu crezi că te-am folosit, întreabă-te despre celelalte femei din viaţa ta! Te-am folosit pe post de războinic personal, pentru că nu puteam să port eu însămi lupta unui bărbat? Asta a făcut Muriel Edge. Te-am purtat de daravelă până a venit vremea să îţi dau un şut? Asta a făcut nebuna aia…

— N-o spune!!!

— Îmi pare rău, zise ea, pentru prima dată de când se cunoşteau.

— De ce îi spune toată lumea „târfa aia nebună”?

— Poate fiindcă era? se aventură Tosca precaută.

Urmă o tăcere dificilă, întreruptă de zgomotul beţivilor şi al elicelor avioanelor.

— Să-ţi trimit cerceii prin poştă?

— Nu. Vin să-i iau data viitoare când sunt în Anglia.

— Data viitoare când eşti în Anglia?

— Sigur.

— Dacă vii în Anglia, va trebui să te arestez ca pe un duşman al Coroanei!

— Băiete, tu te auzi? Duşman al Coroanei!

— Serios.

— Vaaaiii, doar n-o să mă arestezi pe mine!!!

— De ce nu?

— Pentru că, prostuţule, dacă mă arestezi, nu poţi să te culci cu mine.

— Dacă restul lasă de dorit, măcar vocabularul ţi se îmbunătăţeşte, remarcă Troy.

Capitolul 100

Heathrow era numit aeroport. Troy presupuse că această invenţie trebuia să-l distingă cumva de locuri precum Croydon, care fusese întotdeauna numit „aerodrom”, sau de Brize Norton, care rămânea doar un câmp de aterizare. Era o elevaţie lingvistică, o înfloriturăa limbii. În plan fizic, cuprindea un orăşel de barăci şi buldozere lângă munţi de noroi îngheţat, chiar la periferia Londrei, suficient de departe ca să pară o ţară diferită. Pe o vreme ca asta, se gândi Troy, ar putea să fie Polul Nord.

Vântul purta pulberea albă de zăpadă, amestecând-o în mici vârtejuri printre picioarele primilor pasageri, când aceştia coborâră scările pe asfaltul proaspăt măturat, mulţumind lui

Dumnezeu cu voce tare că atinseseră în siguranţă pământul şi întrebându-se unul pe celălalt care ar fi putut fi problema. Troy stătea între mulţime şi siguranţa caldă a clădirii, iar ei se despărţiră în jurul lui asemenea unui râu care înconjoară o stâncă; se răspândiră în grabă de ambele părţi, părând să-l ignore. Peste capetele lor, Troy prinse imaginea unui bărbat foarte înalt. Își scoase revolverul şi rămase cu el în mâna stângă, lăsând-o să-i atârne pe lângă corp. Dintr-odată, deveni vizibil. Cineva ţipă şi trase spre el, iar mulţimea se risipi într-o parte, mânată de teamă. Nimeni nu se mai afla între el şi bărbatul care stătea acum la baza scărilor avionului.

Baumgarner avea între buze o ţigară neaprinsă şi îşi pipăia buzunarele, căutând chibrituri. Mâna sa dreaptă se mişcă spre buzunar. Troy ridică pistolul la nivelul capului său. De parcă ar fi auzit gestul tăcut, Baumgarner ridică privirea şi îl remarcă pe Troy pentru prima dată. Scoase mâna, aprinse un chibrit şi îl duse către ţigară, ferindu-l de vânt cu ambele mâini. Trase adânc, suflă un singur inel de fum către cer şi îi întoarse privirea lui Troy. Ochii umezi, laconici, bosumflarea provocatoare a buzei superioare – zâmbi şters. Mâna dreaptă puse cutia de chibrituri înapoi în buzunarul hainei şi rămase acolo, strânsă în pumn. Îşi luă ţigara de la buze şi vorbi cu lentoarea tipic occidentală, nepăsătoare, care răsunase în urechile lui Troy atâta vreme.

— Ciudat, nu-i aşa, Troy? Trebuie să ucizi o singură dată ca să prinzi gustul.

Doar pentru plăcerea sunetului, Troy trase spre el percutorul revolverului, armându-l.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6,
Bucureşti,
tel.: 021
224.01.30,0744.300.870,0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Băiatul se holbă, nevenindu-i să creadă ceea ce putea vedea limpede pentru prima dată: câinele lățos îi lăsase la picioare ciotul zdrențuit al unui braț omenesc.

În Londra celui de-al Doilea Război Mondial, un detectiv cu origini rusești și sentimente confuze față de patria pe care o servește trebuie să rezolve cel mai dificil caz de până atunci – un șir de crime macabre și dispariții misterioase. Victimele? Refugiați germani și polonezi care fac parte dintr-o echipă de cercetare științifică ce promite idei revoluționare. Alianțe secrete, spioni, femei fatale și o lume măcinată de război îl pun în fața unor provocări neașteptate.

E o crimă. Nu e vorba despre fapta unui om furios, disperat, care o ia razna și ucide. Făptașul a planificat totul pentru a scăpa cu fața curată.
Oricine a putut face asta o dată o poate face din nou.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-99-8